Grady Hendrix

GRUPUL SUPRAVIEȚUITOARELOR

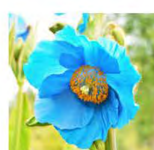
ARMADA

ARMADA

GRADY HENDRIX a fost inclus în topurile *New York Times* cu romanele *How To Sell a Haunted House, Grupul supraviețuitoarelor* (*The Final Girl Support Group*, Armada, 2023), *The Southern Book Club's Guide to Slaying Vampires, My Best Friend's Exorcism, We Sold Our Souls* și *Horrorstör.* Cartea sa despre istoria creșterii popularității romanelor horror în format de buzunar în anii '70 și '80, intitulată *Paperbacks from Hell,* a câștigat premiul Bram Stoker pentru Realizare Excepțională în Nonficțiune. Hendrix este și autorul scenariilor filmelor *Mohawk* (2017) și *Satanic Panic* (2019). Puteți afla mai multe informații inutile despre el la adresa www.gradyhendrix.com.

Grady Hendrix

GRUPUL SUPRAVIEȚUITOARELOR

Amanda,

Adevărata
dragoste
înseamnă
să acorzi
întâietate

Persoanei
iubite.

De
aceea
m-am
gândit

Să te las
pe tine
să
mergi
înaintea
mea

Pe
gheața
aia.

final girl *(substantiv) – „finalista“, ultima și singura supraviețuitoare, într-un film de groază*

r/lastladies – Postat de u/fu(bar)gate în urmă cu 17 luni
documentarul ULTIMUL CUVÂNT DESPRE SUPRAVIEȚUITOARE de pe youtube are 2,1 milioane de vizualizări. WTF? Cui îi pasă de niște mămăițe zbârcite cu gât de curcan. Aș înțelege dacă măcar una dintre ele ar arăta mai sexy, dar nu-i cazul și m-am săturat la culme să tot aud vorbindu-se despre ele.

Share Save Hide Report

r/lastladies – Postat de u/orchomenus în urmă cu 17 luni.
timpul nu iartă cele 15 minute de glorie s-au terminat acum 15 ani

Share Save Hide Report

r/lastladies – Postat de u/fu(bar)gate în urmă cu 17 luni
aș vrea să dispară de pe fața pământului ca să nu le mai văd niciodată

Share Save Hide Report

r/lastladies – Postat de u/orchomenus în urmă cu 17 luni
ai răbdare nu uita că viper hansen, ricky walker și walter scroggs sunt la pușcărie, nu au murit
lumea zice că stăpânul viselor e tot acolo
într-o zi oamenii vor uita de Supraviețuitoare
și atunci vor primi ce li se cuvine

Share Save Hide Report

— Thread de pe Reddit al utilizatorului u/lastladies, în categoria

GRUPUL DE SPRIJIN AL SUPRAVIEȚUITOARELOR

Mă trezesc, mă dau jos din pat, îi zic „Bună dimineața“ florii mele din ghiveci, îmi desfac un baton proteic și beau un litru de apă îmbuteliată. Sunt trează deja de cinci minute și abia acum îmi aduc aminte că astăzi este ziua când s-ar putea să mor. Te cam lasă memoria la bătrânețe.

Intru în living, mă încălzesc un pic și fac patruzeci de ridicări de genunchi de parcă aș lovi pe cineva, patruzeci de lovituri cu podul palmei și alte exerciții pentru bicepși și abdomen, până când începe să-mi picure transpirația pe pardoseala din ciment. Fac exerciții de autoapărare folosindu-mi cotul până încep să-mi ardă umerii, după care mă urc pe bandă, setez viteza la unsprezece kilometri pe oră și alerg pe ea până când îmi iau foc coapsele și hârâi din piept. După care mai alerg încă cinci minute. Vreau să mă pedepsesc pentru că am uitat care este miza, mai ales astăzi.

Intru la duș și încui ușa pe dinăuntru. Apoi îmi fac patul ca să alung orice tentație de a mă

culca la loc. Îmi pun ceaiul la fiert și am primul atac de panică pe ziua de azi abia când aud șuieratul ceainicului electric.

Dar nu-i unul prea puternic – doar un junghi în capul pieptului, de parcă o mână uriașă mi-ar strivi plămânii. Închid ochii și mă concentrez doar să-mi relaxez mușchii gâtului, să trag aer în piept, să-mi umplu plămânii cu oxigen. Pot să respir din nou normal după vreo două minute și jumătate, așa că deschid ochii.

Apartamentul acesta este singurul loc din lume unde pot să fac așa ceva. Un dormitor, un living, o bucătărie și o baie, în care, dacă am grijă să-mi iau câteva măsuri rezonabile de precauție, pot să-mi închid ochii timp de două minute. Dincolo de acești pereți domnește infernul și cea mai mică greșeală m-ar costa viața.

Intru în living și deschid televizorul pe CNN ca să aflu câți oameni au murit până acum și, chiar de la prima imagine, îmi dau seama că următoarele douăzeci și patru de ore vor fi extrem de proaste.

Printre celelalte nimicuri pe care postul le afișează pe ecran sunt mai multe imagini cu o

tabără de vară, transmise în direct de o dronă. În ele se văd multe automobile, ambulanțe și mașini de poliție îngrămădite în fața căbănuțelor; se văd oameni în combinezoane de protecție printre copaci; se vede banda galbenă cu care polițiștii au înconjurat zona și au blocat accesul. Acum se trece la filmarea din noaptea trecută. Văd lumini albastre care sclipesc în întuneric, iar cuvintele scrise în partea de jos a ecranului mă izbesc drept în moalele capului: *Tragedia se repetă la Red Lake.*

Dau drumul la sunet și reportajul îmi confirmă temerile. Cineva a omorât șase supraveghetori, care tocmai se pregăteau să închidă Tabăra Red Lake odată cu venirea toamnei. Au fost folosite mai multe tipuri de arme – o coasă, o bormașină, un arc cu săgeți, o macetă. Și ar fi continuat să ucidă – dacă nu ar fi fost împins în gol, din șură, de ultima lui victimă, o fată de șaisprezece ani, despre care CNN-ul îmi spune că se numește Stephanie Fugate.

Încă nu a fost identificat criminalul, dar pe ecran apare acum o fotografie cu clasa în care era Stephanie și îi văd chipul rotund și pielea netedă, iar zâmbetul ei, cu tot cu aparatul

dentar, realmente îmi frânge inima. Nu va mai fi niciodată la fel de veselă după povestea de aseară. Acum este și ea o Supraviețuitoare.

Chiar că te uiți acum la un film de groază, în care, după ce asasinul din umbră îl căsăpește pe drogat, o ucide pe curvă, îi face felul tocilarului, îi omoară și pe sportiv, și pe ajutorul de șerif, începe s-o fugărească prin pădure pe fetișcana – încă virgină – care lucrează ca bonă. Ea este cea care a spus că nu ar trebui să-și organizeze cheful tocmai aici, în tabăra asta părăsită, că nu ar trebui să intre cu forța în ospiciul ăsta abandonat și să nu facă baie la pielea goală în lacul ăsta aflat la mama dracului de orice localitate. Mai cu seamă că este Halloweenul sau Ziua Recunoștinței, sau Ziua Copacilor, sau oricare altă zi de sărbătoare în care s-au mai comis multe crime în trecut. Multe crime nerezolvate încă. Asasinul are o drujbă/o cange/un satâr, iar fata asta n-are absolut nimic – nici forță musculară, nici armă. Doar rezistență la efort și o înfățișare tipic americană. Și totuși reușește cumva să-l omoare pe criminal, după care se holbează în gol sau leșină în brațele vreunui polițist, sau fuge de acolo (plângând și strigându-și iubitul),

sau face o ultimă glumă sarcastică, își aprinde o ultimă țigară, pune o ultimă întrebare din cele care o obsedează, este urcată cu forța într-o ambulanță și începe să zbiere și să zbiere și să tot zbiere, de parcă nu ar vrea să se oprească niciodată.

V-ați întrebat vreodată ce se întâmplă cu aceste Supraviețuitoare? Ce se întâmplă cu ele după ce poliția le scoate de pe lista suspecților, după ce presa le publică pozele făcute cu clasa, în care ele apar cu aparat dentar, sau cu acnee, sau nepieptănate – poze incluse în mod inevitabil pe copertele cărților polițiste ale căror subiecte sunt inspirate din evenimente reale? Ce se întâmplă cu ele după priveghiul la lumina lumânărilor și după momentul de reculegere și după ce se pun toate coroanele pe mormânt?

Eu știu foarte bine ce se întâmplă cu fetele astea. După ce sunt semnate contractele pentru realizarea filmului, după ce serialul nu are niciun pic de succes, după ce îți dai seama că, în timp ce toți colegii tăi se înscriau la facultăți, tu erai într-un sanatoriu și mințeai spunând că nu-ți este deloc teamă de întuneric. După ce nu mai ești invitată la talk-show-uri, după ce al treilea psihoterapeut al tău se

resemnează cu ideea că el nu-i pentru tine decât un dozator de antidepresive și ajunge să se împace cu realitatea că nu-ți poate ameliora starea, după ce înțelegi că singurul lucru interesant din viață ți s-a întâmplat la vârsta de șaisprezece ani, după ce te izolezi în casă, după ce începi să cauți pe Google doar lăcătuși – cu același nesaț cu care celelalte femei admiră bijuteriile de la Tiffany's –, după ce pleci din oraș pentru că nu mai suporți privirile acuzatoare pe care ți le aruncă părinții prietenilor tăi morți (adică „Pe tine de ce nu te-a omorât?"), după ce ai pierdut absolut tot, după toată tragedia trăită, după ce ai început să-ți știi hărțuitorii pe numele mic – ei bine, după ce treci prin toate astea, ajungi exact acolo unde mă duc eu astăzi: în subsolul unei biserici din Burbank, așezată pe un scaun de lângă perete și încercând să nu-ți lași viața să se facă țăndări.

Suntem o specie pe cale de dispariție, ceea ce mă face să fiu recunoscătoare. N-am mai rămas decât șase. La început mi se părea trist că nu eram mai multe, dar mi-am dat seama că noi suntem creaturi ale anilor optzeci și că lumea a mers mai departe. La aniversările noastre, ori la

ocazionalele reluări ale poveștilor noastre în câte un film, televiziunile obișnuiau să scoată de la naftalină clipurile din vremurile respective; însă acum nu se mai vorbește la televizor decât despre deversările de petrol și despre ce a mai apărut pe Wikileaks și despre mișcarea Tea Party din cadrul Partidului Republican și despre talibani. Pentru că noi șase aparținem unei alte ere. Suntem invizibile pentru mass-media. La fel de bine am putea să nici nu existăm.

Când închid televizorul, oprind logoreea crainicului de la CNN, îmi dau seama că nu am socotit bine. Suntem șapte, nu șase. Chestia e că nu-mi place să mă gândesc la Chrissy. Niciuneia dintre noi nu-i place să se gândească la ea. Te apucă toți dracii doar dacă-i auzi numele, pentru că este o trădătoare. Așa că fac o pauză, deși nu mai am decât trei ore la dispoziție, după care trebuie să fiu la întrunire. Respir adânc și încerc să-mi recapăt concentrarea.

Adrienne o să facă o criză nasoală. Pentru că tot în Tabăra Red Lake a pățit ce a pățit, însă după aceea a cumpărat locul și l-a transformat într-un refugiu pentru victimele tuturor

formelor de violență, mai cu seamă pentru cei care au supraviețuit atacurilor armate din școli și pentru copiii care au fost răpiți și au izbutit să scape cu viață. Iar povestea asta o s-o lovească exact acolo unde o doare cel mai tare. Bine măcar că ne va oferi un alt subiect de discuție, în afară de vechile probleme asupra cărora ne mai contrazicem chiar și în prezent.

Când îmi dau seama că nu mai am cum să amân momentul, mă pregătesc de plecare. Întrunirile astea de grup sunt singurele motive pentru care ies din apartament – mă rog, cu excepția acelor zile din săptămână când traversez strada ca să-mi iau corespondența din cutia poștală și cu excepția incursiunilor lunare ca să-mi reverific traseele de evadare și cu excepția drumurilor bisăptămânale până la magazinul din colț după provizii. Deloc, dar deloc-deloc nu-mi place să risc. M-am tuns foarte scurt, pentru că poți fi înșfăcată de șuvițele lungi. Port doar adidași în caz că va trebui să o iau la fugă. Nu mă îmbrac cu haine largi.

Îmi verific buzunarele: cheile, banii, telefonul, armele. Din cauza unui incident petrecut în urmă cu vreo doi ani, am renunțat să mai iau

cu mine o armă de foc, atunci când trebuie să folosesc transportul în comun. Dar am în buzunarul drept un spray iritant și un cutter, iar de glezna stângă mi-am prins cu scotch o lamă de ras. Nu port căști, nu port ochelari de soare și am grijă ca geaca să fie foarte strânsă pe corp, pentru ca nimeni să nu mă poată apuca de ea. Îmi iau la revedere de la planta mea din ghiveci, trag aer în piept, ies din apartament și intru într-o lume care și-a pus în minte să mă ucidă.

GRUPUL DE SPRIJIN AL SUPRAVIEȚUITOARELOR

Dr. Carol Elliott

Ședința nr. 188

Septembrie, 2010

PARTICIPĂ

Marilyn Torres

Adrienne Butler

Dani Shipman

Lynnette Terkington

Heather DeLuca

Julia Campbell

Evoluție: Surprinsă să constat că luna aceasta se împlinesc 16 ani de când am început să ținem ședințele regulate de grup. Le organizez în afara programului meu normal de lucru, pentru că aceste femei mi-au fost paciente într-un fel sau altul de dinainte să mi se nască copiii.

Observ cu tristețe că, în ultimele douăsprezece luni, a scăzut coeziunea existentă de atât de mulți ani în acest grup. Ultimele noastre ședințe au fost pline de discuții în contradictoriu și replici acide, de nesfârșite certuri pe probleme insignifiante și de necontenite critci. Adrienne încearcă să le pondereze pe celelalte, dar Marilyn și Dani par extrem de agitate și iritate. Permanentele încercări ale lui Heather de a atrage atenția asupra ei, precum și maniera improvizată în care ea abordează recuperarea produc permanente conflicte. Lynnette este într-o stare de hiperexcitabilitate continuă, mi se pare că nu a făcut niciun progres.

Ce scop mai poate avea grupul acesta, după atât de mulți ani? Cine să îi pună punct odată pentru totdeauna? Oare să iau eu măsurile necesare pentru a-l dizolva?

— Dr. Carol Elliott, observații personale asupra ședinței de grup din septembrie 2010

GRUPUL DE SPRIJIN AL SUPRAVIEȚUITOARELOR II

O oiță din vată spune: ***Isus te iubește!***

Trei duhuri străvezii se ridică din mormânt și proclamă: *Duhurile te înspăimântă... dar nu și Duhul Sfânt!*

Adevărat a-nviat! strigă în cor mulțimea de mâzgăleli cu markere colorate.

Chestia asta mă pune pe gânduri. Noi, membrele acestui grup, avem o relație destul de complicată cu ideea învierii din morți.

Ar trebui să stăm în cerc, însă preferăm să ne așezăm într-un fel de semicerc, pentru că nu vrea nimeni să mai stea vreodată cu spatele la o ușă. Dani ține brațele încrucișate, picioarele întinse, într-o atitudine stoică de cowboy. În fața ei este peretele acoperit cu pătrate portocalii și negre, desene cu dovleci sculptați și pisici furioase. Este ultima persoană din lume care ar uita că vine Halloweenul.

Marilyn stă picior peste picior, cu cafeaua de la Starbucks într-o mână și cu poșeta cea nouă în poală, pentru că nu vrea să o pună pe jos. I-a

spus Juliei că a costat 1.135 de dolari, dar eu nu cred. În niciun caz nu are cum să coste atât de mult o geantă contrafăcută, iar Marilyn nu suportă deloc pielea naturală.

— N-am mâncat și mi-e foarte greu să mă concentrez, își reia Heather monologul interminabil despre cum n-a mai pus ea geană pe geană din 1988 încoace, aplecându-se puțin și dând din mâini. Din cauză că mi-a scăzut glicemia.

Din ce înțeleg eu, gustările vor fi subiectul disputelor de astăzi.

Îmbrăcată într-un tricou inscripționat sarcastic cu *Cel mai bun tată din lume,* Julia stă în scaunul cu rotile. Se vede cu ochiul liber că este foarte plictisită. Bate ușor cu degetele în roțile scaunului și se uită fix la un desen mare și cam mototolit, înfățișând un om care zboară cu brațele larg deschise. Iar dedesubt scrie: „Izus e supărat și ne-muritor".

La început mi se părea ciudat că ne întâlnim în locul acesta, printre desenele făcute de copiii de la școala duminicală, dar acum sunt primele lucruri la care mă uit în fiecare lună când vin aici – firește, după ce-mi verific câmpul vizual

și căile de ieșire. Dar nu din cauză că m-ar interesa exprimarea prin metode (vag) artistice a sentimentelor nutrite de victimele vreunui potențial asasin. Mă uit la ele în căutare de semnale de avertizare: desene cu arme care trag și cuțite însângerate; autoportrete făcute de băieți în care se înfățișează ca niște monștri fără gât, care-și sfârtecă părinții cu colții lor foarte ascuțiți. Mă uit ca să descopăr indicii care să-mi spună că unul dintre acești puști va deveni dușmanul meu atunci când se va face mare, va ajunge la fel ca acei monștri care au încercat să ne ucidă.

— Poate ar fi bine dacă ai mânca înainte de întrunire? îi sugerează doamna doctor Carol.

Așa cum a făcut-o mereu în ultimii șaisprezece ani, doamna doctor Carol, singura persoană de aici care are curaj să stea cu spatele la ușă, s-a așezat în fața semicercului nostru, cu spatele perfect drept, cu pixul între degete, cu carnețelul pe genunchi. Discută despre fobia lui Heather pentru gustări, cu aceeași atenție și cu același interes pe care le dovedește față de absolut tot ce spunem.

— Ar fi în afara programului pe care mi l-am impus, răspunde Heather. Trebuie neapărat să mă țin de el, pentru că am fost alcoolică și acum sunt în perioada de recuperare și trebuie oricum să plec mai devreme de acasă, pentru că știi că am rămas fără carnet de conducere și nu mi l-am redobândit încă și din cauza asta durează mai mult până ajung aici, dar mi se pare extrem de important să nu întârzii. Din câte se pare, Adrienne are ceva mai puțină considerație față de noi.

— Sunt convinsă că Adrienne are un motiv întemeiat pentru care întârzie, spune doamna doctor Carol.

— M-aș mira să mai apară astăzi, zice Julia.

E clar că și ea s-a uitat la CNN.

— A vorbit cineva cu ea? continuă Julia. Eu am încercat s-o sun, dar îmi intră doar mesageria vocală.

— Probabil că și-a închis telefonul, intervine Marilyn, după care se strâmbă, parcă izbită de un miros foarte urât. Din cauza presei.

Marilyn nu a vrut să apară la nicio conferință de presă și a refuzat să dea interviuri după

tragedia prin care a trecut, stârnind astfel furia tuturor reporterilor din America; iar apoi s-a măritat cu un membru al unei familii extrem de bogate, de republicani activi în politica actuală, ceea ce a întărâtat și mai tare presa împotriva ei. Însă toate cunoaștem acest sentiment. Telefonul nu se oprește din sunat decât atunci când îi smulgi cablul din perete; te caută un reporter pe care nu l-ai mai văzut niciodată în viața ta, dar care ți se adresează pe numele mic și pretinde că ați fi fost colegi de liceu și este atât de convingător, încât începi să-l crezi; la spitalul unde ești internată apare o verișoară de gradul zece sau unșpe, sau doișpe, profund îngrijorată, dar cu un reportofon în poșetă, chiar lângă cecul barosan primit de la *National Enquirer*.

— Nu cred că se cuvine să discut situația lui Adrienne în lipsa ei, spune doamna doctor Carol. Și sunt sigură că o vom face atunci când va veni. Până atunci, aș vrea să știu ce părere aveți despre problemele lui Heather?

Urmează câteva momente de tăcere stânjenitoare, când așteptăm să vedem cine va

mușca momeala. Dar nu o face nimeni. Că doar suntem Supraviețuitoare. Ne pricepem să evităm cursele.

— Tot ce vreau să spun, sparge Heather tăcerea incomodă, este că am și eu nevoile mele și, din moment ce nu beneficiez de avantajele voastre, mi-aș dori să bem niște cafea și să mâncăm niște fursecuri sau altceva, pentru că mă deprimă îngrozitor de tare încăperea asta mare și goală.

Ne este clar că nu vrea să renunțe, dar nu mă surprinde deloc. Noi suntem femeile care nu am contenit să ripostăm, indiferent cât de tare ne durea; noi suntem cele care am sărit pe geamul de la etajul al doilea; noi ne-am târât până pe acoperișul ăla, cu toate că trupurile noastre ne implorau să ne abandonăm morții. Odată ce am început să facem ceva, nu mai suntem în stare să ne oprim.

— Nu-mi pasă ce aduce Heather, spune Marilyn, zăngănind din brățări când face un semn indiferent cu paharul din plastic de la Starbucks, mânjit pe margine cu rujul ei

roșu-închis. Din partea mea, poate să aducă și o pizza. Dar, vă rog, putem să schimbăm subiectul?

— Interesant, murmură doamna doctor Carol, deși doar ei i se pare că ar fi așa. Mai este cineva de aceeași părere cu Marilyn?

Atunci când petreci șaisprezece ani într-o cameră cu aceleași șase persoane, știi dinainte ce o să spună fiecare. Este la fel ca o reacție chimică: dacă sunt îndeplinite anumite condiții, atunci se va obține rezultatul dorit. Și, parcă în urma unei indicații regizorale (deși nu avem niciun regizor printre noi, doar o veche obișnuință), începe să vorbească Julia.

— Eu cred că mâncatul și băutul în grup este o formă de evitare a problemelor reale, spune Julia, pentru că nu poate rata nicio ocazie de a se contrazice cu Marilyn.

— Ceaiul ăla de soia pe care îl bea nu-i decât o dovadă că Marilyn vrea să se detașeze de grup.

— Zău așa, se minunează Marilyn, exagerându-și accentul texan. De unde-ți vin ideile astea?

— Acum două ședințe te văitai că suntem prizoniere ale trecutului, îi răspunde Julia.

Marilyn se uită la fiecare dintre noi. Apoi ne întreabă:

— Mai crede vreuna că ședințele astea ne mai sunt la fel de folositoare ca pe vremuri? Nu v-ați săturat să tot pretindeți că suntem cele mai bune prietene, când, de fapt, ne spionăm una pe alta? Pe cuvântul meu că tare bine ne-ar face o vacanță! Nu există oare un punct în care să simți că nu mai ai nevoie de nicio psihoterapie?

Mi se blochează plămânii și încep să număr – inspir de șapte ori, expir de șapte ori, rar și regulat. Nu vrea să spună asta. Grupul este rostul nostru de a exista, ba chiar și al doamnei doctor Carol. Imperiul ei de autoajutorare este clădit pe munca făcută cu noi în anii nouăzeci; însă motivul pentru care ne aflăm acum în acest subsol de biserică și nu într-unul dintre cabinetele ei dichisite, ca din reviste, este că acesta este secretul nostru, singurul loc în care ne simțim în siguranță, departe de hărțuitori și de fanii mult prea insistenți și de reporteri și de profileri. Oare cum poate Marilyn să spună cu atâta ușurință că ar trebui să-i dăm cu piciorul?

— Unele dintre noi nu-și pot permite o vacanță, i-o trântește Julia. Nu ne-am căsătorit toate din interes, cum ai făcut tu.

— Draga de tine! i-o întoarce Marilyn. Nu exact așa a făcut fostul tău?

O lovitură mult prea jos sub centură, chiar și din partea ei. Julia încă se chinuia să învețe cum să-și ducă viața într-un scaun cu rotile, când s-a măritat cu fizioterapeutul ei. Eu înțeleg chestia asta. Apare cineva care-ți spune că te poate salva și, din disperare, te arunci în brațele lui și îi permiți să ia toate deciziile în locul tău. Nu mai poți decât să speri că, atunci când îți va veni mintea la cap, vei constata că persoana respectivă nu ți-a făcut prea mult rău. În cazul Juliei, când s-a trezit la realitate, a aflat că soțul ei îi vânduse deja toate drepturile de licență, îi golise conturile bancare și o lăsase în fundul gol.

— Așa o să fie toată ziua de azi? ne întreabă Julia. N-o să facem nimic altceva decât să ne insultăm între noi? Să zgândărim răni vechi? Meschinăria asta n-are nicio justificare. Noi suntem puternice, suntem de neînfrânt. Dani e descurcăreață și independentă, Marilyn are mai

mulți bani decât noi toate la un loc, Adrienne mai are puțin și ajunge să candideze la Premiul Nobel pentru Pace...

— Dar tu, tu la ce premiu candidezi, Meryl Streep? o întrerupe Heather. Că zău dacă n-o să sufăr o recidivă serioasă în caz că te apuci iarăși să ne reciți biografia ta!

— N-aveam de gând să spun nimic despre mine, zice Julia, pe un ton rănit.

— Într-acolo te îndreptai, o contrazice Heather.

— Treaba ta ce crezi, spune Julia, încrucișându-și brațele și sprijinindu-se de spătarul scaunului cu rotile.

Heather se apleacă fulgerător și ajunge cu pieptul până la genunchi. Ține o mână ridicată, de parcă ar jura pe Biblie.

— Îți dau douăzeci de dolari dacă poți să te uiți drept în ochii mei și să te juri pe ce ai tu mai sfânt că nu aveai de gând să ne înșiri din nou toate diplomele tale!

— Exact despre asta vorbesc, îi spune Julia doamnei doctor Carol. În loc să ne folosim energia în mod constructiv, nu facem decât să

ne atacăm una pe alta. Conflictele personale au pus stăpânire pe grupul nostru. Este realmente neproductiv.

— Douăzeci de dolari îți dau, repetă Heather.

— N-ai tu banii ăștia, ripostează Julia.

— Îi împrumut de la Marilyn, spune Heather.

— În locul tău, n-aș folosi cuvântul „împrumut", zice Marilyn.

— Nu mă mai tratați ca pe o neica nimeni! răbufnește Heather. Am avut de-a face cu niște nenorociri cum nici în visele voastre cele mai urâte nu visați! Am trecut prin niște rahaturi apocaliptice care v-ar face să vă căcați pe voi și să vă mânjiți chiloțeii de mătase!

— Liniștește-te, îi spune Julia.

— N-am nevoie să-mi iei tocmai tu apărarea! i-o taie Marilyn.

— Da, Julia, exact! exclamă Heather.

— Și tu ai grijă ce vorbești, o avertizează Marilyn pe Heather.

— În regulă, le întrerupe doamna doctor Carol. Acum haideți să facem un pas în spate și să reflectăm puțin la cele întâmplate la ședința de azi.

Mă întreb dacă și ea înghite niște pastile la finalul acestor ședințe, ca să scape de stres. Bine măcar că nu mai vorbește nimeni despre mâncare...

— A mai observat cineva cât de repede simpla discuție despre gustări, dintre Marilyn și Heather, s-a transformat într-un atac la persoană? Crede cineva că știe de ce s-a întâmplat asta?

Dacă ar fi și Adrienne aici, precis că ne-am înțelege mai bine. Atunci când este și ea în camera asta, simțim toate că trebuie să fim la înălțimea reputației câștigate cu mulți ani în urmă.

— A fost o glumă, atâta tot, mormăie Heather.

— Nu mai face o tragedie din orice și cumpără-ți o cafea de la Starbucks înainte de ședință, o sfătuiește Marilyn. Cafeina îți inhibă senzația de foame.

— Mai sunt și oameni care nu-și permit să-și cumpere cafeaua de acolo, spune Heather. La Alcoolicii Anonimi primesc mereu cafea *și* fursecuri pe gratis. De ce nu-mi iei tu un card Starbucks? Că oricum îmi ești datoare.

— Dragele mele..., începe doamna doctor Carol.

— Și, mă rog, ce anume îți datorez? mă chestionează Marilyn.

— Mai ții minte că te-ai băgat peste mine când am inventat jocul ăla cu Casa Groazei? o întreabă Heather. Era aproape gata, dar te-ai amestecat tu și ai stricat totul. Cum o să-mi plătesc vreodată datoria pe care o am la tine, dacă te tot bagi în afacerile pe care încerc să le demarez?

— Pe cine încerci să păcălești?! exclamă Marilyn, dându-și ochii peste cap. Știm prea bine amândouă că n-o să-mi dai banii înapoi.

Heather își iese din minți și eu refuz s-o mai ascult. Toate refuzăm. I-am auzit în nenumărate rânduri fiecare monolog din repertoriu. Cum de îndrăznește Marilyn să-i știrbească onoarea?! Cum de este în stare să insinueze că nu ar trebui să se țină cont de

cuvântul de onoare al unei alcoolice narcomane, care a fumat, a tras pe nas și s-a injectat cu toate drogurile existente pe lume?! Cum de cutează Marilyn să sugereze că tot ce spune Heather nu ar fi un echivalent verbal al oricărui contract ferm, întocmit de o echipă de avocați foarte competenți?!

Dar pe Heather nu o poate opri nimeni, niciodată. Nu are nimic de împărțit nici cu mine și nici cu Julia, pentru că știe că noi nu avem bani. Și a renunțat s-o mai agaseze pe Dani, pentru că și-a dat seama că nu poate nicicum s-o convingă să facă ceva împotriva voinței ei. Dar le abordează în permanență pe Adrienne și pe Marilyn cu tot felul de proiecte, acorduri de licență, colaborări, apariții la posturi de televiziune. Oportuniștii acestei lumi au înțeles de multă vreme că Heather reprezintă veriga cea mai slabă a grupului nostru.

— Știu bine că problema banilor reprezintă un stres pentru multe dintre voi, spune doamna doctor Carol. Mă poți ajuta să aprofundez subiectul, Marilyn? Sau tu, Lynnette?

M-a luat prin surprindere, așa că spun primul lucru care-mi trece prin cap:

— Hm. Adrienne a întârziat deja douăzeci și șase de minute.

— Și cum te simți tu din cauza asta? mă întreabă doamna doctor Carol.

— Neliniștită? încerc eu un răspuns.

— De ce discutăm despre bani? intervine Julia. Marilyn crede că grupul nostru nu mai are niciun rost; și chiar îi dau dreptate, când văd cum pierdem jumătate din ședință certându-ne aiurea pe tema gustărilor. Ce se întâmplă cu noi? Când am ajuns atât de meschine?

— Nu vreau decât să aducă cineva cafea și fursecuri, oftează Heather. Atâta tot.

Doamna doctor Carol se pregătește să abordeze problema Marii Crize a Gustărilor din 2010, când o întrerupe Dani:

— Vreau să spun și eu ceva, după care puteți să vorbiți din nou despre mâncare.

— Sau nu, zice Julia.

— Este ultima ședință la care particip, continuă Dani. Gata, am terminat.

Se lasă o tăcere lungă, oribilă.

Alături de Adrienne și Marilyn, Dani este una dintre primele Supraviețuitoare. Pierderea ei ar schimba dinamica grupului, iar grupul nostru nu s-a schimbat niciodată. Am trecut împreună atât prin scandalul provocat de punerea sub acuzare a lui Clinton, cât și prin tragedia atentatelor din unsprezece septembrie. Ne-am susținut una pe cealaltă după masacrele de la Liceul Columbine și de la Institutul Politehnic din Virginia. După ce în Massachusetts au fost legalizate căsătoriile între persoane de același sex, am pus mână de la mână și i-am cumpărat lui Dani un pistol Beretta Nano, pe care l-am și gravat cu numele ei și al lui Michelle. Când s-a reluat serialul făcut după povestea lui Marilyn, care în consecință s-a ascuns de ochii lumii, tot a mai luat avionul în fiecare lună ca să vină în Los Angeles la ședințele de grup.

Însă, de vreo doi ani încoace, doamna doctor Carol încheie discuțiile cu câteva minute mai devreme, Marilyn a început să nu mai aibă prea multă răbdare, Julia își susține opiniile politice cu mai multă agresivitate, iar mie mi se pare că unele dintre noi am fi plecat de multă vreme din grup, dacă n-ar fi fost Heather. Însă

a existat întotdeauna această înțelegere tacită între noi, care ne obliga să venim în continuare, oricât de greu ne-ar fi fost, pentru că grupul nostru este singurul lucru constant și sigur din viața lui Heather.

Surprinzător, însă, nu Heather pare să fie cel mai greu lovită.

— Am știut că-i un semn rău, când am văzut că Adrienne întârzie, spun eu și îmi acopăr ochii, pentru că am nevoie să mă izolez cumva, dar nu pot să mă duc singură la baie.

— Dumnezeule! exclamă Heather. Uite-o că plânge pe bune!

— Sunt surprinsă, atâta tot, spun eu, ștergându-mă la ochi cu mâneca de la bluză.

— Îmi pare rău, îmi șoptește Dani.

Ridic din umeri cu un aer nepăsător. În realitate, îmi vine să-i urlu în față: *Ai distrus tot! Absolut tot!* Telefonul lui Marilyn începe să-i zbârnâie la fundul poșetei. Pe vremuri respectam cu strictețe regula care ne cerea să ne închidem telefoanele, dar și la asta am renunțat în ultimii ani.

— N-am nimic, spun eu. Sunt bine. Haideți să schimbăm subiectul.

Telefonul lui Marilyn continuă să zbârnâie, iar mie îmi vine să zbier: *Răspunde odată! Răspunde! Dacă n-o faci, tot restul ședinței o să te gândești doar la cine ar fi putut să te sune! Dacă tot ți l-ai lăsat deschis, pune mâna și răspunde!*

— Mi se pare că ai dori să comunici ceva grupului, da? îmi spune doamna doctor Carol.

— Ba nu, îi răspund eu. N-am nimic de comunicat. E vorba doar că... nu cred că Dani înțelege ce consecințe are decizia ei.

— Fac patru ore pe drum, spune Dani. Două când vin și două la întors.

Acum se aude un sunet ca de xilofon digital și mă uit urât la Julia, până când își închide telefonul. Oare sunt singura care mai respectă regula aia cu telefoanele închise?

— Și tu care crezi că ar fi consecințele acelea? mă chestionează doamna doctor Carol.

Cum de nu-și dau seama?! Julia cea plină de diplome de la facultatea de științe politice, cu bretonul ei hipsteresc și tricourile cu mesaje ironice, stă în scaunul cu rotile chiar lângă

Marilyn, care arată ca o gospodină din provincie venită la oraș, durdulie și oacheșă, dichisită de parcă urmează să intre pe platoul unui reality-show. Heather are mâini și picioare subțiri ca niște bețe, coate noduroase, genunchi plini de zgaibe și e îmbrăcată cu haine de căpătat. Iar Dani arată așa cum ar arăta Bruce Springsteen dacă ar fi femeie. Niciuna dintre noi nu are ce căuta în aceeași încăpere cu celelalte.

— Mi se pare destul de evident, spun eu. Nu cred că-i nevoie să explic mai mult. Cel puțin mie mi se pare destul de clar. Dani o să plece, apoi nici Adrienne n-o să mai vină. Marilyn și Julia nu se pot suferi, așa că, la un moment dat, una dintre ele o să renunțe la grup. Ce altă scuză mai bună ar avea atunci Heather, ca să se reapuce de droguri? Și cine mai rămâne? Eu? Una singură dintre noi dacă pleacă, se alege praful de toate celelalte. Poate nu după o ședință sau după două; poate nici chiar după trei, dar, în cele din urmă, în camera aceasta mare nu vor mai fi decât niște scaune pliante goale și niște desene pe pereți la care nu se uită nimeni. Ce poate fi mai clar de atât? Nici nu-i mare lucru, că doar nu-i vreo problemă de

fizică cuantică. Adică pricep că totul are un sfârșit și că viața merge mai departe și că șaisprezece ani înseamnă foarte, foarte mult, dar simt nevoia să aud pe cineva spunând asta cu subiect și predicat. Să-i explice cineva lui Dani exact care ar fi repercusiunile gestului ei.

Și iar îi bâzâie lui Marilyn telefonul, punând un punct apăsat marelui și importantului meu discurs.

— Trebuie să fiu acum alături de Michelle, spune Dani. Am venit să vă anunț personal, pentru că vă respect.

Îmi imaginez cum ar fi să stau acasă în prima zi de joi din luna viitoare. Îmi imaginez cum mi se va reduce viața până la dimensiunile străzii mele, ale apartamentului meu, ale celor patru încăperi din el. Îmi imaginez cum ar fi să nu mai văd niciodată un om care mă cunoaște cu adevărat.

— Dar vei rămâne complet singură după moartea lui Michelle, spun eu, cu toate că știu că nu trebuie să vorbesc așa. Și atunci vei avea nevoie de noi. Și ai să te întorci în genunchi.

— Gata, zice Dani, ridicându-se de pe scaun. Am terminat. Știți adresa mea de e-mail.

— Te rog să rămâi, spune doamna doctor Carol. Mai avem încă o jumătate de oră. Ne poți spune măcar ce anume te-a făcut să iei decizia asta?

Dani oftează și își trece mâna peste părul cărunt, tuns aproape zero.

— Când am împlinit cincizeci de ani, am început să mă gândesc că sunt mai aproape de sfârșit decât de început. Și nu mai vreau să mă mai agăț de trecut. Vreau să merg mai departe.

— Și nu ți se pare că acest grup te ajută să mergi mai departe? o întreabă doamna doctor Carol.

— Nu-i vorba doar despre trecut! îmi ies eu din fire.

— Știi că nu trebuie să întrerupi persoana care vorbește, îmi atrage atenția doamna doctor Carol.

Nu o bag în seamă.

— Și cu noi cum rămâne? o întreb eu pe Dani. Și noi facem parte din prezentul tău. Suntem prietene, nu? Și noi existăm în viața ta. Ce vrei tu să faci ne afectează pe toate. Ne afectează... prietenia.

Dani se uită pe rând la fiecare dintre noi. Tocmai acum începe din nou să bâzâie telefonul lui Marilyn și bâzâie și tot bâzâie și nu mai termină cu bâzâitul. Am senzația că râde de mine. Și îmi dau seama că Marilyn nu este deloc atentă la ce vorbim noi, ci se gândește numai la afurisitul ăla de telefon. Apoi tresare și Julia, când începe să-i vibreze și ei telefonul.

— Tot ce văd eu aici, spune Dani, sunt niște femei pe care nu le cunosc mai deloc și care au făcut fixații pe niște chestii întâmplate în liceu.

— Pe cine nu cunoști? mă enervez eu, nevenindu-mi să cred că a putut să spună așa ceva. Doar ne știm de ani de zile.

— Ce anume știm? nu renunță Dani. Tu nu vrei să ne spui nici măcar la ce adresă stai. Când m-ați întrebat voi ultima dată despre ce mai face Michelle? M-am săturat de toată prefăcătoria asta!

— Dar cum rămâne cu Heather? răcnesc eu, zguduind pereții.

Dani se uită la mine cu atenție, după care se întoarce spre Heather.

— Heather? Cum rămâne cu tine?

— Habar n-am ce naiba tot zice nebuna asta, răspunde Heather. Nu vezi că bate câmpii?

— O să recidiveze, spun eu. Știi că ăsta-i motivul pentru care continuăm să venim aici. Nu-ți dai seama cât de multă nevoie are de întâlnirile noastre? Nu pricepi că ăsta-i singurul lucru pe care se poate baza în toată viața ei? Dacă nu vrei să rămâi pentru binele tău, fă-o pentru Heather!

Dani pare stânjenită. Marilyn a început să-și mângâie poșeta. Heather își ciupește pielea de pe partea interioară a încheieturilor, așa cum face întotdeauna când atmosfera este încărcată. La mine se uită doar Julia, iar Julia pare nedumerită.

— Eu credeam că pentru binele *tău* venim aici, spune ea, în cele din urmă.

Este o glumă, o altă glumă proastă de-ale Juliei.

— Pentru binele meu? râd eu, dar râsul îmi sună exact ca un lătrat de focă sugrumată. Nu venim aici pentru mine. De ce aș avea nevoie de asta? N-am. Sunt bine.

Nu spune nimeni nimic, nici măcar Heather, de parcă eu aș fi aia penibilă. Și lui Marilyn începe iar să-i bâzâie telefonul, apoi începe și al Juliei, și fiecare trebuie să spună ceva, așa că mă uit la ele și le pun întrebarea care mă tot obsedează de cinci minute.

— Vă rog eu frumos, vreți să răspundeți naibii odată la telefoanele alea ?

— Eu cred că avem nevoie de o pauză ca să ne revenim, propune doamna doctor Carol. Ce zici, Lynnette ?

— N-am nevoie de nicio pauză, spun eu. Dani are. Așa respinge ea pe toți oamenii care-i vor binele.

— Eu resping oamenii ? exclamă Dani. Eu ?!

— Păi, tu cum i-ai zice ? continui eu. Trăiești în pustietate. Cel mai apropiat vecin al tău e la vreo douăzeci de kilometri depărtare. Acum părăsești și grupul.

— Eu sunt căsătorită, spune ea. Tu ești ?

Intervine Julia, pentru că are impresia că ar fi cea mai rațională dintre noi.

— Vorbiți una peste alta și despre lucruri diferite, zice ea. Doamna doctor are perfectă dreptate, hai să luăm o pauză.

— Ia vâră-ți tu undeva părerea asta, o îndemn eu. Te-am primit în grupul nostru doar pentru că ne-a fost milă de tine.

Julia vrea să-mi răspundă, dar Heather simte că-i rost de scandal și nu scapă ocazia.

— De ce nu-ți urmezi și tu sfatul propriu, mizantroapo? Nici măcar Supraviețuitoare adevărată nu ești!

Îmi dau seama că s-a mers prea departe. Deschid gura să pun lucrurile la punct, dar mă împiedică Marilyn. Când vorbește Marilyn, toată lumea trebuie să tacă.

— Zău așa, murmură ea, cu atât de multă tristețe, că ne face pe toate să ne întoarcem și să ne holbăm la ea cum se holbează la ecranul telefonului.

Bănuim că urmează o veste proastă.

— A murit Adrienne, ne anunță Marilyn.

Îmi galopează corticotropina prin vene și îmi stimulează glandele suprarenale; mi se contractă vasele de sânge, mi se răcesc mâinile și picioarele,

mi se dilată pupilele, se luminează camera prea tare, mi se încordează mușchii și mi se ridică firișoarele de păr de pe brațe.

Monstrul a fost. Până la urmă, monstrul tot a prins-o pe Adrienne. Și următoarea ar putea să fie oricare dintre noi.

Dacă ar exista titlul de „vedete ale masacrelor", am putea spune, fără să greșim prea mult, că trei dintre acestea stau acum la o masă în elegantul bistrou „Balthazar" din Manhattan. Jerry Seinfeld se îndoapă cu cartofi prăjiți într-un separeu din spate, iar regizorul Spike Lee tocmai ce a intrat aici ca să-l salute pe Calvin Klein. Însă toți ochii sunt ațintiți asupra lui Adrienne Butler, al cărei ten închis la culoare strălucește în lumina lămpilor; asupra Juliei Campbell, binedispusă și însuflețită în scaunul cu rotile; și asupra vigilentei și înțelegătoarei lor terapeute cu voce blândă, doamna doctor Carol Elliott. Nu putem uita că două dintre ele se află acum aici doar pentru că au reușit să câștige lupta pe viață și pe moarte cu trecutul.

— Nu-mi doresc să fiu caracterizată în felul acesta, spune Campbell. Am făcut doar ce ar fi făcut oricine altcineva în locul meu. Am avut o controversă cu ucigașul.

— Cea mai crâncenă controversă din câte există, spune Butler.

— Voia să mă omoare, spune Campbell. Și eu n-am fost de acord cu el.

Toate trei izbucnesc într-un râs sarcastic.

Vă invităm să aflați mai multe despre aceste Supraviețuitoare.

Femeile acestea au devenit celebre în anii optzeci, când au supraviețuit unor atacuri comise de ucigași mascați și, astfel, au devenit subiectele unor seriale complet diferite de cele doar cu sex și petreceri în pijamale, care dominau spațiul mediatic în acel deceniu. Cu toate acestea, la sfârșitul anilor optzeci, filmele cu adolescente aflate în pericol de moarte nu au mai fost cerute de public și au fost înlocuite cu superproducții precum *Fantoma mea iubită* și de actori care să emane o sexualitate discretă, așa cum este Kevin Costner. Iar acum au revenit, datorită lui Campbell și, de această dată, s-ar putea chiar să aveți ceva de învățat din experiențele lor.

— În calitatea mea de psihoterapeută, am avut ocazia să întâlnesc numeroase asemenea femei, spune doamna doctor Elliott, având grijă să nu divulge prea multe despre pacientele ei. Și am avut foarte multe de învățat de la ele. Mă consider norocoasă pentru că mi-au permis să le cunosc viețile.

Lecțiile învățate astfel de doamna doctor constituie nucleul ultimei sale cărți: *Tăcerea s-a sfârșit. Confesiunile celor șase Supraviețuitoare,* în care se folosește de experiențele Supraviețuitoarelor care i-au devenit paciente (câteva dintre acestea dorind să-și păstreze anonimatul) pentru a arăta cum sunt tratate femeile în cultura noastră atunci când un bărbat cu influență în stat este acuzat de hărțuire sexuală și când mulți susțin că feminismul a murit.

— „Supraviețuitoarele s-au întors și sunt de neînvins", revista *Time*, 1998

GRUPUL DE SPRIJIN AL SUPRAVIEȚUITOARELOR 3-D

Când se termină ședința, nu mai pierdem vremea și plecăm fiecare pe drumul ei. Pentru că noi suntem Supraviețuitoare, iar scopul nostru principal în viață este să avem grijă de noi însene. În Los Angeles este una dintre zilele acelea frumoase de toamnă, când ai impresia că nu se poate întâmpla nimic rău. Am putea fi confundate cu un grup de mame casnice care pleacă de la biserică după ce au făcut toate pregătirile necesare pentru un carnaval absolut minunat, la care copiii vor purta măști și se vor plimba călare pe ponei. Marilyn vorbește la telefon tot drumul până la Mercedesul ei. Julia ia ascensorul până în parcare, își pune scaunul în spatele minivanului ei, se sprijină în cârje și reușește să se așeze la volan. Heather o ia prin curți și peste alei și ajunge pe Alameda. Majoritatea oamenilor nu ar fi în stare să observe unicul detaliu care ne deosebește de tot restul lumii: Dani stă lângă camioneta ei, cu pistolul negru în mâna ascunsă în spatele piciorului, cu ochii la noi, până este convinsă că nu ne pândește nicio primejdie.

Eu sunt fragilă și docilă și lipsită de vitalitate, însă mi-am creat propriul sistem de siguranță în toți acești ani, iar el preia controlul și are grijă să nu pățesc nimic. Mă duc spre stația de autobuz, cu toate simțurile ascuțite la maximum. Merg doar pe carosabil, pe lângă mașinile parcate, evit trotuarele, îmi rotesc capul în toate direcțiile, verific toate colțurile străzilor, estimez eventualele amenințări.

Însă astăzi îmi tot pierd concentrarea, din cauza vorbelor spuse de Julia. Sigur că stau cu ochii după oamenii care mi se pare că m-ar urmări, după mașinile cu plăcuțe de înmatriculare din alt stat, după bărbații cu ochelari de soare și cu șepcile trase pe frunte. Însă în minte mă cert în continuare cu Julia.

Nu eu sunt problema. Omul ăla care stă în mașină, nu cumva doar se preface că ar vorbi la telefon? De ce s-a făcut mic în scaun, atunci când m-am uitat la el? Nu eu sunt nebuna. Nu eu sunt motivul pentru care venim la ședințele de grup chiar și după atâția ani. De Heather trebuie să avem grijă. Ea are nevoie de noi. Eu sunt cea sănătoasă la cap. Eu sunt cea care știe să se protejeze. Honda aia care tocmai a luat-o la dreapta avea plăcuțe de Utah. Îi memorez

numărul, în caz că o s-o mai văd la următoarea intersecție. Mă uit după geamuri fumurii. Mă uit după motociclete. Nu mă mai gândesc la ce a spus Julia. Nu mă mai gândesc că nu a contrazis-o nimeni. Mă uit după camionete. Nici nu vă imaginați voi cât de multe v-aș putea spune despre camionete!

Mă relaxez (cât de cât) abia după ce mă urc în autobuz. Când ești pe stradă, te poate ataca oricine, din orice direcție. Dar în autobuz unghiurile de atac sunt mult mai puține. Pe ecranul din spatele șoferului se difuzează reclama unui film de groază și toate avertizările alea scrise cu roșu mă duc cu gândul la Adrienne, dar nu-mi pot permite așa ceva, pentru că trebuie neapărat să rămân concentrată la ce se întâmplă în jurul meu. În spate sunt niște băieți cu truse de scule, care stau cu capetele aplecate peste ecranul telefonului unuia dintre ei. Bărbații nu trebuie să fie la fel de atenți ca noi. Bărbații mor din cauza propriilor greșeli. Dar femeile? Noi murim pentru că suntem femei. Uitați-vă la Adrienne! Ba nu, trebuie să mă uit la fețele lor, la hainele lor, la pantofii lor. Mai cu seamă la pantofi.

Merg cu autobuzul până în centru, cobor la ansamblul rezidențial Olive și mă duc pe străzile principale până la un cinematograf multiplex din apropiere. Mă lipesc cu spatele de zidul lui și mă prefac că mi-aș verifica mesajele de pe telefon. Dacă mă urmărește cineva, atunci persoana respectivă ar trebui ori să se oprească brusc și să-mi atragă astfel atenția ori să treacă pe lângă mine. Văd niște adidași Nike foarte albi, niște pantofi Rockport negri și bine lustruiți, niște ghete Timberland cu șireturi groase; cine m-ar urmări și-ar putea schimba haina sau șapca, dar i-ar fi mult mai greu să-și schimbe și încălțămintea.

Nu mai trebuie să mă uit la acoperișuri sau la fațade sau la ferestre. Încălțămintea mă interesează pe mine, pentru că monștrii din viețile noastre preferă să se apropie de tine ca să-i poți vedea. Un glonț tras de un lunetist ar fi ca un penis trimis prin poștă. Nu, monștrii ăștia vor neapărat să te atingă.

După ce îmi cumpăr biletul, rămân în hol (tot cu spatele lipit de perete) și mă uit din nou la pantofii oamenilor care trec pe lângă mine.

Balerini Betsey Johnson, cizmulițe Ugg de culoare bej, tenișí de copii în toate culorile, mocasini Sperry.

Filmul pe care vreau să-l văd se difuzează în avanpremieră. Mă așez în primul rând, după care întorc capul și mă uit în sală ca și cum mi-aș căuta iubitul care a întârziat la întâlnire. Este un film pentru copii, cu desene animate realizate pe computer, așa că ar trebui să-mi fie ușor să remarc un bărbat neînsoțit. Nu prea cred că necunoscutul care mă urmărește să se fi gândit să-și ia cu el un copil, ca să ascundă adevăratul motiv al prezenței lui aici. Dar stau cu ochii pe un roșcat în tricou fără mâneci, însoțit de două gemene brunete, și pe un blond bărbos cu un băiețel. Amândoi s-au uitat cu multă atenție prin sală atunci când au intrat, de parcă ar fi căutat pe cineva.

Când începe filmul, mă reped la ieșirea de urgență din stânga ecranului, cobor în fugă scara și ies pe stradă. Nu-l mai văd pe roșcat. Și nici pe bărbos. Dar văd o altă Honda, tot cu plăcuță de Utah, numai că are un alt număr. Îl memorez și pe acesta și remarc geamurile prăfuite, petele de noroi de pe bara de protecție, autocolantul de la Asociația

Americană de Automobilism, lipit pe parbrizul din spate. Iau repede un autobuz care merge la Beverly Center.

După ce mă urc, mă așez cât mai aproape de șofer. La fiecare stație mă uit în jos la încălțămintea călătorilor. Încerc să mă concentrez – ghete cu talpă groasă Doc Martens, ghete Caterpillar cu vârful întărit, adidași Nike zgâriați, pantofi albi și ușori de infirmieră – însă Adrienne tot dă năvală în gândurile mele. Ea și cu Julia îmi distrag încontinuu atenția.

Adrienne a fost prima și cea mai bună dintre noi. Majoritatea am intrat în grup datorită ei. Tragedia prin care a trecut i-a stabilit caracteristicile. Sunt multe femei în lumea asta care supraviețuiesc unor acte de violență, dar ce ne deosebește de toate celelalte este faptul că noi ne-am ucis monștrii – sau am crezut că am făcut-o, până când ne-au atacat din nou. Am crezut că lui Adrienne nu i se va întâmpla niciodată asta, că filmul de groază pe care l-a trăit nu va avea parte de o urmare. Însă ne-am înșelat, pentru că monstrul ei a reapărut după

treizeci și trei de ani, decis să-și termine treaba. Adrienne a crezut că este în siguranță, dar a greșit. Oare ce alte greșeli am mai făcut?

Criza lui Adrienne s-a întâmplat în aceeași vară cu cea a lui Marilyn și cele două tragedii au avut destul de multe similitudini, atrăgând astfel interesul presei. Însă ea a devenit celebră din cauza filmelor făcute mai târziu. Era îndrumătoare la Tabăra Red Lake, așa că s-a dus acolo înainte de deschidere, ca să pregătească locul împreună cu ceilalți colegi. Trebuia să aerisească toate căbănuțele, să dea cu spray în cuiburile de viespi, să scoată bărcile din magazie. În prima noapte, au fost uciși nouă dintre îndrumători. Patru erau nou-veniți, așa că nu-i cunoștea prea bine; dar pe ceilalți cinci îi știa încă din copilărie, când veneau împreună în tabăra aceea. Au fost douăsprezece ore lungi și îngrozitoare, care i-au schimbat pentru totdeauna viața.

S-a descoperit că asasinul era Bruce Volker, fostul bucătar al taberei, tată singur, care pretindea că, în urmă cu douăzeci de ani, copilul său, Teddy, s-a înecat din cauză că cei doi îndrumători care ar fi trebuit să-l supravegheze făceau sex și nu au fost atenți la

ce se întâmplă. Zicea că Teddy s-a întors din mormânt ca să se răzbune pe toți îndrumătorii, dar nu a explicat de ce băiețelul lui a așteptat atât de mult timp. În orice caz, crimele au încetat atunci când Adrienne l-a decapitat pe domnul Volker cu propria lui macetă.

Dar situația a căpătat o altă turnură când s-a descoperit că Bruce Volker nu avusese niciodată vreun fiu care să se înece în Red Lake. De fapt, nu a avut niciun copil. Bruce Volker era doar un bătrân singuratic, care făcuse o obsesie pentru copii și care știa să mânuiască foarte bine maceta. Însă a transformat-o pe Adrienne în prima Supraviețuitoare, prima „finalistă“, iar ea s-a folosit de această ocazie ca să-și transforme toate visurile în realitate.

Se aude scrâșnet de frâne pneumatice și eu mă uit în jur, dar nu recunosc nici măcar o singură pereche de pantofi. Oare câți oameni au coborât și câți au urcat, în vreme ce eu eram pierdută în gândurile mele? În spatele meu stă o bunicuță zbârcită, alături de soțul său la fel de zbârcit ca și ea. Poartă amândoi adidași Reebok, vechi și găuriți, și șepci de baseball, roșii și murdare.

Apăs cu putere butonul pentru oprirea de urgență și nici nu aștept să se deschidă complet ușile ca să cobor. Mai am încă vreo trei bulevarde până la Beverly Center și nu pot să alerg, pentru că nimeni nu aleargă în L.A. Așa că merg cât pot eu de repede și mă urc în alt autobuz. Dar acesta mă duce în altă direcție și, când reușesc în cele din urmă să ajung la stația Vermont/Beverly, metroul de suprafață este deja la peron și mă strecor în el cu o fracțiune de secundă înainte de închiderea ușilor. În vagon sunt cincisprezece persoane și îmi găsesc un loc situat la distanță egală de ușile de la capete. Mă uit la încălțămintea călătorilor și nu recunosc nimic. Cobor după cinci stații și mă urc în metroul care duce la Antelope Valley.

Vreau să ajung cât mai repede acasă, însă nu pot să sar peste anumite etape ale rutinei. Trebuie neapărat să aflu ce s-a întâmplat cu Adrienne. Marilyn ne-a citit articolul de pe telefon, dar erau prea puține detalii: un bărbat a ucis-o chiar acasă la ea – atâta tot. Și eu cu Adrienne am vorbit cel mai mult în afara grupului, ea a fost cea care m-a adus acolo după criza prin care am trecut, pe ea o sunam în fiecare lună ca să-i spun ce mai fac. Mă rog,

cam la două luni. Câteodată chiar și la trei. Poate că anul ăsta nici n-am sunat-o. Dar oricum cu ea vorbeam cel mai mult. Ce vreau eu să spun este că Adrienne își făcea întotdeauna timp să mă asculte.

Când ajung în cele din urmă la Burbank, cobor la aeroport și merg puțin cu microbuzul de navetiști. Când mă conving că nu apar decât pantofi necunoscuți la fiecare stație, cobor și mă urc în autobuzul de oraș, îl schimb de două ori și ajung în sfârșit acasă. Cam la trei ore după ce am plecat de la ședința de grup.

Traseul meu este diferit de fiecare dată, dar elementele de bază sunt aceleași: merg încet, fac multe ocoluri mici printre alte ocoluri mai mari, sunt mereu cu ochii în patru, sunt mereu atentă la ce se întâmplă în jur, mă uit la pantofi, am grijă să nu-mi pierd concentrarea, am grijă să nu mă omoare nimeni. Linia de demarcație dintre prea multă prudență și prea puțină este o linie pe care nu o treci decât o singură dată în viață.

N-aș putea nici măcar să vă descriu cum arată interiorul liftului din blocul meu, pentru că urc și cobor numai pe scară. Liftul este o cutie

cu o singură ușă. Te poate ataca oricine într-un lift, chiar și un individ obez, pentru că nu ai pe unde să fugi de acolo. Măcar pe scară am câteva variante de salvare, plus că este un foarte bun antrenament cardio. A durat ceva vreme până m-am decis să locuiesc la etajul al doilea, dar mi-am dat seama că este situat la cea mai bună înălțime: prea sus ca să-mi poată intra cineva pe geam și destul de jos ca să scap cu viață în caz că aș sări de acolo. Mă asigur că nu este nimeni pe coridor, după care descui cele două yale speciale, făcute pe comandă, și intru în cușca mea.

Cu șaisprezece ani în urmă, atunci când m-am mutat în apartamentul ăsta, blocul era într-un hal fără de hal, iar proprietarului nu-i păsa deloc ce fel de renovări am de gând să fac, cât timp nu existau reclamații. Mai aveam ceva bani (nu prea mulți, ce-i drept), așa că acum locuința asta a mea este singurul loc din lume unde mă simt în perfectă siguranță.

Reacțiile la traume sunt diferite de la om la om. Dani a devenit descurcăreață și independentă, Adrienne s-a apucat să se autoperfecționeze, Marilyn s-a căsătorit cu un tip foarte bogat și și-a îngropat capul în nisip

ca să nu mai știe de nimic, Heather s-a apucat de droguri și de băut, Julia s-a transformat în activistă. Iar eu? Eu am învățat cum să mă protejez cel mai bine.

Cușca mea este făcută din plasă de oțel expandat, are mărimea unei cabine de telefon și este fixată de pereții din jurul ușii de la intrare. Plasa este foarte rezistentă, iar cușca este atât de strâmtă, că nimeni nu ar reuși să-și ia suficient avânt ca să treacă prin ea. Ușa îi este închisă cu patru zăvoare electromagnetice, care nu pot fi deschise dacă nu introduci codul. Iar dacă oprești curentul, zăvoarele astea se blochează automat. Se blochează automat și dacă introduci codul greșit. Asta-i metoda prin care împiedic pe oricine să-mi intre în casă fără să-i dau eu voie. Aș fi ales o ușă metalică la intrare și câteva camere de supraveghere pe holul blocului, dar asta ar fi atras atenția asupra apartamentului meu, așa că m-am mulțumit cu cușca asta.

După ce se încuie ușa în spatele meu, tastez codul și deschid cele patru zăvoare, după care intru în casă. Închid ușa de la cușcă și tastez din nou codul. Aud zgomotul metalic al zăvoarelor care se închid, zgomot care îmi face

o deosebită plăcere, pentru că îmi dă de știre că acum sunt în siguranță. Trag aer în piept și simt mirosul reconfortant de clor.

— Bine te-am găsit, draga mea Supra, îmi salut eu planta din ghiveci. Lucrurile nu stau prea bine. O să-ți povestesc tot, dar după ce asigur securitatea perimetrului.

Sunt în viață și acum pentru că am voință și sânge rece. Deschid unul dintre seifurile mele cu arme și iau din el revolverul cu cartușe de 38. Știu că se spune cum că diamantele ar fi cele mai bune prietene ale fetelor, dar cele mai bune prietene ale Supraviețuitoarelor precis că sunt cartușele de calibrul ăsta. Însă nu-mi fac iluzii: revolverul meu nu l-a oprit pe Ricky Walker prima dată și nu l-a oprit nici pe fratele lui, dar două gloanțe din astea în burtă precis că l-ar încetini suficient, cât să pot ajunge în camera de refugiu. Mă rog, debaraua de refugiu.

Cu arma în mână, inspectez tot apartamentul. Treaba asta îmi ia cincisprezece minute. Și abia după ce mă conving că nu-i absolut nimeni aici, că ușa de la camera de refugiu poate fi deschisă, că telefonul meu este pus la încărcat,

că toate draperiile sunt trase, că ușile sunt toate încuiate – abia atunci mă așez pe canapea, o iau pe Supra și mi-o pun în poală.

— E vorba despre Adrienne, îi spun eu, dându-mi seama că nu-mi pot reține lacrimile. A murit.

Și stau așa o vreme, iar lacrimile îmi picură pe frunzele Suprei. Mă întreb din senin dacă nu cumva îi face rău apa sărată, dar nu pare să sufere din cauza asta. Știe să mă asculte. Este cea mai bună prietenă a mea.

În afară de mine, Supra este singura creatură vie pentru care sunt responsabilă. A durat tare mult până mi-am făcut curaj să-mi iau această obligație; apoi am cumpărat trei plante care nu au supraviețuit. A patra a fost Supra, adică prescurtarea de la Plantă Supraviețuitoare. Eu sunt o Supraviețuitoare, la fel este și ea. Formăm o echipă tare bună!

Suntem împreună de nouă ani, iar acum vreo doi, când a făcut acarieni, n-am vrut s-o arunc la gunoi, n-am putut să suport ideea asta, așa că n-am dormit trei zile și trei nopți, ca să-i șterg frunzele cu apă, după care cu o soluție cu săpun, apoi i le frecam cu alcool, după care o

dădeam iar cu apă și tot așa. Și mai moțăiam din când în când cu nasul în frunzele ei, dar, până la urmă, m-am asigurat că i-am stârpit toți acarienii. Nu voiam să-mi mai pierd o prietenă. Și Supra a supraviețuit, că doar de asta o cheamă așa. Iar frunzele care nu i-au căzut erau cele mai strălucitoare, cele mai curate frunze pe care le poate avea o plantă care face ardei iuți. Acum s-a întremat complet, dar tot mai văd pe lujerii ei niște urme de la frunzele pe care nu le-am putut salva.

Plâng mai puțin acum și vreau să-i povestesc absolut tot dragii mele Supra, numai că-mi dau seama că nu știu prea multe. Oare Adrienne a fost de dimineață la Red Lake? Oare printre imaginile alea pe care le-am văzut eu pe CNN era și cea cu locul unde a fost ea ucisă? Oare a existat vreo legătură între cele două evenimente? O pun pe masă pe Supra și dau drumul la televizor. Fotografia lui Adrienne apare în toate programele de știri. De multă vreme nu i-a mai păsat lumii de vreo Supraviețuitoare încă vie, dar probabil că moartea uneia reușește să stârnească apetitul pentru sânge al publicului larg.

În mod normal, nu ne interesează trecutul celorlalte, dar, de curând, eu am început să caut informații mai vechi despre Adrienne. Și am făcut-o doar din motive strict personale. Așa că recunosc acum imaginile date de CNN. Singura imagine nouă este cea cu interiorul frigiderului ei, în care se află capul mumificat al domnului Volker, suficient de pixelată încât să nu se vadă clar ce reprezintă. Deși numai imaginea asta vreau s-o văd eu.

O foarte îngrijorată crainică a postului, care nici nu s-a aflat vreodată în aceeași încăpere cu Adrienne, vorbește spre camera de filmat pe un ton atât de sincer îndurerat, încât zici că a murit soră-sa. Bine măcar că postul CNN și-a găsit timp să caute o crainică de culoare, care să prezinte știrea.

— ... moartea șocantă a lui Adrienne Butler, cunoscută supraviețuitoare a ceea ce am ajuns să numim „Măcelul de la Tabăra Red Lake“. Personalitate marcantă a comunității de victime ale violenței, Butler și-a dedicat viața...

Dacă n-ai decât cincisprezece ani și nu te uiți decât la filme de groază, probabil că abia acum afli că Adrienne este afro-americană. În filmele

din seria *Summer Slaughter*[1] a fost jucată de o actriță albă, o mare greșeală a casei de producție. Sunt convinsă că ăsta a fost unul dintre principalele motive care au făcut-o pe Adrienne să se revolte. Pentru că era mândră de etnia căreia îi aparținea și a jignit-o îngrozitor faptul că se făceau filme inspirate din viața ei, eliminând ceva atât de important.

Primul film din seria *Summer Slaughter* a fost un mare succes și tocmai ce urma să fie lansat al doilea, când avocatul lui Adrienne a obținut interdicția. Fusese necesar să depună mai multe asemenea cereri și, atunci când judecătorul i-a aprobat una, la cinematografe deja se difuza al treilea film din serie, *Summer Slaughter Part III in 3-D*. Adrienne avea niște bani moșteniți de la părinți, plus cei obținuți în urma unei înțelegeri cu proprietarii taberei. Așa că și-a concediat avocatul și a angajat unul fără scrupule, un adevărat rechin, care să-i pună cu botul pe labe pe producători. În cele din urmă, casa de producție a reușit să-i aducă la negocieri pe toți vulturii ăia hoitari care nu se gândeau decât să exploateze subiectul la sânge. Și Adrienne mi-a povestit cum a decurs discuția.

— Ce vrei de la noi? au întrebat-o ei, imaginându-și că se va mulțumi cu mai mulți bani sau cu menționarea numelui ei pe generic, chestii care nu ar fi schimbat prea multe, din punctul lor de vedere.

Ea le-a zâmbit și apoi le-a spus:

— Tot. Vreau tot.

Și exact asta a primit. La sfârșitul procesului, a obținut drepturile asupra întregii serii: atât pentru primele trei filme deja făcute, cât și pentru cele următoare. Ba chiar i-a obligat să-i dea să citească scenariul deja scris pentru al patrulea film. Cazul lui Adrienne a creat precedentul ca drepturile de relatare a oricărei asemenea întâmplări să aparțină singurei persoane care a scăpat cu viață – nu familiilor victimelor, nu studioului care realizează filmul, ci numai ei, Supraviețuitoarei. Nu știu dacă asta e bine sau e rău, dar a schimbat totul. Ne-a dat mai multă putere.

Odată ce Adrienne și-a câștigat aceste drepturi, a ras de pe fața pământului seria aceea de filme. Toată lumea a fost concediată. A avut nevoie de două luni până a reușit să scape de toți, timp în care studioul de producție zbiera ca un

porc înjunghiat, iar avocații încercau să-i tot explice că nu înțelege cum funcționează lucrurile și că au apărut consecințe nedorite și că electricienii și mașiniștii și ceilalți membri ai echipei o să moară de foame pe străzi. Iar apoi Adrienne a făcut ultimul lucru la care s-ar fi așteptat ei: a decis reînceperea filmărilor.

Un producător-delegat, o femeie, lucrase la toate cele trei filme ale seriei *Summer Slaughter*. Pe ea a făcut-o acum Adrienne producător executiv. Cu o singură condiție: să priceapă că trebuie să o mulțumească doar pe ea, pe Adrienne. Avocatul ei a negociat cu studioul un act adițional la contract, iar în vara următoare a început difuzarea în cinematografe a filmului *Summer Slaughter Part III in 3-D*. Și, după doar două luni, a avut loc premiera filmului *Summer Slaughter IV*.

Înainte de apariția acestuia, Adrienne a participat la toate talk-show-urile și s-a asigurat că află toată lumea că ea personal nu beneficiază de niciun dolar din încasări și că toți banii se duc la ONG-ul ei, Fondul Adrienne Butler pentru Prevenirea și Combaterea Violenței împotriva Femeilor. În timp ce alte filme *slasher*[2] erau etichetate drept

misogine, seria *Summer Slaughter* a lui Adrienne a fost ridicată în slăvi de critici. Nimănui nu i-a părut rău că a dat banii pe bilet, pentru că tot profitul era destinat unei cauze nobile. Pe la mijlocul anilor nouăzeci, Adrienne devenise un fel de Oprah Winfrey, care voia să pună capăt, odată pentru totdeauna, tuturor violențelor comise împotriva femeilor. Erau unii oameni care o vedeau și o ascultau, dar care nici măcar nu auziseră de legătura dintre ea și filmele alea de groază.

A scris cărți, a ținut conferințe, a făcut emisiuni TV, a organizat seminare și ateliere de dezbateri. Și-a folosit banii rămași ca să cumpere Tabăra Red Lake și să o transforme într-un refugiu pentru victimele violenței. Era neobosită, era devotată cauzei, era realistă și optimistă. Era Supraviețuitoarea preferată a Americii.

Și ne-a făcut pe noi, toate celelalte, să ne simțim ca niște impostoare, să avem impresia că nu facem destul ca să ne atingem potențialul maxim, să credem că ar trebui să ne intereseze mai degrabă ce am putea să facem pentru patria noastră, în loc să ne punem gratii la

ferestre și să învățăm cum să tragem cu arma. Însă Adrienne nu ne-a condamnat niciodată pentru alegerile făcute și sunt absolut convinsă că nu a crezut că eu aș fi cea mai nebună din grup.

Nu a fost niciodată la fel de bogată ca Marilyn, dar a fost în permanență mai generoasă decât ea. A ajutat-o cu bani pe Julia, ca să-și modifice locuința în așa fel încât să se poată deplasa prin ea în scaunul cu rotile. Când Dani și-a recunoscut în mod public orientarea sexuală, Adrienne a plătit ca să i se instaleze în casă o cameră de refugiu cu linie telefonică separată.

— Nu-i neapărat pentru tine, i-a spus ea. Dar o să dorm mai bine noaptea, dacă știu că ai mai multe șanse să scapi cu viață.

Filmele din seria *Summer Slaughter* au fost doar motorul întunecat care vibra în sala cazanelor din imperiul lui Adrienne, transformându-i suferința în bani. Au fost nouă filme, mult mai multe decât s-au făcut vreodată după poveștile celorlalte Supraviețuitoare. A existat chiar și o variantă science-fiction, a cărei acțiune se petrecea în viitor și în care un Teddy mai feroce decât o fiară sălbatică se trezea dintr-un

somn criogenic și se apuca să omoare oamenii de pe o stație spațială. Au introdus în scenariu și un element din întâlnirea lui Heather cu Stăpânul Viselor, tocmai cu scopul de a-i da și ei niște bani, însă treaba asta n-a ieșit așa cum își dorea Adrienne, pentru că Heather este... așa cum este. Au apărut în filmele astea și supereroi cunoscuți. Și păpușele din pluș. Dar, foarte ciudat, Adrienne nu a insistat niciodată ca rolul principal să fie interpretat de o actriță de culoare, pentru că era foarte realistă și știa foarte bine cu ce fel de victime ar putea să empatizeze clasa de mijloc din America.

Julia a întrebat-o odată pe Adrienne dacă nu o deranjează să știe că figura omului care a încercat să o omoare și care i-a omorât prietenii apare pe tricouri și pe caserole. Și că probabil a ajuns mai cunoscut decât Adrienne însăși.

— Dar nu Teddy mi-a ucis prietenii, a zâmbit atunci Adrienne. Teddy n-a existat niciodată. Precis că Bruce Volker s-ar răsuci în mormânt, dacă ar ști că minciuna lui mă ajută acum să pun capăt violenței împotriva femeilor, iar gândul ăsta mă umple de bucurie.

Mă uit cu Supra la CNN și aflăm că Bruce Volker n-a avut niciun fiu pe care să-l cheme Teddy, dar a avut un nepot, pe nume Christophe, care avea doar trei ani când i-a murit unchiul. Acum are treizeci și cinci și este furios la culme că tragedia familiei lui stă la temelia unui imperiu mondial din industria divertismentului și nimănui nu i-a trecut prin cap să-i ofere și lui o parte din profit.

Îl știu după nume. Christophe a fost unul dintre numeroșii nebuni care au tot dat-o în judecată pe Adrienne, numai că ea a avut întotdeauna mai mulți avocați și mai mulți bani, așa că majoritatea judecătorilor nu l-au văzut cu ochi buni pe nepotul unui criminal, care încerca acum să escrocheze una dintre victimele unchiului său mort. Procesele intentate de Christophe n-au avut niciun rezultat, așa că, în cele din urmă, când a rămas fără bani și cu mai multe doage lipsă, nepotul criminalului a decis să se inspire din filmele de la Hollywood.

În urmă cu câțiva ani s-a apucat să dea târcoale proprietății lui Adrienne, pe care se află Tabăra Red Lake, până când administratorii au reușit să obțină un ordin judecătoresc prin care i se

interzicea să se apropie la mai puțin de trei sute de metri de locul respectiv. Și a respectat această decizie a curții până aseară, când a dezgropat rămășițele unchiului său, a intrat în tabără, a ucis angajații rămași acolo ca să închidă tabăra pentru că a venit toamna, a fost aruncat dintr-o șură, a reușit să scape de polițiști deși șchiopăta cam rău, după care s-a urcat în mașină, a condus trei ore până acasă la Adrienne și a pus capul mumificat al unchiului său în frigiderul ei. De dimineață, când ea a coborât la parter ca să-și prepare cafeaua, el a ieșit din cămară și a înjunghiat-o în ceafă și în cap, de douăzeci și două de ori, cu o daltă pentru spart gheața.

Interacțiunea socială nu era punctul forte al lui Adrienne, așa cum nu este al niciuneia dintre noi. Prin urmare, cadavrul nu i-a fost descoperit decât atunci când poliția a venit la ușa ei ca să o informeze despre crimele comise în tabără.

Chiar acum îmi sună telefonul, mă uit pe ecran și îmi dau seama că nu vreau să vorbesc cu nimeni. Trebuie să mă liniștesc. Trebuie să mă ocup de ceva mai frumos. Intru pe Neflix și

caut filmul *Pur și simplu dragoste*, când aud zgomotul acela care încă mă mai sperie chiar și după atâția ani.

Bătăi în ușa mea de la intrare.

Mă întorc și mă uit la Supra. Și ea e speriată. Mă uit pe ecranul camerei de supraveghere de la ușă. Sub nicio formă nu puteam să-mi las nepăzită intrarea în casă, așa că am instalat o cameră obscură în vizor.

Nu-i nimeni acolo.

Altă bătaie în ușă.

O pun pe Supra pe birou, într-un loc unde n-o să pățească nimic. Țin în mână revolverul, cu piedica ridicată. Mai am încă o cameră de supraveghere afară, orientată în jos. Mă uit pe ecran și abia acum înțeleg de ce nu am văzut nimic înainte. Prima cameră este prea sus, iar la ușa mea bate Julia, care stă în scaunul cu rotile.

Închid ochii și îmi doresc să plece. Dar bate și mai tare.

— Știu că ești acasă, Lynnette! strigă ea.

Vocea îi răsună prin ușă, prin cușca de la intrare, prin camera aproape goală, invadând singurul loc în care mă simt în deplină siguranță.

— O să plece, îi șoptesc eu Suprei. Dacă nu ne mișcăm și nu scoatem niciun sunet, precis o să plece.

Nu știe nimeni unde stau. Nu am carnet de conducere pe numele meu, pentru că nu am încredere că Registrul Auto nu mi-ar divulga adresa. Nu am permis de bibliotecă. Nu votez. Fac absolut tot ce ține de mine ca să nu intru în nicio bază de date statală. De cele federale nu mă pot feri, dar mă rog la toți sfinții ca măcar ele să fie mai sigure. Evident că există și un dezavantaj: dacă nu știe nimeni unde locuiesc, cum ar putea să afle că am dispărut? Cât va dura până când își va da cineva seama? Și ce aș putea să pățesc între timp?

În urmă cu opt ani m-am decis să merg la risc. Julia era cea mai nouă membră a grupului și am ales-o pe ea pentru că este și cea mai tânără dintre noi. Am crezut că va face ce-i spun eu, fără comentarii. Iau legătura cu ea prin SMS-uri de două ori pe zi: la nouă dimineața și la

nouă seara, doar ca să știe că încă mai trăiesc. I-am dat un plic sigilat, în eventualitatea în care s-ar întâmpla să n-o mai sun. Am obligat-o să-mi jure că nu îl va deschide decât în situația asta. În plicul acela se află adresa apartamentului meu.

O văd acum pe ecran. Nu mai bate la ușă și își dă scaunul cam vreo jumătate de metru înapoi. Se lasă păgubașă. Pleacă. Atinge un obiect pe care-l are în poală și imediat începe să-mi sune telefonul. Mă reped disperată la el și vreau să-l închid, dar este prea târziu. Acum știe sigur că sunt acasă.

Iritată la culme, Julia zbiară:

— Nu fi paranoică, Lynnette, e ceva important!

Nu mă mișc nici eu. Nu se mișcă nici Supra. Nu scoatem niciun sunet. Nici măcar nu mai respirăm. Ecranul de la telefon este tot o explozie de lumini, în timp ce trădătoarea asta mă tot sună, iar și iar. Renunță doar după al optulea apel și pleacă.

Abia acum respir, la fel face și Supra. Ne uităm una la alta. Ce facem acum? Ascunzătoarea ne-a fost compromisă. Rămânem sau plecăm?

Posibil s-o fi urmărit cineva pe Julia, iar acum să pândească de afară. Dar nu pot să plec. Acesta este singurul loc în care sunt în siguranță.

Am suficientă mâncare pentru încă trei săptămâni. Nu trebuie să trag draperiile. O să-mi închid telefonul și o să mă ascund aici. Nu poate intra nimeni. O să fiu în siguranță. Să se ocupe celelalte de „urgența" Juliei. Eu trebuie să rămân în viață.

Nici n-ajung la jumătatea filmului, că aud un alt ciocănit în ușă. Închid sonorul, trec la ecranul camerei de supraveghere situate mai jos și mă rog să mă lase naibii în pace Julia. Mi se face pielea de găină și mi se blochează mușchii. Îmi amorțește mâna în care am pistolul. Da, Julia este. Și, ghemuit alături, este Strigoiul, în mantia lui neagră și cu masca albă. Ține cuțitul lipit de gâtul ei.

Normal că nu-i adevărat ce văd! Normal că-i o secvență dintr-un film! Probabil că încă mă mai uit pe Netflix și am mutat din greșeală la un film din seria *Stab*[3], făcută după tragicul eveniment din viața Juliei. Fata din rolul ei este o actriță chiar foarte bună, știe de minune cum să

exprime groaza simțită de personaj în momentele acelea – are ochii holbați, gura căscată, se vede cum gâfâie, iar acum îi simt și eu spaima și simt și eu că mă sufoc.

Dar nu-i decât un film. Atâta tot și nimic mai mult. Știu că mă uit la un film, pentru că nu-i posibil să văd ce cred eu că văd acum. Deoarece îmi iau toate măsurile de precauție. Sunt prudentă. Nu-mi asum niciun risc.

Apoi Strigoiul își întoarce găvanele negre spre camera de supraveghere și scoate din mantie o foaie de hârtie.

Pe foaia aia scrie cu carioci colorate: „Deschide ușa, Lynnette, sau Julia moare".

Avem o înțelegere tacită noi, Supraviețuitoarele din grup. Nu am discutat niciodată despre ea, dar știu că există, așa cum știu că părinții mei m-au iubit și că apartamentul meu este un loc sigur și că Supra este cea mai bună prietenă a mea: atunci când apar monștrii, trebuie neapărat să ne ajutăm una pe cealaltă. Nu contează al cui este monstrul ăla care apare. Nu contează ce trebuie să facem. Așa stau lucrurile când ești o Supraviețuitoare, iar întâlnirile lunare de grup ne amintesc mereu de învoiala asta.

Numai că n-am crezut că Julia va fi prima dintre noi care să ne ceară ajutorul.

Strâng mai tare revolverul în mână. Mă mai uit o dată, ca să mă asigur că am ridicat piedica. Pe urmă apăs butonul care deschide ușa și aștept să intre monstrul.

---

[1] „Măcel de vară". *Summer Slaughter* nu are legătură cu festivalul omonim de muzică heavy metal, ci esre o trimitere la seria de filme de groază *Friday 13 (Vineri 13).* În carte se găsesc numeroase trimiteri și aluzii la ficțiunea americană *horror*, unele evidente, altele mai puțin. Vom menționa filmele și cărțile reale cu titlurile sub care au apărut în România, dacă este cazul, iar pentru celealte, traducerea și referința vor putea fi găsite în nota de subsol. Pe Reddit există multe threaduri în care utilizatorii își dau cu presupusul despre corespondența dintre titlurile, poveștile și personajele ficționale din carte și cele corespunzătoare din producții reale. Cititorului îi este lăsată plăcerea de a le descoperi singur pe cele nesemnalate de noi (n. red.).

[2] Subgen al filmelor de groază, având ca element caracteristic faptul că personajul negativ principal mânuiește o armă tăioasă, cum ar fi cuțit, macetă, topor etc. (n. red.).

[3] „Înjunghiere". Referire la seria de filme horror *Scream* (n. red.).

Așa-zisul „film de groază" despre Supraviețuitoare s-a dovedit a fi o mașină de tocat carne, avându-i la un capăt pe producătorii și mai-marii studioului, învârtind manivela, iar la celălat pe fanii băloși de sex masculin, înghițând pe nemestecate imaginile care le împlineau cele mai violente fantezii sexuale. Ce nu a înțeles acest public avid de pornografie sângeroasă este faptul că toate filmele sunt bazate pe întâmplări reale, în care femei reale, femei în carne și oase, au fost maltratate de niște bărbați, au fost atacate de niște bărbați și și-au văzut prietenii uciși de aceiași bărbați. Dar fanteziile acestea au devenit atât de intense și de dominante, încât nimeni nu mai atrage atenția asupra cadavrului în descompunere al femeii, aflat la rădăcina acestui copac otrăvit; iar cine încearcă să o facă este acuzat de ipocrizie, așa cum am pățit-o eu în numeroase rânduri.

Femeile acelea păstrează tăcerea și nu intră în discuții despre publicitatea care li se face. Dacă fanii devin prea turbulenți, sunt cumințiți cu și mai multe tricouri, și mai multe albume, și mai multe postere și figurine reprezentându-i pe criminalii lor preferați, ridicați acum la rang de vedete.

Nici măcar termenul *problematic* nu poate descrie filmul despre Supraviețuitoare.

— Fragment din „Carnea noastră sunt femeile și tare ne place să le mâncăm", de Deborah Belin, din antologia *Ce se mai știe despre Supraviețuitoare,* 1989

GRUPUL DE SPRIJIN AL SUPRAVIEȚUITOARELOR IV:

Reîntoarcerea Supraviețuitoarelor

Bâzzzzz face dispozitivul care deblochează încuietoarea ușii de la intrare. Iau poziția trăgătorului, pe care o exersez în fiecare seară – ceea ce înseamnă că totul merge prost, din moment ce mă pregătesc să trag în interiorul apartamentului. Țintesc deasupra capului Juliei, exact acolo unde cred eu că este pieptul Strigoiului, și îmi tremură brațele, mi se înmoaie mâinile, îmi amorțesc degetele. Nici nu-mi dau seama dacă țin arătătorul pe trăgaci sau pe lângă el, dar sunt mult prea speriată ca să-mi iau ochii de la ușă și să verific. Cușca va fi frontul meu de luptă. Nu pot să-mi fac acum griji despre ce se va întâmpla cu plasa de oțel. Nu pot să mă gândesc acum la ce s-ar putea întâmpla cu gloanțele care vor trece prin pereți până la apartamentul de vizavi.

Și îmi este rușine.

Sunt mult prea implicată. Reacționez exagerat. Am făcut o greșeală. N-am mai ținut niciodată o armă îndreptată împotriva vreunei alte ființe

omenești. Nu se fac lucruri de felul ăsta, nu într-un oraș, nu în casa mea. Dar sunt mult prea înspăimântată ca să îmi conving brațele țepene să se relaxeze. Așa că stau acolo cu arma în mână, ca proasta, ca și cum m-aș crede cine știe ce eroină mare și tare, ca și cum nu mi-aș da seama că mi se năruie întreaga lume.

Roțile scaunului Juliei împing ușa și ea intră în cușcă. Mi se încordează involuntar toți mușchii, dar nu trag. Trebuie să respir profund de câteva ori și abia dup-aia o să leșin. Plasa din oțel este prea groasă, așa că nu văd chipul Juliei, dar știu exact cum se simte. M-am simțit și eu așa în trecut. N-ai cum să știi cât de îngrozit poate să fie un om, dacă nu treci prin ce am trecut noi.

Îmi țiuie urechile. Văd cușca în fața mea, însă totul din jurul ei este învăluit într-o ceață întunecată.

O să te apăr, o asigur eu pe Supra în gând. *Nu poate să treacă prin cușcă.*

Nu știu dacă asta i-am spus-o ei sau dacă am vrut să mă conving pe mine însămi.

Strigoiul intră în spatele Juliei. Nu mai stau pe gânduri și vreau să apăs pe trăgaci; abia acum

aflu răspunsul la problema de mai devreme: degetul meu era lângă garda trăgaciului. E umed de la transpirație și îmi alunecă de pe revolverul care îmi cade din mâinile reci ca gheața și încerc să-l prind. Mă pun repede pe vine și îl apuc înainte să ajungă pe podea și nici măcar nu mă mai ridic în picioare... și nici măcar nu îl strâng mai tare în mână. Pentru că degetul meu a găsit deja trăgaciul.

Și Julia continuă să țipe:

— Lynnette! Lynnette!

O să te salvez, Supra. O să mă salvez și pe mine.

Strigoiul își sfâșie masca – gest extrem de ciudat. Însă n-am de gând să mă opresc, până nu mă voi ști în siguranță.

— Lynnette! Încetează odată! zbiară Julia.

Apăs pe trăgaci.

Zgomotul îmi perforează timpanele. Camera se umple de fum. Încheieturile mi se zdruncină din cauza reculului și mă izbesc cu revolverul în față. Simt gust de metal în gură. Și mă pomenesc că stau pe podea.

— Am făcut pe mine! strigă o voce înăbușită de bărbat. Am făcut pe mine!

— E Russ, Lynnette! Russell Thorn!

Mă ridic din nou în picioare. Am arma în mâna stângă. O trec în cea dreaptă.

— Lynnette! strigă iarăși Julia. Pentru numele lui Dumnezeu! Nu trage! Nu mai trage! Care-i codul? Of, Doamne Dumnezeule!

Ridic revolverul. Strigoiul s-a încurcat în mantia aia neagră, când a încercat să deschidă ușa și să iasă pe coridor, numai că s-a blocat între ușă și scaunul Juliei.

— Ajutor! urlă creatura. Ajutorajutorajutorajutorajutor!

Țintesc în centrul pieptului.

— Lynnette! strigă Julia. E Russell Thorn. Ți-a luat un interviu!

Cunosc numele ăsta.

— Russell Thorn? repet eu.

Dar de fapt mă întreb în ce anume mi s-a oprit glonțul. Și de ce Strigoiul nu a murit? Și de ce Russell Thorn este Strigoiul?

Și apăs din nou.

Cușca se clatină, dar acum reușesc să mă țin pe picioare. Acum nu mai am decât senzația că mi s-au dislocat încheieturile de la mâini.

— Nu mai trage în noi! țipă Russell Thorn.

I-a căzut masca și acum îi văd bărbuța roșcovană. Și mai văd că se cațără peste Julia, iar în cușcă e o încolăceală de mâini și de picioare.

— N-a fost ideea mea! strigă Julia. Dar nu mi-ai fi deschis ușa, dacă eram singură!

Sunt foarte, foarte obosită. Simt că mi s-a umflat limba în gură. Simt că mi s-au făcut pleoaplele grele ca plumbul. Nu mai văd nimic în jur din cauza fumului de armă, care îmi arde ochii și mă amețește.

— Am deschis plicul de la tine, mă anunță Julia. Pentru că trebuie să stăm de vorbă.

Am locuit atât de multă vreme aici fără să mă deranjeze nimeni, iar acum am tras de două ori cu revolverul și poliția va sosi în cinci minute și vor intra mai mulți oameni la mine în casă în următoarea jumătate de oră decât au intrat în ultimii șaisprezece ani.

Funcționez acum pe pilot automat. Introduc codul și se deschide ușa. Julia își împinge scaunul înăuntru.

— Să aduci un prosop pentru Russ, bâiguie Julia. Nu-mi vine să cred că ai tras în mine! Vai de capul meu, cred că fac infarct...

— Pe alea nu le băgați înăuntru, spun eu, arătând spre mantia și masca Strigoiului.

Încă mai am revolverul în mână. Russell dă jos mantia de pe el atât de repede, de zici că l-ar frige.

— Arunc-o pe holul blocului! îi ordon eu.

Se supune imediat, după care trântește ușa. Suprei mele nu-i place situația. Vrea să fim doar noi două. Nu-i de acord să ne intre străini în casă.

— Prea târziu, îi spun eu.

— Ce? Ce-i prea târziu? bolborosește Julia, ținându-și mâna apăsată pe piept.

Russell se uită la mine ca la o nebună. Măsoară din priviri distanța până la ușă. Mă duc, închid cușca și se aude pocnetul metalic al zăvoarelor. Russell tresare. Văd că s-a așezat pe scaunul meu.

— Stai pe banda de alergat, îi spun eu. Ai pantalonii uzi.

Se face roșu sub barba roșcovană, dar se supune și de data aceasta. Pricepe imediat ce se întâmplă, iar ochii lui indiscreți îmi inspectează pereții, computerul, ecranele. Își ia notițe în minte, redactează propoziții despre mine („Apartament spartan cu doar două camere și cu pereți gălbui“), scrie paragrafe în care mă blamează („Draperii trase complet peste ferestre, de parcă s-ar teme de lumina soarelui la fel de mult cum se teme de bărbatul acela care i-a făcut rău cu mulți ani în urmă...“), trăgând apoi concluzii superficiale („O femeie condamnată să rămână captivă în apartamentul ei, la fel ca omul care...“).

Se preface că nici n-am fi stat de vorbă săptămâna trecută.

Mă uit la cușcă. Văd două zgârieturi. Tipul care mi-a construit-o m-a asigurat că un glonț de calibrul .38 va trece foarte ușor prin ea; însă ori m-a mințit, ori era prost și habar n-avea ce vorbește. Oare câte alte planuri mi-am mai făcut bazându-mă pe informații false?

— Uau! exclamă Julia, încercând să pară curajoasă și atingând cu un deget șovăitor una dintre zgârieturi. Tu chiar ai tras în noi.

— Gloanțele ar fi trebuit să treacă prin plasă, zic eu.

— Dacă mă întrebați pe mine, să știți că mă bucur al naibii de tare că n-au trecut, ne anunță Russell, care s-a așezat pe banda de alergat.

— Nu trebuia să deschizi plicul decât dacă nu te sunam eu conform programului, îi reproșez eu Juliei.

— Este ceva urgent, îmi explică ea.

— Asta-i violare de domiciliu, nu mă las eu. O violare de domiciliu în toată regula.

— Cineva din grupul nostru scrie o carte, spune Julia. Și nepotul domnului Volker știa chestia asta.

Brusc, nu mai pot să respir. Parcă m-a lovit o gripă urâtă.

— De ce ați venit aici? bolborosesc eu.

Cineva (altcineva) începe să-mi bată în ușă.

— Pleacă de-aici! strig eu.

— Chem poliția! îmi răspunde o voce de femeie.

Mă uit pe camera de supraveghere. Este actrița care locuiește la capătul holului. E în pantaloni de trening și adidași cu șireturile desfăcute.

— Repetăm o scenă! țip eu.

Ne uităm toți trei pe cameră și o vedem că pleacă și intră în apartamentul ei.

— De ce ați venit? mai întreb o dată.

— Pentru că știm că despre Heather e vorba, zice Julia. Și tu trebuie să ne ajuți s-o găsim.

Din locul lui de pe podea, Russell se uită urât la mine. Înseamnă că și-a recăpătat tupeul. Julia vrea răspunsuri. Bărbatul care a ucis-o pe Adrienne știe că cineva din grup scrie o carte. Iar Julia chiar crede că o scrie Heather?

— Lăsați-mă să mă gândesc puțin, le spun eu. Tăceți amândoi!

Pe Julia a încercat s-o omoare Strigoiul. Purta mantie neagră și o mască de Halloween, și apoi s-a dovedit că era chiar iubitul ei, împătimit al filmelor de groază, care voia s-o transforme în propria lui Supraviețuitoare, în ultimul lor an de liceu. L-a luat cu el pe prietenul lui cel mai

bun, tot cu mască și mantie de Strigoi, și împreună au înjunghiat în dreapta și-n stânga, căsăpind de-a valma prin clasa de absolvenți. Pentru ei, fetele acelea moarte nu erau decât o mare meta-farsă.

Și erau băieți isteți, cu note bune, care urmau să se ducă la facultate. Numai că nu luau nimic în serios, imaginându-și că sunt mai deștepți decât tot restul lumii. Singurul lucru pe care nu l-au luat în calcul a fost acela că, pentru a deveni Supraviețuitoarea creată de ei, Julia trebuia să-i omoare pe amândoi. Și s-a dovedit că asta nu era o problemă pentru Julia. Ne-a povestit chiar ea că treaba cea mai nasoală au fost remarcile lor la mișto. Indiferent de câte ori a tras în iubitul ei, acesta tot a continuat să facă pe spiritualul.

La începutul anilor nouăzeci, America și-a pierdut interesul pentru Supraviețuitoare. Dar, când Julia era studentă, a avut loc continuarea și, dintr-odată, America s-a înviorat. Spun „continuare“ pentru că nenorocirile astea se repetă aproape întotdeauna. Unul dintre colegii ei, avid de cele cincisprezece minute de glorie, s-a deghizat și el în Strigoi. A omorât cinci oameni, a fost arestat, condamnat la

moarte, după care sentința i-a fost comutată în închisoare pe viață, iar Julia a devenit vedeta procesului său. Pentru că toată lumea adoră să-și vadă renăscând eroina preferată.

Julia a reușit să pună capăt vânătorii criminale a celui de-al doilea Strigoi doar atrăgându-l lângă o fereastră deschisă, ca să salveze viața colegei sale de cameră. În schimb, ea s-a ales cu o fractură la vertebra L1. Iar de atunci încoace trăiește într-un scaun cu rotile, din cauză că și-a pierdut aproape complet mobilitatea picioarelor. Însă au omis partea asta, atunci când au făcut filmul, pentru că în rolul ei a fost distribuită o balerină teafără și cu ochi de căprioară. Adică și-a rupt spatele degeaba. Și colega ei de cameră a murit în drum spre spital. Ce să-i faci, asta-i viața: mereu îți mai trage una, când te vede căzut la pământ.

Fizioterapeutul Juliei a fost promovat la rangul de soț și a convins-o astfel să intre în industria talk-show-urilor. O înțeleg perfect, știu de ce a acceptat, am trecut și eu prin asta. Nu vrei să superi pe nimeni, cu atât mai puțin un bărbat, așa că accepți să faci lucruri pe care le detești, pentru că nu există niciun fel de hartă care să-ți

arate unde ai ajuns, niciun fel de îndrumări – doar un avertizor luminos care te sfătuiește: *Nu-i înfuria pe bărbați.*

Realizatorilor de talk-show-uri nu le-a păsat cât de nemulțumită era Julia. Spune că nici ea nu și-a dat seama. Prima dată a apărut în emisiunea moderată de Sally Jessy Raphael. Sally a spus că este un exemplu pentru celelalte femei. Julia a privit-o drept în ochi și a întrebat-o: „În cazul ăsta, de ce nu puneți aici niște rampe pentru scaunele cu rotile cu care circulă exemplele ca mine?“ La jumătatea discuției a fost sunată de producătorul următoarei emisiuni în care ar fi trebuit să apară. Individul i-a lăsat un mesaj în care-i spunea că le pare extrem de rău, dar a fost înlocuită în ultima clipă de actorul Ed Begley Jr. și mașina lui cu motorină ecologică. N-au mai reprogramat niciodată talk-show-ul acela.

Adrienne a adus-o pe Julia în grupul nostru. Nici n-am vrut s-o primim, la început, pentru că nu făcea altceva decât să caute motive de harță. S-a certat chiar și cu Heather. Rău de tot s-a certat. Deși nu aveai nevoie decât de zece minute ca să-ți dai seama că orice fel de ceartă cu Heather este o pierdere de vreme. Dar apoi,

după o ședință în care Julia i-a ținut lui Marilyn o prelegere de cincisprezece minute despre imperialismul american, Adrienne a invitat-o să-și petreacă weekendul în Tabăra Red Lake. Și a rămas acolo o săptămână întreagă. Refuză să spună ce s-a întâmplat în toate zilele alea, dar este limpede că, orice ar fi fost, a funcționat. Când s-a întors, s-a îngropat în cărți, și-a luat diploma de consilier juridic, și-a luat masteratul în medicină sportivă, a făcut cursuri de autoapărare, a învățat cum să tragă cu arma din scaunul cu rotile. Și a început să fie mai tăcută... în fine, cât poate ea să fie de tăcută.

Și-a dat seama că fostul ei fizioterapeut, devenit soț, își „însușise pe nedrept" toți banii ei. Divorțul a împiedicat situația să degenereze și mai mult, dar Julia a avut nevoie de mult timp ca să-și pună ordine în viață. O dată pe an, Ray Carlton (adică al doilea Strigoi), face recurs împotriva sentinței primite și, de fiecare dată, judecătorul i-l respinge. Julia se ocupă singură de cazul ei. Procurorul se bucură de ajutorul primit, iar Julia are un sentiment de împlinire.

— Mi-ai pus viața în pericol, îi reproșez eu acum.

— Dar e un cuțit din plastic, protestează Russell.

— Nu despre asta-i vorba.

— Avem probleme mai mari decât paranoia ta, spune Julia.

— Mi-ai compromis securitatea, repet eu.

— Doamnelor, intervine Russell, poate ar fi bine să purtăm o discuție mai la obiect, înainte de a începe să vă păruiți.

Atitudinea lui dură contrastează ridicol cu tonul plângăcios și cu pantalonii uzi între picioare.

— De unde știi că scrie cineva o carte? o întreb eu pe Julia.

— Eu i-am spus, răspunde Russell în locul ei.

Nu-mi găsesc cuvintele. Nu mai pricep ce se petrece. Într-un cui din peretele de lângă cușcă stă atârnată geanta cu strictul necesar în caz că ar trebui să plec de aici. Aș putea s-o iau repede și să fug din apartament în doar câteva secunde.

— Christophe Volker, spune Julia. Te-ai uitat la știri? Ai aflat ce i-a făcut lui Adrienne?

Nu mă simt în stare să vorbesc, așa că dau doar din cap.

— Fata aceea, Stephanie Fugate, cea care a supraviețuit atacului de ieri de la Tabăra Red Lake, continuă Julia, le-a spus polițiștilor că Christophe e foarte slobod la gură. Zicea că, tot timpul cât a urmărit-o, zbiera întruna că femeile sunt așa și pe dincolo, că mamele singure sunt așa și pe dincolo, că să-i arză focul pe homosexuali, că uite ce scrie în actul de naștere al lui Obama, că FEMA[4] construiește niște lagăre ale morții. Unul dintre lucrurile pe care își amintește că i le-a spus a fost că a discutat cu cineva din grupul nostru. Și că scriu împreună o carte și că persoana respectivă i-a cerut detalii din procesele lui cu Adrienne.

— Ideea este, doamnele mele, că aveți printre dumneavoastră o trădătoare, spune Russell. Iar nebunul ăla a aflat cumva.

— Precis e Heather, spune Julia.

Nu recurge niciodată la expresii folosite de majoritatea oamenilor, de genul *eu cred* sau *după părerea mea.* Are impresia că nu greșește niciodată.

— Heather n-ar face niciodată așa ceva, o contrazic eu.

— Nu este devotată grupului așa cum suntem noi, zice Julia. A mai încercat să scrie o carte, așa că ne este limpede că-i place ideea. Plus că are mereu nevoie de bani.

— Nu se poate să fie Heather, spun eu.

— Ba normal că Heather e, zice Julia. Am încercat să dau de ea la centrul ăla unde stă, dar cică nu se întorsese încă de la ședința de grup. Probabil a aflat că știm despre ea și Volker și și-a luat tălpășița, pentru că știa că o s-o luăm la rost.

— Și zici de mine că sunt nebună, îi spun eu.

— Poftim? nu înțelege Julia.

— La ședința de grup. Ai zis că eu sunt motivul pentru care am rămas împreună. Nu Heather. Că eu sunt nebuna. Ai făcut mare tevatură pe treaba asta.

— Păi..., murmură Julia, privind în jur, la apartamentul meu. Ce văd eu aici nu pare chiar produsul unei minți prea sănătoase.

— Nu vreau să fiu nepoliticos, se bagă Russell în vorbă, dar habar n-am avut că ești complet dusă cu capul.

— Taci! i-o retează Julia. Uite, Lynnette, îmi pare foarte rău dacă te-am supărat și am abuzat de încrederea ta. Dar trebuie să înțelegi că acum, chiar acum, Heather scrie o carte care ne pune pe toate în primejdie. Orice carte despre grupul nostru ar fi un manual cu instrucțiuni pentru oricare fan labil psihic, care moare de nerăbdare s-o împuște pe băbuța aia atât de puternică, încât a fost capabilă să-l omoare pe idolul lui psihopat.

— Heather n-ar avea în veci răbdarea necesară pentru a scrie o carte, spun eu. Plus că-i mult prea zgârcită și egoistă ca să împartă banii cu altcineva. Nu cartea e importantă acum. De unde a aflat Volker adresa lui Adrienne?

— A urmărit-o, mă lămurește Julia. Toate suntem urmărite de demenți din ăștia. Dar nu înțelegi esențialul. Chiar vrei să-ți explic ca la proști ce s-ar întâmpla dacă, prin bunăvoința lui Heather DeLuca, apare vreo carte în care sunt dezvăluite toate secretele *Grupului de sprijin al Supraviețuitoarelor?*

Am fost în atenția opiniei publice o perioadă destul de lungă, dar lumea nu știe de existența grupului nostru. Mă gândesc la monștrii noștri care putrezesc în celulele rezervate celor condamnați la moarte și mă gândesc la fanii lor aflați în libertate; mă gândesc la presa căreia i s-a făcut din nou poftă de sângele nostru, din moment ce am scăpat toate cu viață; mă gândesc la ce s-ar putea întâmpla dacă reporterii ar afla de întâlnirile noastre lunare din subsolul bisericii din Burbank.

— Tot nu pricep ce caută el aici, spun eu, ridicând din bărbie spre Russell.

— M-a sunat să-mi spună ce a zis fata aia despre Volker, îmi răspunde Julia. Și m-a întrebat dacă știu unde locuiești. N-am știut că o să mă urmărească până aici.

— Am reușit să te conving să deschizi ușa, se fălește Russell, de parcă ar fi uitat că a făcut pe el. Iar asta dovedește că sunt ingenios. O să-ți dai seama că ai doar de câștigat, dacă vei colabora cu mine.

— De la el știi ce a zis Volker? o întreb eu pe Julia.

De ani de zile ne agasează șarlatanul ăsta dezgustător – ca un țânțar de care nu poți scăpa. Poate încă mai sunt în stare să schimb lucrurile.

— De unde știi că nu minte?

Russell oftează înciudat. Probabil îi pare rău că nu suntem bărbați, ca să poată să comunice cu noi „ca între adulți“. Merge cu pași mari și apăsați până la fereastră și se oprește lângă draperiile mele de camuflaj. Ia o atitudine teatrală, de parcă ar fi un avocat al apărării care își ține pledoaria în fața juraților.

— Întotdeauna m-ați subestimat, doamnelor, ne spune el. Cu toate acestea, eu vă propun să colaborăm.

Mi-a dat puțin draperiile la o parte și se uită la stradă. Eu nu le trag niciodată de pe geamuri. Pentru că așa aș putea deveni o țintă. Văd acum că pervazul e acoperit cu un strat gros de praf, amestecat cu păianjeni morți.

— Trage-le la loc! îi cer eu.

— A chemat cineva poliția, spune el, cu ochii la stradă.

Dă brusc draperiile la o parte. Camera este inundată de lumină, iar eu mă retrag repede într-un colț.

— Strada e realmente împânzită de polițiști.

— În California este perfect legal să tragi cu arma în propria casă.

Se aude un pocnet metalic, geamul se sparge, zgomotul puternic al străzii pătrunde în cameră și ceva se izbește de peretele opus, ridicând nori de var. Bubuitura răsună de-a lungul străzii.

bum-bum-buuuum

Încă unul. Draperiile zvâcnesc în mâna lui Russell, scaunul Juliei se răstoarnă și ea se lovește cu capul de podea. Aerul proaspăt intră prin cele două găuri din geam. Încremenesc cu ochii la un ciob care atârnă o secundă, după care cade pe pervaz. Apoi explodează toată fereastra.

poc-bum poc-bum poc-bum poc-bum poc-bum poc-bum poc-buuuum

Fortăreața mea se transformă în poligon. Colții din plumb ai proiectilelor îmi sfâșie draperiile, îmi umplu podeaua cu cioburi, îmi ciobesc tencuiala de pe pereți. Aerul se umple de praf alb

și eu simt că mă sufoc. Un lunetist. Observ niște sclipiri pe acoperișul clădirii de vizavi. Sus de tot. Poziția perfectă. Nu m-am gândit niciodată la un lunetist. Nu m-am gândit niciodată că ar încerca cineva să mă ucidă de la o distanță atât de mare.

Toate zgomotele astea sunt făcute de lumea mea care se sfărâmă și nu vor înceta niciodată.

Russel se ghemuiește pe jos, se face cât poate el de mic și își acoperă capul cu mâinile.

Și dintr-odată se lasă tăcerea.

— Se trage! zbiară el în liniștea asta neașteptată. În noi trag!

Nu știu cum se face, dar îmi revin brusc. Renunț la pistol, mă ridic puțin, las capul în jos și alerg spre Supra.

Iată-mă, îi spun și o iau în brațe. *Nu plec fără tine.*

Mă întorc și mă uit la Julia, care zace blocată în scaunul ei. Nu se mișcă deloc. Fac un pas către ea și atunci lumea explodează din nou.

poc-bum poc-bum poc-bum poc-bum poc-bum poc-bum poc-bum poc-buuuuuuuuuum

— Nu! Nu! Nu! urlă Russell. Ajută-mă pe mine!

Încerc să ajung la Julia, dar se găurește peretele din fața mea, particulele de var îmi acoperă ochii. Schimb direcția, mă dezechilibrez și cad pe o parte. Supra se rostogolește pe podea.

— Supra! zbier eu.

Se oprește abia în colțul opus. Russell se ridică de pe jos, vrea să se repeadă la ușa de la intrare și mă calcă tare de tot pe o mână.

poc-bum poc-bum poc-bum poc-bum poc-bum poc-bum poc-bum poc-bum poc-buuuuuuuuum

Russell este aruncat într-o parte de forța împușcăturii, se izbește de perete, se prăbușește. Eu m-am ridicat deja în picioare, încerc din nou să ajung la Julia, dar mă împiedică focurile de armă. Îmi ia foc creierul de la ele și nu mai stau deloc pe gânduri, mă reped la geanta din cui, introduc codul în tastatura de la cușcă și o deschid. Tot timpul mă aștept să simt un glonț în spate. Acum se întâmplă lucrurile acelea de care mi-a fost groază în toți anii ăștia. Vechile cicatrice mă dor ca niște răni noi. Nu mai văd nimic altceva în afară de ușa care dă în hol. Nu, în momentele astea nu sunt deloc paranoică.

poc-bum poc-bum poc-bum poc-bum poc-bum poc-bum poc-bum poc-bum

Cușca vibrează în jurul meu.

poc-bum poc-bum poc-bum

Neapărat să-i mulțumesc tipului care mi-a vândut o plasă metalică defectă. Dau ușa de perete și o iau la fugă.

Iertați-mă, mă rog eu în gând de Julia și Supra.

Lynnette! Este Supra, care strigă după mine. Sau poate e Julia. *Nu mă lăsa aici!*

Sunt pe coridor. Mi-am abandonat casa, mi-am abandonat cea mai bună prietenă, am abandonat-o pe Julia. Se vede treaba că doar pe mine însămi sunt în stare să mă salvez în situații de criză.

---

[4] Acronimul organismului Federal Emergency Management Agency – Agenția Federală pentru Managementul Situațiilor de Urgență (n. tr.).

La sfârșitul anilor șaptezeci, publicul larg se săturase de Satana, însă nimeni nu era pregătit pentru întâlnirea cu *Panhandle Meat Hook*. Un titlu foarte brutal, pentru un film foarte brutal. Stilurile se amestecă și îl pocnesc pe spectator drept în moalele capului, ca un baros. Sunt voci care spun că a depășit toate ratingurile, într-un sezon în care celelalte blockbustere au fost *Rocky II* și *Moonraker*. Însă *Panhandle Meat Hook* și apoi *Alien* au reprezentat upercuturile care au modificat pentru totdeauna industria filmului în vara lui 1979. Singura diferență dintre ele este aceea că producerea lui *Alien* a costat 10,7 milioane, iar cea a filmului *Panhandle Meat Hook* doar 140 000 de dolari.

Pentru că au folosit numele real al Supraviețuitoarei, respectiv Marilyn Torres, producătorii au decis să folosească și numele adevărate ale criminalilor, adăugând astfel o tulburătoare tentă de ciné-verité scenelor de violență. *Panhandle Meat Hook* este un film care i-a debusolat complet pe americani și le-a modificat felul în care își percepeau viața în propria țară, deoarece acum au văzut-o transformată într-un ținut al cruzimii nesfârșite, iar ei au ajuns cumva părtași la cele întâmplate în acest abator. Citām aici cuvintele spuse de David Hansen, în timp ce băga în mașina de tocat carne bucăți dintr-o tânără femeie: „Asta-i mâncare bună pentru bărbați – le umple burta ȘI le hrănește sufletul."

«162»

— *America urlă de spaimă: Cum arată harta groazei din inima ei*, de Nick Eliot, ediția a doua, 1998

GRUPUL DE SPRIJIN AL SUPRAVIEȚUITOARELOR – NOUL COȘMAR

Cotesc la stânga și fug pe lângă un apartament cu ușa întredeschisă. Apoi pe lângă un altul. Prin toate crăpăturile se văd chipuri înghesuite unele în celelalte – prea speriate ca să-mi dea o mână de ajutor, dar mult prea curioase ca să rămână înăuntru. Ies în goana mare pe ușa de la capătul coridorului și alerg pe scară în jos, rugându-mă ca polițiștii să urce cu liftul. Îmi fixez curelele genții pe umăr. Sunt mult prea atentă la trepte ca să mă mai simt vinovată că am abandonat-o pe Supra, fug prea repede ca să mă mai gândesc la Julia. Sar câte cinci trepte deodată și, în tot acest timp, încerc să-mi scot rașcheta de plastic din buzunarul lateral al genții.

Mă voi întoarce după Supra.

Pe cuvânt.

N-am avut de ales.

Julia o să mă înțeleagă.

La capătul scării este ieșirea de urgență care duce în spate. Ușa are o bară și deasupra ei

scrie cu roșu: *Alarma va porni când împingeți.* Zăvorul este la vedere, așa că procedez exact cum am exersat de o sută de ori: introduc rașcheta între bară și cadrul ușii, după care trag zăvorul fără să activez alarma. Ușa se deschide ușor, iar eu mă strecor afară.

Aerul are o tentă cenușie, cerul este acoperit cu nori portocalii de la lumina apusului. În spatele blocului se ridică un gard din sârmă împletită, iar dincolo de el, spatele unui bloc identic, cu același tip de apartamente meschine, cât cutiile de chibrituri. Arunc rașcheta și o iau la fugă; sar peste chiștoace de țigări și cutii strivite de bere, ca să ajung la gaura pe care am făcut-o mai demult la baza gardului și pe care o verific o dată pe lună.

Mă târăsc pe burtă prin deschizătură și ajung în parcarea de alături. În timp ce merg repede pe asfaltul crăpat, îmi dezlipesc borseta pe care o lipisem cu scotch de geantă. În ea am revolverul M&P Shield. Nu că ar fi cine știe ce de capul lui, dar bine măcar că-l am și pe el.

Nu mă mai gândesc la nimic. Funcționez exact așa cum m-am programat. Traversez repede strada, dar nu alerg, ca să nu atrag atenția. Mă

îndepărtez de blocul meu. Nu mă uit în urmă. Aud în minte țipetele disperate și din ce în ce mai stinse ale Suprei. Am abandonat-o. Îmi pare rău.

Am abandonat-o și pe Julia.

Nu mă abat de la program.

Las blocul meu în urmă și mă îndrept spre garajul supraetajat. Crepusculul este sfredelit de vaierul unei sirene, iar casa mea se transformă într-un magnet care atrage absolut toate mașinile de poliție și ambulanțele disponibile. Mă orbesc alte girofaruri, îmi sparg timpanele alte sirene. Orașul ăsta e o adevărată capcană a morții. Nu mai pot să respir.

Ajung la garaj fix în cincisprezece minute. Cu cheia de la mașină în mână, urc pe scara A, spre autoturismul meu de evadare, parcat la al doilea etaj.

Cu mult timp în urmă, mi-am dat seama că nu pot risca să îmi apară adresa reală în baza de date a Registrului Auto, așa că mi-am procurat două cărți false de identitate, suficient de bine făcute ca să le pot folosi în caz de urgență și, de cinci ani, am un loc închiriat aici pentru un

Chevy Lumina, pe care l-am cumpărat cu doar opt sute de dolari. O dată pe lună îl verific dacă încă mai merge. În portbagaj am cortul și alte echipamente de camping și planul este să pornesc spre El Paso, iar pe drumul până acolo, să dispar de tot. Este o țară mare și eu pot să mă mișc repede.

Primul lucru pe care-l observ când ajung la al doilea etaj este că mașina nu mi se mai pare la fel de înaltă ca înainte. Cu mâna pe revolverul din borsetă, mă apropii cu prudență de ea. La jumătate drumului îmi dau seama care-i problema: cineva i-a tăiat toate cele patru cauciucuri. Mi se face un fel de vid în cap, dar am încredere în planul întocmit cu mare grijă și, fără pic de șovăială, mă întorc și cobor pe scara B. Am impresia că toată lumea se uită la mine.

Nu cred în coincidențe. Cumva – habar n-am cum – cineva a aflat de mașina mea și mi-a stricat-o. Deci mi-a desființat această cale de scăpare.

Nu urlu de disperare, pentru că m-ar putea auzi cineva. Nu fac un atac de panică, pentru că îmi bag cu forța aer în plămâni, cu toată

împotrivirea lor. Nu o iau la fugă pe mijlocul străzii și nu trag în orice persoană care mi se pare suspectă. Și nu fac niciunul dintre lucrurile astea fiindcă am un plan și pentru asemenea situații. Am un plan de rezervă la planul meu de rezervă, pentru că un singur plan este egal cu zero. Dani m-a învățat asta.

Caut în agenda telefonului numărul de la L.A. City Cab și sun. Mașina galbenă mă așteaptă la gogoșeria din colț și am grijă să fac o poză cu numărul de înmatriculare și cu permisul șoferului, agățat de oglinda retrovizoare. Tipul trăncănește încontinuu despre afacerea cu tricouri pe care și-a deschis-o, iar eu stau lipită de portieră, cu geanta în brațe, cu țeava revolverului îndreptată spre ceafa lui. Cum de s-a aflat care-i mașina mea? Probabil că m-au urmărit într-o seară. Probabil că au pus la cale totul de mai mult timp și acum eu sunt în inferioritate, eu sunt aia legată la ochi într-un joc de-a v-ați ascunselea, ceea ce înseamnă că totul va decurge cum își doresc ei. Dar ce nu știu ei este că eu am un as în mânecă, iar asul acesta se cheamă „depozitul din cartierul Van Nuys“.

Cobor la colț, plătesc taxiul cu bani gheață, după care ocolesc cvartalul ca să ajung la depozitul uriaș, ca un buncăr. Boxele sunt la parter, așa că tastez codul de la ușă, intru și mă duc spre numărul A132. Acolo am o geantă din pânză cu trei mii de dolari, trei schimburi de haine, altă armă plus muniție, un card de credit și alte carduri false de identitate. Planul meu este să mă duc la Union Station, să iau primul tren de acolo și să plec undeva în pustietate. Am destui bani ca să mă dau la fund o perioadă. Și mă voi gândi ce să fac mai departe doar atunci când îmi voi fi dat seama că lucrurile au revenit la normal.

Singura mea scuză este că am roi de albine în cap. Sincer, chiar că este singura mea scuză, pentru că abia la jumătatea drumului îmi dau seama că boxa spre care mă duc nu este a mea. Eu am pus un lacăt Yale auriu și cu cifru. Ăsta de aici este un Master Lock argintiu și etanș. Înlemnesc. Atât de frică îmi este, că nici măcar genunchii nu mi-i mai pot îndoi. Parcă mi s-au lipit tălpile de cimentul de pe jos. Și chiar că simt cum obiectivul camerei de supraveghere

îmi străpunge ceafa. Precis că se uită la mine cineva care se ascunde în întunericul de pe coridoare.

Au știut. Au aflat cumva de ambele mele căi de scăpare. Clar că nu mai pot să am încredere în nimic din ce am pus în boxă. Cărțile de identitate mi-au fost compromise, la fel și cardul bancar; probabil că au marcat bancnotele de acolo și mi-au înlocuit muniția. Poate chiar acum se uită la mine.

Îmi smulg picioarele înțepenite de pe podea și le oblig să se întoarcă *acum – în momentul ăsta* – pentru că, dacă ei au reușit să afle de planul ăsta al meu, înseamnă că sunt încă aici și mă așteaptă. Merg cât de repede pot cu picioarele aproape paralizate de spaimă și parcă simt în spatele meu pe cineva într-un hanorac cu gluga trasă pe ochi – cum se apropie tot mai mult și mă încolțește lângă boxe și are în mână un cuțit mare și ascuțit pe care mi-l împlântă în rinichi de mai multe ori! Dar mă uit în jur și nu e nimeni.

Sunt ca o broască țestoasă rămasă fără carapace, fără protecție, expusă cruzimii nemărginite a acestei lumi. Sunt un biet animal schilod,

rătăcit printre mașinile care gonesc pe autostradă. Așa a zis odată Heather. Și a mai zis că nu sunt o Supraviețuitoare adevărată, ci doar o individă care a avut ghinionul să nimerească în calea monstrului.

Nu există niciun plan care să reziste confruntării directe cu dușmanul, însă nu m-am așteptat ca toate strategiile mele să eșueze atât de repede și total. Nu mai pot folosi niciuna dintre cele două căi de ieșire din oraș. Am avut încredere în Julia și i-am dat adresa mea, iar ea m-a dezamăgit. Am crezut că mă pot folosi de Russell, dar nici asta nu a mers. Am presupus că mă va proteja cușca de la intrare, însă nici vorbă de așa ceva. Am fost convinsă că îmi pot apăra prietenele, dar am fugit și am lăsat-o pe Julia să moară. Am dat greș, am dat greș, am dat greș!

Iartă-mă, Supra.

Mă dezmeticesc abia în autobuzul de Burbank. Am pierdut complet noțiunea timpului, iar acum revin brusc și brutal la realitate. Mă uit bine la încălțămintea oamenilor din jur, dar îmi dau seama că habar nu am unde sunt. Tocmai când aveam cea mai mare nevoie de

toată concentrarea, de toată atenția de care sunt în stare, am fost trădată de propriul meu creier.

Apăs butonul pentru oprirea de urgență, cobor și pornesc repede pe stradă, pe contrasens. Încerc să mă stăpânesc și să nu o iau la goană. Mă topesc în mulțime și mă strecor într-un autobuz Orange Line cu o fracțiune de secundă înainte să plece din stație.

Mă așez în stânga, lângă geam, în spatele unui polițist de circulație. Stau cu mâna pe borsetă și îmi oblig mintea să se liniștească și să se gândească la ce anume s-a întâmplat mai devreme.

Cineva a tras în mine.

Știa ambele mele căi de evadare.

Julia a murit.

Ba nu, fără asta. Niciodată să nu crezi așa ceva despre o Supraviețuitoare, dacă nu-i vezi cadavrul cu ochii tăi. Toate am avut parte de multe traume și suferințe, dar am continuat să respirăm. Julia trăiește. N-am abandonat-o ca să moară. Trăiește. Trebuie să trăiască!

Și adaug altceva la lista pe care o fac în minte.

Oameni în casa mea. Mulți oameni.

Chiar în momentele astea, pe podelele mele tropăie multe picioare încălțate cu bocanci și pantofi, o lovesc pe Supra, îi sparg ghiveciul, îi zdrobesc rădăcinile. Posesorii picioarelor îmi percheziționează camerele. Îmi intră în computer. Mă caută. Cele patru seifuri cu arme și cadavrul lui Russell reprezintă suficiente motive ca să se intereseze de persoana mea. Am nevoie de ajutor.

Apăs butonul, cobor din autobuz, dau cu ochii de străzile pustii și îmi dau seama că am făcut o greșeală. Sunt mult prea expusă aici. Îmi arunc telefonul într-un tomberon, dau de un Starbucks deschis și intru. Mă așez la o masă din spate, chiar lângă toalete.

În geanta de urgență am un telefon cu cartelă, complet încărcat, în care mi-am introdus toate numerele din agendă. Îl deschid și sun. Îmi răspunde aproape imediat.

— Alo?

— Doamnă doctor Carol, Lynnette la telefon, spun eu. M-a atacat cineva. Am nevoie de ajutor.

Primește vestea cu mai mult calm decât m-aș fi așteptat eu.

— Unde ești? mă întreabă ea. Vin să te iau.

— Spuneți-mi adresa. Prefer să vin eu la dumneavoastră.

— N-aș vrea să-mi intri acum în casă, zice ea. Poate ești în pericol. Te rog să mă înțelegi.

— A încercat cineva să mă împuște, spun eu. A tras în noi. În mine, în Julia, în reporter.

— Ascultă-mă, Lynnette. Ce a făcut poliția?

— Nu știu. Am fugit de acolo. Era... se trăgea în mine. Prin fereastră.

— Ești convinsă că se trăgea? Că nu erau niște puști cu pocnitori? Sau artificii?

— Au nimerit-o pe Julia, spun eu.

— Dumnezeule! exclamă doamna doctor Carol și acum este prima oară când nu mai folosește un ton profesional, ci unul oarecum mai omenos. E rănită?

— Nu știu. Am fugit de-acolo.

— Ai fugit?

Nu am cum să nu sesizez dezaprobarea din vocea ei.

— După ce am sunat la urgențe, mint eu și nu mă opresc aici cu minciunile. Mai întâi m-am asigurat că este bine. Nu puteam s-o las să sângereze pe podeaua mea.

Însă am lăsat-o să sângereze pe podeaua mea.

— La ce spital au dus-o? mă chestionează doamna doctor Carol.

— Trăgeau în mine, repet eu. N-am avut vreme de conversație cu paramedicii. Am făcut ce trebuia să fac.

— Ai făcut ce trebuia să faci, îmi dă ea dreptate. O să ne vedem la cabinet. Ajung acolo în jumătate de oră.

— În niciun caz, refuz eu, cu ochii la traseele autobuzelor. Nu ne întâlnim în niciun loc unde vă duceți de obicei.

Îi dau o adresă și îi spun că ne întâlnim acolo în cincisprezece minute. Închid telefonul și îmi verific geanta. Atât de preocupată sunt să mă asigur că am un glonț în prima cameră de la încărcătorul revolverului și că am cutterul în

buzunar și să-mi pregătesc cardul pentru autobuz, că nici nu observ silueta oprită lângă masa mea.

— Închidem în cinci minute, mă anunță managerul.

Cât pe ce să-l crestez cu cutterul. Dar nu o fac, ci las capul în jos și îmi cer scuze într-un fel absolut normal și lesne de uitat. Apoi ies și o iau de la capăt: schimb autobuze, schimb direcția, mă întorc, ocolesc. Acum nu mai am nicio umbră de îndoială că cineva încearcă să mă urmărească. Și îmi este mai ușor.

Sunt în fața altei cafenele Starbucks, în Santa Monica, la colțul dintre Montana și 7th. Îmi beau a doua sticlă de apă plată (panica te deshidratează) și este deja complet întuneric, când văd trecând pe stradă Audi-ul S5 negru al doamnei doctor Carol. Ia colțul încet și se uită după mine pe trotuarul de vizavi. Chiar atunci deschid portiera și mă așez repede pe scaunul de lângă ea.

— Accelerați, îi cer eu.

— Isuse, ce tare m-ai speriat! exclamă ea.

Dar mă ascultă și mărește viteza. Pornim printr-un labirint de străduțe cu vile pe ambele părți.

— Te simți bine? mă întreabă.

Nu-i răspund.

— Lynnette?

— Blocați portierele, îi cer.

Aud țăcănitul încuietorilor și abia acum îmi fixez centura de siguranță.

— E mai bine pe autostradă, îi spun. Rămâneți pe străzile mari, fără semafoare. Să nu încetiniți la niciun indicator de oprire, dacă se poate.

— Unde vrei să mergi?

— *Acasă.* Acolo vreau să merg, răspund eu și mi se pune un nod în gât.

Dar îl înghit și continui:

— Însă așa ceva nu este posibil, deci mergeți înainte.

— Ce s-a întâmplat? mă chestionează ea.

Îi spun absolut tot până când ajungem pe autostrada 10. Termin de povestit, iar ea nu zice nimic vreme de un minut – poate și mai mult.

— O să sun la spitale, să văd dacă pot afla cum se simte Julia, zice ea. Crezi că s-ar putea să fi fost Billy Walker? Știi cumva pe unde ar putea să fie?

Îmi vine să vomit doar când îi aud numele. Parcă aș fi lins o scrumieră nespălată de ani de zile.

— Încarcerat la Uintas[5], spun eu. Verific în fiecare săptămână.

— Poate are vreun fan?

Clatin din cap.

— Nu-i vorba doar despre mine aici. Adrienne a fost ucisă în dimineața asta, iar după-masă am fost atacate eu și cu Julia. Este cineva care vânează toate Supraviețuitoarele.

— Hai să nu tragem concluzii pripite, spune doamna doctor Carol.

— V-am spus tuturor asta, zic eu. Cum adică, nu mai avem nevoie de ședințele de grup?!

Cum adică, s-a terminat?! Cineva va dori întotdeauna să ne omoare! Nu se termină niciodată!

— Trebuie să mergem la poliție, decide doamna doctor Carol.

— În niciun caz, o contrazic eu. Detectivul Garrett P. Cannon nu m-a crezut nici prima dată și nici acum n-o să fiu crezută, nici de el și nici de colegii lui. Tot ce ar face ar fi să mă închidă într-o celulă și să mă transforme într-o țintă ușoară.

— Știu că îți este extrem de greu să ai încredere în polițiști, după tot ce ai pățit, îmi spune doamna doctor Carol. Dar exact ei sunt oamenii care trebuie să se ocupe de problema asta. A încercat cineva să te omoare, Lynnette. A împușcat-o cineva pe Julia. Asta nu-i deloc o glumă.

— Am multe arme, scrâșnesc eu. În casa mea este un cadavru. Cineva a tras cu o armă automată în blocul meu. Știți ce ar crede un polițist dacă i-aș povesti toate astea? Este o teroristă, o teroristă, o teroristă!

— O să vorbesc eu cu ei, încearcă să mă îmblânzească doamna doctor Carol.

— Va fi mult prea târziu, atunci când vor înceta să mai exagereze și vor începe să asculte și ce am eu de spus. Ce nu înțelegeți? O singură greșeală să fac și sunt moartă! Mă urmăresc de luni de zile. Știau unde urma să merg. Nu am murit încă doar pentru că am fost mai rapidă decât ei.

Îmi ridic picioarele pe scaun și îmi strâng genunchii la piept. Mă trag atât de tare de părul de la tâmple, încât am senzația că mi-l smulg cu totul din cap.

— Moartă, moartă, moartă, moartă, moartă, repet eu.

Doamna doctor Carol pune mâna pe brațul meu. Tresar și ea și-l îndepărtează imediat.

— Au intrat în casa mea.

Și nu pot să sufăr tonul ăsta smiorcăit pe care îl am acum. Îmi lipesc fruntea de geamul mașinii și încep să-mi lovesc încet capul de sticlă.

— Ai unde să te duci, Lynnette? mă întreabă doamna doctor Carol.

Mă gândesc că m-aș putea refugia la un hotel sau la un motel, sau într-un bar, sau într-o biserică. Nu pot să mă duc nici la Marilyn și

nici la Dani. Nu acum. Pentru că există cineva care abia așteaptă să fim toate la un loc ca să-i ușurăm treaba.

— N-am putea să mai mergem puțin? o rog eu.

Pentru că întotdeauna în mașină îmi vin cele mai bune idei.

— Haide să mergem acasă, Lynnette, bine? îmi spune doamna doctor Carol. Ai să stai la mine în noaptea asta, să-ți revii și să te odihnești. Dacă ție ți se pare atât de important, o să le sunăm pe celelalte fete și o să le spunem ce s-a întâmplat. Iar mâine-dimineață o să discutăm mai pe îndelete.

— Cine mai e în casa dumneavoastră?

— Doar Skye și Pax.

— Adică bărbați.

— Pax are opt ani, zice ea. Și e mare minune dacă Skye iese măcar o dată pe zi din camera lui. Stă tot timpul pe computer. Am un sistem de alarmă, o poartă pe care o încui și o cameră de oaspeți. Hai acasă cu mine.

Singurele persoane în care am încredere sunt celelalte Supraviețuitoare. Avem mereu grijă una de alta.

Dar nu și de Julia. De ea cine a avut grijă?

Știu că doamna doctor Carol ne înțelege. De șaisprezece ani este alături de noi. Dacă tot trebuie să am încredere în altcineva, atunci ea este omul acela.

— Există vreo cameră fără ferestre? o întreb eu.

— Am la subsol o sală mică de sport, răspunde doamna doctor Carol.

Oricum nu am alte variante de alegere.

Doamna doctor Carol locuiește într-o casă veche, cu etaj, din cartierul Sherman Oaks. Pare special concepută pentru a-ți alina sufletul, dar este prevăzută și cu toate accesoriile moderne pe care și le poate permite un proprietar cu bani: lumini exterioare cu senzori de mișcare, poartă automată, garaj interior pentru două mașini, autocolante de la firma de pază lipite discret în colțurile ferestrelor, camere de supraveghere ascunse în

așa fel încât să nu îi ofenseze pe cei veniți aici cu gânduri pașnice. Chiar și așa, mă bucur că voi dormi la subsol.

În bucătărie, un băiețel blond, fără un dinte din față, mănâncă iaurt și începe să țopăie de pe un picior pe altul când dă cu ochii de doamna doctor Carol.

— Mami! Mami! Mami!

— Ți-o prezint pe Lynnette, Pax, îi spune ea. Este pacienta mea și va dormi la noi în noaptea asta.

Puștiul se oprește din țopăit și mijește ochii, uitându-se la mine.

— Ești nebună?

— Pax!

— Du-te naibii! îi răspund eu.

— Lynnette!

— Mami! A vorbit urât!

— Taci din gură, Pax! îi spune doamna doctor Carol. Uite ce este, Lynnette: cât stai în casa mea, te rog să fii respectuoasă cu toată lumea.

Geamurile de deasupra chiuvetei dau în curtea din spate, înconjurată de un zid. Zidul este un

lucru bun. Totuși, am grijă să mă dau mai la o parte, ca să nu mă aflu în bătaia unei eventuale arme.

— Scuză-mă, spun eu, încercând să mă împac cu băiatul.

În fond, eu sunt cea care am nevoie de casa lui măcar pentru o noapte.

— Dar să știi că nu sunt nebună și nu-mi place deloc să mi se spună așa.

Copilul nici nu mă bagă în seamă și îi întinde un bilețel mamei lui.

— Te-au sunat de la poliție, mami! Trebuie să vorbești cu tipul ăsta!

Doamna doctor încearcă să nu se uite la mine, dar puștii de vârsta asta au un al șaselea simț.

— Pe ea o caută? țipă el. E o criminală? O teroristă?

— Te rog să te duci în camera de joacă, Pax!

— Ba nu! Nu te las singură cu terorista asta!

Mă apucă durerea de cap din cauza lui.

— Ce-ar fi să-i arăți tu lui Lynnette cartea aia cu benzi desenate, cât timp vorbesc eu la telefon? îl îndeamnă doamna doctor Carol.

Fără să-și ia ochii de la mama lui, care formează numărul de pe bilețel, Pax cotrobăie în ghiozdan și scoate de acolo un teanc de foi capsate.

— Na! zice el, împingându-l spre mine. E *War Ghost.* Te costă cinci dolari.

Iau foile în mână, dar nu mă uit la ele și nici pe copil nu-l bag în seamă, pentru că sunt atentă la doamna doctor Carol.

— Alo, da, doctor Carol Elliott la telefon, spune ea. Am fost sunată de pe numărul acesta de domnul polițist Fuller. Îhî... îhî... da... înțeleg... îngrozitor! Nu, nu știu. Ați găsit-o?

Ascultă câteva secunde, apoi:

— Vă rog frumos, dacă aflați ceva, absolut orice, sunați-mă la numărul acesta, indiferent de oră. Mă culc târziu și mă trezesc devreme. Stați puțin, să vă dau și numărul meu de mobil. Mă puteți suna la el douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru.

Închide.

— Du-te dincolo, Pax! spune ea.

— Maaamiii! se smiorcăie puștiul.

— În momentul ăsta! se răstește ea.

Băiatul își smulge cartea din mâna mea. Eu nu-mi iau ochii de la doamna doctor Carol. Mă aștept la vești proaste, însă ea nu începe să vorbească decât atunci când se convinge că Pax nu o mai poate auzi.

— Centrul în care stă Heather a fost incendiat, îmi spune ea.

— V-am zis! exclam eu, dar ea clatină din cap la mine.

— S-au descoperit tot felul de accesorii pentru consumul de droguri în subsolul de unde a pornit incendiul, îmi explică ea. Nu a murit nimeni, dar câțiva oameni sunt răniți. Heather a dispărut. Se bănuiește că ea a pus focul.

Dacă n-aș face parte dintre Supraviețuitoare, și eu aș ajunge la aceeași concluzie.

— Ne urmăresc, spun eu. Vor să ne termine pe toate. Trebuie să sunăm la Uintas și să ne asigurăm că Billy este tot acolo. Trebuie neapărat să aflăm unde sunt toți monștrii ăștia! Ce se întâmplă acum e un fel de continuare,

un al doilea episod al tragediilor noastre. Sau poate și-au dat toți mâna și au făcut un fel de alianță.

— Tu trebuie să te calmezi, Lynnete, îmi cere doamna doctor Carol. Deocamdată nu știm absolut nimic concret.

— Ba eu știu! Știu tot! Știu ce se petrece! De ce nu vrea nimeni să mă asculte?

— Nu țipa la mami a mea!

Și ceva ascuțit mă lovește în picior.

Mă uit în jos și îl văd pe Pax. Își arată colții la mine ca un cățel furios. În mână are un creion foarte ascuțit. Nu mi-a găurit pantalonii, dar precis că o să fac o vânătaie.

— Las-o-n pace! mârâie puștiul.

Îi dau un brânci și el cade în fund, cu gura căscată de uimire. Mă uit la doamna doctor Carol și văd că la fel se uită și ea la mine.

— Vreau să fiu singură, spun eu și ies din bucătărie.

Doamna doctor Carol îmi dă niște așternuturi și o saltea gonflabilă, iar ușa săliței de la subsol se încuie pe dinăuntru. Nu are ferestre, și,

după ce proptesc în ușă bicicleta eliptică de fitness, îmi fac culcușul într-un colț, îmi pun telefonul la încărcat, îi dau volumul la maximum și îmi ascund revolverul sub pernă. Apoi încerc să pun toate informațiile cap la cap.

Cine ne urmărește? Un fan? Asta trebuie să fie. Monștrii din viețile noastre sunt foarte pretențioși în privința modului în care își aleg victimele – la fel de pretențioși cum sunt clienții de la cafenelele Starbucks. O supraveghetoare de tabără, afro-americană, suplă, cu nivel ridicat de toleranță la durere – și un espresso dublu, vă rog. Un latte cu soia și o bonă lesbiană căreia nu-i este frică să bage cuțitul în ochiul cuiva – și fără spumă, vă rog.

Dar cum au reușit să se organizeze atât de bine? Fanii și fanele Supraviețuitoarelor sunt creaturi singuratice și duse cu capul. Sunt genul acela de persoane care și-ar schimba domiciliul doar ca să fie mai aproape de un asasin în serie și care își doresc să facă un copil cu un psihopat. Genul de persoane care se îmbracă exact ca Ricky Walker și apoi se plimbă în jurul casei mele și care mi-au urmărit mama când se ducea la mall și au

încercat să-i fure batistele de hârtie folosite pentru practicile lor de voodoo. Sunt genul de persoane care nu au niciun pic de logică în ce gândesc și în ce fac.

Chiar înainte de a adormi, îmi dau seama cine este atacatorul: sunt toți. Simt cum toți monștrii se furișează spre mine prin bezna din jur. Ricky Walker și fratele lui, Billy, coboară tiptil scara, încercând să nu facă pic de zgomot. Nick Shipman stă la ușa din față, cu un rânjet absent pe mutra lui ca o lună plină. Cei din familia Hansen scotocesc prin tomberoanele din spatele casei. Strigoiul intră pe ușa de la garaj. Teddy Volker stă în fața frigiderului deschis. Stăpânul Viselor cu chip cadaveric pândește din oglinda aflată în cealaltă parte a camerei.

Se aude un zgomot pe coridor și inima mea o ia la goană. Inspir adânc de opt ori și îmi spun că probabil nu-i decât puștiul ăla obraznic. Neapărat să țin minte să mă uit de dimineață peste cartea aia cu benzi desenate – poate găsesc acolo cine știe ce elogii ale violenței, care să-mi dea de știre dacă nu cumva, într-o bună

zi, va trebui să mă feresc și de el. Chiar și un copil de opt ani îți poate face mult rău, dacă te ia pe nepregătite.

Mă simt fără apărare. Mi-au știut planurile. Mi-au știut căile de evadare. Mi-au intrat în computer. Mi-au pătruns în casă. Mă simt pângărită și cred că nu mă voi mai simți vreodată curată.

Am abandonat-o pe Julia. Am făcut ce trebuia să fac. La fel ar fi procedat și ea. Nu am avut timp să mă gândesc și la ea. Abia dacă am reușit să mă salvez pe mine însămi.

Pentru orice eventualitate, am pus lângă mine două gantere de câte două kilograme jumătate fiecare. Nu vreau să-l împușc pe băiatul doamnei doctor Carol. Prefer să-i dau una în cap și să-l las lat.

Când m-am mutat în L.A., am crezut că o să mor. Eram urmărită de bărbați oriunde mă duceam. Așa că am renunțat să mai ies din casă. Am renunțat să mă mai duc la ședințele de grup. Apoi au început să-mi sune la ușă și am înțeles că nici în propria casă nu eram ferită de pericole.

Dani m-a sfătuit să învăț cum să trag cu o armă, că asta m-ar face să mă simt mai în siguranță, dar cum să mă duc la poligon, când eu nu ținusem niciodată un pistol în mână? Și cum să ajung la poligonul ăla, căci ar fi însemnat să ies din casă? Plus că nu aș fi suportat să stau cu spatele la toți oamenii de acolo, cu fața doar spre ținta din hârtie, aflată la douăzeci de metri de mine. Atunci mi-a spus Adrienne că Tabăra Red Lake este în curs de renovare și că poligonul încă mai există. Și m-a dus cu mașina.

Eram doar noi două pe toată proprietatea și am stat acolo trei zile. În fiecare dintre ele am tras și am tot tras la țintă, până îmi amorțeau încheieturile. Iar Adrienne, în tricou alb și jeanși și cu căștile antifonice la urechi, stătea alături. Mă apăra. Nu credea în arme, dar în mine credea.

Însă Adrienne este moartă acum. Și s-ar putea să fi murit și Julia. La fel și Heather. Într-o singură clipă, s-a ales praful de jumătate din viața mea.

Chestia cea mai nasoală pe care o pățești atunci când vrei să dormi pe o saltea gonflabilă este că faci băltoace când plângi. Apa aia nu are unde să se ducă.

---

[5] Uintas este o închisoare de maximă securitate din statul Utah (n. tr.).

#7 Gnomecoming (1 film, 1989)

În Seattle există un bar unde, de paisprezece ani, se difuzează în fiecare seară de vineri filmul *Gnomecoming*, dar asta nu înseamnă că filmul acesta și-ar fi făcut adepți, ci doar că Seattle este un oraș oribil. Filmul nu-i nici măcar atât de lamentabil încât să nască controverse și nici măcar nu-i vrednic să fie numit o continuare a celui original. În Canada, primul film despre Supraviețuitoare a fost și ultimul. Și asta dintr-un motiv foarte simplu: tipa aia din rolul principal joacă îngrozitor de prost.

#6 Slay Bells **(4 filme, 1993-1997)**

Efectele speciale create de Izzy Gallagher seamănă realmente cu niște emoticoane care se topesc de jale. Și chiar că s-ar putea să te amuze, dacă ai suficientă bere la bord, însă filmele *Slay Bells* nu au existat decât pe casete video, iar aceasta este cea mai bună dovadă a proastei lor calități artistice: niciunul dintre filmele din serie nu depășește nouăzeci de minute, cantitatea uriașă de glume despre perioada Crăciunului ar putea fi considerată crimă de război, iar „Distrugătorul de Menorah" din al patrulea film, *Festival of Frights*, arată cam la fel ca Larry, unchiul meu cel antisemit, după ce a îngurgitat prea mult lapte de pasăre dres cu lichior.

#5 Panhandle Meat Hook **(5 filme, 1979-2003)**

Remake-ul din 2003 nu-i rău și primul film care a desființat cu sălbăticie valorile familiei americane, plus că ne dă coșmaruri și în ziua de azi. Însă Partea a II-a are un umor mult prea forțat și prea vulgar; despre Partea a III-a ar fi bine să nu vorbim prea mult; și chiar dacă Partea a IV-a va rămâne unul dintre cele mai subversive filme de groază făcute vreodată, a fost realizată cu un buget extrem de limitat, de niște producători disperați, ceea ce se vede.

#4 Deadly Dreams **(4 filme, 1989–2003)**

Oare să fie Heather DeLuca o Supraviețuitoare reală sau doar o stratagemă publicitară a casei de producție? Seria *Deadly Dreams* a supralicitat subgenul horror al spintecătorilor, alocând bugete consistente și folosind efecte speciale ingenioase, sau i-a făcut lobotomie, introducând criminali emo și avertismentul „interzis minorilor sub 12 ani fără acordul părinților"? Oricum ar fi, putem spune că ne-a lăsat un gust amar vestea că producătorul Avi Poolos și-a asasinat întreaga familie exact în weekendul când avea loc premiera ultimului film al seriei, *Deadly Dreams IV: The Final Frightmare*.

#3 Babysitter Murders **(3 filme, 1981-1986)**

Chiar dacă *Samhain*, partea a treia și cea mai ciudată din *Babysitter Murders*, a distrus complet seria, nu a reușit să înlăture nicicum părerea unanimă conform căreia Partea I și Partea a II-a sunt și în ziua de azi extrem de dure și stresante, și de-a dreptul înspăimântătoare. Realizat doar cu o cameră fixă, cu efecte sonore care se repetă la nesfârșit și cu o banală mască de Halloween, filmul *Babysitter Murders* a distrus ideea cum că „babysittingul e o muncă ușoară și comodă", exact la fel cum *Fălci* a distrus-o pe cea legată de apă.

#2 Summer Slaughter **(10 filme, 1980-2003)**

Îi acordăm puncte în plus pentru că, dintre toate, aceasta este seria cea mai mare și care a rezistat cel mai mult timp, iar al doilea, al patrulea și al șaselea film sunt cu adevărat reprezentative pentru acest subgen cinematografic. Însă Partea a VIII-a *(Teddy Goes to Washington)* și Partea a IX-a *(Teddy Zero G)* nu îl onorează pe Teddy Volker așa cum s-ar cuveni; iar de legat de Partea X ar fi mai bine să ne imaginăm că nu a fost decât un vis urât. Cu toate acestea, Teddy rămâne o celebritate și cele trei filme perfecte, plus cele două cu multe scene care fac delciul fanilor, aduc acestei serii o binemeritată medalie de argint.

#1 Stab **(2 filme, 1 serial TV, 1996-2003)**

Atenția deosebită acordată calității în detrimentul cantității face din seria *Stab* un exemplu aproape perfect al acestui subgen cinematografic. După primul film, cu simbolistica ciclului infinit al timpului și Universului și cu scenele extrem de palpitante și foarte bine realizate, așteptările cu privire la cel de-al doilea film erau destul de reduse. Dar ne-am înșelat. Al doilea film a fost o reală lecție în domeniul suspansului, a fost acel film *slasher* pe care l-ar fi realizat însuși Alfred Hitchcock, dacă ar fi putut să-l angajeze pe Tom Savini. Ca să nu mai spunem că finalul chiar te face să plângi. Serialul TV nu a rezistat decât un sezon, dar a fost mai bun și mai inteligent construit decât ar fi fost cazul. Dacă ce am scris noi aici va convinge măcar o singură persoană să îl caute (a apărut recent pe DVD), înseamnă că ne-am atins scopul.

— „Topul seriilor *slasher*", de Russell Thorn, publicat în revista *Rue Morgue*, august 2010

GRUPUL DE SPRIJIN AL SUPRAVIEȚUITOARELOR VI:

Generația următoare

Nu dorm, nu stau cu ochii închiși, dar intru cumva într-un fel de transă, în care timpul pare fragmentat. Nu văd când răsare soarele. Nu aud când încep să ciripească păsările. Dar este dimineață și cineva încearcă să deschidă ușa, împingând-o iar și iar și iar în bicicleta de fitness, ca un robot dezorientat.

poc... poc... poc...

Sunt trează, sunt în picioare, am arma în mână. Doamna doctor Carol își vâră capul pe ușă.

— Lynnette... vai, Dumnezeule mare!

Se retrage repede, lăsând ușa întredeschisă.

— Sunteți singură? o întreb eu.

— Ai adus un pistol în casa mea? strigă ea de dincolo.

— ... da.

— Încă îl mai ții îndreptat spre mine?

— Nu, o mint eu.

— Înțeleg că te simți amenințată. Dar sunt și copiii mei aici. Trebuie să-mi dai pistolul să îl încui în seif, unde o să rămână cât timp vei sta la mine.

— O să-i pun piedica și o să-l țin în geanta mea, răspund eu. Nu vă las să mi-l încuiați nicăieri.

Mi-l bag în borsetă, dar nu-i pun piedica. Acea jumătate de secundă în plus poate reprezenta diferența dintre viață și moarte. Mă duc apoi să trag bicicleta din dreptul ușii. Mi se pare mai grea acum decât aseară.

Pe coridor este doamna doctor Carol, în pantaloni gri deschis și pulover gri închis. Este deja pieptănată și fardată.

— Arată-mi! îmi cere ea.

Trag fermoarul borsetei și îi arăt revolverul. N-a mai pus în viața ei mâna pe o armă, deci se teme să fie atât de aproape de una adevărată. Nici măcar nu se uită dacă am pus piedica și eu închid borseta.

— Am coborât să te întreb dacă vrei să mănânci ceva, îmi spune.

Lângă chiuveta din bucătărie este un bărbat blond, nebărbierit și cu părul zbârlit. E îmbrăcat în pantaloni de trening, tricou și în picioare are o pereche de șosete odinioară albe, acum murdare. Încearcă să deschidă un pachet de bacon folosindu-se de vârful unui cuțit foarte lung și ascuțit.

— Lasă-mă pe mine, scumpule, îi zice doamna doctor Carol, luându-i cuțitul din mână.

Îmi dau seama că tipul acesta este Skye, celălalt fiu al ei. Mă simt bătrână doar uitându-mă la el. Este tot numai mușchi lucrați, fără pic de țesut adipos. Probabil face mult jogging. Este mai înalt decât mine, are brațe lungi, pare destul de puternic. L-aș putea doborî, însă doar cu condiția să-l lovesc prima și cu foarte multă forță. Acestea sunt lucrurile pe care le observ eu – nu că este un tânăr atrăgător, nu că are o bărbie frumoasă.

— De ce mai ești aici? mă întreabă Pax, apărut din senin în celălalt capăt al blatului.

Are în mână o felie de pâine prăjită de care nu s-a atins încă.

— Pentru că este musafira noastră, spune doamna doctor Carol. Coatele, te rog.

Puștiul își dă jos coatele de pe blat și se apucă să lingă felia de pâine.

— A mea nu e, protestează el.

— Nici a mea, spune Skye de lângă chiuvetă. Nu știam că-ți primești pacientele la noi acasă.

— Vă poftesc pe amândoi să dați dovadă de respect, Skye, spune doamna doctor Carol.

A deschis pachetul și acum se duce cu baconul la aragaz.

— Vezi să-l prăjești bine! îi ordonă Pax. Să fie foarte crocant.

Mi se pare înjositor să văd cum femeia care ne-a scos pe toate din prăpastia spaimei și deznădejdii acceptă să facă pe chelnerița copiilor ei. La un moment dat nu o vor mai avea ca să-i comande ce să le gătească, nu le va mai fi nici spălătoreasă și nici servitoare. Iar atunci vor fi nevoiți să caute o altă femeie, s-o amăgească cu vorbe frumoase, s-o convingă să se mărite cu ei, ca să aibă din nou pe cineva la cheremul lor și care să-i slujească gratis.

Doamna doctor Carol face ouă cu bacon, prăjește felii de pâine din făină integrală și prepară smoothie-uri din mango. Eu mă rezum

la fructe. Prefer ca mâncarea mea să vină ambalată în pachete sigilate, iar atunci când mă aflu într-un mediu nesigur, doar fructele întregi mi se par demne de încredere.

Ne așezăm toți la masă, în afară de Pax, care se învârte încet pe taburetul lui, mestecând din pâinea prăjită. Plescăie cu gura atât de deschisă, încât se văd bucățelele de pâine maronie de pe limba lui. Se uită la fratele lui și pe buze i se lăbărțează un rânjet superior. Skye zâmbește.

— Care-i treaba? întreabă doamna doctor Carol, dorind să se amuze împreună cu ei.

— Pax are ceva să ne spună, răspunde Skye.

— Ba n-am, clatină Pax din cap și își pune imediat mâna la gură.

— Haide, Pax, nu trebuie să fii timid! îl încurajează doamna doctor Carol.

Pax îmi aruncă o privire șmecheră și încearcă să pară serios.

— Mișto balcoane, mormăie el, după care izbucnește în hohote de râs și cade de pe taburet.

Simt că mi se taie respirația.

— Pax! exclamă doamna doctor Carol, șocată de-a binelea. Nu-i frumos să vorbești așa!

Mi-e clar că cineva a căutat pe Google informații despre mine. Însă refuz să-l las pe pișpirică ăsta să mă scoată din sărite.

— Nu-i nimic, îi spun eu doamnei doctor Carol, după care mă întorc spre Pax. Vrei să-mi vezi cicatricele? Vrei să vezi cât de caraghioase sunt?

Doamna doctor Carol nu știe cum să gestioneze situația. Pax îi simte stânjeneala și încetează să mai râdă.

Mă apuc de marginea tricoului.

— Nu mă deranjează să ți le arăt, dacă ești sigur că vrei să le vezi.

— Du-te și pregătește-te de școală, Pax! îl expediază doamna doctor Carol.

Ne uităm după el. Când ajunge la scară, aruncă o privire în spate, vede că stăm toți cu ochii la el și urcă în fugă spre camera lui.

— Eu vreau, spune cineva în șoaptă.

Skye se uită la mine.

— Scuze. Când ne-a zis mama cine ești, te-am căutat pe net și atunci a văzut Pax.

— Nu cumva să le spui prietenilor tăi că stă la noi! se sperie doamna doctor Carol.

— Normal că nu!

Mă ridic în picioare.

— Te rog, Lynnette, nu face asta! îmi cere doamna doctor Carol.

Mă întorc și îmi ridic tricoul până mai sus de jumătatea spatelui.

Cele mai urâte sunt cicatricele de la șale. Pe ele i le arăt lui Skye. Îi simt ochii ațintiți asupra lor. Îl aud cum oftează prelung.

— Dar de ce arată atât de rău? mă întreabă el.

— Coarnele lungi de cerb m-au ridicat în aer, spun eu, rămânând cu fața la fereastră. Dup-aia, coarnele mai scurte mi-au smuls bucăți de carne, când atârnam de cele lungi.

— Și ce-ai simțit? mă chestionează el.

Îmi las tricoul în jos și mă întorc să mă uit la el. În mod normal, cicatricele mele îi fac pe oameni să-și înghită cuvintele. Dar tânărul ăsta

încă mai poate să vorbească. Recunosc că sunt impresionată. Mă uit la mama lui – este albă ca varul la față.

— M-a durut, răspund eu. Și a fost umilitor. Dar am început să mă obișnuiesc cu durerea, după primele cinci ore.

— Ajunge cu discuția asta, intervine doamna doctor Carol.

Începem să mâncăm, iar eu văd că Skye se uită pe furiș la mine. Terminăm și el se duce repede în camera lui de la etaj. Nu și-a spălat farfuria, nici Pax nu și-a spălat-o pe a lui. Păi, să se ocupe mama lor de asta, nu-i așa? Fără computerul meu, fără armele mele pe care să le curăț, fără sistemele mele de securitate și fără programul meu riguros întocmit, nici nu mai știu cine sunt. Stau într-un colț și fac tot posibilul să nu dau impresia că aș fi stingherită. Mă simt ușurată când doamna doctor Carol termină de făcut curățenie după băieții ei și îmi spune:

— Haide în birou!

Biroul ei este o cameră cu mult prea multe ferestre, construită în spatele casei și care dă în

grădina împrejmuită și cu mulți bambuși. Arată bine, dar, din nefericire, ferestrele alea uriașe și glasvandurile mă sperie de moarte.

Mă cocoț pe o canapea și îmi sprijin spatele de perete. Mă uit în jur cu foarte multă atenție. Doamna doctor Carol se trântește într-un fotoliu și îmi spune pe un ton sever:

— Îmi cer scuze pentru purtarea lui Pax. Nu are decât opt ani și, la vârsta asta, nu știe ce înseamnă empatia. Însă nu vreau ca tu să mai vorbești și să te mai porți cu băieții mei așa cum ai făcut-o până acum.

— El a vrut să vadă, mă apăr eu.

— Și tu ți-ai ridicat tricoul! se răstește ea. Uite, Lynnette, eu știu că este o perioadă dificilă pentru tine, dar aceasta este casa mea, aceasta este familia mea și eu impun regulile aici. Dacă nu poți respecta asta, voi fi nevoită să-ți cer să pleci.

Mă gândesc la ce alte variante mai am. Nu prea multe.

— Rămân, spun eu.

— Și?

— Și o să mă supun regulilor dumneavoastră.

— Mulțumesc.

Nu-i decât cu câțiva ani mai mare decât mine, însă mă tratează de atât de mult timp, încât îi permit să vorbească cu mine ca o mamă. Îmi doresc să-i placă de mine. Nu vreau să fiu dată afară din grup.

Ne întrerupe un zvon suav de clopoței electronici.

— Scuză-mă, spune doamna doctor Carol.

Răspunde la telefon și vorbește în șoaptă. Știu că nu-i de bine, pentru că se uită la mine de trei ori.

— Heather? o întreb eu după ce închide.

Se uită puțin la covorașul de ratan dintre noi, după care ridică privirea și îmi studiază cu atenție chipul. Clar că nu-i place ce vede. Apoi i se schimbă expresia, își pune masca de profesionistă și redevine vechea doamnă doctor pe care o cunoaștem de atâta vreme.

— Dani a împușcat un polițist, mă anunță ea. Au arestat-o.

— Ce? țip eu.

Parcă am clei în cap, parcă m-am tâmpit. Sunt o țintă ușoară.

— Am să te rog să-mi dai mie arma.

— Nu pricepeți că suntem într-un mare pericol? o întreb eu. Mai întâi Adrienne, dup-aia Julia și Heather, iar acum Dani?

— Indiferent dacă există sau nu vreo legătură între evenimentele acestea, sub nicio formă nu vreau să am o armă în casă.

— Nu, îi răspund eu.

Își îndreaptă spatele, mă privește în ochi, ia o atitudine rece, o atitudine profesională.

— O să-mi dai pistolul să îl încui în seif, altfel sunt nevoită să-ți cer să pleci, îmi spune ea.

Intru în hiperventilație. Mă aplec și îmi bag capul între genunchi. Încerc să-mi deblochez gâtul. Încerc să respir profund. O să fiu vulnerabilă. Fără apărare. Dar nici nu pot să plec de aici. Ar fi mai rău afară, dincolo de zidurile acestei case. Ce s-o fi întâmplat cu Dani?

Reușesc să-mi relaxez mușchii gâtului, îmi umplu plămânii cu oxigen și apoi scot revolverul din borsetă și i-l dau. După aceea

mă scuz, spunând că trebuie să merg la baie, cobor la subsol, trag fermoarul de la buzunarul de sus al genții, iau de acolo pistolașul de calibrul .22 și îl ascund pe el în borsetă. Pentru că un singur plan de rezervă este egal cu zero.

Mă întorc în birou și doamna doctor Carol mă pune la curent cu cele întâmplate.

În urmă cu două săptămâni, nu se știe din ce motiv, poliția din statul New Jersey a reluat cercetările în dosarul lui Dani. Probabil că s-a descoperit ceva, deoarece a fost contactat FBI-ul, care a luat legătura cu șeriful din localitatea lui Dani; acesta i-a asigurat pe agenții federali că are o relație bună cu ea. În zorii zilei, șeriful i-a dus pe agenți la ferma lui Dani și aceștia i-au cerut să vină cu ei ca să le răspundă la niște întrebări. Doar ei i-au cerut asta, nu și lui Michelle.

Michelle are cancer și este pe moarte. Dani ne-a spus că starea i s-a înrăutățit acum două luni și fiecare zi de atunci încoace ar putea să fie ultima. Timpul petrecut cu iubita ei i se pare atât de prețios, că abia dacă mai poate să-și smulgă o jumătate de oră sau douăzeci de minute pentru alte treburi. Așa este viața lui

Dani acum, când face toate eforturile posibile ca să nu se dezlipească de femeia pe care o iubește și care va muri foarte curând. Sunt împreună de nouăsprezece ani, iar Dani nu pleacă de lângă Michelle decât ca să vină la ședințele de grup.

Șeriful cunoștea situația și a propus ca discuția să aibă loc în livingul casei. Agenții FBI au refuzat categoric. Dani trebuia să-i însoțească la secție. Dani tocmai se întorsese din L.A. Le-a cerut să plece de pe proprietatea ei. N-au făcut-o, așa că a intrat în casă și și-a luat arma. Apoi a început să tragă.

Nu cred că Dani a împușcat vreun polițist. Este un cetățean cu un respect profund față de lege, ba chiar îi lăsa pe polițiștii din localitate să-și organizeze grătarul anual pe o bucată din terenul ei. A și instalat acolo un poligon, iar ei se întreceau în diferite probe, în vreme ce Michelle pregătea fripturile de porc. Polițiștii sunt eroii ei. Îmi aduc și acum aminte cât de afectată a fost după atentatele din unsprezece septembrie 2001. Așa că-mi vine tare greu să cred că a putut să împuște pe vreunul dintre ei.

Nici doamna doctor Carol nu prea crede, așa că sună în mai multe locuri până reușește să afle ce s-a întâmplat în realitate.

— N-a împușcat pe nimeni, oftează ea ușurată. A fost vorba despre o încurcătură. A tras în aer. Iar ei au folosit un pistol cu electroșocuri. Știam eu că nu ar fi tras într-un polițist.

Și veștile bune continuă.

— Julia trăiește, spune doamna doctor Carol. A fost împușcată de trei ori. Acum este la terapie intensivă, dar nu s-a trezit încă.

— Știam eu că n-a murit!

Spun și simt că-mi dispare încordarea aia cumplită din umeri.

Nici nu-mi dădusem seama cât de îngrozită eram.

Dar doamna doctor Carol mai are ceva să-mi spună.

— Din păcate, am și o veste proastă în legătură cu Dani. Motivul pentru care s-a redeschis cazul. O altă persoană a mărturisit că a comis crima aceea.

Mă uit în ochii ei.

— Trebuie supravegheată. S-ar putea să încerce să se sinucidă, zic eu.

Doamna doctor Carol este de acord cu mine.

— Dau acum un telefon.

E greu să ucizi pe cineva. Să-ți ucizi propriul frate este și mai greu. Să afli că l-ai ucis absolut degeaba este cel mai de nesuportat gând din câte există. Doamna doctor Carol reușește să vorbească cu cineva care înțelege problema și Dani este mutată într-o celulă cu cameră de supraveghere, pentru a putea fi ținută sub observație. Ea opune rezistență și țipă și o strigă pe Michelle. Polițiștii au trimis o ambulanță și Michelle a fost transportată la un centru pentru pacienți în stadii terminale. Nu cred că îi va fi de vreun folos. Sunt îndrăgostite amândouă de ferma lor, iar Dani i-a jurat lui Michelle că acolo va închide ochii. Iar Dani nu urăște nimic mai mult pe lumea asta, decât să nu-și țină cuvântul dat. Probabil că acum se simte ca în iad.

Un loc pe care îl cunoaște foarte bine.

În anii optzeci, lui Nick, fratele mai mare al lui Dani, îi plăcea foarte mult să omoare animale. Era un băiat voinic, greu de controlat, și i se

părea teribil de distractiv să facă rău unor ființe mai mici decât el. Când Dani avea șapte ani, Nick a atacat-o pe bona care stătea cu ei. Atât de tare a lovit-o, că a fost închis într-un ospiciu. Părinții au dus-o în vizită în ziua în care el a împlinit optsprezece ani, iar ea avea doar zece. Ne-a povestit că era atât de îndopat cu antipsihotice, încât nici nu mai putea să înghită, iar partea din față a tricoului îi era îmbibată cu salivă. Nu s-a mai dus niciodată să-l vadă.

— Eram mică, dar asta nu-i o scuză, a mărturisit ea într-o ședință de grup. Ar fi trebuit să mă mai duc la el.

Abia după ce a împlinit șaptesprezece ani l-a văzut din nou pe Nick. Din cauza unei furtuni puternice, căzuse curentul la ospiciu și așa au reușit să evadeze câțiva dintre bolnavii internați acolo. Nick s-a îmbrăcat cu o salopetă furată și s-a întors în suburbia lor drăguță și liniștită, dorind să afle de ce surioara lui nu a mai venit în vizită la el. Purta o mască. Avea un cuțit. Era în ziua de Halloween.

În seara aceea, Dani avea grijă de copiii unor vecini, ca să facă rost de niște bani pe care să-i

pună în fondul ei destinat plecării din oraș. Își dăduse deja seama că este lesbiană și voia să plece naibii din New Jersey, să fugă cât mai departe de Coasta de Est. Voia să ajungă în Vestul Sălbatic, unde aerul era curat și caii erau liberi. Spera să-și găsească adevărata dragoste la un rodeo.

Cu masca pe față, Nick a mers prin cartier, căutându-și sora. Pe drum a ucis patru oameni și doi câini. Cineva mi-a spus că a și încercat să mănânce unul dintre câini. În cele din urmă, a găsit-o pe Dani. Ea i-a opus rezistență, a spart totul prin casă, l-a înjunghiat cu propriul lui cuțit. Polițiștii au apărut în ultima clipă și au tras în el de atât de multe ori, că s-a prăbușit prin fereastra de la etaj. Dar cadavrul lui nu a fost găsit niciodată.

Tragediile noastre au continuări. Mai multe episoade. Asta îi distinge pe agresorii noștri de toți ceilalți, asta îi face adevărați monștri – se întorc iar și iar. Așa s-a întâmplat și cu fratele lui Dani: a revenit în aceeași noapte.

Polițiștii o duseseră la spital, unde fusese îndopată cu sedative și lăsată într-o rezervă cu un gardian la ușă. Nick și-a croit drum până

acolo făcând prăpăd. Unsprezece oameni au murit. Iar asta a înfuriat-o cel mai rău pe Dani. Oamenii aceia erau doctori, asistente, polițiști, paramedici. Oameni care ajung primii în locurile dezastrelor și ale accidentelor de mașină. Oameni care sunt în permanență alături de tine. După spusele lui Dani, unii dintre aceștia s-au repezit în calea lui Nick, încercând să-i dea ei timpul necesar ca să fugă. Zice și că au făcut-o fără să ezite absolut deloc.

Dani a ajuns în garajul spitalului și acolo a dat peste Nick. Venea agale drept spre ea, fără mască, ci doar surâzând ca un îngeraș. Dani i-a zdrobit capul cu un levier. Nu a avut de ales.

Fanii lui Nick au creat un fel de cult postum pentru idolul lor înfrânt. De-a lungul anilor trecuți de atunci, au răspândit zvonul că mascatul care a comis toate acele crime și fratele lui Dani erau doi oameni diferiți.

— Credeți că e adevărat? am întrebat-o eu odată pe doamna doctor Carol.

— Nu e treaba mea să fac speculații, mi-a răspuns ea atunci.

Acesta a fost mereu coșmarul lui Dani: că a omorât pe cine nu trebuia. Unul dintre

bolnavii care au fugit în seara aceea din sanatoriu nu a mai fost găsit niciodată. Îl chema Harry Peter Warden, era un ins mătăhălos, cam la fel ca Nick, și cu un trecut extrem de violent. Și el făcea în pat în copilărie, și lui îi plăcea să ucidă animăluțele vecinilor. Dacă Nick a venit în cartier împreună cu el? Dacă i-a povestit tot drumul despre sora lui, despre cum își dorea s-o vadă? Nu se poate ști care este adevărul. Pentru că asasinul nu și-a dat niciodată jos masca.

Însă lui Dani îi intrase în cap că, atunci când îl văzuse în garajul spitalului, Nick nu voia să-i facă niciun rău. Dacă, fiind încă plin de antipsihotice, s-a împleticit spre ea, doar ca să o roage să-l ducă acasă și să-i dea o supă caldă și bună, așa cum le făcea mama lor când erau mici? Dacă fratele ei voia doar să se întoarcă acasă și voia doar să afle de ce nu-l vizitase decât o singură dată în tot timpul ăla? Și ea l-a omorât lovindu-l în cap cu un levier?

Singura dată când am văzut-o plângând pe Dani a fost atunci când ne-a spus toate astea, când ne-a împărtășit toate aceste frământări ale ei.

Cum de a aflat cineva despre asta? Cum de a știut cineva că asta era cea mai mare temere a lui Dani?

A știut pentru că ea și-a mărturisit-o grupului.

A știut pentru că a citit despre ea într-o carte.

Din camera lui Skye bubuie un fel de muzică – parcă și ușa se zgâlțâie în toc. După o discuție prea lungă și prea enervantă, doamna doctor Carol crede că a reușit să mă convingă de faptul că cel mai bun lucru este să mă duc la poliție. Din moment ce Adrienne a murit, Dani este la închisoare, Julia este la spital, iar Heather a dispărut (și este bănuită de incendiere premeditată), cu cât vom lămuri mai repede situația, cu atât va fi mai bine. Polițiștii îmi vor pune întrebări, iar eu va trebui să cooperez. Am fost de acord.

— Dar acum sunt frântă, m-am scuzat eu. Lăsați-mă să-mi adun mințile și mergem la secție mâine-dimineață la prima oră.

Doamna doctor Carol s-a bucurat și m-a îmbrățișat.

— Îți promit că nu voi permite să ți se întâmple ceva, Lynnette. Voi face tot ce ține de mine ca să te protejez.

N-am nici cea mai mică intenție să mă prindă răsăritul soarelui în casa ei.

Ușa lui Skye nu este încuiată, se deschide și muzica năvălește peste mine ca un camion de mare tonaj pe o autostradă, din bubuieli de tobe și acorduri stridente de chitară. Nu-i muzică, ci zgomot – un zgomot care rănește chiar și aerul din jur.

Înăuntru miroase a produse de curățenie: odorizant de cameră Febreze și detergent pentru covoare. Nici urmă de duhoare de băiat nespălat, în ciuda hainelor jegoase aruncate pe jos, înghesuite claie peste grămadă într-un colț, împrăștiate pe lângă o geantă deschisă, azvârlite de-a valma pe pat. Covorul are o culoare neutră – bej? nisipiu? cafeniu deschis? Fără tricou pe el, Skye stă la birou, cu spatele la mine și cu ochii la divinitatea căreia i se închină: computerul. Este aprinsă doar lampa de birou cu halogen. Îl strig pe nume, dar muzica îmi acoperă vocea. Cum de își permit unii oameni să fie atât de vulnerabili? Eu

mi-am lipit o oglindă de calculator, ca să văd întotdeauna ce anume se întâmplă în spatele meu.

Am impresia că își masează burta, dar, când ajung mai aproape, văd că are șortul coborât până sub genunchi. Violența o pot înțelege cât de cât, dar acum mi se usucă gura și mă înțeapă palmele. Probabil că este o reacție normală, când îl vezi masturbându-se pe fiul de douăzeci și șase de ani al terapeutei tale.

Mă apucă dintr-odată sfiala, mă gândesc la corpul meu de sub hainele astea murdare. Nu știu ce să fac: să-l bat pe umăr sau să mă întorc și să ies din cameră. Dar nu apuc să mă decid, pentru că mă surprinde cu coada ochiului și sare ca ars de pe scaun. Își pune repede mâinile peste zona intimă, vrea să se dea în spate, i se încurcă picioarele în pantalonii scurți, își pierde echilibrul, începe să dea din mâini, dar degeaba. Cade în fund, iar penisul i se bălăngăne în toate direcțiile.

— Nu te speria! strig eu, ridicându-mi mâinile ca să-i arăt că nu sunt înarmată.

Din cauza muzicii, nu aud ce zice, dar îi citesc pe buze: „Isuse Cristoase!“ și „Ieși dracu’ din camera mea!“

Reușește să-și tragă șortul pe el și își pune repede un tricou jegos pe care scrie *Pablo Hunting & Bait.* Ia telecomanda și, ca prin minune, volumul muzicii scade un pic – adică acum nu-mi mai clănțăne dinții în gură.

— Te spun lu’ mama! mă amenință el.

Însă nu mă dă afară. Așa e la douăzeci și șase de ani: o necunoscută te surprinde când faci laba, dar nu izbucnești într-o criză de furie, pentru că te gândești că s-ar putea să dea norocul peste tine și să ai parte de ceva hâța-hâța cu o femeie adevărată.

— Mama ta știe că ai obiceiul ăsta? îl întreb eu.

Se încruntă, de parcă nu ar înțelege despre ce anume vorbesc. Fac un semn din cap spre computer și se aprinde la față, se repede la el și îl închide. Cred că voi fi mereu surprinsă de lucrurile care stârnesc apetitul sexual bărbaților din America.

— Ce vrei? se răstește el, nervos pentru că a fost descoperit într-o ipostază atât de jenantă.

Nu trebuie să fie supărat pe mine. Vreau să mă ajute de bunăvoie.

— Ai încredere în mine, îi spun eu. Am văzut niște lucruri pe lângă care filmele tale porno par niște desene animate pentru preșcolari.

— Vrei, te rog, să nu folosești... cuvântul „porno“? îmi șoptește el.

M-am gândit toată dimineața la asta. Nu-mi place să cer favoruri nimănui, dar mă gândesc că, dacă tot este fiul doamnei doctor Carol și dacă tot locuiește în casa asta, proastă aș fi să nu încerc. Iar pentru asta trebuie să-l atrag de partea mea.

— Te pricepi bine la computere? îl întreb eu.

— Am configurat site-ul și toate softurile de e-mail de la cabinetul maică-mii, răspunde el.

— Te rog să mă duci cu mașina acasă, să mă ajuți să mă strecor înăuntru și să-mi spui cine a intrat în computerul meu, îi spun eu.

— De ce?

— Te rog să mă duci tu, pentru că eu nu am mașină. Te rog să mă ajuți să mă strecor în apartament, pentru că poliția îmi supraveghează blocul și te rog să-mi spui cine

mi-a intrat în computer, pentru că trebuie să aflu cine vrea să-mi omoare prietenele. Și să știi că nu mă aștept s-o faci gratis.

— Cât?

— Cinci sute de dolari.

— În regulă. Ne vedem jos la zece. Acum, cară-te de-aici!

Și dă din nou la maximum volumul muzicii. Am senzația că mi se zguduie și gelatina din globii oculari.

Încrederea pe care o am în doamna doctor Carol este cam aceeași pe care o am în orice alt om, inclusiv în copiii ei. Am răbdare până o văd intrând în bucătărie ca să vorbească la telefon, după care mă duc repede în biroul ei însorit din spatele casei. Reușesc să descui ușa cu un card vechi de bibliotecă, pe care-l păstrez exact pentru acest fel de situații. Dacă nu-și poate configura singură e-mailul, presupun că încă mai păstrează dosarele pe hârtie, nu în format electronic. Și precis că trebuie să fie corpuri mobile cu sertare sub biroul ei.

Îl deschid mai întâi pe primul din dreapta sus, presupunând că acolo ține actele familiei. Și

mă bucur să văd că nu m-am înșelat. Sunt acolo dosare cu etichete pe care scrie: Elliott, Pax; apoi Elliott, Skye. Dacă am să mă urc diseară în mașina lui Skye, vreau să știu cu ce anume mă voi confrunta.

Găsesc o foaie matricolă de la UC Berkeley, aflu apoi că nu a avut probleme de disciplină și că nu a fost arestat niciodată. Nu există rețete, nu a urmat niciun fel de tratament medicamentos, cu excepția celui cu spray nazal Patanase, pentru rinită alergică. Nu a urmat niciun fel de tratament psihiatric, doar în copilărie a fost o vreme la un logoped, pentru că nu putea să-l pronunțe pe „r". E curat... în fine, atât cât poate să fie cineva de sex masculin. Îmi ajunge.

Mă mai uit puțin prin celelalte sertare. Dosare cu nume de pacienți. Cu numele de familie înainte: Dier, Sandra; Klein, Deborah; Mason, Tamara; Moraine, Violet; Sanchez, Vera. Toate sunt femei, ceea ce nu mă miră deloc, deoarece doamna doctor Carol se ocupă de victimele violenței, iar femeile sunt cele mai des întâlnite în categoria aceasta. Răsfoiesc câteva și văd că toate s-au întâlnit la un moment dat cu un

monstru, însă nu l-au omorât. Adică sunt niște așa-zise Supraviețuitoare, care preferă să adopte poziția fetală, în loc să riposteze.

Închid sertarul și mă uit la obiectele din jur. Pe perete sunt agățate diplome, articole elogioase din ziare, fotografii în care dă mâna cu Arnold Schwarzenegger, coperta revistei *Time* – în care apare alături de Adrienne și Julia. Eu nu m-am lăsat mediatizată. Mi se face pielea de găină doar la gândul că aș putea fi în văzul lumii întregi, la fel ca ele.

Lângă calculator este un suport în care nu se află decât un singur dosar din carton. Îl deschid și văd că pe coperta interioară este lipită o fotografie cu o figură foarte cunoscută: Stephanie Fugate – care zâmbește cu gura până la urechi, zâmbește așa cum nu o va mai face niciodată. Zâmbetul ăsta al ei – atât de tembel și atât de lipsit de apărare – parcă apasă un buton în mintea mea și acum văd surâsul lui Gillian și încerc să nu mă mai gândesc la ea, fac tot posibilul să mi-o scot din cap. Pentru că o să-mi amintesc ce a pățit. Și atunci o să-mi amintesc absolut tot ce s-a întâmplat atunci. Mai apuc doar să ies din birou și să încui ușa la loc. Abia dup-aia mă umflă din nou plânsul.

Stau în sălița de fitness de la subsol și mă uit la perete. Fac mari eforturi să nu mă gândesc la Gillian și la faptul că nu am putut să o salvez și să nu mă mai gândesc la cum am fugit și am abandonat-o pe Julia, care zăcea, plină de sânge, pe podeaua apartamentului meu. Stau așa multă, foarte multă vreme, tot alungându-mi gândurile astea chinuitoare. Oricum nu pot face nimic până diseară. Dar timpul parcă zboară, atunci când îmi amintesc pe câți oameni apropiați mie nu am izbutit să-i ajut. Când Pax bubuie în ușă, întrebându-mă dacă vreau să vin la cină, îl rog să-i spună mamei lui că m-am culcat deja. Pentru că mâine am o întâlnire importantă cu poliția.

Știu bine că datoria doamnei doctor Carol este să se ocupe de noi, însă dosarele alea mă fac să mă simt ca un articol de colecție, ca o figurină în ediție limitată, ca un fluture în insectar. Înainte să-l pun la loc, am răsfoit puțin dosarul Stephaniei Fugate. A fost și ea la Red Lake, pentru că, în urmă cu trei ani, când avea treisprezece ani, antrenorul de tenis de la școala ei a început să-și otrăvească elevii, fiindcă voia ca doar campionul lui să poată juca; iar Stephanie Fugate și-a dat seama de asta într-o

zi, înainte ca el să apuce să-i administreze doza fatală. Ce s-a petrecut la Red Lake nu a fost primul episod al tragediei ei, ci al doilea. Acum este și ea ca noi. Sărmana copilă! Altă păpușă din colecția doamnei doctor Carol.

La ora zece fără trei minute îmi agăț geanta de umăr, îmi prind borseta în jurul taliei și mă furișez pe coridor. O aud pe doamna doctor Carol vorbind la telefon într-o cameră din spatele casei. Are un ton ferm, dar calm. Ajung la ușa de serviciu, unde mă așteaptă Skye.

— Gata? mă întreabă el în șoaptă.

Mă uit în jos. S-a încălțat cu bocanci negri și grei, ca de armată. Sunt mult prea zgomotoși și precis o să-l audă cineva.

— Du-te și schimbă-ți încălțămintea, murmur eu.

— Sunt bocanci de firmă, Under Armour. Cei mai șmecheri din câți există.

Îmi dau ochii peste cap. Enervanți mai sunt băieții ăștia, cu jucărelele lor! Deschidem ușa de serviciu și tragem cu urechea. De dincolo de bucătărie se aude în continuare vocea doamnei

doctor Carol. Ăsta-i un semn bun. Ne strecurăm în garaj. Așa cum mă așteptam, bocancii lui fac mult zgomot.

— Hei! strigă ascuțit cineva, înainte să închid ușa bucătăriei după noi. Unde vă duceți?

E Pax. Vreau să-i trântesc ușa în nas, dar el pune mâna pe clanță.

— Plecați pe furiș? La o întâlnire?

— Vorbește mai încet, șoptesc eu.

Dar nu știu ce să mai fac după asta. Să-i trag una? Să-l leg și să-i pun călus la gură? Mă întorc spre fratele lui.

— Să nu-i zici lui mami, îi șoptește Skye.

Afurisitul ăsta mic mijește ochii la noi și ne examinează cu atenție.

— Ce dai să nu te spun? șoptește el.

Bine măcar că nu mai țipă.

— Trebuie să-i dai ceva, mă sfătuiește Skye.

— Ce vrei? îl întreb eu.

Pax se leagănă pe vârfuri, întoarce capul să se uite la interiorul casei, după care se uită din nou la mine. Pe buze i s-a lăbărțat un rânjet parșiv.

— Cumpără cartea asta de la mine, îmi cere el, fluturând foile capsate pe care a încercat să mi le dea și mai devreme.

— Ce-ar fi să-ți dau cinci dolari pe ea? șoptesc eu, deschizându-mi portofelul.

— Ce-ar fi să-mi dai o sută? nu se lasă el.

Mă încrunt, dar puștiul vorbește serios. Mă uit la Skye, dar tânărul ridică din umeri. Mda, de mare ajutor îmi este, când fratele lui mai mic mă șantajează. Așa că număr cinci bancnote de câte douăzeci de dolari și îmi aduc aminte cum era pe vremea când aveam o soră mai mică. Mi se sfâșâie sufletul de durere, iar asta mă face să-l urăsc și mai tare pe mucosul ăsta agasant. Îmi întinde cartea de benzi desenate. O iau și mi-o îndes în geantă.

— Sayonara, fraierilor!

Și începe să râdă.

— Hai să plecăm înainte să se răzgândească, spune Skye.

Ieșim din garajul doamnei doctor Carol și ne pierdem în beznă.

REALIZAREA FILMELOR *SLASHER*

///

Cu toate că a fost difuzată direct pe casete video, seria *Panhandle Meathook* a lansat abia în 1988 cea mai bună parte a ei, partea a patra *(Part IV: The New Generation)*. Iar în același an a apărut *Summer Slaughter VI: Endless Evil*, cel mai de succes film al seriei. Însă, în anul următor, subgenul a fost aproape distrus de alte două serii: *Deadly Dreams* și *Gnomecoming*. Pentru publicul larg, seria *Deadly Dreams* a reprezentat un punct culminant, oferind filme de groază în vechiul stil hollywoodian, filme inteligente, subtile, potrivite unei serii mai lungi, filme cu un criminal frumos de pică, dacă îți place stilul goth, și care rostește mereu doar platitudini pretențioase. Însă tentativa aceasta de a urca în topul subgenului nu a făcut decât să trimită într-o fundătură artistică subiectul cu criminalii în serie. Bine ar fi să nu discutăm deloc despre jalnica imitație canadiană, seria *Gnomecoming*. În mai puțin de cinci ani, seria *Slay Bells* își va face fulminantul debut pe casete video și se pare că va arunca ultima mâna de pământ peste sicriul acestui subgen.

— *Fecioarele înspăimântate și monștrii cu macete: Realizarea filmelor* slasher – Jonathan Stokes, 2008

GRUPUL DE SPRIJIN AL SUPRAVIEȚUITOARELOR VII:

Fiu de Supraviețuitoare

– Aș vrea să nu stai pe jos, îmi zice Skye, în timp ce schimbă viteza.

M-am ghemuit la baza scaunului din dreapta, cu genunchii ridicați la bărbie, cu spatele rezemat de portieră și capul sprijinit de torpedo. Pentru că afară sunt mulți ochi, ochi care se uită după mine. Nu îmi asum niciun risc.

— Nici gând, îi răspund eu.

Skye oftează iritat și merge mai departe. Luminile mașinilor venite din sens opus îi dezmiardă chipul prelung de la dreapta la stânga. De la dreapta la stânga. Mereu mi se face somn când merg cu mașina, mereu îmi simt pleoapele grele, mereu îmi cade bărbia în piept, mereu simt mirosul ăla de lavandă, care te îmbie la nani.

O ia la dreapta și pe mine mă împunge în spate mânerul portierei. Stau cu mâna pe

pistolul din geanta parțial deschisă pe scaun. Îi simt mânerul umed în palmă, parcă și el a transpirat.

— Ce fel de lucruri? mă întreabă Skye.

— Poftim?

Nu pricep despre ce vorbește.

— Când ai fost la mine în cameră, ai zis că ai văzut lucruri pe lângă care alea la care mă uitam eu sunt ca niște desene animate pentru preșcolari, îmi explică el. Adică?

Ăsta-i unul dintre semnalele de alarmă: interesul anormal pentru sex. Nu-mi mai este deloc somn. Strâng mai tare arma în mână.

— Scuze, zice el. N-am vrut să fiu vulgar.

Îmi aruncă o privire și zâmbește stânjenit cu jumătate de gură. Îmi amintesc că am fost și eu de vârsta lui și cât de rușine îmi era de orice cuvânt îmi ieșea din gură. Așa că mă înmoi puțin.

— E un tip pe care-l cheamă Kenneth Hampson, spun eu. Acționa în taberele de cercetași de lângă Laredo, sub numele de

Moartea Deșertului. Acum vinde din închisoare fiole cu sperma lui, pe care a botezat-o Sămânța Morții.

— Nuuu! exclamă Skye. Faci mișto de mine!

— Îl ajută un gardian, care îi scoate sperma de acolo într-un termos, continui eu. După care o vinde online.

— De unde știi? mă întreabă el.

— Lumea e mare și plină de nebuni, spun eu. Mulți îi idolatrizează pe psihopații ăștia și vor o bucățică din ei. Au inventat și o denumire: *murderabilia*[6], adică suveniruri ale unor crime sângeroase, obiecte de colecție pentru că aparțin unor asasini celebri. Țărână de pe mormintele victimelor lor. Rochia purtată de Colleen van Deusen la balul de absolvire, când Cavalerul în Satin Alb i-a retezat capul. Asta s-a vândut cu opt mii de dolari.

— Cum de reușesc să le obțină? mă chestionează Skye.

— Rochia a fost vândută de părinții fetei, spun eu. Sunt momente în viață când banii ți se par mai importanți decât un suflet împăcat.

— Tu ai făcut vreodată așa ceva?

Este o întrebare corectă, dar eu tot mă înfurii. Mi-a zgândărit o rană veche. Număr până la cinci ca să mă calmez. Și apoi îl mint:

— Nu.

— Dar îți plac chestiile astea, spune el.

Este o afirmație, nu o întrebare; iar tonul îi este dezaprobator, la fel cum a fost și al mamei lui.

Mașina ia o curbă și el se uită în toate direcțiile înainte să intre în trafic. Atât de repede mergem acum, că trebuie să strig ca să mă fac auzită peste zgomotul motorului.

— Tu crezi că eu am ales să ajung aici? îl întreb. Că eu am ales astfel de viață? Îmi vedeam pur și simplu de treaba mea și un monstru a dat năvală peste mine. Nu am ignorat semnele cu *Accesul interzis* și nu m-am furișat în ospiciul ăla vechi; nu mi-am făcut casa pe vreun tumul sub care sunt îngropați indienii. N-am „cerut-o". Mi s-a dat.

— Mda, zice el cu voce tare. Dar numai la asta te gândești. Mama spune că s-a întâmplat cam acum o sută de ani. Ai putea să înțelegi că ăsta-i trecutul și să mergi mai departe, să-ți vezi de viața ta.

Mă doare spatele de crăp. Poziția asta îmi strivește rinichiul stâng, care oricum nu o duce prea bine, de la întâlnirea cu Ricky Walker. Mă împotrivesc din răsputeri dorinței de a mă așeza pe scaun.

— Ai dreptate, spun eu. Nicio Supraviețuitoare nu trebuie să se lase definită de cel mai rău lucru care i s-a întâmplat vreodată. Din păcate, însă, lucrurile astea rele au prostul obicei de a se întoarce și de a încerca să ne ucidă din nou. După un timp, începi să înțelegi că viața ta nu este ceva care se desfășoară între aparițiile monștrilor, ci că monștrii ăia *sunt chiar viața ta.*

— Dar nu te obligă nimeni să te uiți după un tip care-și vinde slobozul online, spune el, luând o curbă la stânga.

Se mai reduce apăsarea de pe bietul meu rinichi. Mi-a amorțit umărul stâng de cât timp stau cu mâna țeapănă pe pistolul din geantă.

— Citești ziarele? îl întreb eu.

— Nee, îmi răspunde el pe un ton plin de dispreț.

— Măcar știrile online?

— Alea da.

— De ce? Ce scrie acolo n-o să ți se întâmple niciodată ție. Dacă n-ai fi aflat despre Deepwater Horizon[7], ai fi zis că ziua aceea era una ca toate celelalte. De ce își bați capul cu știrile de pe internet?

— Pentru că vreau să știu ce se petrece în lume, îmi răspunde el.

— Exact despre asta vorbesc, spun eu.

Se gândește puțin, după care clatină din cap.

— Nu-i totuna, mă contrazice el.

Nu apuc să-i demonstrez că este fix același lucru, pentru că mai are ceva de spus:

— Ajungem acum pe strada ta.

Ia curba la dreapta. Mă înțeapă rinichiul

— Mergi mai încet, îi cer eu. Uită-te după mașini care să aibă pe ele sigle ale unor posturi TV și antene mari.

Acum merge chiar prea încet. Și o să atragă atenția, dacă se uită întruna în toate părțile. Dar n-am ce face, este singurul meu partener. Sper doar să nu-l descopere cine nu trebuie și

să se aleagă praful de tot. Nu vreau să mor și nu vreau nici să afle doamna doctor Carol că i-am vârât copilul în beleaua asta.

— Trei mașini, mă anunță el. De la KTTV, KTLA și una fără însemne, dar e parcată lângă celelalte.

— Bine, spun eu. Acum uită-te după autoturisme noi, cu patru uși, în care stau doi bărbați și nu fac nimic.

Mai avem puțin și ajungem la capătul străzii.

— Uite! exclamă el, cât de încet poate. Un Pontiac Bonneville cenușiu. Doi tipi, unul negru, unul alb. Beau Red Bull.

— Continuă să mergi, îl instruiesc eu. Trebuie să faci la dreapta când se termină strada. Să nu accelerezi, dar nici să nu reduci viteza. Mergi normal înainte.

Mă ascultă și îl îndrum spre parcarea din spatele blocului meu. Ridic mâna, deblochez portiera, după care cobor repede și îmi întind încheieturile amorțite. Apoi mă uit cu atenție în jur, ca să mă asigur că nu mai este nimeni acolo. După cum mă așteptam, nu i-a trecut nimănui prin minte să pună un echipaj de

poliție și la ușa din spate, din cauză că aceasta nu poate fi deschisă decât din interior. Îmi mut pistolul în borsetă, ca să ajung mai ușor la el.

— Te-ai urcat în mașina mea cu un pistol? se miră el și se uită urât la mine.

— Era în geantă.

— Îndreptat spre mine?

— Nu, îl mint eu.

— Ba da, nu mă crede el.

Din cauza luminii portocalii a felinarelor, fața lui seamănă cu un dovleac copt, iar în jurul ochilor are umbre întunecate, care-l fac să semene cu un panda. Iau o sacoșă mare de pe bancheta din spate.

— Ia nu te mai smiorcăi atâta! mă răstesc eu. Uite ce vreau să faci. Umple sacoșa asta cu niște prostii pe care le ții în mașină. Ocolește blocul și du-te la ușa din față. Uite cheile. Nu căsca gura, nu te opri, nu te uita în toate părțile. Mergi de parcă ai fi de-ai locului, puțin plictisit, dar sigur pe tine și puțin arogant. Ia liftul până la etajul unu, după care coboară pe scara de serviciu și deschide-mi ușa de la ieșirea de urgență. Uite, cu asta s-o deschizi.

Mă uit în jur și găsesc rașcheta exact unde am ascuns-o ieri.

— Voiai să tragi în mine, nu se lasă el.

— Mai vrei și restul banilor? îl întreb eu.

I-am dat deja două sute de dolari. Face semn din cap că da, îi vrea. Scot bancnotele din portofel.

— Ai mare grijă, nu cumva să apeși alarma când deschizi ușa, spun eu. Repetă acum tot ce ți-am zis.

Repetă și apoi ia sacoșa și pleacă spre intrarea în bloc. Mă uit după el – are spatele scăldat în lumina portocalie, apoi devine doar o siluetă vagă, apoi nu se mai vede deloc. Dacă pantalonii de pe el ar fi scurți și strâmți, în loc să fie lungi și largi, și dacă ar avea părul neîngrijit și lung, în loc să fie frumos tuns – aș putea să jur că este sosia lui Tommy.

Julia avea o teorie.

„Parcă suntem niște foști jucători din echipa de fotbal a liceului și nu mai contenim să ne minunăm de eseul pe care l-am înscris în '72", spunea ea. „Pentru toată lumea, anii de liceu au fost vremuri de glorie. Dar pentru noi,

perioada aia reprezintă amintirea traumelor noastre. Suntem persoane normale, cu aceleași înclinații spre nostalgie ca toată lumea. Dar atunci când ne amintim de trecut, de acea perioadă așa-zis «minunată» a vieții, ne amintim de fapt de o perioadă în care pe noi au încercat să ne omoare niște nebuni. În cazul nostru, există o legătură extrem de complicată între nostalgie și violență“.

Mă gândesc la ea cum zace acum în secția de terapie intensivă – cu toată fața plină de vânătăi, respirând cu ajutorul unui aparat, probabil, și cu splina distrusă din nou. Încerc să nu mă simt vinovată.

Aud niște scârțâieli din cealaltă parte a ușii, hârșâit de metal pe metal. Apoi ușa se deschide și lumina din coridor năvălește în parcare. Mă strecor înăuntru printre moliile disperate să iasă.

— Te-au văzut?

— Am trecut chiar pe lângă ei, spune Tommy – pardon, Skye.

Skye este cel care îmi răspunde.

— Haide, zic eu, îndreptându-mă spre scară.

— Nu luăm liftul? mă întreabă el din spate, cu ochii la fundul meu.

— Glumești?! Nu sunt decât trei etaje.

Mârâie nemulțumit, dar imediat îl aud cum urcă în urma mea. Ajung la etajul meu și întredeschid ușa de urgență. Coridorul este liber și pornesc repede pe el. Nu vreau să mă vadă vreun vecin curios, care n-are altă treabă decât să se uite toată ziua pe vizor. Skye merge agale în urma mea, de parcă nici nu-i pasă.

Peste ușa mea sunt întinse trei benzi galbene și broasca are un sigiliu pe care scrie Poliția Burbank. Au mai pus acolo și un lacăt.

— Rahat! murmură Skye. Se pare că asta e, n-avem ce face.

Bag mâna în geantă și scot o punguță-manșon, înfășurată strâns între benzi adezive. Acolo am un șperaclu pe care-l introduc acum în lacăt, îl apăs un pic în jos, după care vâr și o lamă subțire, și, după nici douăzeci de secunde, lacătul se deschide.

— Uau! exclamă Skye.

— Sssst, îi zic eu, tare mândră de performanța mea.

Tai sigiliul și intrăm. Cușca mea este larg deschisă. Probabil că s-au chinuit destul de mult. Or fi dat cu barosul în ea, pentru că are balamalele răsucite și ușa îndoită. Camera este inundată de lumina portocalie a felinarelor din stradă. Pe jos sunt draperiile mele făcute bucăți. Prin fereastra spartă se aude conversația unui cuplu. Nu mai știu unde și-au lăsat mașina și fata râde. Mi-a dispărut tot din apartament, absolut tot.

— N-a mai rămas nimic aici, constată și Skye, îngrămădindu-se în spatele meu. Nasol.

— Au luat probe. Așa se zice.

Mă plimb prin apartament, dar cu ochii mai mult la Skye, ca să mă asigur că nu pleacă de lângă ușă. În mijlocul livingului e o carte deschisă pe care se vede urma unei ghete, chiar lângă niște dâre maronii – sângele Juliei. De dușul din baie atârnă un singur sutien. Toate cele patru seifuri cu arme au fost sparte și acum sunt goale.

Îl văd pe Skye în living: s-a ghemuit într-un colț și se uită la ceva.

— Ți-au distrus ghiveciul, îmi spune el.

Îl dau la o parte.

Supra! o strig eu în gând, ușurată să văd că încă este întreagă.

Nu-mi răspunde, ba chiar mă privește cu răceală. Zace pe o parte acolo, în colț, ca un gunoi, ca un cățel oropsit. Rădăcinile i se mai agață încă de o mână de țărână. Iau o oală din bucătărie și vâr în ea cât mai mult din pământul ei. O pun acolo. E prea mare. O ud de la chiuvetă.

— Pentru asta am venit aici? mă întreabă Skye din ușa bucătăriei.

— Nu, îi răspund. Dar n-are absolut niciun rost să-mi las și planta să moară.

Sau să dai bir cu fugiții și s-o abandonezi, adaugă Supra în gândurile mele.

Te implor, iartă-mă, mă rog eu de ea. Însă refuză din nou să mai comunice cu mine.

O iau și o duc în living. Banda de alergat nu mi-au luat-o și nici biroul. O pun pe Supra pe bandă și mă las pe vine în fața mesei.

Nu mai există monitoarele, nici tastatura, nici mouse-ul. Ba a dispărut chiar și imprimanta. Au luat și unitatea centrală de sub birou. Apăs

panoul mic pe care l-am montat în peretele din rigips, chiar în spatele harababurii de cabluri, și îl deschid. Acolo este adevăratul meu hardware. Poliția l-a luat pe cel de momeală. Un singur plan de rezervă este egal cu zero.

Îl scot afară din perete și îi spun lui Skye:

— În hardul ăsta vreau să intru.

— Bine, o să-l luăm cu noi la mama acasă.

— Nu poți s-o faci aici?

— Am în portbagaj un laptop paradit, zice el. Dar îi putem folosi monitorul și tastatura.

— Du-te și adu-l, spun eu. Ieși tot prin spate și proptește ușa cu ceva ca să nu se închidă.

Cât timp Skye lipsește, mă duc în bucătărie și deschid dulapul de sub chiuvetă. Ridic placa de la baza lui și dau la o parte sticlele cu detergent de vase până când pot să-mi bag mâna în spațiul dintre dulap și podea. Ating cu degetele ceva din plastic.

Scot de acolo punga pentru congelator. În ea am trei mii de dolari în bancnote de câte douăzeci, în trei suluri groase și grele. Le strecor în geantă.

După douăzeci de minute, apare Skye, ducând la subraț un laptop cu toate cablurile. Fluieră nepăsător și merge de parcă n-ar avea nicio grabă. Zău că generația de azi trebuie să învețe sensul cuvântului „repede“.

— Ce? se miră el când îi arunc o privire furioasă. Mi-ai zis să mă port normal.

Mai trec alte cinci minute până când își conectează laptopul la unitatea mea centrală. Ne așezăm unul lângă altul pe jos. Fac apel la toată voința din mine, ca să nu mă mișc. Jos sunt mașinile de la trei posturi de știri și una de poliție fără însemne – adică este doar o chestiune de timp, până va veni cineva aici ca să cerceteze din nou locul faptei. Sunt cu toate simțurile la pândă și mă aștept să aud dintr-o clipă într-alta zgomotul ușii de la lift sau pași apăsați pe hol. Mi-e teamă ca nu cumva să vadă că nu mai este lacătul și să intre. Sau poate vor vedea de pe stradă lumina de la laptop reflectată pe tavan. Sau mi s-ar putea atinge genunchii de cei ai lui Skye. Îl îndemn acum să se miște mai repede.

— Mi-ar fi de folos dacă aș ști ce anume caut, spune el.

— Ceva ce aș fi putut să descarc eu sau care s-a instalat singur. Și așa să mi se fure fișiere fără ca eu să știu.

Skye face ceva – nu înțeleg ce anume – timp de câteva secunde și izbutește să descopere codul care îmi deschide computerul.

— Gata, zice el. Ți-a instalat cineva TimeViewer.

— Ce-i ăsta?

— Un program care le permite să-ți intre în calculator de la distanță, îmi explică el. Ți l-au pus de mai multă vreme. Te-au hackuit.

Mi-e îngrozitor de rușine că mi-a fost violată viața privată și îmi este și mai multă rușine pentru că tânărul ăsta n-a avut nevoie decât de vreo cinci secunde, ca să-și dea seama ce s-a întâmplat. Înseamnă că am devenit delăsătoare.

— Cum de a intrat acolo? mă apăr eu. N-am făcut nimic.

— Probabil ai descărcat ceva, spune el.

— Dar am un firewall foarte bun, zic eu. Și am un soft antivirus.

— Oi avea tu toate astea, dar, odată ce a intrat chestia asta în computerul tău, au putut să-ți acceseze toate fișierele fără ca tu să observi, îmi explică el.

— Dar cum de au intrat în el? întreb eu, simțind că mă ia cu fiori reci. A venit cineva aici când eu nu eram acasă?

— Posibil, răspunde Skye. Dar nu e neapărat nevoie să faci așa o tragedie din chestia asta. Poate aplicația a fost ascunsă într-un atașament pe care l-ai descărcat din neatenție.

— Nu descarc atașamente! mă revolt eu.

Deși o fac.

Le-am descărcat de pe site-ul închisorii din statul Utah. Le-am descărcat de pe Amazon. Le-am descărcat de pe site-urile celorlalte Supraviețuitoare din grupul meu. Le-am descărcat de pe site-ul doamnei doctor Carol.

Am gust de rahat în gură. Câtă aroganță din partea mea! Cum de mi-am putut imagina că sunt de neatins? Am fost arogantă și proastă, la fel cum eram înainte să-i cunosc pe frații

Walker. Lumea a devenit mult mai sofisticată, iar eu nu am ținut pasul cu ea. Îmi păzeam ușa de la intrare, dar ei mi s-au furișat în computer.

— Deconectează-l, îi zic eu, pe un ton tăios.

Își închide laptopul și desface toate cablurile. Eu vreau să desfac partea din spate a carcasei, ca să-mi scot hard-diskul de acolo, și mă chinui de nu mai pot cu șurubelnița care-mi tot alunecă din capetele prea mici ale șuruburilor. Îmi zgârii încheieturile degetelor de la mâna dreaptă. Și mă doare rău de tot. O iau în brațe pe Supra, bag hardul în geantă și pun la loc placa metalică din spate a unității, pentru că vreau s-o iau cu noi.

— Las-o aici, îmi zice Skye. Nu-ți mai e de niciun folos.

Nu-l bag în seamă. Pun lacătul înapoi la ușă, simt că mi se dilată pupilele în lumina puternică de pe coridor și lipesc la loc peste ușă banda galbenă a poliției, străduindu-mă să o aranjez în așa fel încât să nu-și dea nimeni seama că ar fi intrat cineva aici. Din păcate, n-am ce să fac în privința sigiliului, dar sper că

polițiștii vor crede că a fost rupt de niște paparazzi prea indiscreți, fără pic de respect pentru autorități.

Cărăm amândoi unitatea centrală pe scara de incendiu. Skye se văicărește neîncetat că este o tâmpenie ce facem, că n-am nevoie de scula asta imensă. Dar e doar un puști. Ce știe el? Pentru că, la un moment dat, tot o să se întoarcă un polițist și, dacă va descoperi unitatea fără hard-disk, până și un geniu de la secția din Burbank își va da seama că m-am întors după el pentru că este important pentru mine. Și nu vreau să se apuce nimeni să-l caute.

Pentru că pe el este cartea mea.

Pun unitatea pe bancheta din spate a mașinii și scot o sută de dolari din portofel.

— Uite, spun eu, întinzându-i banii lui Skye. Îți mai dau o sută ca s-o arunci într-un tomberon de la McDonald's sau de la vreun alt fast-food. Nu contează care. Pentru că o să le ridice gunoiul niște firme particulare ori la noapte, ori mâine-dimineață devreme. Așa că o să dispară repede.

— Unde te duci? mă întreabă Skye.

Îi mai dau o sută de dolari.

— Ăștia sunt pentru că o să mă duci până în Bel Air și nu o să-i spui nimic mamei tale.

— Nu cred că pot să o fac, zice el. Noi punem mare preț pe sinceritate.

Mai scot șaizeci de dolari.

— Îmi dai un număr de telefon la care să te găsesc? mă întreabă el, luând banii.

— De ce?

— Ca să te țin la curent. Să-ți spun ce a aflat mama.

— Nu. După ce mă lași acolo unde te-am rugat, și tu și toată familia ta trebuie să stați cât mai departe de noi.

— Mereu faceți o tragedie din orice, voi, Supraviețuitoarele?

— Nu. Dar nu suntem niciodată în siguranță. Ce ni s-a întâmplat nouă nu are sfârșit.

Nu-mi place să stau în spațiu deschis, mă sperie. Așa că mă urc în mașină și mă așez tot pe jos, ca la venire. Skye se urcă la volan și blochează portierele. Bravo! A învățat. Pornește și îmi spune:

— Îmi pare rău pentru voi. Mama vorbește mereu despre ce-ați pățit. Nu mi se pare că ați mai avea o viață normală. De ce nu-i condamnă la moarte pe ăia care v-au făcut toate astea? Poate așa ați putea să lăsați trecutul în urmă și să mergeți mai departe.

— Atunci ar apărea altcineva, îi explic eu, în timp ce o pun pe Supra pe scaun. Măcar așa știu de unde vine pericolul.

— Și chiar atât de înspăimântători sunt tipii ăia? mă întreabă el.

— Dincolo de orice imaginație, spun eu.

Se uită lung la mine.

— Haide, măi, stai și tu pe scaun ca un om normal. Oricum e beznă afară.

Nu știu de ce, dar parcă mi-e rușine de faptul că îi par anormală acestui puști. Nu, nu-i un puști. Are douăzeci și șase de ani. Eu nu mai aveam niciun fel de viață, când eram de vârsta lui. Cu grijă, nu cumva să lovesc schimbătorul de viteze, mă ridic pe scaun și îmi pun centura.

— Nu că-i mai bine? Parcă ai fi normală acum.

Și îmi zâmbește. Mare seducător, puștiul ăsta! Mă screm să-i surâd și eu, dar știu foarte bine că zâmbetul meu nu face nici două parale.

Mergem aproximativ patruzeci și cinci de minute. Ajungem pe autostrada 405 și ne îndreptăm spre dealuri. Repet: nu-mi plac spațiile deschise, dar bine măcar că mergem cu o sută douăzeci de kilometri la oră și sper ca totuși să am parte de ceva noroc. Traversăm zonele micuțe și anoste din jurul bulevardului Sunset, trecem pe lângă UCLA, străbatem West Gate (care seamănă cu un decor de film vechi) și apoi începem să urcăm dealurile.

De șaisprezece ani n-am mai stat atât de mult timp lângă un străin. Și chestia asta îmi dă o stare de liniște, o stare de bine. Mi se pare ceva normal. Mă uit la bancheta din spate, ca să mă conving că nu se ascunde nimeni acolo. Mă mai uit o dată. Parcă mi se jupoaie straturi de piele și zboară pe marginea drumului. Risc și îi arunc o privire lui Skye. Are profilul lui Tommy. Îmi amintește cât de diferit ar fi putut să fie totul, îmi amintește că aș fi putut să devin o altă persoană. Și apelez la tot

autocontrolul care mi-a mai rămas, ca să nu-i mângâi mâna sprijinită pe schimbătorul de viteze.

Sunt agitată, sunt încordată. Simt că trebuie să spun ceva. Parcă mi s-a electrificat pielea și am impresia că îmi pârâie și simt înțepături pe antebrațe. Reușesc să mă stăpânesc. Și să am răbdare. Când mai sunt doar câteva străzi până la destinație, îi spun lui Skye:

— Lasă-mă la colțul ăla.

Oprește lângă trotuar. Și apoi stăm la locurile noastre exact ca doi iubiți la finalul primei întâlniri. Clipele se prelungesc, pline de subînțelesuri. Devine stânjenitor. În lumina aurie a felinarelor de pe stradă, îi văd acum foarte bine pe obraz puful de culoarea piersicii. Se uită la mine și am sentimentul clar că mă sufoc.

N-are armură. N-are niciun fel de protecție. Este leit Tommy în seara aceea, înainte de sunetul soneriei. Mă apucă brusc dorința să-i dau ceva, ceva care să-l apere și care să-i aducă aminte de mine. Ceva ce ar fi numai și numai

al lui, ceva ce ar putea să-l salveze dacă ar avea probleme, ceva ce l-ar putea împiedica să devină ca noi.

Mă apropii de el și îl simt cum înțepenește. Parcă nici nu mai respiră. Îmi lipesc buzele de urechea lui și șoapta mea caldă îi umezește lobul urechii.

— Să nu-ți lași niciodată garda jos.

Nu-i mult, dar este tot ce am.

Deschid portiera, ies din mașină și dispar.

---

[6] Prin combinarea cuvintelor *murder* („crimă“) și *memorabilia* („suveniruri“) (n. red.).

[7] Exploziile de la platforma petrolieră cu același nume, din 20 aprilie 2010, considerate cea mai gravă catastrofă petrolieră din istoria Statelor Unite (n. tr.).

Cu excepția cazului în care îl cheamă David Foster Wallace, nimeni nu-și dorește ca reporterul să facă parte din povestea lui, dar primul pas în a înțelege lumea nebună și încâlcită a lui Heather DeLuca este să înțelegi cum a manevrat ea lucrurile în așa fel încât interviul acesta să devină un performance artistic. Difuzat pe Facebook, spectacolul ei de deschidere a constat în transmiterea a 46 mesaje șocante, prin care: (a) a promis să dezvăluie detalii necunoscute încă ale poveștii ei, (b) m-a asigurat (pe mine, umilul reporter aflat în slujba cititorilor) că are dovezi materiale care ar putea să răstoarne condamnarea lui Rudolph Kring – bărbatul care are de ispășit un cumul de șase pedepse cu închisoarea pe viață, pentru omorurile comise de ucigașul în serie Stăpânul Viselor, (c) a acceptat să ia parte la o ședință foto în incinta școlii (închisă acum) pe care Stăpânul Viselor a folosit-o în chip de casă/cameră de tortură și (d) a cerut 47.832 $ pentru toate cele de mai sus.

Discuția noastră a continuat prin SMS-uri, fax și telefon, și, de-a lungul întregului proces, doamna DeLuca și-a tot micșorat prețul cerut pentru acest interviu în exclusivitate. La final, nu a mai dorit decât 450 de dolari.

Prin urmare, dacă ție, cititorule, cele ce urmează ți se vor părea un atac kamikaze, presărat cu amănunte meschine și stupide, cu alegații evident false și cu teorii ale conspirației extrem de insipide, de sinistre, de tulburătoare sau de-a dreptul grotești, te rog să ții minte că beneficiezi de mărturia doamnei DeLuca cu o reducere de 47.382 de dolari.

Chiar și așa, nu-i exclus să ți se pară prea scump.

14

— „Viața de coșmar a fetelor frumoase din America“, de Rusty Squires III, revista *The Believer*, august 2008

GRUPUL DE SPRIJIN AL SUPRAVIEȚUITOARELOR VIII:

Noaptea Supraviețuitoarelor

Nu mă clintesc din loc până nu aud mașina lui Skye făcând o întoarcere din trei mișcări pe strada îngustă. Îi văd luminile de frână pâlpâind pe trunchiurile copacilor și apoi începe să coboare panta dealului. Abia atunci fac un pas în spate și mă ascund în tufișuri. Aștept cu ochii la stradă, ca să mă conving că nu se întoarce, ca să mă conving că nu mă urmărește nimeni.

Geanta e mai grea din cauza hard-diskului și mă apasă în zona lombară. Parcă ar cântări o tonă. În fond, de ce nu? Doar e plină de secrete.

Russell Thorn e de vină pentru tot. Era doar o jigodie, care-și imagina că apogeul unei cariere în televiziune înseamnă să-ți apară mutra într-un colț al ecranului în timpul unui jurnal de știri de la CNN și să dai puțin din gură ca prostul. Ne-a luat tuturor interviuri la un moment dat; însă, pe parcurs, s-a gândit el, cu mintea aia de fraier a lui, că eu aș putea să fac mai mulți bani scoțând niște e-bookuri de

amor sub nume fals. Ce glumă proastă, nu? O femeie care n-a avut niciodată vreo relație serioasă, să scrie povești despre miliardari care-și reîntâlnesc întâmplător iubitele din liceu sau despre tinere nonconformiste care militează pentru respectarea drepturilor animalelor și care frâng inimile unor fermieri chipeși, dar rigizi. Nu că nu sunt de acord, dar știu că mă pricep la așa ceva și trebuie să-mi câștig cumva existența. Poate că mă pricep tocmai din cauză că, pentru mine, poveștile de dragoste nu sunt decât niște niște jocuri ale imaginației. Nu am niciun fel de experiență reală care să mă împiedice să le creez.

Russell a luat legătura cu mine și a încercat să mă șantajeze mai pe ocolite.

— Nu știu ce să fac, Lynnette, mi-a zis el la telefon. Aș putea să vând articolul ăsta și, eventual, să închei un contract pentru o carte.

— N-am să pot să mai scriu, dacă îl publici, am spus eu.

M-a apucat greața numai la gândul că aș fi ajuns din nou în atenția opiniei publice, dezbrăcată de toate secretele mele; că aș fi stârnit din nou interesul tuturor psihopaților și

hărțuitorilor și ticăloșilor de reporteri de la toată maculatura aia de scandal, care ar ajunge la concluzia că Lynnette Tarkington nu este decât o fată simplă, care și-a dorit să descopere iubirea adevărată. Ar trebui să șterg tot. Ani întregi de muncă.

— Am de plătit chirie.

— Păi, în cazul ăsta, va trebui să-mi oferi ceva de o valoare asemănătoare, a zis el.

— De exemplu?

— De ce n-am omorî doi iepuri dintr-un foc? a sugerat Russell, prefăcându-se că abia atunci i-a venit ideea. Ce-ar fi să scriem împreună o cărticică? Să fim coautori?

Mi-a promis că va obține un avans din șase cifre pentru cartea respectivă, în care vor fi dezvăluite tainele Supraviețuitoarelor. A mai spus că pe copertă vor apărea și numele lui, și al meu, dar că trebuia neapărat ca materialul să fie complet nou și că nu trebuia să fie doar despre mine. Așa mi-a venit ideea acestui titlu: *Grupul de sprijin al Supraviețuitoarelor.* La urma urmei, doamna doctor Carol își clădise cariera pe munca depusă cu supraviețuitoarele unor traume, așa cum eram și noi. Poate venise

vremea să câștig și eu ceva, nu? I-am spus lui Thorn să se intereseze de oferte, dar să nu vorbească cu nimeni despre legătura dintre noi. Probabil își imagina că îi voi da toate informațiile, pe care el le va transforma într-o proză nemuritoare. Însă, după ce am încheiat convorbirea, mi-am dat seama de ceva: ce nevoie aveam eu de Russell Thorn?

Așa că am decis să scriu singură cartea și, atunci când îmi va aduce o ofertă, voi face în așa fel încât să abordez eu însămi editura, fără niciun fel de intermediar. Mârșavă tactică, dar și Russell era un tip mârșav. Apoi am început să scriu și m-am răzgândit.

În mod normal, scriu povești inventate de mine, cu elicoptere care te duc să schiezi pe crestele munților și cu insule private, dar acest subiect atât de legat de realitatea vieții mele m-a lăsat complet lipsită de apărare. A ieșit totul la iveală: sentimentul de vinovăție al lui Dani, dependențele lui Heather, pretențiile intelectuale ale Juliei, starea de negare a lui Marilyn, cancerul lui Michelle, aviditatea după faimă a doamnei doctor Carol. Am scris totul din prima, cuprinsă de furia amintirilor, dar imediat am regretat fiecare cuvânt. Trădare,

numai și numai trădare, propoziție după propoziție. Indiferent cât de mare nevoie aveam de bani, mi-era limpede că nu puteam să public așa ceva. Prin urmare, am rupt toate legăturile cu Russell și am ascuns pe hard-disk fișierul. Nu mă simțeam în stare să-l arunc și, ca o proastă ce sunt, am crezut că acolo va fi în siguranță. Deși ar fi trebuit să știu că niciuna dintre noi nu va mai fi în siguranță vreodată.

Pe Russell l-au apucat toate spumele, încercând să dea de mine, dar eu i-am blocat numărul de telefon și i-am vârât în spam adresa de e-mail. Probabil că s-a simțit umilit, pentru că a trebuit să se ducă cu mâna goală la editura aia, iar umilința este factorul care declanșează tot ce este mai rău în bărbați. Oare Russell a regizat scena aia din apartamentul meu? Oare purta o vestă antiglonț pe sub cămașă? Oare chiar era mort, atunci când am fugit eu de acolo? Oare mi-a furat cartea de pe hard-disk? Dar n-ar fi avut nicio logică să mi-o fi furat și apoi să o aștepte pe Julia. Pe de altă parte, cine altcineva mai știa de ea? N-ar fi trebuit s-o scriu.

M-am obișnuit ca, la fiecare câteva luni, să recitesc paginile scrise și să mai adaug câte

ceva, cu toate că știam bine că ar fi trebuit să le arunc pe toate la gunoi. Dar nu m-am putut hotărî să o fac, iar acum altcineva a pus mâna pe ele, și persoana respectivă – sau persoanele – știu mult mai multe despre viețile noastre decât ar trebui, iar doamna doctor Carol și-a pus în cap să mă ducă la poliție, așa că fug să mă ascund în unicul loc sigur care mi-a mai rămas.

Strada este pustie și urc panta dealului cu pas domol, de parcă mi-aș fi scos la plimbare planta cuibărită într-o oală de supă. Nu că n-aș atrage atenția, pentru că singurii oameni care se plimbă prin Bel Air ori au un cățel cu ei, ori o suflantă de frunze prinsă de spinare.

Mă opresc la colț și verific intrarea. Lângă poartă este un tip, într-un costum negru, de firmă. Dar are în picioare bocanci de luptă, cu bombeu metalic. Și poartă o cască la ureche. Deci a angajat mai multă pază. Bravo ei. Mă hotărăsc să escaladez zidul. O ascund pe Supra în tufe – n-am cuvinte să descriu cât de tare s-a supărat – și apoi îmi iau avânt, sar, mă apuc de niște plante agățătoare crescute peste zidul de protecție și mă cațăr pe el.

Mi se pare că foșnesc prea tare frunzele acelor plante și mă opresc deasupra, ca să mă asigur că nu m-a auzit nimeni. Nu, nu se întâmplă nimic. Numai că e mult prea sus ca să sar pur și simplu de acolo. Așa că mă întorc, mă apuc cu mâinile de muchia zidului și încerc să mă las în jos până în tufele de dedesubt.

Îmi alunecă degetele și aterizez într-un tufiș, mă rostogolesc până în cel de alături și mă pomenesc cu gura plină de țărână. Sunt amețită, dar reușesc să mă ridic în picioare și să plec cât mai repede de acolo. Dacă paznicul este la poartă, înseamnă că voi putea intra pe ușa din față. Dar, în timp ce înaintez pe aleea lungă, îmi dau seama că a angajat o firmă, nu o singură persoană.

Rahat!

Marilyn dă o petrecere.

Nu ai cum s-o separi pe Heather de drogurile ei sau pe Dani de Michelle sau pe Julia de toate teoriile alea feministe ale ei. Și în niciun caz nu ai cum s-o separi pe Marilyn Torres de viața ei socială. Aceasta este religia ei. În săptămâna când s-a urcat în mașină și-a plecat spre Coclaurii din Deal, în Texas, visa doar la

momentul când își va face debutul în înalta societate texană. Deja repetase luni întregi reverența complicată cerută de tradițiile acelor locuri. Pentru că Marilyn urma să ia parte la Jewel Ball, eveniment extrem de important, organizat de Liga Susținătoarelor Orchestrelor Simfonice din Austin.

Dar deja se zvonea că cineva dezgropa morții și le profana trupurile, iar gândul că rămășițele mumificate ale capului familiei ar putea ajunge la vedere, prinse cu sârmă pe o piatră funerară, iar fotografia lui pe prima pagină a ziarelor, a făcut-o pe mama lui Marilyn să se ducă la culcare cu un flacon de Valium într-o mână și cu o sticlă de vodcă în cealaltă. În definitiv, erau o familie cu origini spaniole și făceau parte dintre primii concesionari de terenuri din Texas. Aveau o reputație de protejat. Așa că Marilyn și cu fratele ei, împreună cu trei prieteni, au plecat în ziua aceea caniculară de vară ca să se asigure că trupul bunicului Torres încă se mai odihnea în pământ.

Și atunci întâmplarea a făcut ca o familie veche din Austin să se întâlnească cu o alta.

Încerc să evit stereotipurile, dar familia Hansen era realmente una de țărănoi degenerați, rezultați din prea multă împerechere între rude de gradul întâi. Foști proprietari de abatoare, trecuți prin perioade de mari dificultăți în urmă cu câteva generații. Ultimele lor femei muriseră la începutul anului, iar băieții simțeau nevoia să se reproducă. Apare brusc mașina aia mare, plină de carne proaspătă, și ei se reped ca niște turiști înfometați la un bufet cu autoservire.

Există două limite pe care, dacă le treci, nu mai poți da înapoi. Una dintre ele este omuciderea. Cealaltă este canibalismul. Mai demult, în cadrul grupului, Marilyn a vorbit despre cele petrecute atunci. Ne-a spus totul, ne-a povestit despre brice și despre cum a fost obligată să poarte un costum făcut din piele de om, și a pomenit și despre baroase, și despre cazanele în care topeau grăsimea. Cele mai multe dintre noi am încercat să uităm toate aceste amănunte.

Doar Marilyn a supraviețuit. Doar ea. Din iulie până în august a stat închisă în cameră, ascunzându-se de presă. Apoi, cu două săptămâni înainte de Jewel Ball, a ieșit și a

anunțat că voia să se ducă acolo și să danseze. Părinții au sfătuit-o să nu facă așa ceva, doctorii au sfătuit-o să nu facă așa ceva, până și poliția a sfătuit-o să nu facă așa ceva, dar ea tot s-a dus. În seara balului și-a îmbrăcat rochia albă, ca de prințesă din basme. Apoi, în timp ce Johnny Mercer cânta *Moon River,* Marilyn s-a unduit ca o floare superbă și a executat o reverență perfectă în stilul înaltei societăți texane. Au fost câțiva care au zis că e superficială, frivolă – dar noi știm prea bine de ce a făcut-o. Poate ei au văzut-o făcând reverența, însă noi – noi, Supraviețuitoarele – am văzut-o cum își ridică degetul mijlociu spre membrii familiei Hansen.

Un an mai târziu, cei rămași în viață din familia Hansen s-au dus cu toții la postul de radio unde Marilyn lucra ca „DJ de la miezul nopții“ în speranța că va ajunge într-o zi să fie crainică la buletinele de știri. A reușit să scape repede de unchiul Tex, iar poliția s-a ocupat de Viper, însă Buddy a fugărit-o până pe antenă. Marilyn i-a pulverizat spray paralizant în față și individul s-a prăbușit douăzeci și cinci de metri în gol, aterizând pe o mașină de poliție.

Este foarte greu să ții capul sus în lume după o asemenea treabă, așa că s-a mutat în Dallas și apoi, după o primă căsnicie eșuată, a vrut să vadă și cum o să se simtă în Los Angeles, unde a pus ochii pe fiul fondatorului unei companii private – Rehabilitation America Partners –, care deține și administrează patruzeci și opt de centre de detenție din treizeci de state, cu un total de aproximativ optzeci și cinci de mii de locuri. Acum este o vegetariană convinsă, o oportunistă fără limite și o femeie scandalos de bogată. Iar în seara asta, toate cele trei laturi ale personalității ei și-au dat întâlnire la această petrecere.

Apare un Cadillac Escalade cu geamuri fumurii. Oprește, șoferul se dă jos, ocolește limuzina și deschide portiera din spate. De acolo coboară o duduie frumușică într-o rochie de bal de culoarea piersicii. O mumie în smoching o ține de braț și o conduce încoace și încolo, de parcă biata fată ar fi un cățeluș în lesă. Șoferul se urcă înapoi în mașina aia imensă, mumia și cățelușa strălucitoare intră în casă și până la mine răzbat zgomotele petrecerii.

Pe cuvântul meu, chiar că nu vreau să-i stric petrecerea lui Marilyn. Însă se întâmplă lucruri mult mai importante. Planul pe care mi-l fac acum este să mă furișez până în spatele vilei – unde ar trebui să fie mai puțini paznici –, să dau de ea și să îi spun ce am de spus, departe de urechile celorlalți. Sigur, la început s-ar putea să se supere pe mine, dar după aceea, după ce o voi pune la curent cu tot ce se întâmplă, o să o rog să-mi permită să rămân la ea. Doar până când o să mă gândesc unde anume să mă duc. Nu mă poate refuza.

— Scuzați-mă, vă rog, spune o voce de bărbat din spatele meu. Vă pot ajuta cu ceva?

Nici măcar nu întorc capul. Știu cum vorbesc tipii de la pază. Mă duc spre stânga și merg paralel cu latura mai umbroasă a clădirii. Calc pe iarbă și mă îndrept spre luminile și râsetele din spate. Parcă aș fi în culise, abia așteptând să ajung și eu în lumina reflectoarelor.

— Scuzați-mă, repetă bărbatul.

Acum este mai aproape de mine.

Nu apuc să o iau la fugă, pentru că mă apucă de umăr.

— Stai...

Dar nu-l las să termine. Mă răsucesc, îi smulg mâna de pe mine și mă dau mai aproape, ca să-i trag una cu genunchiul în testicule. Se ferește, iar genunchiul meu îl lovește în coapsă. E o matahală în costum negru și pe mine mă apucă panica. Bâjbâi după pistolul din borsetă. Sunt o proastă. Ar fi trebuit să-l am pregătit de la bun început. Dar nu reușesc să trag fermoarul, pentru că el mă prinde de încheietură și mi-o sucește, apăsându-se cu toată puterea pe cotul meu. N-ar fi trebuit să mă apropii de el. Pentru că nu mai există nicio speranță, odată ce un bărbat pune mâna pe tine.

Încerc să ajung la borsetă cu mâna stângă, dar el îmi răsucește atât de tare încheietura dreaptă, că nu mai sunt în stare de nimic. Îmi dă degetele pe spate și simt că-mi ia foc palma. Îmi pârâie și radiusul, și cubitusul. Mă trântește în genunchi, după care mă îndoaie de mijloc, folosindu-se de presiunea aplicată pe mâna mea ca să mă controleze.

Nu apuc să mă dezmeticesc, că își proptește piciorul pe spatele meu, îmi desface borseta, mi-o ia și începe să vorbească în microfonul de la cască.

— Avem o intrusă înarmată, anunță el, pe un ton scăzut, dar imperativ.

Mă întind ca să ajung la lama de ras pe care mi-am prins-o de gleznă cu puțin scotch. Își schimbă centrul de greutate și îmi strivește încheietura mâinii sub talpa celuilalt picior.

Trebuie să-i recunosc meritele lui Marilyn: când este vorba de pază, ea angajează doar firme de top.

Mi se vâră o lanternă în ochi și cineva îmi leagă încheieturile cu o brățară autoblocantă. A mers prost. Totul a mers prost. Ce au de gând să-mi facă? Încerc să mă zbat, dar mă imobilizează imediat, parcă fără pic de efort.

— Cheamă poliția, zice unul dintre paznici. O băgăm în garaj până ajunge patrula aici.

Urmează o pauză, apoi exclamații pe un ton scăzut: „Doamnă“, „Doamnă“. Unul dintre paznici mă ridică de pe jos și mă pune în fund, cu mâinile legate la spate. În fața mea stă

Marilyn, cu un pahar de vin în mână și îmbrăcată cu o rochie vaporoasă, gri deschis. Probabil că a costat o căruță de bani. Are osatura perfect construită, pielea profund hidratată și o coamă superbă de păr negru. Micuță și delicată, pare cam cât bicepsul oricăruia dintre nemernicii ăștia de paznici.

— Of, Lynne! suspină ea. Ce drăguț din partea ta că te-ai gândit să treci pe la mine, însă nu ai ce să cauți aici în seara asta.

— Trebuie să stăm de vorbă, îi spun eu.

— Ajunge, cucoană, mă repede unul dintre zdrahoni. Taci din gură!

Încep să urlu. Precis o să dea cineva fuga să afle ce se întâmplă.

În secunda în care urletele mele săgetează aerul, Marilyn se schimbă la față. Parcă e cuprinsă de groază. Unul dintre gealați se pune în genunchi și îmi acoperă gura cu mâna lui cât o cărămidă.

— Aduceți-o în spate, le cere Marilyn. Va sta în casa de oaspeți.

Apoi se întoarce spre mine:

— Vorbim mai târziu, scumpa mea, bine?

Mușc palma cu gust sărat care îmi acoperă gura. O mușc tare și de mai multe ori – precis că i-am dat sângele. Tipul nici măcar nu clipește.

— Dacă îl rog să-și ia mâna, promiți să taci? mă întreabă Marilyn.

Dau din cap că da. Huiduma își ia mâna de pe gura mea. Eu încep să zbier.

— Lynnette! exclamă enervată Marilyn.

Amuțesc.

— Am musafiri! Problema ta mai poate să aștepte. Și eu sunt distrusă, de când am auzit despre Adrienne și Julia. Și o să stăm de vorbă mai încolo și o să fie totul bine. Dar acum sunt gazda unui eveniment de strângere de fonduri pentru animalele bătrâne de la circ. Și este ceva extrem de important pentru mine. Ești în stare să înțelegi ce-ți spun? Leii aceia au suferit destul.

— O oră.

Asta este condiția mea.

— Desigur, oftează ea din nou. Ești foarte drăguță că te-ai gândit să-mi faci o vizită.

Se apleacă și mă țocăie tare pe obraz, lăsându-mi urme de ruj. Și face asta pentru că aici, în adăpostul casei ei, înconjurată de camere de supraveghere și echipa de pază, își poate permite să se poarte cât de monden și de frivol are ea chef.

Scârbele de la firma de pază mă saltă în picioare și mă duc spre curtea din spate.

— Dezlegați-i mâinile, le ordonă Marilyn. Nu suntem la pușcărie.

— O oră, nu mai mult, îi amintesc eu în timp ce un zdrahon îmi taie cătușele.

Plecăm, având grijă să ocolim zonele prea luminate. În dreapta mea este grădina imensă, plină de lampioane și de boșorogi bogați cu soții frumușele și mult prea tinere pentru ei. Nu-i păzește nimeni și nimeni nu verifică eventualele căi de evadare, nimeni nu supraveghează zona din aer sau în vreun alt fel. În stânga mea se văd luminile Los Angelesului – niște punctișoare presărate peste mantia întunericului de la poalele dealurilor. Mi se par mult mai pure decât ar avea dreptul să fie. Priveliștea de aici te poate păcăli, făcându-te să crezi că lumea noastră este un loc bun și frumos.

— Mișcă-te! îmi ordonă unul dintre gealați, dându-mi un brânci.

În fața mea, în cealaltă parte a piscinei de un albastru luminos, se află o casă cu un etaj și acoperiș din țigle roșii, în stil mediteranean. Suficient de încăpătoare pentru o familie nu prea numeroasă. La lumina lampioanelor atârnate de copaci, reușesc să văd un alt cerber stând în fața glasvandurilor, în poziție de inspecție, cu mâinile la spate.

Paznicii desfac încuietoarea etanșă, mă iau din aerul răcoros al nopții și mă împing în căldura uscată a instalației de încălzire centrală. Luminile sunt aprinse în toată casa aceasta, plină de mobilier simplu, pardosită cu plăci din teracotă, cu picturi mexicane pe pereți – doar puncte și linii colorate. În toate colțurile sunt figurine din metal înfățișând iepuri și jaguari, și papagali, și șerpi. O casă plină cu lucruri pe care eu nu mi le-aș putea permite niciodată, pe care nu le-aș putea avea niciodată. Lucruri drăguțe. Lucruri care îți dau un sentiment de stabilitate. Lucruri pe care le poți avea doar atunci când nu trebuie să o iei la fugă și să-ți abandonezi locuința în clipa când dă necazul peste tine.

Lucruri pe care le poți avea doar atunci când îți poți permite să angajezi o firmă de pază care să aibă grijă de ele.

În centrul acestui lux care-mi stârnește invidia, se află Heather. Cu picioarele pe măsuța de cafea și cu ochii la televizor, fumează o țigară și dă scrumul pe jos.

Mă vede și mă întreabă cu un aer imperturbabil:

— Ce mai zici, Lynne ? Nasoală petrecere, nu-i așa ?

În această eră a pistoalelor Glock și a puștilor AR-15, a bombelor artizanale și a încărcătoarelor de foarte mare capacitate, cu siguranță că ni se par învechite armele folosite de monștrii din filme. În *Summer Slaughter,* Teddy îi ucide pe cei din tabără cu o macetă; bona a fost omorâtă cu un cuțit de tranșat carnea; criminalii mascați din *Stab* foloseau – evident! – tot cuțite, dar de vânătoare. De ce au recurs la astfel de unelte rudimentare, cu care nu au reușit să facă decât un număr redus de victime, când ar fi putut să secere zeci de oameni cu o singură pușcă semiautomată? Și de ce armele lor au devenit tot mai bizare în ultimele filme ale seriilor: ondulatoare de păr și patine de gheață, sfeșnice iudaice și grătare de curte?

Motivul este unul simplu: trebuie să credem că moartea are un sens. Fiecare crimă trebuie să fie unică în felul ei, fiecare victimă trebuie să se afle față în față cu ucigașul, fiecărui asasinat trebuie să i se aloce o parte adecvată din film. Ni se pare mult prea atroce prezentarea violenței din viața reală, în care este foarte posibil ca un copil să intre în cantina școlii și să înceapă să tragă cu arma la întâmplare. Reduce ființa omenească la un simplu număr dintr-un bilanț al morților; îi răpește personalitatea și trecutul. Nu putem îndura concluzia că moartea este complet lipsită de sens și ne va devora pe toți, în cele din urmă. În fața acestui nihilism, violența filmelor cu criminali în serie este aidoma unei pături moi și calde, care te ferește de frigul din vidul moral al realității.

— „Filmele *slasher* în epoca crimelor în masă comise cu arme de foc", de David Thomas, *Violența din filme & Arta cinematografică: Un manifest,* 2007

GRUPUL DE SPRIJIN AL SUPRAVIEȚUITOARELOR IX:

Supraviețuitoare contra Supraviețuitoare

Atât de șocată sunt, că trece mai bine de un minut până reușesc să deschid gura. Dar nu contează. Vorbește Heather și pentru mine.

— Bună, Heather, zice ea, pe un ton ironic, chipurile imitiându-mă pe mine. Și mie-mi pare bine să te văd. Cât de mult mă bucur să văd că trăiești. Ce deșteaptă ești că te-ai gândit să vii la Marilyn. Eu m-am învârtit toată ziua prin oraș, ca o proastă ce sunt.

În spate am bucătăria, în dreapta am blatul pe care se pune mâncarea, în stânga este un hol întunecat, iar în față este livingul cu glasvandul care dă spre pădurea întunecată. Sar peste picioarele lui Heather și trag draperiile.

— Mie-mi plac deschise, protestează ea.

Nu am cum să astup geamurile de la bucătărie și nici ferestrele din podea și până în tavan din jurul locului unde se ia masa. În frigider nu văd decât o lămâie scofâlcită, o cutie cu praf de

copt Arm & Hammer și un bax cu apă Perrier. Caut prin sertarele de la bufet și, în al treilea, dau peste niște cuțite pentru friptură. Iau două.

— De ce-mi strici planurile? mă chestionează Heather.

Ies în hol și mă apuc să verific restul casei.

— Îți pierzi vremea degeaba, pentru că ai să pleci imediat de aici! strigă ea după mine.

Două camere la etaj, goale amândouă. Mă uit în dulapuri, sub paturi, în spatele perdelei de duș din baie, sub chiuvetă. Las toate luminile aprinse în urma mea. Nu suport niciun fel de umbră. Trebuie neapărat să verific toate cotloanele unde s-ar putea ascunde cineva. Cobor la parter.

— Ușa asta se blochează? întreb eu, căutând zăvorul la ușa din față.

— Sper că nu, răspunde Heather, aprinzându-și altă țigară de la cea nestinsă încă. Te-ar împiedica s-o iei imediat la fugă dacă mă împușcă cineva și să mă lași sângerând de moarte aici.

Înseamnă că a auzit ce s-a întâmplat cu Julia.

— A fost o situație-limită, m-ar fi împușcat și pe mine, spun eu și fac un pas spre ea, încercând să-mi ascund rușinea printr-un acces de furie. Habar n-ai ce s-a întâmplat! A fost o decizie de ultim moment!

Se uită drept în ochii mei, iar eu mă opresc și adaug pe un ton smiorcăit:

— Dar m-am asigurat că Julia e bine, înainte să plec de acolo.

— Mănânci rahat! Te dai mare și tare, dar faci mereu pe tine de frică! spune ea și se așază pe o sticlă de Perrier, care scoate un fâsâit lung.

Apoi adaugă:

— Marilyn știe că ești aici?

— Mi-a zis să aștept puțin, răspund eu, așezându-mă pe jos, cu spatele lipit de peretele de lângă ușa din față.

Este singurul loc unde nu pot fi depistată de cei care s-ar putea uita înăuntru pe geamurile larg deschise ale bucătăriei.

— Mi-a promis că vom sta de vorbă peste cincizeci de minute.

— Mda, cum zici tu. Dar eu sunt musafira ei, iar tu ești în plus. În fond, eu am venit aici prima.

— Dar de ce ai venit? o întreb eu.

— Nu cumva pentru că mi-a explodat nenorocita aia de casă unde stăteam și mi-au ars toate bulendrele? mă ironizează ea. Normal că la Marilyn am venit. Scoate bani și pe cur, nebuna asta. Tu unde te-ai dus? După ce din cauza ta a fost împușcată Julia și tu ai fugit mâncând pământul! Ei, ascultă la mine ce-ți spun: nu e loc pentru tine în casa lui Marilyn.

— Trebuie neapărat să vorbesc cu ea, zic eu. Este ceva extrem de serios.

— Mda, sigur, al naibii de serios, mă maimuțărește Heather. Ai fost la etaj? Ai văzut ce jacuzzi are? Pe mine nu mă scoți de-aici nici cu buldozerul!

— Tu înțelegi ce se întâmplă? o întreb eu.

— Știu exact ce se întâmplă, spune Heather. Marilyn are o casă atât de mare, că nu știe ce să facă cu ea. Eu zic că-i fac o favoare stând aici, în căsuța asta de oaspeți, cât timp Jerry e plecat. Are și servitori, știai? NU trebuie să

mișc un deget, se ocupă ei. O să ne dăm amândouă la fund până când trece primejdia. Ți-aș zice că ești și tu binevenită și că m-aș simți mai bine dacă ai fi aici, ca să mă aperi, numai că nu-mi doresc să mor.

— Te caută poliția, o anunț eu.

— Crezi că-mi zici ceva nou? râde ea. Dormeam în pădurea din spatele centrului de reabilitare. OK, hai să fiu sinceră măcar acum: m-am făcut mangă. Cum crezi tu că m-am simțit după ședința de grup? Ca niște scârbe ce sunteți, mi-ați pus la îndoială abstinența. A murit Adrienne? Ei, genul ăsta de veste mă face să beau. Așa că m-am milogit de niște bani, mi-am cumpărat o sticlă de Smirnoff Ice și am petrecut de una singură în pădure. M-am trezit cu o durere ucigătoare de cap și am ajuns la centru exact la timp ca să văd că arde tot ce am și că polițiștii mișună peste tot. M-am urcat într-un taxi și, patruzeci și cinci de parai mai târziu, am ajuns acasă la *Prințul din Bel Air*.

— Ne vânează cineva, spun eu.

— Vreau să iau lecții de înot, zice Heather. Să-mi intru în formă. Să mai scap naibii de celulita asta.

Apucă între degete un colăcel invizibil de grăsime de deasupra beteliei de la jeanși și îl scutură. Heather este plină de vânătăi și slabă și ascuțită ca un mănunchi de umerașe din sârmă, îndesat într-o pereche de blugi rupți pe la toate cusăturile, dar tot i se mai pare că ar fi la fel de durdulie ca în liceu.

— Trebuie să ne facem o strategie, continui eu, ignorându-i întreruperea.

— O strategie? râde ea.

Începe să scotocească prin geantă. Scoate o țigară rulată manual, pe care o aprinde de la cea pe care tocmai ce a fumat-o. După miros, îmi dau seama că nu e tutun în ea.

— Ce-ai de gând să faci? Să te deghizezi în Batgirl și să bântui prin oraș?

— De unde a știut persoana respectivă la care centru de reabilitare erai? o întreb. Sau unde locuiește Adrienne?

Dar știu deja: din computerul meu. Probabil că aveam adresele lor pe undeva.

— Centrele astea sunt pline de fumători înrăiți. Iau tot timpul foc. Nu te mai căzni să

faci pe eroina. Ne e milă de tine pentru că ești paranoică și suferi și de TOC. Adică tulburare obsesiv-compulsivă.

— Știu ce înseamnă TOC, zic eu.

— Știu ce înseamnă TOC, mă îngână ea. Ești mai rău ca Forrest Gump, nu poți intra nicăieri pe ușă fără să faci o cădere nervoasă, dar ți se pare că poți să ajuți pe cineva? Abia dacă reușești să te îmbraci singură. Arăți ca un puștiulică de doișpe ani. Imediat ce se întâmplă ceva nasol, o iei la fugă mai ceva ca Bambi.

— Trebuie să avem grijă unele de altele, îi spun eu.

— Vaaai, ce frumos! mă ironizează ea. Dar ești destul de dusă cu capul ca să fi plănuit chiar tu toată povestea asta, doar ca să nu se destrame grupul. Dintre noi toate, tu ești aia incapabilă să te desprinzi de trecut.

Și chiar acum, de parcă Universul s-ar fi aliat cu Heather și vrea să mă convingă de dreptatea ei, la televizor se dă filmul vieții mele.

— Dă-l mai tare, îi cer eu.

— Dă-ți-l singură! mă repede Heather, dar se uită atent la ecranul imens. Hait! Ăla-i iubițelul tău!

Pe ecran a apărut Garrett P. Cannon, iar eu încremenesc. Anii nu l-au tratat cu prea multă blândețe. Poartă o pălărie de cowboy și o cravată în același stil, ca un șiret. Are o mustață albă și stufoasă, pe care probabil că și-a lăsat-o ca să-i mai rotunjească fața bătrână și veștejită. Îi atârnă pieile pe gât. Își albește și acum dinții, numai că par de un alb artificial, în contrast cu pielea lui arsă de soare.

Pe banda din partea de jos a ecranului scrie: *Dezvăluiri șocante despre Crimele din Noaptea Liniștită.* Mă holbez ca hipnotizată la gura umedă a lui Garrett, la felul cum și-o mișcă întruna, la felul în care se bucură de atenția camerelor de filmat ca o viperă care se lăfăie la soare pe o piatră. Dacă există pe lumea asta un om pe care chiar n-am vrut să-l mai văd vreodată, acela este Garrett.

Chițăie ca un șoarece, abia auzit. Nu mă pot abține. Găsesc telecomanda și măresc volumul.

— ... spun de ani de zile că acest caz nu miroase a bine, zice el tărăgănat. Și, după

multe investigații asidue pe care eu însumi le-am făcut, am descoperit noi informații, absolut explozive.

— Uite măcar unul căruia i se scoală când se gândește la tine, comentează Heather.

— Cu siguranță că o vom căuta pe Lynnette Tarkington, pentru a-i adresa mai multe întrebări suplimentare, continuă Garrett. Mă bucur să pot spune că poliția din comitatul Los Angeles îmi oferă tot sprijinul, fapt fără precedent până acum, și încercăm împreună să o localizăm pe domnișoara Tarkington. În Utah, poliția poartă cizme de cowboy și nu se teme să ți-o BIIIP.

Pe ecran apare acum un crainic care se uită cu seriozitate la cameră și ne anunță pe un ton grav:

— Acesta a fost Garrett P. Cannon, eroul forțelor de lege și ordine, care ne-a declarat că au apărut noi informații explozive în cazul Crimelor din Noaptea Liniștită. Vom reveni în programele noastre de mâine, când Nancy Grace ne va prezenta opinia sa cu privire la acest caz.

— Au zis despre ce e vorba? întreb eu.

— N-ai auzit, fato? se răstește Heather, după care trage cu putere din țigara ei cu marijuana. Noi informații explozive. Probabil au aflat că tu i-ai omorât pe oamenii ăia, psihopată mică ce ești!

Habar n-am ce se petrece, dar știu sigur că n-au niciun fel de informație. Garrett n-ar fi fost capabil să-și țină gura, dacă ar fi avut așa ceva. Tocmai faptul că a fost atât de rezervat mă face să cred că n-are nimic interesant de spus. Însă vrea să stea în lumina reflectoarelor cât mai mult timp posibil. Ultima dată când a mai avut niște „noi informații explozive“ a fost când a scris scenariul pentru un nou film (unul foarte prost) din serie.

— Mă plictisesc de moarte toate tâmpeniile astea, spune Heather. Vreau să beau ceva. N-a apărut nimic nou în frigiderul ăla în ultimele cinci minute, nu?

Se ridică, se uită în frigider, se enervează și îl închide cu zgomot, își ia geanta, deschide ușa din față și dă imediat nas în nas cu un agent de pază în costum negru.

— Domnișoară, vă rog să intrați înapoi în casă, îi spune tipul scund, gras și chel care stă proțăpit în prag.

— Stimate domn, îi zice Heather, eu te rog să mă pupi în cur.

— Domnișoară, murmură el. Să știți că nu am de gând să vă rog de două ori.

— Hai să-ți spun ce am eu de gând să fac, îi zice Heather, pe un ton incredibil de calm. Am de gând să mă duc la petrecerea aia, ca să vorbesc cu afurisita aia de prietenă a mea, madam Marilyn Blake, care vă plătește afurisitele alea de salarii. Dacă o să încerci să mă oprești, o să sar în piscină și o să-mi scot sutienul, ca să vadă și gașca asta de filantropi boșorogi cum arată niște țâțoance naturale.

Bondocul o apucă de braț, deasupra cotului, și o strânge tare.

— Au, cretinule, șuieră Heather. Să știi că am să țip.

— Am nevoie de ajutor la punctul doisprezece, anunță Bondocul în stație.

Eu nu mă ridic de pe scaun, ca să nu am niciun fel de probleme. Îmi trebuie un loc în

care să dorm la noapte. Dani e la închisoare, deci este în siguranță; Julia e la spital și probabil că-i păzită de poliție; și, cu toate că nu-mi place ideea ca eu și cu Marilyn și cu Heather să ne aflăm toate în același loc, măcar sper să fim apărate aici.

În spatele Bondocului apar acum doi indivizi identici, cu conformație de rugbiști, care se apropie alergând. Marilyn vine în urma lor. Nici nu apuc să clipesc, că ăștia doi se năpustesc pe ușă și o împing pe Heather înapoi în casă.

— Îmi pare rău, doamnă Blake, se scuză Bondocul lui Marilyn, care trece printre cei doi gemeni.

Gura ei schițează un surâs, dantura ei perfectă sclipește, îi apar gropițe drăgălașe în obraji.

— Este în regulă, Tom, gângurește ea, după care se uită la mine cu ochi inexpresivi. Parcă ți-am spus să aștepți aici.

— Lui Lynne i s-a făcut foame, fato, se bagă Heather în vorbă. Ai încercat s-o oprești vreodată, când o apucă pandaliile? Juri că-i neam cu Terminatorul!

— Stați amândouă aici, până când vin eu! ne ordonă Marilyn printre dinți. Nu avem ce discuta în această privință.

— N-ai niciun drept să ne ții închise ca pe niște prizoniere, se revoltă Heather.

— *Eu* vă țin? se minunează Marilyn. Tu ai venit la mine acasă și m-ai pus să-ți plătesc taxiul și ți-am oferit un adăpost, și acum zici că ești prizoniera mea?

— Tipii ăia au târât-o aici pe Lynnette ca niște naziști care-și duc prizonierii în lagăr, așa s-au purtat cu ea, spune Heather, cerșindu-mi ajutorul.

— Nu mă băga pe mine în treburile tale, o refuz eu. Am avut nevoie doar de un loc unde să stau, atâta tot.

— Atâta tot? se enervează acum Marilyn. Erai înarmată, te-ai furișat și ai sărit zidul proprietății mele, exact așa cum face un spărgător de case, doar pentru că nu aveai unde să dormi la noapte? Singurul motiv pentru care nu am chemat poliția este acela că trebuie mai întâi să am grijă de niște lei foarte bolnavi și

foarte bătrâni, care au nevoie de adăpost, iar domnilor și doamnelor care vor plăti pentru asta nu le-ar plăcea să vadă o asemenea scenă.

— Marilyn, încep eu, vrând s-o îmbunez. Am nevoie doar de un pat pentru noaptea asta. Atâta tot.

Replica ei este categorică:

— Dacă n-aș da acum o petrecere...

Și îmi zâmbește. Dar puțin cam strâmb.

— ... i-aș pune pe agenții angajați de Jerry să vă arunce imediat afară, în vreme ce eu aș râde și aș sorbi din vinul ăsta alb și bun.

Agenții de pază iau poziție de drepți.

— Să te fut, o gratulează Heather și vrea să se împingă printre ei.

Nici doi pași nu face și tipii i-au și răsucit brațele la spate.

— Nu am de gând să mă repet, ne spune Marilyn, întorcându-se să plece. Rămâneți aici.

Agenții de pază o aruncă pe Heather pe canapea și se fac nevăzuți încă înainte ca salteaua să se oprească din săltat.

— Nu ne trimite la noi în cameră, mămicooo! se văicărește Heather, dând fuga la ușă.

Numai că agenții i-o trântesc în nas.

Și o încuie. Heather mai face scandal vreo cinci minute, după care ușa se deschide și intră mai mulți ospătari. Dar agenții sunt în spatele lor și blochează ieșirea. Ospătarii pun pe blat farfurii cu sandviciuri din chifle fără gluten și cu jeleu de ghimbir, chifteluțe de orez cu ciuperci, sushi cu legume. Normal că toată mâncarea este vegetariană. Și normal că Heather face comentarii sarcastice la adresa fiecărei persoane care ne aduce farfuriile. Nu încetează decât atunci când îl vede pe ultimul ospătar băgând în frigider trei sticle de șampanie.

— Cu complimente din partea gazdei, ne spune el.

Și imediat se face nevăzut, după care ușa este iarăși încuiată și eu încep să mă îndop. Nici nu mi-am dat seama înainte cât de foame îmi era.

Heather își toarnă șampanie într-un pahar înalt, de apă, și continuă să mă critice:

— Îmi mergea bine până să apari tu. Știi ceva? Ești o tâmpită, Lynne. Asta a fost părerea mea dintotdeauna.

Eu mănânc în cotinuare. Am nevoie de calorii în caz că va trebui s-o iau la sănătoasa.

— Nu prea vorbești și de asta toată lumea își închipuie că ești distrusă și dusă rău de tot cu capul, spune Heather. Dar eu pun pariu că știi mult mai multe despre ce se întâmplă.

Am fost prietenă cu Heather pe vremuri, dar mi-am dat seama cât este de labilă și am început să mă îndepărtez de ea. Oricât de cumplite ar fi fost lucrurile alea care ni s-au întâmplat, ea este singura care simte nevoia să le exagereze, să le facă și mai îngrozitoare. Iar ea, de când am rărit-o cu prietenia, m-a transformat într-o țintă. Nu-i un om rău, dar drogurile o fac să se poarte așa. Totuși, mă cam sperie faptul că-și imaginează că aș ști mai multe despre ce se întâmplă. Pentru că așa este.

Oricât de nesuferită ar fi Heather, trebuie să rămân cu ea. Mi-a zis cineva odată că, dacă vrei să nu te mănânce ursul, trebuie să alergi mai

repede decât prietenul cu care te plimbi prin pădure. Același principiu se aplică și în situația asta.

După o grămadă de insulte și două sticle de șampanie, se deschide brusc ușa și Marilyn năvălește înăuntru. S-a înfășurat într-un halat enorm de baie, strâns cu cordonul în jurul taliei și încrețit în nenumărate falduri moi. Are în mână un pahar cu apă cu gheață. În spatele ei vine o servitoare care o duce pe Supra în oala ei.

— Chestia asta aparține vreuneia dintre voi? se răstește Marilyn. Au găsit-o agenții afară.

Îmi vine să izbucnesc în urale, dar mă abțin, iau oala în mâini și mormăi:

— Mulțumesc frumos!

— Ți-ai strâns banii pentru blestemații ăia de lei? bolborosește Heather, gesticulând cu paharul spre Marilyn.

Aceasta îi trage una peste mână și paharul zboară până în perete. Plouă cu șampanie peste mine.

— Ce dracu'? exclamă Heather.

Vrea să se ridice în picioare, dar este prea beată și cade imediat la loc, pe canapea.

— Este ora unu dimineața! țipă Marilyn. Și casa mea e goală. Știți ce fel de strângere de fonduri se termină la ora asta? Una nereușită. Am cheltuit o sumă scandalos de mare pe evenimentul ăsta, dar nu am reușit să strâng nimic, pentru că, la vreo oră după ce asta...

Și se întoarce spre mine.

— ... mi-a sărit zidul, având asupra ei o armă și planta aia ridicolă, au apărut paparazzi în fața casei mele.

— Ți-am zis eu că face numai probleme pe oriunde se duce, bolborosește Heather, arătând spre mine cu degetul pe care nu și-l poate ține drept.

— Vor să știe de ce se ascund două Supraviețuitoare în casa mea de oaspeți, se răstește Marilyn la noi. Știu cum vă cheamă pe amândouă, așa că, din punctul meu de vedere, voi sunteți de vină pentru tot balamucul ăsta.

— De unde au aflat că suntem aici? o întreb eu.

— Te-au urmărit, spune ea. Și au reușit s-o facă pentru că ești neglijentă și nu-ți pasă de ceilalți.

N-am văzut pe nimeni care să se țină după mașina lui Skye. Dar dacă n-am fost suficient de atentă? Dacă una dintre mașinile alea de la posturile de știri ne-a observat când am fost acasă și ne-a urmărit până aici? Prea multe îmi scapă în ultimul timp. Mă simt bătrână și am reacții întârziate și sunt proastă.

— S-a întâmplat ceva foarte grav, zic eu. Russell Thorn, reporterul ăla, a fost împușcat în apartamentul meu. Dup-aia au încercat să mă împuște și pe mine. Și dup-aia au împușcat-o pe Julia și au incendiat centrul unde stătea Heather. Acum ei știu că suntem aici.

— Au făcut, au dres, ei, ei, ei.... care „ei"? explodează Marilyn. Iar nu-ți mai iei medicamentele?

— Nu iau niciun fel de medicament, scrâșnesc eu.

— În cazul ăsta, știm care-i problema ta, spune Marilyn.

— Încearcă cineva să ne omoare pe toate, zic eu. Asta am vrut să vă spun. Ăsta-i motivul pentru care am venit aici. Treaba ta ce faci în continuare. Eu am nevoie doar de un adăpost pentru o singură noapte.

Un sforăit prelung ne întrerupe discuția. Pe canapea, Heather a căzut în somnul profund al alcoolicului. Ne uităm lung la ea cam un minut, apoi Marilyn ia o gură zdravănă din pahar. Abia acum îmi dau seama că nu apă e în el, ci vodcă.

— Bineînțeles că poți să rămâi aici în noaptea asta, spune Marilyn pe un ton dintr-odată istovit. Doar că voiam nespus de mult să-i pot ajuta pe leii ăia amărâți.

Se lasă tăcerea. O tăcere prin care străbat doar sforăielile sonore ale lui Heather.

— Știi ceva despre Michelle? mă întreabă Marilyn.

Marilyn și cu Dani sunt destul de apropiate. Deja țineau legătura prin telefon încă de dinainte de înființarea grupului. Dani ocupă un loc însemnat în inima ei, prin urmare la fel și Michelle.

— Este la un sanatoriu pentru bolnavi în stadiu terminal, răspund eu.

Și mă ia imediat cu fiori de gheață, pentru că-mi dau seama că toate suntem la adăpost pe undeva, numai Michelle nu.

Marilyn își masează nasul cu două degete.

— Trebuie să mă gândesc bine la tot ce mi-ai spus, zice ea. O să dau niște telefoane mâine-dimineață. Și apoi o să mai discutăm. Pe proprietatea asta sunt instalate sisteme de alarmă, iar agenții de pază patrulează toată noaptea. Așa că, te rog eu frumos, nu pleca de aici.

Mă simt prost că trebuie s-o las pe Heather într-o cameră cu atât de multe ferestre, dar este mult prea grea pentru mine și nu pot să o car în altă parte. Sting toate luminile, verific toate ușile, după care urc la etaj. Ascund hard-diskul în somiera patului din dormitor, iar eu mă duc să dorm în cada de la baie, cu ușa încuiată și cu luminile aprinse.

Cât timp stau acolo, mă hotărăsc să plec în zorii zilei, înainte să se trezească toată lumea. Chiar înainte de răsărit, da, atunci o să plec. Îmi spun că nu am cum s-o ajut pe Michelle.

Că nu pot să-mi iau răspunderea pentru alți oameni. Abia dacă sunt în stare să fac asta pentru mine.

Supra stă în oală, pe blat. Însă este atât de tăcută, că mi-e teamă ca nu cumva să fie în stare de șoc. Prea multe schimbări într-o singură zi. Nu-i deloc sănătos.

Mă trezesc abia când Heather bubuie în ușa băii.

— Mă trece rău de tot, tâmpito! răcnește ea.

Mă zgâlțâie șuvoiul de adrenalină care-mi trece prin vene.

— Du-te la cealaltă baie! îi strig și eu.

Sunt complet dezorientată și vocea nu-mi este deloc sigură. Văd razele soarelui pe plăcile de faianță de lângă tavan. Am dormit prea mult.

— La asta vreau să fac! zbiară Heather.

N-o să înceteze să bubuie în ușă, așa că trebuie să ies de aici.

— Nu ești normală la cap, constată ea, uitându-se la pătura și perna din cadă.

Arunc o privire pe geam. Este liniște afară, nicio mișcare, doar câteva păsărele. Lumina

soarelui seamănă cu aurul topit, de pe piscina încălzită se ridică aburi. Este mult prea târziu, nu mai pot să fug.

Cobor la parter, ies și traversez curtea prin aerul răcoros al dimineții. Intru în casa principală. În bucătăria placată cu gresie este o insulă din marmură neagră, plină cu platouri cu fructe, chifle, brânzeturi. Nu contează cât de mare este pericolul, Marilyn nu se poate abține și trebuie să se poarte mereu ca o gazdă perfectă.

— Nu suport proasta creștere, îmi explică ea din capul scării.

Nici n-am văzut-o!

— Ia-ți o farfurie. Ai și ceai, lângă ibricul cu cafea.

Stăm afară, la o măsuță din lemn, într-un foișor din bârne, situat într-o latură a casei. Din colțurile acoperișului atârnă camere de supraveghere; toate ferestrele au sisteme de alarmă. La capătul curții s-au postat doi malaci îmbrăcați acum în trening.

— Haide, spune ea. Mi-am băut și a doua cafea. Acum spune-mi de ce crezi că toată lumea încearcă să ne ucidă.

— Trebuie s-o iau din loc, Marilyn, o anunț eu. Există vreo ieșire prin spate?

— Crezi că sunt neam cu James Bond? mă ironizează ea. Spune-mi despre ce e vorba și dup-aia te scot eu pe ușa principală.

Îi povestesc tot ce s-a întâmplat, dar fără să pomenesc nimic despre cartea mea. La un moment dat apare Heather, care se uită în treacăt la noi, intră în bucătărie, apoi iese de acolo fumând o țigară. Marilyn îi cere să stea departe de noi până o termină și se strâmbă când o vede că azvârle chiștocul în piscină.

— Trebuie neapărat să plec, zic eu. Voi sunteți în siguranță aici, Dani este în custodia poliției, Julia este păzită la spital, dar eu trebuie să plec.

Mă rog la toți sfinții să nu-și aducă aminte de Michelle.

— Drum bun și cale bătută! îmi urează Heather.

— Am dat câteva telefoane în dimineața asta și am vorbit și cu avocatul meu, ne spune

Marilyn. Iar el a vorbit cu cineva de la secția de poliție și a aflat că Dani este în siguranță și că va fi pusă sub acuzare în câteva zile, dar ea și cu Michelle vor putea să se întoarcă acasă de îndată ce judecătorul îi va asculta lui Dani mărturia. Julia este în spital, cu agenți de pază la ușa rezervei. Probabil că până la prânz se vor emite mandate de arestare și pentru voi două; prin urmare, va trebui să plecați de aici imediat după micul-dejun. O să vă fac eu rost de mașini. Aveți suficienți bani la voi?

— Știam eu că o să-mi strici ploile! zbiară Heather la mine.

Și nu mă mai pot stăpâni. Mă simt obligată să vorbesc:

— Ai grijă să pună pază și la ușa lui Michelle.

Marilyn își dă imediat seama la ce mă refer.

— Este pe moarte, spune ea. De ce s-o ucidă și pe ea?

— Pentru că sunt mai multe feluri în care poți să mori, mai rele sau mai bune, zic eu, tot din cauză că nu mă pot stăpâni.

— Dar cancerul *este* cel mai rău fel, spune Marilyn. Nu vreau să mă înțelegi greșit, Lynne,

și nu vreau să mă crezi insensibilă, dar nu-ți permit să mă atragi în elucubrațiile astea ale tale sau ce-or fi. Adrienne a fost omorâtă de cineva care o detesta, Dani a tras cu arma într-un polițist, Heather a fumat iarbă la subsol și a incendiat clădirea...

— Ba eram leșinată în pădurea din spate! protestează Heather.

— Draga de tine, ești prea dusă cu capul ca să mai ții minte, îi spune Marilyn, după care se întoarce din nou spre mine. Cât despre tine și Julia, ce să zic... N-am auzit deocamdată decât varianta ta. Foarte posibil s-o fi împușcat chiar tu din greșeală. Pentru că, trebuie să recunoști, ai obiceiul să fâlfâi tot felul de arme și ai avut întotdeauna talentul să faci o melodramă din orice.

— Mai întâi să ne asigurăm că Michelle este în regulă, spun eu.

Încerc să mai câștig puțin timp, dar chiar ar trebui să facem asta.

— Știi că am dreptate. I-o datorăm lui Dani. Trebuie să ne convingem că Michelle este în siguranță.

Nu vorbesc aiurea. Chiar vreau să vedem ce face Michelle. Dar, pe de altă parte, dacă Marilyn se va lăsa înduplecată și ne va duce la sanatoriu într-una dintre mașinile ei blindate, aș putea să mă furișez de acolo. Așa aș mai avea o șansă să plec din L.A. înainte să mă prindă poliția și să mă ia la întrebări despre „noile informații explozive“ ale lui Garrett P. Cannon.

Marilyn se uită în zare. Agenții în treninguri fac bancuri între ei, se hârjonesc și se prefac că vor să se împingă unul pe celălalt în piscină. Sigur că Marilyn se simte în siguranță aici. Averea lui Jerry i-a permis să-și creeze un tărâm magic, unde se poate bucura de luxul de a-și imagina că problemele mele nu ar fi și ale ei. Însă nu ar fi trăit atât de mult timp, dacă nu ar fi fost în stare uneori să deosebească fantezia de viața reală.

— Am să mă duc s-o văd pe Michelle, spune ea în cele din urmă. Măcar atât îi datorez lui Dani. Veniți și voi, dacă vreți. Însă, după aceea, pleacă fiecare pe drumul ei. Nu avem nimic în comun, Lynnette. Nu ne putem agăța mereu de trecut.

— Dar cum ieșim de aici cu toți paparazzii ăia la poartă? vreau eu să știu. Nu trebuie să-i conducem la Michelle.

Marilyn zâmbește.

— Chiar ai crezut că n-am decât o singură ieșire?

GNOMECOMING

Sunt mici, poartă tichii roșii, ascuțite la vârf, și stau în grădinile noastre. Dar acest pitic (Linda Davis, actrița din *Willow* și *Bandiții timpului*) e gata de petrecere! În urmă cu cinci sute de ani, un demon mititel s-a supărat pe acest orășel canadian și l-a blestemat să nu mai asculte niciodată muzică. Însă acum, adolescenții de aici au hotărât să organizeze un bal, prin care să sărbătorească întoarcerea lor acasă la sfârșitul anului școlar. Întoarcerea lor? Poate mai potrivit ar fi să spunem întoarcerea piticului? Atunci când ritmurile de rock-and-roll vor retrezi această grozăvenie mică, ea va dovedi tuturor că mic înseamnă înspăimântător. Și va face asta printr-un acces de furie și de răzbunare sângeroasă, care nu va putea fi oprit decât de singura elevă de la Liceul Moosejaw care încă mai este virgină. Beneficiind de un machiaj inovativ și efecte vizuale realizate pe computer, cu o coloană sonoră în care pot fi regăsite cântece ale trupelor Club Nouveau, Platinum Blonde, L.A. Guns, Fine Young Cannibals și altele, *Gnomecoming* va demonstra că setea de sânge este cu atât mai mare cu cât tu ești mai MIC!

CFDC ȘI CINÉPIX FILM PROPERTIES PREZINTĂ:

O PRODUCȚIE GORD LARONDELLE

UN FILM DE DEAN TREMBLAY

CU LINDA DAVIS ÎN ROLUL PRINCIPAL

COLOANA SONORĂ DE HEATHER WANG

COPRODUCĂTORI: GOLDIE VAN ȘI RALPH SCHAEFFER

REGIZOR SECUND: LORNE MACDONALD

CU PERSONAJE INSPIRATE DIN VIAȚA LUI CHRISTINE MERC

CFDC CINÉPIX

SCENARIUL DE DARCY MILLINER

PRODUCĂTOR EXECUTIV: GORD LARONDELLE

PRODUCĂTOR: DEVLIN RUAN

REGIA: DEAN TREMBLAY

— *Gnomecoming*, casetă video din 1989

GRUPUL DE SPRIJIN AL SUPRAVIEȚUITOARELOR X

Nimeni pe lumea asta nu mai apucă să se întoarcă acasă după ce a fost internat la un centru de îngrijire paliativă destinat bolnavilor în faze terminale; dar, chiar și așa, Centrul St. Claire's seamănă cu o firmă de pompe funebre. Razele soarelui nu intră pe nicăieri, nu există ceasuri, nu există lumină directă, nu se aud decât niște șoapte grave și nimic altceva. Totul în jur este ori bej, ori cenușiu. Pe pereții fiecărei camere este atârnat câte un crucifix, iar pe coridoare vezi la fiecare pas pozele decolorate cu peisaje pe care le găsești în hotelurile de două stele. O mulțime de infirmiere încălțate cu pantofi cu talpă de cauciuc se agită printre noi fără să facă pic de zgomot. De fiecare suprafață verticală sunt lipite cutii din plastic pline cu broșuri care conțin sfaturi despre cum poți face față durerii.

— Îngrozitor de deprimant e totul, murmură Marilyn când ieșim din lift.

— Eu o să mă uit la televizor, ne anunță Heather, pe ton de școlăriță, după care pleacă agale de lângă noi, în căutarea salonului dotat cu TV.

O lăsăm să se ducă unde are ea chef și pornim pe coridorul anost, cu toate ușile deschise pe ambele părți. Căutăm camera lui Michelle. Fiecare ușă deschisă ne dezvăluie drama din interior. Se uită la mine rudele strânse în jurul muribunzilor; asistentele merg repede pe lângă noi, trecând de la un priveghi la altul; se strecoară până la noi gemete și hohote de plâns.

Nu-mi place deloc aici. Nu-mi dau seama unde sunt căile de evadare. Nu știu ce se află după colțul din fața mea. Și continuăm să mergem, să ne afundăm în acest labirint necunoscut. Ce rău îmi pare acum că am avut ideea asta!

În sfârșit, uite și camera 1211. Mă așteptam să găsesc un polițist la ușă sau măcar un anunț, ceva care să informeze oamenii că persoana dinăuntru (adică Michelle) este în pericol din cauza lui Dani. Dar ușa nici măcar nu-i încuiată. Așa că intrăm fără probleme.

Ceva mic și subțire zace pe pat, înfășurat în cearșafuri. Nu se vede niciun perfuzor, niciun cateter, niciun monitor cardiac – absolut nimic. Înseamnă că nu mai există nicio speranță. Până și Marilyn se ofilește un pic. A înțeles că aici va muri Michelle.

— Credeți cumva că o deranjează asta? ne întreabă o infirmieră în șoaptă.

Tresar. Tresare și Marilyn. N-am observat că a intrat după noi. Vedem acum că se uită cu subînțeles la crucea atârnată pe peretele din fața patului.

— Sunt convinsă că nu o deranjează deloc, șoptește Marilyn.

Infirmiera pleacă, lăsându-ne singure cu unica iubire pe care a avut-o Dani în viața ei. Ne apropiem de pat.

— Dani...? bâiguie Michelle.

Este cumplit de palidă, are buzele uscate și crăpate rău de tot, iar ochii îi ard incredibil de intens pe chipul ei ca de ceară. Marilyn întinde mâna și îi dă la o parte de pe frunte firele de păr cărunt.

— Dani își dorește nespus să fie aici, cu tine, îi spune ea. Știu că ar da orice să o poată face.

Michelle mișcă din buze. Încearcă să spună ceva.

— Lynnette, îmi zice Marilyn. Du-te și cere-i infirmierei un burete mic și o cană cu apă. Vrei să fie cu niște cubulețe de gheață, scumpa mea?

Michelle dă din cap.

— Și adu-ne și nouă niște apă cu gheață.

Ies pe coridor, neștiind încotro s-o apuc. Mă duc spre camera asistentelor și toate sar să-mi dea ce vreau, de parcă exact pe mine mă așteptau să le cer ceva. Am transpirat. Aici nu există ferestre, dar sunt prea multe uși, prea multe coridoare. Camera lui Michelle nu are alte ieșiri. Nu-mi cunosc calea de evadare.

Mă întorc cu paharul din plastic plin cu cubulețe de gheață, cu buretele galben sigilat într-un ambalaj din celofan și cu sticla mea de apă plată. În pragul ușii, dau nas în nas cu infirmiera dinainte, ținând sub braț crucea care fusese pe perete.

— Credeți că ar vrea să vorbească cu un rabin? mă întreabă ea.

— De ce?

Zău că nu pricep.

— Nu este cazul, spune Marilyn din cameră. Mulțumim.

Infirmiera înclină scurt din cap și se face din nou nevăzută. Intru și îi dau lui Marilyn ce am adus, după care îmi fac de lucru în cealaltă parte a camerei, cât mai departe posibil de Michelle. Marilyn ridică puțin capul patului și duce paharul la buzele lui Michelle și, cât timp aceasta se răcorește cu gheața din el, îi tamponează buzele crăpate cu buretele umed. Nu-mi vine să cred ce văd. De unde a învățat Marilyn să facă toate astea? Michelle o privește cu recunoștință.

— Odihnește-te, o îndeamnă Marilyn, mângâind-o pe cap. Știu că ești obosită.

— Mulțumesc..., murmură hârâit Michelle, știu că.... nu arăt bine.

Marilyn surâde.

— Nici Dani nu-i o frumusețe, așa că faceți o pereche perfectă.

Michelle se strâmbă și gâfâie puțin. Îmi dau seama că încearcă să râdă. Scoate o mână de sub pătură și dă disperată din ea. Marilyn i-o prinde în mâinile ei.

— Vă... iubesc, spune Michelle.

— Și noi te iubim, îi răspunde Marilyn. Și știu că Dani te iubește foarte mult. Ești cel mai bun lucru din viața ei.

— Mi-a... promis... că o să fiu... acasă, zice Michelle. Când va fi... să se întâmple.

— Știu, spune Marilyn.

— Am vrut... să văd... a plantat... alte... nu am avut... destul...

Acum cască atât de tare că-i trosnesc fălcile.

— Știu, spune Marilyn. Nimeni nu are destul timp.

— Mă întorc imediat, mormăi eu.

Nu am văzut până acum decât oameni care au murit repede. Tommy. Gillian. Mama. Tata. N-am mai asistat niciodată la o moarte atât de lentă. De ce nu face Michelle ceva ca să scape

de toate chinurile astea? Și sunt supărată pe ea pentru că mă obligă să mă uit cum moare. Mi-e frică. Știu ce trebuie să fac.

O găsesc pe Heather tolănită pe două scaune într-o anexă de la capătul coridorului. Acolo au instalat un televizor donat de o societate caritabilă. Este deschis pe postul CNN, dar fără volum.

— Iubițelul tău tocmai a ținut o conferință de presă, mă anunță Heather.

— O luăm pe Michelle de aici, o anunț și eu.

— Mda, sigur, mârâie ea. E infect locul ăsta.

Se ridică, bucuroasă că acum are ceva de făcut, încântată că poate să înșele sistemul. Înainte să plecăm de acolo, mai arunc o privire la ecran și văd o fotografie de a mea de la șaisprezece ani, cu acnee și un permanent absolut penibil. Parcă sunt prinsă într-o capcană. Vreau să ies de aici cât mai repede.

— Și Marilyn e de acord cu asta? mă întreabă Heather.

— Total de acord, o mint eu.

Ne întoarcem în locul unde pândește moartea. Marilyn a tras lângă pat singurul scaun din

cameră și stă acolo, cu coatele sprijinite pe saltea și ținând mâna lui Michelle în mâinile ei. Ridică ochii la noi. Heather și cu mine stăm ca două proaste lângă ușă.

— Am votat, spun eu. Și am hotărât să o ducem pe Michelle acasă.

— Ce să facem? nu înțelege Marilyn.

— Vine și... Dani? geme Michelle.

— Nu, îi răspund eu.

— Ba da, îi răspunde Marilyn.

După care se întoarce cu fața la mine.

— Nu ne ducem nicăieri. Rămânem cu Michelle până când vine Dani. În niciun caz nu o mutăm de aici.

— Michelle, încep eu, aplecându-mă ușor asupra ei și mirându-mă că nu miroase urât. Dani nu vine. Mai durează o zi sau două. Dar putem să te ducem chiar acum înapoi la fermă, dacă îți dorești asta.

— Nu... cred... că... o să vă... lase..., gâfâie ea, cu ochii ațintiți asupra mea.

— Nu-ți face probleme din cauza asta, spun eu. Dani este la închisoare. Nu o eliberează astăzi.

— N-ai de unde să știi, intervine Marilyn. Poate e deja pe drum încoace.

— Serios, Marilyn? Tu chiar crezi că i-au dat deja drumul?

— Păi...

Nu mai continuă și își coboară privirea la mâna lui Michelle.

— Exact, zic eu. Uite, Michelle, Dani nu vine acum. Dar te putem duce noi la fermă. Chiar acum. Ca să fii acasă la tine. Nu trebuie decât să ne spui că da, vrei.

Michelle se holbează la mine așa cum numai muribunzii sunt în stare s-o facă: mă privește drept în ochi, cu toată atenția și seriozitatea.

Dă din cap.

— Florile lui Dani..., murmură ea.

— Vrei să vezi florile lui Dani? o întreb eu.

Dă din cap. Îi tremură buzele, încercând să rostească cuvântul pe care îl aștept:

— Da...

— E rău de tot, spune Heather.

— Scuzați-mă, vă rog, dar despre ce vorbiți? ne întreabă o infirmieră, pe un ton absolut normal, dar care mie mi se pare asurzitor.

Nici măcar nu am auzit-o când a intrat.

Ne întoarcem toate spre ea. Probabil ni se citește vinovăția pe chipuri. Infirmiera pare derutată.

— Nimic important, spun eu. Ne puteți da un scaun cu rotile?

— Nu, răspunde ea. Mă tem că doamna Gateway este nedeplasabilă. Îi asigurăm tot confortul, prin urmare trebuie să rămână aici.

— Bine, zic eu. O să mă duc singură să fac rost de un scaun din ăla.

— Nici măcar nu știm cine sunteți, spune infirmiera, uitându-se la Heather și apoi la Marilyn.

Trec pe lângă ea și ies pe coridor. La jumătatea lui se află un scaun cu rotile. Este neocupat, iar pe spătarul lui scrie cu alb *NR. 43*. Îl împing până în cameră. Marilyn stă la discuții cu infirmiera. Picioarele lui Michelle zvâcnesc sub

pătură. Heather se face mică într-un colț, probabil întrebându-se cum ar putea să șterpelească niște sedative.

— Nu vă pot permite să faceți asta, îi spune infirmiera lui Marilyn, văzându-mă cu scaunul cu rotile.

— Tu n-ai drept de vot, o anunț eu.

Evaluează situația, uitându-se mai întâi la Marilyn, apoi la mine, apoi la scaun, apoi la Michelle. Și iese în fugă din cameră.

— Nu-mi place deloc că m-ai pus în postura asta, îmi zice Marilyn.

— Am înțeles, spun eu. Acum ajută-mă s-o așez pe scaun.

Dar Marilyn nici nu se mișcă. Heather este cea care dă la o parte cearșafurile și pătura. Mă îngrozesc când văd ce este sub ele, deși, în comparație cu ce-mi imaginam eu, adevărul este că Michelle nu arată prea rău. Nu i-a mai rămas prea mult din trup, dar bine măcar că este tot acoperit cu cămașa de noapte. Am destul curaj – oare de unde? — și întind mâna. O ating, îmi trec un braț pe sub spatele ei și celălalt pe sub genunchi și o ridic de pe pat.

Nu are niciun pic de energie și nu se împotrivește. Este mult mai ușoară decât credeam. Din greșeală, îi lovesc ușor fundul descărnat de mânerul scaunului și o văd că se strâmbă.

O așez pe scaun și imediat începe să tremure rău de tot.

— Adu păturile, îi cer eu lui Heather.

Înfășurăm pătura bleu, ca de bebeluș, în jurul picioarelor lui Michelle. Heather mai găsește încă una în dulap. O aplec un pic pe Michelle, îi pun pătura pe spate și vreau să i-o înfășor în jurul umerilor. Ea se schimonosește din nou de durere.

— Lasă-mă pe mine! se răstește Marilyn, evident exasperată de neîndemânarea mea.

Mă dă la o parte, pune cum trebuie pătura în jurul lui Michelle și o sprijină din nou de spătar.

Michelle n-are siguranță în gesturi, dar acum întinde mâna și o apucă de braț.

— Mulțumesc..., bolborosește ea. ...mulțumesc.

Marilyn se îndreaptă de spate și își freacă iritată puntea nasului.

— Știi că va trebui să dai socoteală pentru toată povestea asta, îmi zice.

— Ia-o înainte! îi ordon, simțindu-mă la conducere, simțind că am o misiune de îndeplinit. Heather, tu vii în spate. Mergem la etajul unu, apoi în parcare și ne urcăm în mașină.

Și mă uit urât la Marilyn până când o văd că dă din cap.

Ieșim din cameră în formație de luptă: Marilyn merge în față, eu împing scaunul, Heather vine în urma noastră. Le-am abandonat și pe Julia și pe Supra. Nu am de gând s-o abandonez și pe Michelle. Lângă camera de odihnă a infirmierelor dăm peste o grămadă de doctori și asistente și infirmiere. Ne blochează drumul.

— Vă rugăm să ne scuzați, le spune Marilyn, pe când încercăm să ne facem loc printre ei. Îmi pare nespus de rău, dar ne grăbim foarte tare.

Se dau care încotro, după care își revin și se regrupează. Vin după noi, iar eu aud un cor de

întrebări: „Cine sunteți voi?“ și „Unde o duceți?“ Atunci Heather face ce știe ea mai bine.

— Înapoi! răcnește ea. Nu ne mai urmăriți!

Aud *țac-țac*-ul unui cutter care iese din teaca lui de plastic. Nu am nevoie să mă uit în spate ca să știu că acum Heather se face că-i atacă pe toți acei oameni. Grăbim pașii. Marilyn o ia repede înainte și trece pe lângă camere pline cu rude îndurerate și înlăcrimate, care au de făcut față propriilor tragedii.

— Scuze, ciripește Marilyn trecând printre infirmiere. Pardon. Îmi pare rău. Îmi permiteți? Mulțumesc!

Ascensorul este la doar câțiva pași de noi și aproape ajungem la el, când văd doi malaci de la firma de pază repezindu-se către noi din direcție opusă. Sunt imenși, le atârnă burțile peste pantaloni și poartă șepci verzi de baseball și hanorace tot verzi, și par amândoi trecuți bine de cincizeci de ani. Probabil că în viața vieților lor n-au mai alergat atât de repede.

Unul dintre ei se oprește, blochează trecerea și ridică mâna cu un fel de aroganță nonșalantă,

de parcă normal că trebuie să ne oprim, deoarece el poartă o geacă pe spatele căreia scrie *Serviciul de protecție și pază*.

— S-a terminat petrecerea, fetelor! ne spune el.

Marilyn ajunge prima la el și mie-mi saltă inima de bucurie în piept când o văd că apasă butonul ascensorului, în vreme ce-i vorbește pe tonul acela mieros pe care-l au texanii:

— Domnule dragă, suntem prietenele ei și o ducem repede până acasă, ca să-și ia niște lucruri. Ne întoarcem imediat. Doamna de la recepție ne-a spus că este în ordine, deci sper că nu am greșit cu nimic.

— Ăsta-i un centru pentru bolnavii în faze terminale, spune prostălăul cu burtă mai mică. Nu se mai pleacă acasă de aici.

— Dar are nevoie doar de câteva lucruri, protestează Marilyn.

— Nu mă interesează! se răstește cel cu mâna ridicată.

Face un pas și acoperă toate butoanele liftului, împiedicând-o pe Marilyn să le mai apese. Apoi amândoi haidamacii se strâng în jurul ei, înghesuind-o cu burțile alea mari ale lor.

— Acum trebuie să lăsați personalul medical să ducă pacienta înapoi în camera ei.

— De unde vă cunoașteți? se arată interesat celălalt nesimțit.

— Facem parte din același club de lectură, îi zâmbește cu candoare Marilyn.

Se aude zgomotul făcut de ascensorul care a ajuns la etajul nostru. I se deschid ușile. În cabină este o adolescentă cu cearcăne vineții. În mână are un pachet de țigări și o brichetă. Marilyn se strecoară între agenții de pază și scaunul cu rotile. I se alătură și Heather, împiedicându-i să ajungă la Michelle.

— Care-i problema voastră, mă? țipă Heather. Vrea să plece naibii de aici. Că doar nu-i o pușcărie, nu?

Prin spatele lor, eu împing scaunul în lift.

— Doamnă! zbiară unul dintre haidamaci, speriat că o să le scap. N-ai voie să faci așa ceva! Doamnă!

Mă duc lângă adolescentă. Michelle stă cu fața la perete.

— Marilyn? o strig eu. Am intrat.

Ea și cu Heather fac câțiva pași în spate. Ajung și ele în cabină. Heather se apucă să apese simultan și pe butonul de la primul etaj și pe acela care închide ușile. Unul dintre agenți face o mare greșeală: o înșfacă de braț pe Marilyn. Ușile vor să se închidă, dar se blochează în bicepșii lui zdraveni.

— Nu vă permitem să faceți asta, ne spune el.

Marilyn scoate din poșetă un tub mic și negru. Îl lipește de șlițul tipului. Urmează un pârâit puternic și individul sare înapoi, ca mușcat de șarpe. Cade în fund și începe să plângă.

— Îmi pare foarte rău, se scuză Marilyn. A fost un gest urât din partea mea.

Ușile se închid și, după o secundă în care nu se întâmplă nimic și pe noi ne apucă panica, ascensorul începe să coboare.

După un moment de tăcere, adolescenta exclamă pe un ton uluit:

— L-ai curentat la boașe!

— Și bine a făcut! comentează Heather.

— Vreau să știi că îmi displace profund, foarte profund, postura în care m-ai pus, îmi repetă Marilyn.

Ascensorul ne anunță că am ajuns la primul etaj, ușile se deschid și noi ieșim.

— Să ai o zi bună! îi zâmbește Marilyn fetei.

Trecem de ușile duble din sticlă și intrăm în parcarea răcoroasă și întunecată. Stau cu urechile ciulite după sirenele mașinilor de poliție, după scrâșnetele cauciucurilor la curbe, după cârâitul și pârâitul vocilor care vorbesc prin stație despre cele patru femei pe care le caută, una dintre acestea fiind într-un scaun cu rotile. Însă parcarea e mută. Împing scaunul pe betonul pătat cu unsoare până ajungem la SUV-ul lui Marilyn.

— Stați să-l dau cu spatele, ne spune ea.

— Nu care cumva să ne lași baltă aici, mârâie Heather.

— Drăguța mea, îi zice Marilyn, fii convinsă că aș fi făcut-o demult, dacă aș fi știut cum.

Se urcă la volan și trântește portiera. Stopurile se fac roșii, apoi se fac albe, iar ea dă în marșarier până lângă noi. O pun pe Michelle pe bancheta din spate.

— Îmi pare... tare... rău, îngaimă ea, în timp ce eu îi fixez centura de siguranță.

E micuță, e firavă, n-a mai rămas aproape nimic din ea. Realmente se lipește de spătar ca o bandă adezivă.

— Totul e în regulă, scumpa mea, o liniștește Marilyn. Ține-te bine și o să te ducem acasă cât ai bate din palme.

— Eu stau în față! zbiară Heather, așezându-se lângă Marilyn. Ce? Care-i problema? Nu vreau să stau lângă o moartă. Scuză-mă, Michelle, n-am nimic personal cu tine.

Michelle încearcă să-și umezească buzele și să spună ceva, însă este mult prea vlăguită și are limba mult prea uscată. Mă așez lângă ea și plecăm. Nu există nicio barieră la ieșire, probabil din cauză că ar fi de prost gust să se ceară taxă familiilor care își aduc rudele aici ca să moară. Nu ne așteaptă nicio mașină de poliție, nu-i acolo nici măcar vreun paznic care să-și noteze numărul de înmatriculare al mașinii.

Scaunul cu rotile tot alunecă și bufnește de pereți în spate, în timp ce ne hurducăm peste limitatoarele de viteză, după care ieșim pe

stradă și ne îndreptăm spre șosea. Atunci ne dăm seama că habar nu avem unde se află ferma lui Michelle.

— Julia a fost acolo, spun eu.

— Julia nu este aici acum, zice Marilyn. Heather?

— Păi, nu-i trimiți tu felicitări de Crăciun în fiecare an? se miră Heather.

— La căsuța poștală! se răstește Marilyn.

— Michelle? încerc eu s-o fac atentă la mine. Michelle, mă auzi?

Stă cu capul întors spre geam și cu ochii închiși, bucurându-se de lumina soarelui.

— Michelle, trebuie să ne explici cum să ajungem la ferma voastră, îi spun eu.

Dă din cap, dar fără să-și deschidă ochii, după care murmură ceva. Mă aplec spre ea ca să aud mai bine.

— Pe zece, șoptește Michelle. Pe zece... zece...

— Ia-o pe autostrada zece, îi spun eu lui Marilyn.

Traversăm centrul Los Angelesului. Nu vorbim prea mult. Marilyn dă drumul la radio, pe un

post de jazz. Eu stau în continuare cu urechile ciulite după sirenele mașinilor de poliție. Știu că treaba asta n-are cum să se termine bine. Deja am o presimțire urâtă. Michelle mormăie ceva – probabil vorbește singură.

— Și ce facem după ce ajungem pe autostrada zece, scumpa mea? o întreabă Marilyn, ridicând ochii în oglinda retrovizoare. Trebuie să intrăm pe șoseaua 101? Întreab-o dacă trebuie să intrăm pe 101.

— Michelle, spun eu. Trebuie să ajungem pe 101? Știi adresa exactă, ca să mi-o pot trece în telefon?

— I-a luat cineva geanta? vrea să știe Marilyn.

— Pe zece, repetă Michelle.

Apoi mai zice ceva și eu mă apropii mult de ea.

— Îmi pare rău...

Nu mai are mult și o să înceapă să plângă.

— Nu-i nimic, o liniștesc eu. Zău că nu-i nimic.

Nu știu dacă m-a auzit, așa că o mângâi pe mână. Are pielea foarte uscată.

— N-avea nicio geantă, zice Heather.

— Deja încep să văd niște cusururi cam mari în planul ăsta, spune Marilyn, uitându-se urât la mine prin oglinda retrovizoare.

— Pe unde trebuie să ieșim de pe autostradă, Michelle? o întreb eu din nou.

— Florile lui Dani..., bâiguie ea.

— Da, mergem să vedem florile lui Dani. Dar trebuie să ne spui cum ajungem acolo. Suntem pe autostrada 10 și acum trebuie să ieșim de pe ea? Încotro?

— O să..., gâfâie Michelle, le văd?

— Tocmai am trecut de Venice Boulevard, ne anunță Marilyn. Mi se pare că nu mai avem decât ieșirea spre autostrada 405.

— Dacă nu cumva vrem să admirăm peisajul de pe autostrada Pacificului, spun eu.

— Haide, măi, ce naiba! exclamă Marilyn.

Mașina se umple brusc de un miros greu și scârbos.

— S-a căcat pe ea? întreabă Heather, făcându-și vânt cu mâinile în dreptul nasului și deschizând geamul complet. Futu-i, ce tare pute! Ce-o fi mâncat?

Marilyn schimbă direcția și se îndreaptă spre o ieșire.

— Ce te-a apucat? țip eu. Nu se poate să oprim! Ne așteaptă poliția! Și monștrii! Trebuie să mergem mai departe!

— N-am de gând s-o las pe biata femeie să zacă în rahatul ei, îmi răspunde ea, intrând pe o stradă largă și asfaltată care duce la un supermarket. Este cea mai importantă persoană din viața lui Dani și nu merită să suporte rușinea asta.

— Ce să-ți povestesc! mârâie Heather. Dar cum se cheamă când faci pe tine?

Marilyn oprește mașina și se rățoiește la Heather.

— Este un proces absolut normal. O să ne purtăm cu tot respectul pe care l-am pretinde și noi dacă am fi în situația ei. Scoateți-o ușor din mașină și luați din portbagaj preșul pe care-l folosesc când schimb cauciucurile. Întindeți-o pe el. Mă întorc imediat.

Își ia poșeta și dispare.

— Te rog să-mi promiți ceva, Lynne, îmi zice Heather. Dacă mi se întâmplă și mie vreodată chestia asta, să mă arunci într-un șanț și să-ți vezi de drum.

Refuză să o atingă pe muribundă, așa că, după ce mă uit cu foarte mare atenție prin toată parcarea, îi desfac centura lui Michelle și o scot din mașină. Nici mie nu-mi face plăcere s-o ating, dar nici nu vreau să fiu la fel de insensibilă ca Heather. Ce naiba am pățit? Doar mi-am văzut întreaga familie ucisă în fața ochilor și nu am scos niciun sunet, însă îmi vine să vomit când trebuie să mă ocup de rahatul soției prietenei mele? De ce ne este mai comod să ne confruntăm cu morțile rapide și dramatice, decât cu declinul lent al oamenilor? În fond, nu pentru asta ne-am luptat din răsputeri? Ca să avem dreptul să facem ce face Michelle chiar acum?

— Normal că Marilyn își schimbă cauciucurile pe un covoraș de yoga, se lamentează Heather, în timp ce îl întinde în locul gol de parcare de alături.

Eu o așez cu blândețe pe Michelle acolo, dar nu știu ce să mai fac în continuare. Ea se uită

în sus la ceva. Mă uit și eu, dar nu văd nimic. Suntem mult prea expuse în locul ăsta. Nu pot să văd dacă se furișează cineva spre noi printre toate mașinile de aici.

— Ați dezbrăcat-o? ne chestionează Marilyn când se întoarce cu multe sacoșe în mâini.

— Normal că nu, îi răspunde Heather.

— Ce fandosite sunteți, ne gratulează ea. A fost ideea ta, Lynnette. Deci, ce mai aștepți?

Marilyn nu se lasă și o tot bate la cap pe Heather, până când aceasta desface și ține ridicată una dintre păturile de la sanatoriu, pe post de paravan; apoi îmi ordonă mie să o desfășor pe cealaltă din jurul lui Michelle și să-i ridic cămașa de noapte.

— Scuză-mă, o rog eu pe Michelle.

Dar nu cred că mă aude.

Observăm că poartă un scutec absorbant și Marilyn i-l desface repede și cu gesturi incredibil de îndemânatice, iar eu îl trag de sub ea. E plin de mizerie neagră și vâscoasă. Marilyn îl împăturește bine și îl bagă într-o sacoșă goală. După care scoate din alta un bidon cu apă și câteva cârpe noi de vase și

începe să o spele la fund pe Michelle. Eu stau în continuare cu ochii în jurul nostru. Stau în continuare cu urechile ciulite după sirene. Marilyn o șterge pe Michelle, după care îmi cere s-o ajut să-i pună alt scutec absorbant pentru adulți.

Apoi o așezăm împreună pe femeia mult prea docilă pe bancheta din spate și îi fixăm din nou centura de siguranță. Michelle nu dă semne că ar înțelege ce se întâmplă.

Marilyn strânge covorașul ud, din care încă mai șiroiește apa, și îl vâră într-o sacoșă din plastic.

— Du-te și aruncă-l, Heather.

— Eu nu pun mâna pe așa ceva, se revoltă ea. Lasă-l aici.

— Nu suntem nesimțite! se răstește Marilyn. Aruncă-l la coș, dacă nu vrei să-ți trag una.

Heather ia pungile cu scutecul și cu covorașul și se duce să le arunce. Eu mă uit în continuare după polițiști. Heather se întoarce după câteva minute. Ne urcăm în mașină, ieșim din parcare și pornim pe Olympic Boulevard.

Parcă mă râcâie ceva pe mână. Mă uit și văd că Michelle mă atinge cu degetele. Nu știu ce să fac, așa că îmi descleștez pumnul și ea își împletește degetele cu ale mele. Are degete puternice, tari. Dar nu se uită deloc la mine, ci doar pe geam. Numai că acum are ochii larg deschiși și parcă mișcă din buze.

— Știi unde mergem? o întreb eu.

— Să văd... florile... Dani, spune ea.

— N-are niciun rost, oftează Heather, luându-și capul în mâini.

— Sunați-o pe doamna doctor Carol, ne spune Marilyn. Ea trebuie să știe adresa.

— O să se sperie ca la balamuc! exclamă Heather, vorbind și în numele meu.

— Cam da, zic eu. Nu mi se pare o idee prea bună.

— Ultima idee bună pe care ai avut-o tu ne-a băgat în beleaua asta, mă repede Marilyn. Ori o sună una dintre voi pe doamna doctor, ori vă iau la bătaie.

— Nu mai am baterie, se văicărește Heather.

Marilyn îi aruncă telefonul ei.

— Sună de pe al meu. O găsești în agendă, la numele Elliott.

Michelle trage aer în piept, apoi cască. Număr până la cinci și abia dup-aia o văd că respiră din nou.

— Nu găsesc numărul, se vaită Heather, lovind-o peste mâini pe Marilyn care vrea să-și ia telefonul înapoi.

Și, dintr-odată, se potolesc amândouă.

Pentru că Michelle inspiră adânc, după care începe să horcăie.

— Să știți că nu-i este prea bine, le spun eu.

Marilyn aruncă o privire în spate.

— L-am găsit, ne anunță Heather.

Marilyn cotește cu putere la stânga. Eu mă izbesc de Michelle.

— Nu ne mai ducem la nicio fermă, ne spune Marilyn, redresând mașina.

— Păi nu ăsta a fost planul? nu pricepe Heather.

Marilyn nu-i răspunde. În schimb, mă întreabă pe mine:

— Cum se simte?

— Deloc bine, îi răspund eu.

Marilyn oprește și se dă jos din mașină.

— Veniți cu mine, ne ordonă ea.

Îmi trag mâna din mâna lui Michelle și deschid portiera. Ea nu pare să observe. Ne aflăm într-un cartier înstărit de la marginea orașului, lângă un parc mare, cu multă vegetație, copaci, mese pentru picnic și două alei perpendiculare. Nu văd prea mulți oameni. Stăm pe trotuar. Heather se sprijină de capota mașinii.

— Și ce facem acum? întreabă ea.

— Femeia asta nu mai are mult de trăit, spune Marilyn. Nu sunt de acord cu ideea ta, dar nici nu cred că ne-ai pus să facem ceva abominabil. Trebuie să fim alături de ea în clipele astea. O să moară curând, dar măcar o să moară în aer liber, și, în caz că întreabă dacă este și Dani aici, voi două o să-i ziceți că da. O să-i ziceți că da și dacă întreabă dacă a ajuns la ferma lor.

— Dar..., începe Heather.

— Mai cu seamă tu ai grijă ce vorbești, îi spune Marilyn. N-am de gând s-o las să moară într-o mașină.

Și acum se uită la mine.

— Am înțeles, spun eu.

Deschid portiera, Michelle cască și își îndoaie degetele, iar noi trei (evident că Heather ne ajută cât mai puțin posibil) reușim să o așezăm în scaunul cu rotile, după care o înfășurăm în pături. Intrăm cu ea în parc. Este încă devreme și aici sunt doar câteva chinezoaice în vârstă, care fac exerciții de tai chi, și un bătrân cu pantaloni cu talie înaltă, până aproape de subsuori, care împunge cu bastonul în mușuroaiele de cârtițe.

— Acolo, ne arată Marilyn.

O împingem pe Michelle până la una dintre mesele de picnic, apoi eu întorc scaunul în așa fel încât să stea cu fața spre mare. Nu se vede apa, dar se simte briza sărată care adie din direcția aceea.

Sub razele puternice ale soarelui, parcul pare desprins dintr-un basm.

— Dani? murmură Michelle.

— Este chiar aici, lângă tine, o asigură Marilyn.

Heather se uită la mine și buzele ei formează cuvântul *mincinoasa.* Însă Michelle surâde.

— Verde, șoptește ea.

Marilyn o mângâie pe umărul descărnat.

— Suntem toate alături de tine, Michelle, îi spune ea. Suntem chiar aici.

Michelle ridică puțin mâna de pe brațul scaunului și îmi atinge încheietura, apoi coboară și îmi găsește degetele. Văd că se agață de degetele lui Marilyn cu cealaltă mână.

— Prietene... bune..., murmură ea.

Aproape nici n-o aud de foșnetul frunzelor bătute de vânt. Acum gâfâie puțin, mijește ochii la soare, apoi îi închide pentru că o orbește strălucirea lui. Icnește, se oprește, mai icnește o dată, se oprește din nou, scoate un oftat prelung și hârâit. Și gata. Mă țin de mână cu o moartă.

Parcă o și văd pe Dani cum se plimbă neliniștită, în celula ei de la secția de poliție din cealaltă parte a orașului. Știu că este înnebunită de spaimă și că se gândește exact la

ce s-a întâmplat acum. Ele și-au jurat să fie împreună până la moarte – dar toată conspirația asta a ținut-o departe pe Dani de singurul loc din lume unde a jurat că va fi. Cruzimea asta îngrozitoare îmi zdrobește sufletul. Indiferent cine este în spatele acestei povești, indiferent ce monstru psihopat le-a răpit șansa de a fi împreună la capătul vieții lui Michelle, promit că îl voi face să sufere așa cum au suferit ele.

Trece destulă vreme până mă încumet să-mi trag mâna dintre degetele inerte ale lui Michelle. Și gestul ăsta al meu mi se pare inuman.

— Ar trebui să plecăm, spune Heather.

— Trebuie s-o urcăm înapoi în mașină, zice Marilyn, care-mi dă senzația că nu mai știe ce să facă acum. S-o ducem înapoi la sanatoriu. Sau în altă parte.

— Nu se poate să ne fâțâim cu ea în mașină, spun eu, dându-mi seama că am început să vorbesc în șoaptă. Cred că deja ne caută poliția și geamurile de la SUV-ul tău nu sunt fumurii.

— Părerea mea e să nu mergem cu un cadavru în mașină, spune Heather.

— În niciun caz n-o s-o abandonăm pe Michelle într-un parc public, zice Marilyn.

— Bine, bombăne Heather și se îndepărtează de noi.

— Nu o lăsăm aici, repetă Marilyn. E ilegal.

— Îți dai seama că Dani n-o să ne dea în judecată, spun eu.

— O să ne dea primăria, mă contrazice ea.

— Pentru ce?

— Nu știu. Pentru că am făcut mizerie?

Mă apucă din nou starea de agitație. Suntem în spațiu deschis, cu mult prea multe căi de acces. Avem un oarece avans, dar trebuie neapărat să le conving că e bine să ne folosim de ocazia asta ca să ne îndepărtăm și mai mult de cei care ne caută. Adierile vântului îi zburlesc lui Michelle cele câteva firișoare de păr pe care le mai are. I le netezesc la loc.

— Asta-i culmea! exclamă Marilyn, scotocindu-se în geantă. Mi-ai văzut telefonul?

— Nu. Trebuie să plecăm. Ne caută.

— Jur că l-am avut în mână acum câteva minute, continuă Marilyn, fără să mă ia în seamă.

— Marilyn! o strig eu.

— Uite ce e, Lynnette, îmi zice ea, încetând să-și mai caute telefonul. Vreau doar să-ți spun că...

— Da, știu. Că ești extrem de nemulțumită de mine.

— Tocmai voiam să-ți spun că am făcut un lucru foarte frumos astăzi. Haide s-o sunăm pe doamna doctor Carol și să o ducem la fermă pe Michelle. Acolo își va găsi odihna.

— În regulă, o aprob eu. Este un loc sigur. Mai întâi trebuie să o luăm pe Julia, dup-aia s-o scoatem pe Dani din închisoare, dup-aia ne ascundem acolo și așteptăm să treacă primejdia.

O auzim pe Heather vorbind cu cineva. Mă uit și văd că se apropie de noi, ducându-l de braț pe bătrânul cu pantalonii până la subsuori. Acesta se sprijină în baston cu cealaltă mână. În spatele ochelarilor mari de soare i se pot desluși ochii umflați și apoși.

— Fetelor, ne zice Heather. Vi-l prezint pe Carl DeWolfe Junior.

— Încântat de cunoștință, spune el cu glas tremurat și privind oarecum în direcția noastră.

— Vai de capul meu! exclamă Marilyn.

— Domnul a acceptat să-i țină companie lui Michelle, până vine mașina să o ia, spune Heather.

— Sunt multe pericole în parcul ăsta, zice Carl DeWolfe Junior. Nicio doamnă nu trebuie să stea singură aici.

— Exact, îl aprobă Heather, ajutându-l să se așeze pe băncuța de lângă scaunul cu rotile al lui Michelle. Pentru asta o să stai aici cu prietena noastră cât așteaptă mașina. Nu durează mult.

— Onoarea este de partea mea, spune Carl DeWolfe Junior, dând politicos din cap în direcția lui Michelle. Îmi place să am cu cine să fac conversație.

— Prietena noastră este mai tăcută, îi place mai mult să asculte, zice Heather.

Și ne face semn să ne îndepărtăm câțiva pași.

— E josnic ce ai făcut, șuieră Marilyn. E o josnicie fără margini chiar și din partea ta!

— Dar care-i problema? se face ea că nu pricepe.

— Problema e că poate-i trece prin cap s-o violeze! răspunde Marilyn.

Mă opresc și mă uit în spate.

— Scuze, dar eu sunt de acord cu Heather.

Se opresc și ele, se uită și văd ce văd și eu. Carl DeWolfe Junior îi tot povestește ceva lui Michelle, în timp ce o mângâie ușurel pe mână, iar apoi se apleacă și îi aranjează mai bine pătura în jurul umerilor.

— În orice caz, spune Heather, pe când ne apropiem de mașina lui Marilyn, am chemat deja ambulanța. Na, ia-ți telefonul.

Și i-l întinde lui Marilyn.

— Ce-ai făcut? țip eu.

Dar Heather a luat deja distanță de mine.

— Nu poți să iei lucrul altuia fără să ceri voie, spune Marilyn, căutând în agenda telefonului. Pe cine ai sunat?

Heather râde mânzește, de parcă ar fi făcut o boroboață, iar eu mă holbez la ea, după care aud vocea aceea care face timpul să dispară și eu am din nou șaisprezece ani.

— Ei, ce mai faci, drăguțo? spune el tărăgănat. Te-am căutat peste tot.

Pe trotuar a apărut Garrett P. Cannon, în costumul lui bej cu vestă. Pălăria de cowboy și-a tras-o pe frunte și îi umbrește ochii. Îi zvâcnește mustața albă când vorbește.

— Hai, încearcă tu să fugi, mârâie el. Că mă mănâncă rău de tot palmele să-ți trag una și să te dobor la pământ.

Mașini de poliție apar la ambele capete ale străzii. Polițiștii împânzesc trotuarul. Alți polițiști vin spre noi prin parc. Nu am mai fost atentă. Nu mi-am mai păzit spatele. Nu m-am mai uitat în jur. Mi-am lăsat garda jos.

— Ce ai făcut, Heather? o întreb eu.

— Ori tu, ori eu, îmi răspunde ea. Ori tu, ori eu.

Mă uit la polițiști. Aș putea sări peste capota mașinii parcate lângă mine. E un loc liber printre

ei și aș putea să ajung pe stradă și să fug. Proastă, proastă, proastă, cât de proastă pot să fiu?! Nu-mi vine să cred că mi-am lăsat garda jos.

— Tu i-ai chemat? o întreabă și Marilyn.

E limpede că nici ei nu-i vine să creadă ce se petrece.

Polițiștii intră printre noi, îndepărtându-mă de ele.

— Noi suntem Supraviețuitoare, nu tu! strigă Heather la mine, dându-se înapoi. Tu ai fost mereu doar o victimă!

Dispare printre polițiști și îmi dau seama că a făcut o înțelegere cu ei. M-a vândut pe mine ca să scape ea. Exact ce am făcut și eu cu Julia: am abandonat-o ca să mă salvez eu. Ceva de neiertat.

Mă încordez și vreau să mă prefac că o iau la stânga și să o zbughesc prin dreapta. Din păcate, Garrett mă cunoaște mult prea bine. Chiar în secunda când sunt gata să țâșnesc, șuieră printre dinți și toți polițiștii năvălesc asupra mea. Reușesc să rup câteva degete de la mâna primului

care mă apucă de încheietură, dar sunt prea mulți. Mereu sunt prea mulți. În cele din urmă, sunt trântită la pământ și imobilizată.

PROCES-VERBAL DE CONSTATARE A INCIDENTULUI

Data: 23.12.1990 Ora incidentului: Aprox. 21:30

Locul: Spitalul de Psihiatrie Provo

Detalii despre incident:

În seara zilei de 23 decembrie 1990, numitul William Walker, pacient internat la Spitalul de Psihiatrie Provo, a făcut rost de un costum de Moș Crăciun dintr-o sursă necunoscută. După stingerea dată la ora 21, Walker s-a costumat și l-a sugrumat pe colegul de cameră, numitul HIRAM RANDOLPH. După aceea a apăsat butonul de urgență aflat lângă ușă. Când au intrat în cameră infirmierii FRANK MCCRAE și SALLY NOLAND, Walker l-a împuns în ochi pe MCCRAE cu un creion ascuțit, provocându-i astfel moartea instantanee. A lovit-o cu pumnii pe NOLAND până a lăsat-o fără cunoștință, i-a luat cheile și a fugit.

Încercând să iasă din Spitalul Provo, Walker a trecut prin sala de primiri urgențe, unde trei polițiști participau la internarea unui individ bolnav mintal. Luându-i prin surprindere, Walker a reușit să ia arma de serviciu a agentului JACK W. FORREST, ucigându-l în timp ce se luptau. Evenimentele ulterioare sunt încă în curs de investigare, dar, în următoarele două minute, au fost trase 26 gloanțe în sala de primiri urgențe. Agentul SEAN MCKINNEY a fost rănit, iar agenta THERESA MALLORY a fost ucisă. După aceea, Walker a reușit să fugă cu mașina de serviciu a lui Forrest. Mergând pe șoseaua 212, s-a îndreptat către East Street, numărul 1200, unde locuiește Lynnette Tarkington.

Întocmit: Ag. T. Larson Data: 24.12.1990

— Raport de incident, Poliția din American Fork, statul Utah, 24 decembrie 1990

GRUPUL DE SPRIJIN AL SUPRAVIEȚUITOARELOR XI:

Paza bună trece primejdia rea

Avantajul pe care îl ai într-o cameră de interogatoriu este că te obligă mereu să stai cu fața la ușă. Dezavantajul pe care îl ai într-o cameră de interogatoriu este că ești mereu înconjurată de polițiști. În fața mea stă un detectiv chel, cu aspect de hipiot și cu un tatuaj pe gât, care-i depășește gulerul cămășii. Crapă pe el un costum de toată jena de la Men's Wearhouse și își ține mâinile împreunate peste un dosar. Lângă el șade o tanti polițistă purtând un tricou bleumarin cu mânecă scurtă. Rezemată de spătar, își ține mâinile încrucișate la piept și emană tone de dispreț la adresa mea. Toți ceilalți sunt în încăperea de alături și se uită la noi pe camera atârnată din tavan. Presupun că și Garrett e acolo, probabil îndopându-se cu popcorn, ca la un film bun.

— Când ai făcut sex prima dată cu Moș Crăciun? vrea să știe tipul îmbrăcat de la Men's Warehouse.

Mă miră atât de tare întrebarea lui, că aproape deschid gura să-l întreb și eu la rândul meu dacă astea sunt „informațiile explozive“ ale lui Garrett.

— Poate ești tare de urechi, așa că am să repet, îmi zice domnul Men's Wearhouse. Poți să ne spui când anume, în ce zi, a avut loc prima ta partidă de sex cu Criminalul Moș Crăciun?

Ar trebui să știu despre ce naiba vorbește tipul ăsta, dar nimănui nu i-a părut vreodată rău că nu s-a destăinuit în fața polițiștilor.

— Vreau un avocat, îi anunț eu.

— Ai făcut sex cu Moș Crăciun înainte sau după ce a încercat să te omoare? nu se lasă el.

— De fapt, a încercat de două ori, îl corectează cucoana polițistă.

— A doua oară nu a fost el, i-o întoarce Men's Wearhouse. A fost fratele lui.

Peretele din fața mea e zugrăvit într-o culoare drăguță. Un fel de galben spălăcit. Mi-aș dori să nu-mi mai desprind ochii de la el.

— Cer avocat, repet eu.

— Îl recunoști pe bărbatul din fotografia asta?

Și domnul Men's Wearhouse împinge spre mine o poză pe hârtie lucioasă, de douăzeci pe douăzeci și cinci de centimetri. Ricky și-a dorit întotdeauna să se facă actor, iar fotografiile lui de prezentare au ajuns în acest dosar. Iată-l și în asta, pozând din semiprofil și zâmbindu-mi șăgalnic de pe masa din camera de interogatoriu. Probabil că directorii de casting au crezut că este un tânăr încântător, cu o atitudine nonșalantă. Însă eu văd numai demență în poza asta.

— Avocat, zic iarăși.

Mă uit țintă la tatuajul de pe gât al domnului Men's Wearhouse. Parcă ar fi un nume de femeie. Lucille? Shanelle? Janelle?

Tanti Polițista scoate printre dinți un țâțâit nervos și nerăbdător.

— Dar pe bărbatul acesta? mă întreabă Men's Wearhouse, trăgând de pe masă poza de prezentare a lui Ricky și împingând spre mine una de identificare, din cazierul judiciar al lui Billy.

Billy nu se îngrijea la fel cum o făcea Ricky. Ducea o viață agitată, își spărsese nasul la fotbal, dar și el arăta ca un actor de serial

lacrimogen, la care se uită după-amiaza femeile casnice. Dar nu-ți poți da seama de asta din poză. Pentru că l-au bătut bine înainte să-l fotografieze. Nu că mi-ar părea rău pentru el.

— Avocat, repet eu.

— Avocații din oficiu sunt ocupați până peste cap acum, spune Tanti Polițista. Le-am transmis cererea ta și speră să trimită pe cineva până la sfârșitul zilei.

— Sau mâine, adaugă Men's Wearhouse.

— Am să aștept, zic eu și trag adânc aer în piept, temându-mă că o să mi se blocheze plămânii.

Men's Wearhouse și Tanti Polițista se ridică și ies din cameră. Au lăsat pozele lui Ricky și Billy Walker, care acum se holbează la mine de pe masă.

Camera de supraveghere este ațintită asupra mea, deci nu pot să țip, nu pot să plâng, nu pot să mă dau cu capul de masă. Nu pot să fac nimic din ce vreau. Îmi răpește tot autocontrolul. Asta-i informația despre mine care a fost răspândită peste tot? Că am făcut

sex cu Ricky Walker? Nici măcar nu pot să mă gândesc la așa ceva, că mi se urcă imediat stomacul în gât și îmi vine să vomit.

Mă concentrez asupra respirației: respir adânc și rar. Nu mă uit la poze. Mă uit la perete. Trece multă vreme până se deschide ușa și apare Garrett. Este singur, are în mână un dosar subțire. Poartă și acum pălăria aia caraghioasă de cowboy și pe buze are același rânjet infatuat, de tot rahatul.

— Nu suntem decât noi doi aici, drăguțo, zice el, punând dosarul de carton pe masă.

Ca de obicei, camera nu-i destul de mare ca să putem încăpea în ea și eu, și el, și colonia cu care se dă.

— Bag de seamă că nu ți-a prea plăcut să faci conversație cu cei mai tari detectivi din Los Aaa-njeeles, spune el tărăgănat, așa cum îi stă în fire. Așa că i-am convins eu să ne lase nițel singuri. Că doar suntem amici vechi. Deci, hai să trecem peste glumițe, să evităm fleacurile, să renunțăm la discuția despre vreme și să intrăm direct în fondul problemei. Ce zici?

Se uită la mine. Parcă mi-ar fi pus o lanternă aprinsă în ochi. Dar nu-mi feresc privirea.

— Nu-mi plac mincinoșii, Lynney. Dar îți dau acum șansa să faci o faptă creștinească și să mărturisești.

Atât de încrezut e, atât de arogant, că uit de mine.

— Ce să mărturisesc? îl întreb eu.

— S-a întâmplat o minune! Vorbește! exclamă el, deschizând cu o atenție exagerată dosarul, în așa fel încât eu să nu-i văd conținutul. Aleluia!

Nu mă deranjează deloc fotografiile pe care mi le arată. În fond, am văzut cum s-a întâmplat totul în realitate. Dar tot simt un junghi în inimă, din cauza modului nepăsător în care trece atât de repede de la vorbăria aia goală a lui, la răsfiratul pe masă al pozelor cu familia mea moartă. Acum știu că avocatul din oficiu n-o să vină niciodată.

— Mda, și pe mine mă impresionează de fiecare dată, spune el, în timp ce-și netezea mustața cu vârful degetelor și privindu-mă atent pe sub borul pălăriei.

Ia poza cu cadavrul tatei și o pune peste celelalte.

— Tare mult l-am respectat pe omul ăsta.

Se apleacă peste masă, atât de aproape de mine, că mă lovește în frunte cu borul pălăriei. Vorbește rar și pe un ton scăzut.

— Cât timp ai întreținut relații intime cu Ricky Walker?

Nu înțeleg nimic din ce mă întreabă.

— Știi bine că nu am făcut așa ceva, șoptesc eu.

— Billy este de altă părere, zâmbește el. Tipul ăsta l-a descoperit pe Isus și nu mai e în stare să mintă.

— Tata zicea că nu erai în stare nici măcar să dirijezi traficul la un meci de fotbal, dacă nu te ținea cineva de mână, spun eu, forțându-mă să mă uit în ochii lui. A cui a fost ideea asta?

Zâmbește din nou, dar mai puțin convingător acum.

— Prin urmare, susții că nu te-ai regulat cu Ricky Walker timp de șase luni înainte de asasinate? Declari că nu tu i-ai cerut să-ți omoare părinții? Afirmi că nu i-ai spus că îți detestai tatăl? Că nu l-ai convins tu pe bietul băiat cu probleme psihice să-ți ucidă familia? Vezi tu, Lynney, ăsta-i necazul cu psihopații:

poți să le arăți drumul, dar nu-i poți face să-i omoare pe oamenii de care vrei să scapi. Pentru că atunci îi apucă nebunia și au tendința să exagereze foarte mult.

Îmi dau seama dintr-odată ce se mai află în dosarul acela și nu mai sunt în stare să mă agăț de lumea reală, așa că mă prăbușesc în filmul ăsta prost de groază, turnat în țara oglinzilor strâmbe, unde toți mă așteaptă deja.

— Nu-i adevărat, șoptesc eu.

— Nu-i iubește nimeni pe ucigașii de polițiști, Lynnette, zâmbește el. Mai cu seamă polițiștii.

— Dar n-am..., încep eu.

— Sigur că nu, mă întrerupe el.

Încearcă să mă întărâte. Și reușește.

— Tu nu ești decât complice. Și oricum nu contează ce spune Billy. Pentru că, oricât ar insista un criminal în serie că l-a găsit pe Isus, judecătorii tot nu i-ar crede depoziția.

Îi am acum pe toți în fața mea: mama, tata, Gillian, Tommy. Închid ochii.

— Cum ți-ai imaginat că o să fie? mă întreabă el. Că Ricky o să-ți omoare iubitul *și* părinții, pentru că așa i-ai cerut tu?

Mi-amintesc cum a încercat Tommy să mă apere și nu se lăsa și se ridica mereu de pe jos, indiferent cât de tare îl lovea Ricky.

Acum aud foșnetul dosarului care se deschide. Aud fâșâitul unei pungi pentru probe. Garrett începe să citească ceva. Îmi dau seama că încearcă să mă imite, pentru că vocea îi sună scârbos de pițigăiat.

— Dragă Ricky, să nu pui adresa expeditorului pe scrisoarea ta. Tatăl meu este șeful poliției și dacă ar ști că tu îmi scrii...

Ăsta-i momentul în care mă reped peste masă.

Exact mișcarea asta a mea o așteptau cei din spatele ușii. Men's Wearhouse conduce atacul și năvălesc toți în cameră, mă imobilizează, îmi strivesc cutia toracică când mă apasă pe masă cu toată puterea. Îmi pun cătușele și mă duc de acolo.

N-au pierdut timpul. Un perete întreg al celulei în care mă aruncă este făcut din

plexiglas. Dincolo de el au aranjat ceva special pentru mine: un pom artificial de Crăciun, plin de luminițe și de globuri.

Tanti Polițista bate în peretele ăla din sticlă sintetică. Poartă o căciulă de Moș Crăciun și o barbă mare și albă.

Abia acum încep să urlu, iar ea stă acolo, împreună cu ceilalți polițiști, și râde și râde și râde.

Celula în care voi muri este mai mică decât era camera de la sanatoriu a lui Michelle. Este luminată puternic și sunt permanent supravegheată din cealaltă parte a peretelui din plexiglas, nu cumva să încerc eu să mă omor înainte să-mi organizeze ei execuția. Plexiglasul este incasabil. Știu asta, deoarece am încercat deja să-l sparg. Ceilalți pereți sunt din bolțari roz deschis, podeaua este din beton. Într-un colț este o lespede pe care mă pot întinde. În spatele ei este un suport din aluminiu, cu o chiuvetă deasupra și cu o toaletă din oțel într-o parte. Aș avea puțină intimitate – deși foarte puțină –, doar dacă m-aș cocârja pe veceul ăsta

și mi-aș lipi pieptul de genunchi. Mi-au dat un sul de hârtie igienică, dar mi-au luat șireturile de la pantofi.

N-o mai urăsc acum pe Heather pentru că i-a dat telefon lui Garrett. Prefer să-mi păstrez toată ura pentru mine însămi. M-aș fi sinucis deja, dacă n-ar sta toți polițiștii ăia cu ochii pe mine. Da, nu mai am șireturile, dar știu să mă descurc, sunt inventivă. Aș putea să-mi mușc tare de tot limba și să mor înecându-mă cu propriul sânge, dacă aș fi sigură că n-ar da buzna aici ca să-mi oprească sângerarea.

E frig. Mă întind pe lespede și adorm. N-am pătură. Mă trezesc la un moment dat și văd dincolo mai mulți polițiști care se uită la mine și cântă colinde de Crăciun. Au lipit și un sticker mare cu Moș Crăciun pe plexiglasul ăla, ca să-i văd mutra îmbujorată și voioasă. Așteaptă o reacție de la mine. Nu mă pot stăpâni. Le ofer una.

Tot aștept să apară Marilyn cu unul dintre avocații ei. Tot aștept să apară Julia cu avocatul din oficiu. Tot aștept să apară Dani, să apară doamna doctor Carol, să apară cineva capabil să mă salveze de mine însămi. Dar îmi aduc

aminte că Julia este în spital. Dani este în custodia poliției. Iar Marilyn și Heather și doamna doctor Carol probabil că nu mai vor să aibă nimic de-a face cu mine, pentru că își imaginează că am comis păcatul pe care nu-l poate ierta nicio Supraviețuitoare: m-am culcat cu monstrul. Probabil că ele cred acum că sunt o altă Chrissy Mercer[8].

Știu – simt, mai bine zis – că în lumea de afară am ajuns din nou subiectul principal al știrilor de la televizor. Că se tot discută acolo despre ce își imaginează ei că aș fi făcut. Curva care s-a culcat cu asasinul. Precis că la toate posturile sunt prezentate pozele noastre – a mea (din liceu) și a lui Ricky (din cazier) – lipite una de alta, de parcă am fi o pereche la balul absolvenților.

Ridic ochii și îl văd pe Garrett lângă pomul de Crăciun. Observă că mă uit la el și îmi face un gest obscen.

Oricât de ciudat ar părea, el este singurul bărbat de care am fost îndrăgostită vreodată.

Ajunul Crăciunului 1988, orașul American Fork, statul Utah. De pretutindeni se aude doar trupa Guns N' Roses cu piesa „Sweet

Child O' Mine", dar eu îl prefer pe Rick Astley cu „Never Gonna Give You Up", pentru că sunt majoretă și sunt veselă tot timpul și sunt îndrăgostită. Tommy Burkhardt seamănă leit cu Jordan Knight, cântărețul, iar mama ne zice „Charles și Diana" pentru că i se pare că el mă tratează ca pe o prințesă. Chiar dacă suntem împreună de doar șase săptămâni, adică de pe la jumătatea lui noiembrie, știu sigur că o să-mi dea un cadou extraordinar de Crăciun.

Probabil că părinții mei ar fi divorțat de ani buni, dacă tatei nu-i păsa atât de mult de păstrarea aparențelor. Este șeful poliției din orășelul nostru, așa că a investit mult timp și răbdare în crearea imaginii unei familii calde și primitoare, ca în tablourile clasice ale lui Norman Rockwell. Prin urmare, acum el se refugiază la birou, în vreme ce mama își joacă rolul de casnică fericită, care se îngrijește ca totul să fie perfect în permanență. Iar asta ne înnebunește pe toți. Sigur, știu că părinții noștri își dau toată silința să ne fie nouă bine, dar și eu, și Gillian știm că, la un moment dat, tot se va întâmpla ceva rău, foarte rău.

Sora mea are unsprezece ani, dar am stat de vorbă despre ce s-ar întâmpla dacă mama și

tata divorțează și am stabilit că ne vom petrece weekendurile cu tata și zilele lucrătoare cu mama. Și că îi vom anunța că vrem să fim mereu împreună, pentru că așa sunt surioarele: rămân una lângă cealaltă și la bine, și la rău. Sperăm amândouă că divorțul va avea loc curând, pentru că acum mergem în jurul părinților noștri ca pe gheață subțire.

Vine Ajunul, iar tata a câștigat o cină pentru două persoane la restaurantul ăla italienesc din centru și a citit într-o revistă că ar fi bine să petreacă ceva timp singur cu soția lui, poate așa li se vor redeștepta sentimentele din trecut. Așa că vine la noi – la mine și la Gillian – și, pe un ton extrem de serios, ne cere binecuvântarea. Este același restaurant unde au fost la prima întâlnire și el este atât de emoționat, că-i transpiră palmele. Evident că are aprobarea noastră și, chiar înainte să plece, îmi cere să-i îndrept cravata, după care îmi spune: „Urează-mi succes". Și, dintr-odată, nu mai este deloc tatăl meu, ci un tip care merge la întâlnire, și eu mă topesc toată și chiar mă pun în genunchi lângă pat și îmi țin mâinile împreunate și mă rog să-și rezolve toate neînțelegerile.

Iubeam nespus de mult Crăciunul. Îmi plăceau la nebunie colindele care se auzeau nonstop la mall; îmi plăceau filmele de la televizor cu spiriduși și cu Rudolf, renul cu nasul roșu; îmi plăcea s-o văd pe mama asudând în bucătărie, de unde venea în toată casa mirosul de zahăr topit și de unt cald; îmi plăcea să împachetez cadouri. Toate astea mă făceau să cred că este pace pe pământ. Mă făceau să cred că o cină simandicoasă ar putea să salveze căsnicia părinților mei.

Atunci a sunat Tommy ca să-mi spună că îmi aduce cadoul, așa că am trimis-o pe Gillian la etaj.

— Du-te și uită-te la televizor în camera părinților, îi spun eu. Nu care cumva să cobori aici!

— Te întâlnești cu iubitul tău, trage ea concluzia, iar eu nu pot s-o sufăr pentru că-i atât de enervantă și o iubesc de nu mai pot, pentru că-i atât de copilăroasă.

Îi deschid ușa lui Tommy și sunt de-a dreptul copleșită de dragoste, văzându-l cât de bine arată. Nici eu nu sunt urâțică, dar niciodată nu mi-aș fi imaginat că o să ajung să fiu iubita lui,

mai ales că și Shasheena Grotepas pusese ochii pe el. Ne pupăm puțin (puțin mai mult), după care îmi dă cadoul: o broșă în formă de ramură de brad de Crăciun, cu rubine și smaralde.

Au trecut douăzeci și doi de ani de atunci și știu că pietrele alea erau false, numai că atunci eram amândoi pe masa de biliard de la subsol și eu nu mai aveam bluza pe mine și el atingea broșa aia de sânul meu și îmi amintesc și acum cum strălucea, plus că, așa cum am zis și înainte, iubeam Crăciunul nespus de mult.

Mama și tata nu aveau să se întoarcă înainte de unsprezece, iar acum era abia ora opt și, chiar dacă ar fi continuat să se certe și la restaurant, îmi imaginam că tot aveam vreo două ore la dispoziție, așa că am luat hotărârea să mergem până la capăt. Atmosfera s-a încins tare pe masa aia de biliard, dar eu voiam să ne mutăm pe canapeaua de la parter. Era foarte moale și avea multe pături tricotate, așa că ne puteam face un cuibușor de nebunii și ne puteam bucura unul de celălalt pe îndelete.

Chiar atunci a sunat cineva la ușă.

— Or fi ai tăi? m-a întrebat Tommy, ridicându-se speriat în capul oaselor.

— Au cheie, i-am zis.

Și i-am tras capul spre mine. Îmi șiroia transpirația pe piept și mi se strângea între sâni. Tata dădea mereu căldura prea tare la noi în casă, pentru că nu-i plăcea frigul.

Am auzit din nou soneria.

Gemând, m-am tras de sub Tommy, mi-am pus tricoul lui de hochei și mi-am prins de guler broșa de Crăciun.

— Întoarce-te repede, m-a rugat el.

Mi-am tras colanții pe mine și am urcat scara.

Acelea au fost ultimele cuvinte pe care mi le-a spus vreodată.

Aveam șaisprezece ani și eram cam tâmpițică, dar îi cunoșteam pe toți locuitorii din American Fork, așa că am deschis ușa fără să mă uit pe fereastră.

Afară nu era nimeni. Muream de frig, dar am rămas un minut în prag, inhalând fumul de lemn ars care ieșea din coșurile caselor vecine. Iubitul meu era la subsol, cadoul de la el îl prinsesem pe tricou, lângă claviculă – prin

urmare, îmi imaginam că sunt cea mai frumoasă și cea mai deșteaptă și că am lumea întreagă la picioare.

Și atunci, de după colț a apărut Moș Crăciun cu un topor în mână.

Nu l-am recunoscut pe Ricky Walker din prima clipă. Nu vedeam decât costumul de Moș și credeam că era cineva din echipa de hochei care vrea să ne joace o festă. Numai că mie nu mi s-a părut deloc amuzant, așa că i-am trântit ușa în nas și am încuiat-o.

Doar de două ori s-a împins în ea și a spart-o. A intrat în casă, aducând și gerul de afară cu el. Abia atunci mi-am dat seama cine este.

— Ricky?

S-a repezit să mă lovească cu toporul și eu am țipat, și atunci a urcat repede Tommy. A încercat să mă apere, dar, ori de câte ori se punea în fața lui, era lovit rău de tot. În cele din urmă, capul lui Tommy era atât de însângerat, că l-am rugat din tot sufletul meu:

— Tommy, nu te mai repezi la el!

Dar Ricky și-a înfipt toporul în gâtul lui și apoi s-a năpustit asupra mea. Am reușit să-l zgârii

pe față, dar mi-a sfâșiat tricoul, m-a luat în brațe și m-a dus în living. Înainte de nașterea lui Gillian, tata obișnuia să se ducă adesea la vânătoare și aveam pe peretele de acolo capul împăiat și cu coarne imense al unui cerb cu coadă albă. Coarnele alea le-a împlântat Ricky în mine.

La început n-am înțeles ce anume mă doare atât de rău, dar apoi coarnele au început să intre în trupul meu cu atâta forță, că am crezut că o să mă rupă în două. Și apoi le-am simțit în mine. Și dup-aia le-am văzut ieșind prin partea din față a corpului.

La vremea respectivă eram foarte slăbuță, nici patruzeci și trei de kilograme nu cred că aveam. Iar coarnele alea au intrat în mine puțin mai sus de rinichi și au ieșit chiar pe sub cutia toracică. Am zăcut zece ore acolo, în stare de șoc. Coarnele alea și faptul că nu eram grasă mi-au împiedicat sângele să se scurgă tot din mine. Alternam între conștiență și inconștiență. Am văzut-o pe Gillian coborând la parter, i-am văzut pe părinții noștri ajungând acasă, l-am văzut pe Ricky omorându-i pe toți.

La șase ani, credeam că eu sunt mama lui Gillian. Mă lăsau să-i pregătesc mâncarea de dimineață și să o îmbrac, ba chiar am avut voie să-i fac baie, până când am văzut că pe șamponul de bebeluși Johnson & Johnson scrie *Fără lacrimi.* Încercam mereu să am mare grijă când o spălam pe cap, dar am citit eticheta aia, iar șamponul mirosea atât de frumos și era gros și galben ca mierea... și atunci i-am turnat în ochi jumătate din sticlă, pentru că mă gândeam că „Fără lacrimi“ era o formulă magică și că asta însemna că surioara mea nu va mai plânge niciodată. Dar a urlat atât de tare atunci, că mi-a perforat timpanele; și mama s-a năpustit în baie și a luat-o în brațe și a mângâiat-o și s-a înfuriat pe mine.

— Trebuie să ai grijă de sora ta, Lynnette, mi-a zis ea atunci. Să nu pățească ceva rău.

Iartă-mă, Gilly.

Nenorocitul i-a profanat cadavrul, pe toate le-a profanat, le-a făcut să joace tot felul de roluri închipuite de mintea lui bolnavă, le-a scos carnea de pe oase. La un moment dat, când Ricky era atent la ce făcea cu tata, mama s-a uitat la mine și m-a văzut că plâng. Și și-a dat

seama că, dacă și Ricky îmi observa lacrimile, atunci înțelegea că nu sunt moartă. Și mama a reacționat. I-a atras atenția. L-a făcut să se concentreze numai și numai asupra ei. Iar asta a durat multă vreme. Mama mea a fost victima perfectă. Sper doar să nu o fi durut. Și mai sper să fi fost beată. Foarte beată.

Însă nu voi afla niciodată dacă mama și tata s-au împăcat la întâlnirea aceea, dacă au reușit să reaprindă focul dragostei. Pentru că Ricky mi-a răpit șansa de a cunoaște răspunsul. Iar mama nu a mai apucat să afle ce s-a întâmplat cu Charles și Diana.

Când a răsărit soarele, Ricky sforăia deja în culcușul însângerat pe care și-l făcuse din familia mea. Nu-mi dădeam seama unde se termină trupul lui Tommy și unde începe cel al tatei. Dar pe Gillian mi-a fost mai ușor s-o identific. Pentru că-i pusese capul pe polița căminului, cu fața la mine.

Ricky s-a trezit, s-a târât până în bucătărie și a făcut pipi în chiuvetă. Încă mai era acolo atunci când a intrat în casă primul polițist.

— Alo? a strigat Mike Miller din fața ușii sparte. E cineva acasă? Karl? Carol? Vedeți că intru!

Zău că am vrut să-l avertizez, dar nu trebuia să mă deconspir. Mike Miller a fost lovit cu toporul în piept. Următorul polițist care a intrat la mine în casă a fost Garrett P. Cannon.

— Mike? l-a strigat Garrett. Mike? Nu care cumva să furi cadouri de sub bradul șefului!

Și atunci l-a văzut pe Ricky despicând pieptul lui Mike cu toporul. L-a văzut și Ricky pe el și l-a atacat. Am auzit cum arma lui Garrett se rostogolește pe jos, l-am auzit pe el înjurând, dar apoi a reușit să și-o recupereze și a tras cinci focuri. Au fost câteva secunde de liniște, după care Ricky a trecut în fugă prin living. Nu mi-am dat seama dacă fusese rănit, pentru că oricum era plin de foarte mult sânge.

A trecut prin ușile din sticlă de la capătul livingului, în timp ce Garrett alerga după el, căznindu-se să-și reîncarce arma în același timp. A reușit și a tras toate gloanțele în spatele lui Ricky. Mi-amintesc că l-am văzut cum s-a răsturnat peste balustrada verandei, cu

picioarele în sus. Am aflat după aceea că a căzut atât de rău, încât și-a crăpat craniul în două.

Garrett a rămas acolo, în tot fumul ăla, uitându-se la mormanul de piele și carne și oase rupte, în care Rick îmi transformase familia și pe băiatul pe care îl iubeam. Nu mai știu la ce mă gândeam sau dacă mă gândeam la ceva, dar am reușit să mișc puțin din mâna stângă, până când Garrett s-a întors cu fața la mine.

— Doamne ferește! a icnit el, când a dat cu ochii de mine.

Apoi s-a repezit afară și și-a golit tot încărcătorul în cadavrul lui Ricky. Apoi a vorbit prin stație cu secția de poliție și a cerut de urgență o ambulanță.

Mai întâi mi s-au făcut o mulțime de analgezice și abia după aceea au tăiat coarnele cu fierăstrăul și m-au dus la spital. Am fost inconștientă aproape două zile. Iar Garrett a stat lângă mine tot timpul.

Când m-am trezit, nu mai puteam să stau întinsă pe spate și aveam niște dureri pe care nu le crezusem posibile. Până și unghiile de la

picioare mă dureau. Garrett mi-a dat ultimele informații, mi-a adus flori, m-a mințit spunând că eram îmbrăcată cu un tricou, atunci când m-a găsit – deși eu țineam bine minte că Ricky îl rupsese de pe mine. Dar a făcut asta pentru că, pe vremea aceea, în Utah, tinerele necăsătorite și dezbrăcate, care făceau prostioare cu iubiții lor, nu aveau parte de prea multă compasiune din partea comunității. Or, el voia ca toată lumea să mă considere o fecioară neprihănită, victimă inocentă în toată tragedia asta.

A stat lângă mine la prima mea conferință de presă, aceea la care am vomitat peste toată masa. Atunci a vorbit el în locul meu și a spus întreaga poveste. Iar la interviuri am stat în continuare alături de el, și, atunci când mi se puneau întrebări despre el, eu ziceam că este „eroul meu", că este „cel mai important om din lume pentru mine", că este „cavalerul meu în armură strălucitoare". Și nu mințeam absolut deloc. Pentru că, atunci, doar Garrett P. Cannon mă mai ținea departe de nebunia completă.

Deloc de mirare că m-am îndrăgostit de el, nu?

Vreme de doi ani am fost o cretină fericită să facă tot ce i se spunea. Nu m-am mai gândit la ce se întâmplase. Am încercat să dau totul uitării.

— De ce să trăiesc în trecut? ciripeam eu, cu un surâs curajos pe buze.

Nu-mi puteam dori ceva mai bun decât părinții mei adoptivi. La primul Crăciun, aproape au reușit să mă convingă de faptul că totul reintrase în normal. Am închiriat filme, ne-am dus să patinăm, am stat acasă și am jucat Monopoly, am pregătit feluri de mâncare complicate și foarte gustoase. Au făcut tot ce le-a stat în putință ca să mă împiedice să mă mai gândesc la Ricky.

La Crăciunul următor, le-am dat voie lui Mike și Liz să pună câteva ornamente și, în sinea mea, am fost peste măsură de emoționată atunci când am văzut în living cadourile împachetate frumos și cu numele meu scris pe ele. Mi-am îngăduit atunci să cred că totul va putea fi din nou normal. Că Mike și Liz mă vor ajuta să am o viață adevărată. Nu l-am luat în calcul pe Billy, fratele mai mic al lui Ricky. Nimeni nu l-a luat.

Billy era închis într-un spital de psihiatrie de maximă siguranță, pentru că își bătuse vecinul cu care se certase pe tema zilelor în care să se ridice gunoiul. Și considera că eu sunt de vină pentru moartea fratelui său. Când a venit din nou Crăciunul, s-a hotărât să-mi arate care sunt sentimentele lui față de mine. A făcut rost de undeva de un costum de Moș, și-a sugrumat colegul de cameră, după care a ajuns în sala de internări a spitalului, unde a avut loc un schimb de focuri, în urma căruia au fost uciși doi polițiști. Bineînțeles că toată poliția a intrat în stare de alertă, imediat ce s-a descoperit al cui frate este. Disperată, voiam neapărat să pot vorbi cu Garrett, numai că el era ocupat să explice presei că trebuie să ai foarte multă grijă atunci când privești în abis, pentru că, altminteri, abisul se va uita și el la tine.

Însă și-a făcut timp să trimită polițiști care să supravegheze casa unde locuiam împreună cu familia mea adoptivă. Erau patru polițiști, dar toți stăteau de pază la ușa din față. Așa că Billy a intrat prin spate. Pe Carol a omorât-o prima. Apoi pe Mike.

Am rămas încremenită de spaimă, nici să fug nu eram în stare. Iar în cele trei ore cât m-a

ținut în bucătărie, m-au durut cicatricele ca niște răni proaspete. La început m-a bătut ori de câte ori scoteam vreun sunet. Dup-aia m-a bătut ca să se distreze. Și m-a bătut cu un opritor de ușă din fontă, în formă de pisicuță, care îi plăcea foarte mult lui Carol. Atât de tare m-a lovit în partea din spate a capului, că doctorii mi-au pus o plăcuță metalică în craniu. Nu am zburat de prea multe ori cu avionul după aceea, dar mereu am declanșat alarma detectoarelor de metale din aeroport.

Sunt sigură că ar fi apucat să mă omoare, dacă n-ar fi sunat la ușă unul dintre polițiști, care avea nevoie la baie. Billy l-a împușcat și a ieșit prin spate. De douăzeci și patru de ore au avut nevoie ca să-l găsească. Se ascundea în spatele statuetelor cu Scena Nașterii Domnului dintr-o biserică luterană. Garrett a tras în el fix la ora trei și paisprezece minute, în dimineața aceea ploioasă de Crăciun, după care l-au scos de acolo plin de sânge și l-au aruncat în spatele mașinii lui de serviciu. De data aceasta, Garrett nu și-a mai golit încărcătorul în el, deoarece înțelesese între timp că arestarea unui asasin viu este mult mai importantă pentru înaintarea în carieră a unui polițist.

Și de data aceasta m-a așteptat când am ieșit din operație, gata să-și asume meritul că mă salvase pentru a doua oară. În trecut, veneram pământul pe care calcă. Fusese o dragoste aprinsă, o dragoste prostească, de adolescentă. Prima oară am făcut sex chiar în rezerva mea de spital. Era cu douăzeci și trei de ani mai mare decât mine. Dar nu-mi păsa.

Avea și nevastă, și copii. Când nu era cu mine, îl sunam acasă plângând, implorându-l să vină și să mă protejeze. Garrett i-a spus soției lui că devenisem „dependentă" de el, așa cum sunt puii de găină de mama lor. Tipa era la a doua căsnicie, după ce primul soț ajunsese la închisoare pentru că îi împușcase fratele. Prin urmare, nu era genul de femeie care să pună prea multe întrebări.

Vreme de doi ani, Garrett a fost viața mea. El s-a ocupat de toate aparițiile mele în mass-media, el mi-a examinat contractele înainte de semnare, el m-a însoțit de fiecare dată la doctor când mi se evalua starea de sănătate. Și eu făceam absolut tot ce-mi cerea. Pentru că mă simțeam iubită și apărată. Nu mi-am dat seama cât de mult profita el de pe urma poveștii mele.

M-a dus la Los Angeles pentru primul film din seria *Slay Bells*, iar asta a fost un pas uriaș pentru el. Producătorii aveau nevoie de o șmecherie cu care să convingă publicul că filmul lor extrem de prost merită văzut, iar eu am fost fraieră și l-am crezut pe Garrett, când m-a asigurat că va fi foarte bine pentru mine. Nici nu mi-a trecut prin cap să-l întreb cu cât îl plătesc pentru asta. Numai că am făcut un atac de panică exact în ultima clipă, m-am răzgândit și m-am întors în American Fork, în Utah. Mi-a zis că nu s-a supărat pe mine pentru că i-am stricat afacerea, însă nu m-a mai sunat la fel de des după aceea și nu a mai venit deloc la mine. N-a trecut mult până să mă uite cu totul, iar eu am adormit plângând multă, foarte multă vreme după aceea.

Credeam că mă părăsise, că mă lăsase singură. Dar, în cele din urmă, mi-am dat seama că fusesem întotdeauna singură. Făcusem absolut tot ce mi se spusese să fac și se întâmplase din nou. Nu fusese nimeni în stare să mă protejeze. Nu mă apărase nimeni. Doar eu singură puteam să mă apăr. Și exact asta am făcut.

Se întâmplă uneori să treacă un an întreg în care să-mi spun că asta-i toată povestea. Dar, în

adâncul sufletului, știu că locul meu este la pușcărie. În adâncul sufletului, știu că locul meu este în iad.

Bineînțeles că acum o va afla toată lumea. Pentru că ei au pus mâna pe scrisori.

---

[8] Referire evidentă la personajul Shelby Mercer, jucat de actrița Mischa Barton, din filmul de groază Homecoming, considerat un foarte reușit exemplu tipologic de personaj negativ feminin (n. red.).

L.T. 5/02

Știu din proprie experiență că niciun caz nu se supune unui șablon standard, însă mecanismele de adaptare ale lui Lynnette depășesc orice limite cunoscute. Comportamentul ei nu pare a fi al unei persoane copleșite de sentimentul culpabilității, ci mai mult o încercare de autopedepsire. În cadrul unei discuții recente, m-a întrebat dacă mi se pare că își ia suficiente măsuri de precauție pentru siguranța ei. Eu i-am spus că și-a limitat viața la doar câteva deprinderi și rutine și că nu sunt de părere că și-ar putea-o reduce și mai mult. A considerat cuvintele mele drept o critică și mi-a răspuns: „Nu fac decât să trăiesc viața pe care el mi-a lăsat-o". „El" fiind Billy Walker. Dar eu i-am spus că nu este așa, că trăiește viața pe care ea crede că o merită. În momentul acela, s-a închis în sine și a refuzat să mai vorbească.

Sunt aproape convinsă că îmi ascunde ceva sau că se află în fază de negare în legătură cu un eveniment pe care refuză să și-l mai amintească. Indiferent despre ce este vorba, am sentimentul că de aici pornesc problemele ei și că aceasta poate explica modul ei auster de viață, agorafobia benevolă și paranoia pe care o manifestă.

— Observații confidențiale din dosarul ședințelor de terapie ale dr. Carol Elliott cu Lynnette Tarkington, mai 2002

GRUPUL DE SPRIJIN AL SUPRAVIEȚUITOARELOR XII:

Iadul

E frig aici de la aerul condiționat. Foarte frig. Mi-au înghețat și oasele. Nu vorbește nimeni cu mine. Nu-mi spune nimeni ce se întâmplă. Dar mi-au lipit scrisorile pe peretele din sticlă, parcă obligându-mă să recitesc fiecare rând. Sunt fotocopii, dar îmi amintesc cum am scris toate frazele acelea pe foile mele frumoase, cu trandafiri la colțuri.

M-au scos de două ori din celulă. O dată ca să mă fotografieze. O dată ca să-mi facă un duș rece. De fiecare dată când m-am întors, am văzut mai multe copii ale scrisorilor lipite pe perete. Fac tot ce pot ca să nu mă uit într-acolo.

De trei ori pe zi, se deschide ușa, intră un polițist cu mai multe tăvi maro în brațe și pune una pe podea, cu toată solemnitatea unui câine care se cacă. Le număr ca să pot ține socoteala timpului. Mi-aduce câte o tavă la fiecare cinci ore și începe de la opt dimineața.

Pe undeva în clădirea asta, toate documentele legate de mine sunt îndesate în tractul digestiv al sistemului judiciar și, foarte curând, când vor deschide ușa, nu mă vor mai duce la duș, ci într-o sală de tribunal, unde vor stabili o cauțiune prea mare, tocmai ca să nu o pot plăti. Iar când se va întâmpla asta, voi fi trimisă la închisoare în așteptarea procesului. Și acolo, o nebună condamnată pe viață, dar ahtiată după faimă, o să mă omoare înjunghiindu-mă cu o periuță de dinți ascuțită la capăt. Probabil că va reuși să și vândă online, cu câteva sute de dolari, arma aceea artizanală, cu care a ucis o Supraviețuitoare. Chiar și dacă Supraviețuitoarea nu era tocmai o Supraviețuitoare.

Și merit asta.

Așa au spus întotdeauna despre mine: că nu sunt o Supraviețuitoare adevărată. Celelalte s-au luptat și și-au înfrânt monștrii. I-au omorât. Dar eu? Ce-am făcut eu? Am atârnat înfiptă în coarnele alea de cerb ca o halcă de carne. Am zăcut pe linoleum în timp ce mi se zdrobea capul. N-am salvat pe nimeni. Eu am fost salvată de Garrett P. Cannon.

Un polițist îmi aduce prânzul; o banană, un măr, două felii de pâine albă, două felii de salam, un pliculeț cu maioneză, două fursecuri mici și un suc de fructe. Mănânc mărul și îmi sar în ochi rânduri din scrisorile mele.

...îmi doresc să fi aici, cu mine, ca să putem fugi...

...cum mai merge cu actoria, ai jucat de curând în ceva...

...ai ascultat noul album Metallica...

Eu îmi aduc aminte că în liceu am fost mereu veselă și fericită, dar scrisorile astea spun altceva.

...tata se poartă cu noi de parcă am fi suspecți și așteaptă doar să facem o singură greșeală, ca să ne bage la pușcărie...

...a obligat-o pe Gillian să frece cada de baie cu periuța ei de dinți...

...aș vrea să apară cineva mai puternic decât el și să-i plătească cu aceeași monedă...

...îl urăsc...

...familia asta e iadul pe pământ...

...aș vrea să-l văd mort...

...s-ar speria prea tare și nu ți-ar zice nimic...

...te implor, salvează-mă...

Tata lucrase și în armată și avea idei fixe despre lege și ordine. Poate că era mai intransigent decât ar fi fost cazul, dar nu-mi amintesc să-l fi urât atât de mult. În fond, toți adolescenții caută conflictele cu lumânarea și nu-mi imaginez că eu aș fi făcut excepție de la regulă. După povestea cu Billy Walker, am șlefuit momentele dificile și am lustruit atât de tare aureola tatei, încât strălucirea ei mă împiedică acum să văd trecutul așa cum a fost în realitate.

În clasa a cincea, doamna Margaret ne-a repartizat tuturor copiilor câte un prieten prin corespondență. Majoritatea celor cu care ne scriam erau în plasament, la fel ca Ricky. Ceilalți colegi ai mei și-au pierdut interesul după câteva luni, dar nu și eu. Nu și Ricky. Ne-am scris vreme de șase ani și nu i-am cerut niciodată să-l omoare pe tata, dar i-am dat adresa de acasă, i-am spus că ar trebui să fugim împreună la Los Angeles, i-am zis că tata zbiera tot timpul la mine și că mama nu-mi lua apărarea. De câteva ori chiar i-am scris că mi-aș dori să nu mai am părinți.

Dar așa vorbesc adolescenții, nu? Chiar dacă acum, când privesc în urmă, îmi dau seama că n-am făcut bine. Însă n-am avut de unde să știu că are în cap o mașinărie ucigașă, care abia aștepta să fie pornită. Și n-am știut niciodată că o poate pune în funcțiune tocmai o fată de șaisprezece ani.

Dacă nu i-aș fi scris, dacă nu i-aș fi dat adresa noastră, dacă nu l-aș fi rugat să mă salveze, Ricky Walker s-ar fi dus altundeva. Nu l-ar fi ucis pe îndrăgitul șef al poliției dintr-un orășel liniștit de provincie. El și cu fratele lui n-ar mai fi omorât încă alți cinci polițiști.

În această secție înghețată, sunt înconjurată de singurii oameni de pe pământ care mă urăsc la fel de mult cât mă urăsc și eu pe mine.

Când m-am trezit la spital, mi-am imaginat că au găsit scrisorile astea, dar nu a zis nimeni nimic. Așa că nu am zis nici eu. I-am tot așteptat să pomenească de ele, dar nu au făcut-o. Așa că mi-am ținut și eu gura. Și, după un timp, am început să uit că le-am scris. Îmi închipuiam câteodată că vor apărea pentru că se aflau totuși pe undeva. Iar nopțile acelea erau cele mai îngrozitoare dintre toate. Atunci

făceam exerciții de gimnastică până nu mai aveam suflu, îmi curățam toate armele până luceau, îmi făceam curățenie în apartament până în zori, doar ca să mă pedepsesc cât mai rău, să sufăr cât mai mult. Numai că nimic din ce făceam eu nu mă durea la fel de tare cum mă durea gândul la apariția acelor scrisori.

Însă nu s-a întâmplat asta.

— Scuze, îmi spune o voce blândă.

Este polițistul căruia i-am rupt degetele și care acum poartă o atelă verde din metal la mâna stângă. Vrea să ia tava cu mâncarea.

— Ai terminat?

N-am mâncat decât mărul. Nu pot să mănânc când se holbează la mine toate scrisorile alea. Văd mâncarea neatinsă pe tavă. Dau din cap. Da, am terminat.

Cum de au ajuns scrisorile în mâna lui Garrett? Dacă-l inviți la o inaugurare de mall tocmai în Alaska, ajunge acolo cât ai clipi, cu condiția să creadă că evenimentul cu pricina i-ar crește vânzările cărții și ale DVD-urilor. Întotdeauna a mușcat momeala, dar momeala trebuie să fie mai întâi aruncată sub nasul lui.

A doua zi, când tânărul polițist cu degetele rupte îmi aduce tava cu mâncare, stau și mă uit mult timp la ea. Aceleași două felii de pâine, aceeași maioneză, aceleași fursecuri, același suc. Numai că astăzi am parizer de curcan, în loc de salam, și o portocală în loc de banană. Cine îmi hotărăște meniul? Trebuie să fie o bucătărie pe undeva în secția asta, iar oamenii de acolo stau toată ziua să numere feliile de pâine, feliile de salam sau parizer, scot cutiile cu suc din frigider. Se uită pe formularele de comandă, se uită peste lista cu deținuți, își fac inventarul.

Dacă stai să te gândești, este un adevărat miracol al logisticii. Sunt convinsă că, dacă aș fi mâncat doar mâncare cușer, ar fi existat o variantă de genul acesta; dacă aș fi fost musulmană, mi s-ar fi adus ceva corespunzător. Asta înseamnă că acolo sunt mai mulți oameni. O întreagă echipă.

Am fost arestată din cauza lui Heather, dar ei i-a venit ideea abia atunci când l-a văzut pe Garrett la televizor, iar el a apărut la posturile de știri pentru că Billy Walker i-a dat scrisorile. Totul s-a întâmplat la doar câteva zile după ce cineva a incendiat centrul unde stătea Heather și după ce Harry Peter Warden a mărturisit că

el comisese crimele de care a fost acuzată Dani. La doar câteva zile după ce cineva i-a urmărit pe Julia și pe Russell Thorn până la mine acasă și i-a împușcat pe amândoi. Și tot atunci Christophe Volker s-a ascuns în cămara de la parter a lui Adrienne, unde a așteptat-o să coboare din dormitor.

În niciun caz nu poate face un singur om toate astea, decât dacă nu cumva este cel mai organizat, cel mai inteligent, cel mai inventiv sociopat din câți există pe lume. Nu, nu este un singur monstru. S-au aliat toți și au făcut o coaliție.

Întrebare: cine este interesat să mă vadă moartă? În niciun caz nu pot să cred că ar fi vorba doar despre simple coincidențe, că diferiți psihopați își văd fiecare în parte de planurile lor de răzbunare, profitând de evenimentele petrecute deja. Am pățit-o cu frații Walker tocmai pentru că nu am observat un tipar identic în toate acțiunile lor. Nu voi mai face niciodată greșeala asta.

Precis l-a dus cineva pe Christophe Volker la tabăra Red Lake. Precis l-a convins cineva pe Harry Peter Warden să-și recunoască fapta.

Precis l-a trimis cineva pe Russell Thorn la mine exact la țanc. Cineva ne-a atacat la mine acasă. Cineva mi-a găsit scrisorile. Cine ne urăște atât de mult? Cine ar putea să-i coordoneze atât de bine și pe cei din pușcărie, și pe cei din afara ei? Cine ne cunoaște absolut toate punctele slabe, abolut toate vulnerabilitățile?

Chiar atrunci, polițistul cu glas domol și degetele rupte îmi aduce tava cu mâncare și mă anunță:

— Vrea să te vadă cineva.

Sunt dusă într-o încăpere mai caldă, cu o masă lungă în mijloc, împărțită în compartimente cu pereți din plexiglas. Există câte un telefon și înăuntru fiecărui compartiment, și afară. Fără să mi se spună absolut nimic, sunt dusă într-un compartiment și mi se cere să stau jos. În cealaltă parte a geamului se află doamna doctor Carol.

Arată obosită. Nici nu s-a fardat. Pe masa din fața ei are un teanc gros de hârtii. Îmi cade receptorul din mână pentru că încă mai am degetele amorțite, dar sunt nespus de fericită că stau față în față cu un om care nu mă urăște.

— Ce se petrece, doamnă doctor Carol? o întreb eu. V-au spus ce se întâmplă? Mie nu-mi spune nimeni nimic, dar cred că mi-am dat seama.

— Încetează! îmi cere ea.

Chiar dacă suntem la doar un metru distanță una de cealaltă, conexiunea telefonică este destul de proastă. Mă aplec spre geamul despărțitor și vorbesc mai încet.

— E cineva în spatele a tot ce se întâmplă, spun eu. De fapt, cred că sunt mai multe persoane. Doar așa se poate explica faptul că toate lucrurile astea au loc în același timp. Cineva și-a pus în cap să ne distrugă grupul.

Observ că se uită peste umărul meu drept. Mă uit și eu în spate, dar nu este nimeni.

— Trebuie să ne refugiem undeva și să începem să punem lucrurile cap la cap, zic eu. Trebuie să facem rost de lista cu persoanele care i-au vizitat la pușcărie pe Harry Peter Warden și pe Billy Walker. Sunt aproape convinsă că vom găsi aceleași nume. Probabil că eu voi mai fi în siguranță aici, una sau două zile, așa că trebuie să faceți cumva și să le strângeți pe toate fetele care au mai rămas și

care nu sunt internate sau închise și să le duceți într-un loc foarte sigur. Suntem ținte ușoare, dacă rămânem răspândite peste tot.

Doamna doctor Carol se uită lung la mine. Parcă nu înțelege nimic din tot ce-i spun. Mi-e din ce în ce mai greu să-mi păstrez calmul, dar știu că trebuie s-o fac. Inspir adânc de două ori. Ea începe să vorbească:

— De ce-ai făcut-o, Lynnette? De ce?

În primul moment, îmi închipui că se referă la scrisori, dar apoi reușesc să citesc primul rând de pe hârtia din vârful teancului pe care îl are în față. Nu mai vreau nimic altceva decât să mă pot întoarce în timp și să nu mai fac ce am făcut, pentru că recunosc titlul de pe pagina aceea:

Grupul de sprijin al Supraviețuitoarelor, de Lynnette Tarkington.

Am nevoie de tot autocontrolul care mi-a mai rămas, ca să nu închid imediat telefonul.

— N-am scris eu aia, spun mecanic.

— Am primit-o aseară pe e-mail, îmi zice. Toate am primit-o.

Câtă vreme mai sunt capabilă să mă uit în jos, acolo unde plexiglasul se îmbină cu masa, îmi pot imagina că fața ei este la fel de departe de mine ca și vocea.

— Care „toate“?

Însă tonul meu este slab, înfricoșat.

— Nu știu cum se simt acum Marilyn și Heather, spune doamna doctor Carol. Dar pot să te asigur că eu sunt profund jignită de felul în care m-ai descris.

— Exact asta vrea și el, zic eu. Nu înțelegeți? Vrea să ne dezbine. Vrea să ne tulbure mințile ca să nu ne mai putem concentra asupra lucrurilor importante.

— Niciodată nu v-am considerat niște trofee, continuă doamna doctor Carol, făcându-se că nu mă aude. Nu vă colecționez. Sunteți pacientele mele și țin mult la fiecare dintre voi. Mi-am consacrat o foarte mare parte din carieră ajutorării femeilor ca voi. Mi-am petrecut o foarte mare parte din viață încercând să creez o lume în care să nu mai existe femei care să sufere cât ați suferit voi.

— Cel mai important lucru este să aflăm cine face toate astea, spun eu. Cu cartea aia vrea doar să ne distragă atenția. Mi-a furat-o cineva din hard.

— Nu trebuia s-o fi scris! țipă ea, făcând să vibreze difuzorul receptorului pe care-l țin la ureche. Cum adică, să mă acuzi că-mi neglijez copiii, pentru că am ținut o ședință de terapie cu voi în Ajunul Crăciunului?! Cum de ți-a putut trece prin minte așa ceva?! Tocmai tu ești cea care te-ai zbătut din răsputeri să ținem ședința în ziua aia. Chiar crezi că vă tratez ca pe niște animale de companie?

— Niciodată n-am zis asta, încerc eu să neg.

— Scrie în cartea ta! mă contrazice ea. Cum de poți veni la ședințele de grup, când ai o părere atât de proastă despre mine? Din moment ce îți bați joc de mine și mă vorbești de rău pe la spate? De ce mă urăști?

Toate cuvintele pe care le-am scris vreodată se năpustesc acum asupra mea ca să mă tortureze. Cuvintele din scrisori. Cuvintele din cartea asta. Toate s-au transformat într-o armă care mă atacă. Tot ce am gândit eu vreodată s-a întors împotriva mea, iar acum gândurile astea

mă rănesc de moarte. Cine anume ar fi știut cum să coordoneze totul, cine anume ne-ar cunoaște toate temerile, cine anume ar ști cum să ne schilodească din punct de vedere psihologic?

Ridic privirea și văd cum doamna doctor Carol se uită la mine prin plexiglasul zgâriat și pătat.

— De ce? mă întreabă ea din nou. Atâta vreau să știu: de ce?

— Nu știu, șoptesc eu.

— Să nu te mai apropii de noi, să nu mai vii la grup, spune ea. Nimeni nu mai vrea să aibă de-a face cu tine. Eu nu mai vreau să am de-a face cu tine.

Și acum înțeleg. Acum știu. Cred că ceva din reacția ei mi-a deschis ochii. A exagerat prea mult. Ca o actriță proastă într-o piesă proastă, încercând doar prin țipete să convingă spectatorii că durerea ei este reală. Nu-i tocmai în regulă faptul că, deși pretinde că ar fi extrem de supărată, și-a făcut totuși timp să printeze întreaga mea carte și să o aducă aici ca pe un obiect de recuzită, dar unul fără legătură cu

realitatea, pentru că teancul ăla de foi este mult prea gros pentru cele douăzeci și cinci de mii de cuvinte pe care le-am scris.

— De ce faceți asta? o întreb eu.

Dintr-odată, îmi vin în minte o mulțime de motive, prea multe: poate vrea să-și relanseze cariera, poate este sociopată și toată chestia asta i se pare teribil de distractivă, poate pur și simplu s-a săturat să ne mai audă văicărindu-ne tot timpul.

— Sper să primești ajutorul de care ai nevoie, spune ea.

Pune receptorul pe blat și mie îmi păcănește timpanul. Se apleacă să-și ia geanta.

— Doamnă doctor Carol? strig eu tare, sperând că o să mă audă. Doamnă doctor Carol!

Aud niște foșnete în spate. Vin să mă ia de aici. Doamna doctor Carol se sprijină de spătar, își masează fruntea, spune ceva ce eu nu aud.

— Luați receptorul! zbier eu, lovind în peretele din plexiglas. Răspundeți-mi!

Zgudui masa și strig în același timp. Sunt într-un hal fără de hal de furioasă. Doar pe mine însămi am mai fost vreodată așa de furioasă.

— Carol! zbier eu iarăși, renunțând la orice fel de adresare politicoasă. Te cunosc! Am avut încredere în tine! Toate am avut!

Mă înșfacă niște mâini de brațe. Alte mâini îmi culcă fața pe blatul mesei și mi-o apasă.

— Am avut încredere în tine! urlu eu. Am avut încredere în tine!

Gardienii îmi pun cătușele și le strâng atât de tare, încât simt că-mi intră în oase. Iar când mă ridică de pe scaun, îmi răsucesc brațele la spate până am senzația că îmi ies umerii din articulații. Mai apuc să văd spatele lui Carol, care iese în fugă din sala de vizite. Știu că nu mă mai poate auzi, oricât de tare aș striga.

Am mare nevoie de un telefon. Trebuie neapărat să le avertizez pe celelalte. Să le spun că ea este. Dar nu contează cât de mult îi implor pe polițiști, pentru că par să nu mă audă. Iau budinca de ciocolată pe care mi-au adus-o la cină, o strivesc și o întind peste peretele din plexiglas. Îmi înfund toaleta cu

fasole verde și chiftele de pui. Izbesc încontinuu tava de ușa celulei timp de zece minute.

Apar trei polițiști în echipamente de protecție și mă pun în lanțuri. După care sunt dusă într-o cameră de interogatoriu. Iar atunci când mă aduc înapoi în celulă, văd că toaleta a fost desfundată și că tot spațiul a fost spălat cu jet de apă. Mai sunt încă bălți pe jos și se mai scurg încă șiroaie de pe peretele de plexiglas. Și tot este îngrozitor de frig. Și tot nu vrea nimeni să vorbească cu mine indiferent cât de tare m-aș strădui eu să explic ce se întâmplă.

Neapărat trebuie să ajung la un telefon. Dacă aș reuși, aș putea să le avertizez pe Marilyn și pe Heather.

Mă tot rog de ei, până când mă ustură gâtul și nu mai am deloc glas. Atunci încep să dau cu piciorul în peretele din sticlă și este trimisă din nou echipa de intervenție. Acum mă scot din lanțuri și mă îndeasă într-o chestie din vinil albastru deschis, ermetică, vătuită și cu găuri la subsuori. Este un fel de costum de prevenire a suicidului. Cică i se zice „Fergie“. Încerc din

nou să dau cu piciorul în peretele din plexiglas, dar nu reușesc decât să cad pe spate și să mă izbesc cu capul de podea.

Mă lasă multă vreme să zac acolo – întinsă pe jos, incapabilă să mă mișc, cu ochii la scrisorile mele lipite de peretele din plexiglas.

Abia aștept să ne întâlnim din nou, scrie acolo, în caligrafia unei tinere neștiutoare. *Abia aștept să facem din nou dragoste, după care ai să-mi spui ce anume vrei să-i faci tatălui meu.*

Încă eram virgină în seara aceea de Ajun, când a apărut Ricky Walker la noi acasă. Nu mă culcasem niciodată cu el. Cum aș fi putut s-o fac?! Nu eu am scris scrioarea asta. Da, sigur, este același scris, iar foile sunt tot cu trandafirași la colțuri. Numai că sunt altfel trandafirașii ăștia, nu mi se par la fel de frumoși, la fel de bine făcuți ca aceia de pe foile originale. Concluzia: unele dintre scrisorile acestea nu sunt ale mele. Unele dintre ele sunt falsuri.

Încerc să-i spun asta polițistului care îmi aduce tava cu mâncare. Îi mai spun că trebuie neapărat să vorbesc cu cineva. Că este foarte important ce am eu de spus. Îl implor cât pot

de mult, mă usturǎ gâtul și sunetele pe care le scot parcă ar fi niște măcăituri de rățuște călcate de mașină. Dar nu mă ascultă. Nimeni nu vrea să mă asculte. Nu mai merit să fiu ascultată de cineva.

— Îmi pare rău.

Asta-i tot ce-mi zice. Evită să se uite în ochii mei, lasă tava pe podea și iese repede.

La micul-dejun îmi aduce un coltuc de pâine și o sticluță cu apă, pentru că asta primesc deținuții care nu au fost cuminți. Și din nou îl implor să mă lase să dau un telefon, unul sigur, atâta tot. Nici măcar nu se uită la mine. Se poartă de parcă ar fi singur aici și mă întreb dacă aude ce spun. Poate doar mi se pare că vorbesc cu el? Poate am început să-mi pierd mințile?

Vorbesc cât pot de tare câteva minute, ascultând cum îmi răsună vocea în spațiul acela strâmt. Și răsună tare. Dar asta nu dovedește nimic. Poate mi se pare. N-am de unde să știu dacă vocea aia chiar iese acum din gâtul meu.

Chestia asta antisuicid în care m-au înfășurat este prea grea și nici nu pot să stau în fund, pentru că nu se îndoaie aproape deloc. Așa că

mă întind pe spate și mă holbez în tavan și încerc să nu mă gândesc la scrisorile alea false. Și încerc să nu mă gândesc la câtă încredere am avut în doamna doctor Carol. Toate am crezut în ea. Toate ne-am deschis sufletele în fața ei și toate am crezut ce ne-a spus și toate ne-am fi dus oriunde ne-ar fi trimis ea.

Mă gândesc la toate dosarele ei despre Supraviețuitoare și mă gândesc la dosarul de pe biroul ei, acel dosar despre Stephanie Fugate. Și încerc să-mi dau seama de cât de mult timp ne colecționează și frigul pătrunde prin protecția antisuicid, îmi străpunge carnea și îmi face oasele să pârâie.

Dar dacă mă înșel? Dacă Christophe Volker a cedat în cele din urmă și a mărturisit? Dacă altcineva – vreun hărțuitor, obsedat de poveștile noastre – a încercat s-o ucidă pe Julia în apartamentul meu? Și dacă Heather a incendiat chiar ea centrul de reabilitare și apoi a mințit pe toată lumea? Și dacă Harry Peter Warden a inventat o poveste ca să scape din pușcărie și dacă Billy Walker s-a hotărât, în sfârșit, să dezvăluie locul unde se aflau

scrisorile? Și eu am scris cartea aia, am scris și scrisorile alea, și acum încerc să fug de pedeapsa pe care o merit pe drept.

Am turnat șampon în ochii lui Gilly pentru că pe etichetă scria *Fără lacrimi* și am tras concluziile greșite și am acționat în conformitate cu ele și i-am făcut rău unei persoane dragi. Dacă singura conspirație este doar aceea care există în capul meu?

Nu.

Doamna doctor Carol este singura concluzie logică. Ea trebuie să fie. Precis ea este.

Dacă nu, înseamnă că îmi pierd mințile.

Mi se dă alt coltuc de pâine la prânz, dar nu-l mănânc. La cină, tava îmi este din nou adusă de tânărul polițist cu degetele rupte.

— Am ceva pentru tine, îmi spune el.

Mă chinui să mă ridic în capul oaselor, dar chestia aia în formă de tub din pânză tare mă împiedică, așa că nu reușesc decât să mă proptesc oarecum cu spatele de perete. Țin picioarele drepte în față. Tânărul polițist se uită

în spate ca să se asigure că nu-l vede nimeni, după care scoate repede din buzunar un baton de granola și îl pune pe tavă.

— Trebuie să-ți păstrezi puterile, îmi zâmbește el.

Ele vor face tot ce le spune doamna doctor Carol Elliott să facă. O vor urma într-un loc uitat de lume, unde ea și-ar încheia terapia, distrugându-le una după alta. La Sagefire le-ar duce, în stațiunea balneară din munți. Asta ar face. Le-ar ține prizoniere acolo și le-ar distruge mințile și ele ar muri, dar fără să-și fi pierdut nicio clipă încrederea în ea.

— Îmi trebuie un telefon, zic eu răgușit.

— Îmi pare rău, spune tânărul polițist. N-am putut să-ți aduc decât batonul ăsta. E tot ce pot să fac.

Și mie îmi pare rău.

Costumul ăsta antisuicid mă ține imobilizată și îmi înțepenesc mușchii. Îmi zvâcnesc dureros picioarele, din cauza slabei circulații a sângelui. Aș vrea să îmi pot încrucișa brațele, ca să-mi fie cât de cât cald, dar nici măcar nu pot să le

îndoi. Polițistul cu degetele rupte se întoarce, se uită la batonul cu cereale de care nici nu m-am atins și clatină dezamăgit din cap.

Îmi pune pe lespedea-pat o altă tavă și se așază pe vine ca să se uite în ochii mei.

— Te rog, murmur eu printre buzele crăpate. Trebuie să-mi aduci un telefon.

— L-ai iubit cu adevărat? mă întreabă el.

Mi-e atât de amorțită mintea, că nici nu-mi dau seama despre cine vorbește.

— Pe Ricky Walker, mă ajută el. Chiar atât de mult l-ai iubit?

— Nu, hârâi eu, neînțelegând unde vrea să ajungă.

— Păcat! zice el.

Întinde mâna și îmi acoperă gura. Îmi astupă și nările, așa că nu mai pot să respir. Simt gustul sărat al palmei lui. Nu mai am aer. Încerc să mă ridic, dar mă împiedică foarte ușor s-o fac, chiar dacă își folosește mâna cu degetele rupte. Se uită în spate, după care se uită la mine și văd că are expresia unui om care-și face plinul la mașină. Nu este furios. Este nebun.

— O să moară toți de invidie, îmi spune el.

Cine a zis că polițiștii nu pot fi și ei monștri? Am ajuns la capătul drumului, dar trupul meu încă se mai luptă instinctiv. Îl zgârii pe mâini cât pot eu de tare, dar nu prea am niciun fel de forță, din cauza costumului ăstuia tâmpit. Încerc să-l lovesc cu picioarele, dar tubul mi le blochează. Îmi pulsează tâmplele din cauza lipsei de oxigen. Mi se încețoșează instantaneu privirea și nu mai văd nimic și nici de auzit nu mai aud.

N-am realizat nimic. Am abandonat-o pe Julia, rănită și plină de sânge. Am fugit. Am fost arestată. Am ajuns aici. Am murit. Toate planurile mele au fost inutile, toate punctele mele forte au fost de fapt doar mari slăbiciuni deghizate. N-am salvat pe nimeni. Am scris scrisorile alea. Am scris cartea aia. Asta-i tot ce am făcut.

Plămânii mei nu mai ripostează. Încep să văd negru în fața ochilor.

Parcă aș fi în adâncul unui puț și de pe marginea lui ajunge cu greu până la mine vocea lui Garrett P. Cannon.

— Bine c-am venit la timp, spune el.

Polițistul se întoarce. Garrett este în pragul ușii de la celulă.

Polițistul își ia mâna de pe gura mea și trag cu nesaț aer în piept, fără să-mi pese că mă înec. Parcă nu reușesc să-mi oxigenez creierul. Fără să se ridice, polițistul duce mâna după arma de la șold. Garrett îl lovește drept în bărbie cu piciorul încălțat cu cizmă de cowboy, iar polițistul cade în fund, după care cade pe spate și se lovește cu țeasta de peretele din bolțari.

— Boule! zice Garrett și se apucă să îl calce în picioare.

Îmi pierd cunoștința.

CARL HARTMAN: În regulă. Deci, dumneavoastră și Sofia i-ați văzut pe băieți intrând în casă?

MARILYN TORRES: Carlos și Tug, ei s-au dus după omul ăla. După care n-am mai auzit nimic, mult timp, chiar foarte mult. Și atunci Luis a vrut să intre după ei.

CARL HARTMAN: Și de ce n-a făcut-o?

MARILYN TORRES: Pentru că are handicap și nu l-am lăsat noi.

CARL HARTMAN: Ne puteți spune ce s-a întâmplat după aceea?

MARILYN TORRES: A apărut pe motocicletă celălalt bărbat și părea atât de normal, atât de zdravăn la cap! N-am știut cine era. Și a început să vorbească cu noi și ne-a făcut să ne simțim bine.

BOUDE ENRIGHT: Ce anume v-a spus?

MARILYN TORRES: Păi, chestii drăguțe, știți și dumneavoastră de care... chestii pe care le spui dacă ești normal.

CARL HARTMAN: Și ce s-a întâmplat apoi?

MARILYN TORRES: Celălalt bărbat a ieșit pe prispă cu o armă.

BOUDE ENRIGHT: Și cum arăta „celălalt bărbat"?

MARILYN TORRES: Nu-l mai văzusem înainte. Era scund și gras și cu un tricou cu steagul confederat pe piept. Și arma aia a lui era cu țeavă scurtă și...

CARL HARTMAN: O pușcă cu țeava retezată?

MARILYN TORRES: Da. Și bărbatul de pe motocicletă, cel care păruse atât de normal la început, l-a prins pe micuțul Luis și... ăăă... l-a pus peste... ăăă...

CARL HARTMAN: Vreți să vă lăsăm puțin ca să vă liniștiți?

MARILYN TORRES: L-a pus peste șaua de la motocicletă.

BOUDE ENRIGHT: Și?

MARILYN TORRES: Și a scos un brici din cizmă și l-a scalpat pe viu.

— Transcrierea declarației lui Marilyn Torres, supraviețuitoare într-un caz de omucidere multiplă, dată în fața locotenentului Boude Enright și adjunctului Carl Hartman, 17 iulie 1978

GRUPUL DE SPRIJIN AL SUPRAVIEȚUITOARELOR XIII:

Sacrificiul suprem

Când îmi revin, văd că nu mai sunt în costumul Fergie. Și mai văd că sunt într-o altă celulă, fără scrisorile mele lipite pe peretele transparent, prin care eram supravegheată. Un paramedic își mișcă lanterna prin fața ochilor mei. Mă întreabă câte degete văd că ridică. Îmi încerc norocul.

— Trei?

Sunt dusă la duș. Când mă întorc, găsesc pe o bancă hainele mele de stradă frumos împăturite. În fața lor se află o cucoană cu figură supărată, care pare a fi mare șefă în secția asta de poliție. Mă șterg cât pot de bine cu prosopelul ăla aspru, mic cât o cârpă de vase, și mă îmbrac pe pielea încă udă și rece. Însă, în tot acest timp, încă mai simt pe limbă gustul sărat de la palma acelui tânăr polițist. Și, în tot acest timp, mă aștept ca polițista asta să-și scoată bastonul și să-mi sfărâme rotulele, să-mi zdrobească traheea, să mă lase să mă înec cu propriul sânge pe podeaua din beton.

Dar nu face nimic din toate astea. Doar mă încătușează și mă duce într-o cameră de interogatoriu, unde stau și aștept foarte, foarte mult timp să se întâmple ceva.

În cele din urmă, se deschide ușa și apare Garrett P. Cannon. Poartă unul dintre numeroasele lui costume bej și pe cap are o pălărie uriașă de culoare albă.

— Gata de drum? mă întreabă el. Mergem împreună în Utah. Că poliția din Los Angeles și-a dat seama că n-are mijloacele necesare ca să te țină în siguranță, așa că o să ne întoarcem în American Fork, unde o să fii judecată în calitate de complice la asasinarea mamei tale, a iubițelului tău, a sărmanei tale surioare, a ofițerului Miller și a tatălui tău. Și crede-mă când îți zic, Lynnette, că vom găsi noi o modalitate să mai adăugăm câțiva anișori la sentință și pentru moartea părinților tăi adoptivi și pentru cei trei polițiști uciși tot atunci în exercițiul funcțiunii. Să vezi ce-o să ne mai distrăm. Ca pe vremuri.

Și îmi face cu ochiul.

— Terapeuta mea l-a pus să facă asta? îl întreb eu.

— Pe cine? se face Garrett că nu pricepe, dar i se șterge rânjetul de pe buze.

— Doamna doctor Carol l-a pus pe polițistul ăla să mă atace?

— Agentul Dean Foley era un mare fan de-ai tăi, zice el. Se pare că a așteptat întreaga viață ca să poată pune mâna pe tine.

— N-a făcut-o de capul lui, spun eu. Este o întreagă conspirație. Va încerca altcineva.

— Știi ceva, madam Oliver Stone[2]? Mă doare fix undeva. Haide, mișcă!

Când polițistul deschide ușa care dă în parcare, soarele parcă vrea să-mi scoată ochii cu ghearele lui ascuțite. Pielea mea înghețată soarbe cu lăcomie căldura. Ăsta-i unul dintre principalele motive pentru care m-am mutat la Los Angeles: aici nu este niciodată iarnă. De o săptămână port doar hainele astea și sunt mototolite și jegoase, dar sărutările soarelui mă readuc la viață, iar aerul miroase a proaspăt și a verde, nu a produse de curățenie.

— Mișcă-ți curu', mă îndeamnă din spate un polițist umflat cu steroizi.

Îmi târâsc picioarele în urma lui Garrett. Aud cum îmi zdrăngănesc lanțurile pe ciment. Încerc să mă uit bine în toate părțile, pentru că este foarte posibil ca doctorița Carol să-și fi trimis lunetistul și aici, dar atenția îmi este distrasă de culorile strălucitoare din jur.

Și mă copleșește mulțimea de camionete, și de SUV-uri, și de automobile sport. Mă emoționează verdeața, cerul senin fără niciun nor. Adierea vântului are miros de California, iar eu am impresia că sunt condusă la altarul pe care voi fi sacrificată.

Chiar atunci când mi se mai obișnuiesc ochii cu strălucirea razelor reflectate în parbrize, trebuie să-i închid din nou, pentru că văd mașina lui Garrett: același Cadillac Seville roșu, fabricat în 1976. Și ultimii douăzeci de ani dispar într-o clipă.

— E o splendoare, se extaziază polițistul îndopat cu steroizi, aplecându-se ca să-mi scoată lanțurile de la glezne.

— Prima mea mașină, se laudă Garrett. O să mă coste benzina peste o sută jumate de dolari până la Provo, dar merită fiecare bănuț.

Nu vreau să mă urc în mașina lui. De prea multe ori m-a pipăit peste tot în ea. Dar atunci când deschide portiera din spate și mă împinge înăuntru, apăsându-mi capul cu mâna – așa cum învață polițiștii încă din prima zi de instrucție și o fac până în ultima lor zi de viață –, nu mă împotrivesc. Ce rost ar avea? Nu pot decât să mă supun.

Îmi desface cătușa de la o mână și o prinde de o bară metalică de lângă tavan.

— Stai bine? mă întreabă el, după care trântește portiera fără să-mi aștepte răspunsul.

Mă bucur de căldură, în timp ce el și polițistul mai stau la taclale. Mașina asta a fost mândria lui Garrett, dar acum a instalat în ea bara aia din metal de care să imobilizeze deținuții și a pus între locurile din față și bancheta din spate o plasă groasă din metal negru. Încerc portiera. Nu se deschide din interior.

— ...dar să treci tu pe la mine și am să te bat măr la cărți, își ia Garrett rămas-bun și se urcă la volan.

Trântește portiera și-i face semn cu mâna polițistului care pozează cu telefonul mașina

asta ridicolă. Garrett are mare grijă cum ține capul întors, ca să nu i se vadă pielea lăsată de pe gât.

— Centura, Lynnette, îmi zice el, pornind motorul. Mai am treabă cu tine, așa că nu vreau să-ți spargi dințișorii ăia drăgălași în vreun accident.

Ieșim în stradă. Cadillacul huruie ca un tanc.

— Pornim la drum, dar să știi că nu-i un drum din cărămidă galbenă, mă anunță el, făcându-și loc în traficul aglomerat de la începutul serii și lăsând în urmă secția de poliție. Sau poate tu crezi că o injecție letală e totuna cu Vrăjitorul din Oz.

Pe lângă noi trec multe mașini, iar pasagerii din ele se tot uită la mine, dorindu-și să poată face o poză cu infractoarea din Cadillac.

— Știi..., începe el. Automobilul ăsta mi l-am cumpărat din primii bani pe care i-am primit pentru filmele alea ale fraților Walker. M-au plătit pentru fiecare zi în care am fost pe platou și n-am făcut decât să am grijă ca actorii ăia care-i jucau pe polițiști să nu-și țină armele ca niște nătărăi.

Mă las pe podea, cu mâna încătușată în sus. Nici aici nu sunt complet protejată, dar măcar nu poate să tragă nimeni în mine prin geamul din spate. Cum de am ajuns în situația asta? Doar cu o săptămână în urmă eram liberă; acum trecutul m-a prins și este flămând și vrea să mă devoreze. Cum de a reușit doctorița Carol Elliot să facă toate astea de una singură? Cu siguranță că a avut nevoie de ajutor, de ajutorul cuiva pe care noi să nu-l suspectăm, de ajutorul cuiva ca... Heather. Cea care a chemat poliția, cea a cărei poveste nu se mai leagă dacă o spune de două ori, cea care ar fi putut foarte ușor să incendieze centrul de reabilitare unde stătea, cea care se afla deja la Marilyn când am ajuns eu acolo. Și, insist asupra acestui fapt, cea care a chemat poliția ca să mă bage în celula aia unde Dean Foley a încercat să mă omoare.

— Nu mi-a plăcut niciodată de tipul ăla care a jucat rolul meu, zice Garrett. Probabil că-i mult prea greu să-mi reproduci aura, personalitatea, felul în care mă port și vorbesc și rezolv toate problemele și treburi din astea. Niciun actor nu are cum să le învețe. Știi ce mi-a răspuns regizorul, când i-am zis că ar trebui să-mi interpretez propriul rol? Domnule

Cannon, atât de multă autenticitate ai aduce filmului, că toți ceilalți actori ar părea niște impostori. Și mare adevăr a spus.

Mă lipesc de portiera din dreapta ca să-mi protejez capul și pieptul de oricine ar trece în direcția aia; dar încă sunt vulnerabilă în partea stângă. Mă ghemuiesc și mai tare pe jos. Dar de ce mă mai chinui? Și-au executat foarte bine planul. Au pus toate detaliile la punct de multă vreme. Au fost mereu cu trei pași înaintea mea. Iar eu sunt neputincioasă și singură, în timp ce ei sunt puternici și mulți.

— Ce naiba, Lynne! exclamă Garrett de dincolo de plasa metalică. Termină cu târâtul ăla pe jos și stai ca lumea pe banchetă. Chiar acum! Dacă nu vrei cumva să opresc mașina și să-ți dau cu spray paralizant în nas.

Nu vreau, dar n-am ce face. Așa că mă urc înapoi pe banchetă. Garrett oprește la un fast-food. Mi se declanșează brusc reflexul pavlovian și încep să salivez. Atât de foame îmi este, că nici nu mai țin cont de instinctul de autoconservare și casc gura la pozele cu felurile de mâncare, la fel ca o țărancă ajunsă pentru prima oară la oraș.

— Ziua bună! zice Garrett în microfon. Vreau și eu un burger cu curcan și guacamole, cu mai multă brânză, și niște cartofiori prăjiți, tot cu multă brânză și cu ardei iute, și un shake mediu de portocale. Plus o cola dietetică mică, așa... de gust.

— 12 dolari, 79 de cenți, spune vocea de robot.

— Trebuie să am grijă să nu mă îngraș, spune Garrett, pornind mașina. Of, la naiba, Lynne, am uitat. Tu vrei ceva?

Probabil că a auzit cum îmi chiorăiau mațele.

— Da.

— Ai bani? vrea el să știe, uitându-se la mine prin oglinda retrovizoare.

— O să ți-i dau înapoi.

— Avem nouă ore de mers până la Provo. Uite, mestecă niște gumă.

Și vâră un pachețel printr-un ochi al plasei metalice. Nu întind mâna și cade pe jos. Aroma de unt fierbinte din punga lui îmi tortureazã stomacul. Intrăm din nou pe

autostradă și eu mă jur că nu o să mă milogesc de el să-mi dea un cartof prăjit. Nici de o gură de suc n-am să mă milogesc.

— Vrei să-ți zic un secret? mă întreabă Garrett acum, trăgând cu poftă din pai. Știam că puștiul ăla... Foley... era cam amorezat de tine. Știu tot ce se poate ști despre tipii care au făcut o obsesie pentru tine. Am făcut în așa fel încât să fie de serviciu când te-am adus și, recunosc cu toată sinceritatea, m-am mirat foarte tare că nu s-a repezit asupra ta din primul moment. Dar știi și tu cum se zice: doar cu răbdarea treci marea.

— Ți-ai dorit să mă omoare?! exclam eu, uluită la culme că încă mă mai urăște atât de mult.

Poate mă înșel. Poate nu doamna doctor Carol ne vrea moartea.

— Ce mi-am dorit eu a fost ca poliția din Los Angeles să priceapă că este extrem de nepregătită să-ți asigure protecția în stare de detenție, spune el. Plus că am vrut să petrecem ceva timp doar noi doi singuri, așa, ca pe vremuri.

Mă ia cu amețeală. Ne îndreptăm spre colinele din San Bernadino. Garrett își despachetează

burgerul și mușcă din el, după care îl pune înapoi în pungă. Și-l păstrează pentru mai târziu. Îmi dau seama că exact la el ar fi apelat doamna doctor Carol.

— Există o legătură foarte strânsă între noi, Lynne, îmi zice el.

Am trecut de Rancho Cucamonga și traficul nu mai este atât de aglomerat, când urcăm spre munți, pe șoseaua 15. Peste tot nu se văd decât pietre și câmpuri necultivate și depozite mici, care au în față desene cu șoricei care se opintesc să-și care geamantanele. Mi-este atât de foame, că mirosul de la burgerul ăla cald mă înnebunește de-a dreptul.

— Amândoi știm că sunt momente în viață când trebuie să îți faci singur dreptate.

Garrett dă întruna din gură atunci când este neliniștit; și este neliniștit doar atunci când încearcă să-și ia inima în dinți și să facă ceva ce nu vrea să facă. Încerc cătușa prinsă de bară. E prea strânsă. Știu că sunt transpirată toată, chiar și pe mâni, dar nici așa n-aș reuși să mi-o dau jos. Mă uit în jur după ceva ce aș putea să

folosesc pe post de armă. Dar singurele arme de aici sunt dinții și unghiile mele, plus pachețelul cu gumă de mestecat.

— Știi, nici nu mi-a venit să cred când am auzit că procurorul din Provo are scrisorile alea de amor ale voastre, spune Garrett, dar fără să mă mai privească în oglinda retrovizoare. Dar atunci când m-am dus la el și le-am citit, jur că am avut senzația că mi se redeschid niște răni închise de multă vreme. Și că ies niște viermi din rănile alea și că încep să mișune peste tot și că îmi dau toată viața peste cap. Nu-mi plac deloc viermii, Lynne, mi-e scârbă de ei. Ți-am zis asta vreodată? Ăsta-i motivul pentru care nu mă duc la pescuit.

Poate reușesc să fac ceva cu cureaua mea. Să mi-o răsucesc în jurul pumnului și să-l lovesc cu catarama. Pe vremuri m-am gândit să-mi ascund o lamă în căptușeala jeanșilor, dar n-am ajuns s-o fac. Au trecut anii și eu m-am lăsat pe tânjală și am devenit mai nehotărâtă și mai leneșă. Iar în tot acest timp, doamna doctor Carol s-a deșteptat și mai mult la cap și s-a organizat mai bine și a căpătat mai multă forță.

Nu există absolut nicio variantă a acestui scenariu în care eu aș scăpa cu viață. În care ar scăpa cu viață oricare dintre noi.

A trimis pe cineva s-o omoare pe Adrienne și i-a frânt inima lui Dani, ținând-o departe de Michelle. O s-o termine și pe Julia, după care o s-o ucidă pe Marilyn, apoi pe Heather, și apoi pe mine, și apoi...

Pe Stephanie.

— Procurorul avea scrisoricile alea de amor chiar de la Billy Walker, continuă Garrett. Le îngropase lângă mormântul fratelui său. Habar n-am de ce n-a pomenit înainte de ele, dar cine are habar despre cum funcționează mintea unui nebun? Să știi că am ținut foarte mult la tăticuțul tău. Eram de acord în toate privințele. Știu că era iute la mânie, dar înțelegea că eu îmi făceam datoria. Și că se putea baza pe mine să iau cele mai dificile decizii.

Stephanie Fugate. Îmi amintesc acum de dosarul de pe biroul doamnei doctor Carol. Îmi amintesc de zâmbetul ei, care-i lăsa să se vadă aparatul dentar: zâmbet de adolescentă prostuță, dar optimistă. Îmi amintesc cum se

uita curioasă la lumea din jur printre șuvițele bretonului. Semăna tare bine cu Gillian, sora mea.

E leită Gillian.

Trecem pe lângă un parc eolian abandonat, unde palele rotoarelor se mișcă alene. Apoi traversăm un cătun care încă mai dă semne de viață: o firmă colorată în roșu și alb în fața unui birt; o firmă în negru și galben pe care parcă un elev de clasa întâi a mâzgălit cuvântul *Bufet;* o parcare plină de gropi, înconjurată de un gard din lanțuri care atârnă până la pământ. După care rămânem iarăși doar noi doi și colinele pârlite de arșiță.

— Nu-mi place să-și bată nimeni joc de amintirile mele despre oamenii la care am ținut și acum nu mai sunt printre noi, zice Garrett. Mă enervează foarte tare scrisorile alea, din care lumea află de defectele tăticuțului tău.

Eu mă gândesc la Stephanie și la toate dosarele alea ale copilelor supraviețuitoare, din biroul doamnei doctor Carol. De ce le păstrează? Mi-amintesc ce mi-a spus când m-a vizitat la închisoare: „Mi-am petrecut o foarte mare

parte din viață încercând să creez o lume în care să nu mai existe femei care să sufere cât ați suferit voi“.

Unde s-a mai pomenit ca leacul să fie mai rău decât boala?

Garrett reduce viteza, apoi cotește și intră pe o șosea îngustă, cu două benzi, asfaltată, care șerpuiește printre coline. Trecem pe lângă niște case pe jumătate construite și abandonate acum, iar el conduce mașina în spatele uneia cu geamurile sparte și cu cablurile electrice atârnând din orificiile unde ar trebui să fie becurile verandei. Jumătate din acoperiș a fost acoperită cu țigle roșii, iar peste cealaltă jumătate este pusă o foaie gudronată, sfâșiată de vânt.

Bineînțeles că oprim aici. Garrett n-ar face niciodată mizerie în interiorul mașinii lui dragi. Acum se dă jos, iar eu îmi analizez opțiunile. Nu că ar fi prea multe. Dacă aș lua-o la fugă spre casa pe jumătate terminată și nu ar mai reuși să mă prindă?

Garrett deschide portiera, trăgându-mi și brațul drept odată cu ea. Ține pistolul în mâna stângă, cu țeava în jos. Nu văd drumul din

locul ăsta. Și nu cred că are de gând să mă bage în casă. În sfârșit mi-am dat seama ce se va întâmpla și este prea târziu. Sunt prea înceată. Prea proastă. Fac degeaba umbră pământului.

— Coboară, Lynnette! îmi ordonă el. E momentul să ne reglăm conturile.

— Garrett..., încep eu.

— Nu, nu, nu! M-am hotărât. Întoarce-te cu spatele la mine.

Mă dau jos din mașină. M-a luat cu amețeală. Mă întorc cu fața la portbagaj. Mâna dreaptă îmi este încă prinsă cu cătușă de bară și o țin întinsă în spate. Nu-mi doresc decât să nu o dezamăgesc pe Stephanie. Cine o s-o mai salveze, dacă eu o să fiu îngropată în vreun șanț la marginea drumului? Cine o s-o mai avertizeze în privința lui Garrett P. Cannon și a doctoriței Carol? Până la urmă, s-au dovedit a fi prea mulți. Până la urmă, i-am dezamăgit pe toți oamenii la care am ținut.

Aud un țăcănit metalic și simt că mi se desface cătușa. Închid ochii.

— Ce mai aștepți?

Vocea lui Garrett se aude de mai departe. Deschid ochii și îl văd că se îndreaptă către casă.

— Haide odată!

Și dispare înăuntru. Aș putea să fug, aș putea să mă fac nevăzută într-o singură secundă, dar trebuie să aflu ce are de gând.

Da, curiozitatea a fost monstrul ăla fără chip care a omorât pisica.

Merg atentă printre pietrele din curte, deși abia dacă mă țin pe picioare de foame și de oboseală. Mi s-a învinețit încheietura mâinii și mă doare rău. Mă aplec și iau de pe jos o bucată murdară de beton. Parcă mă simt mai bine, dacă am ceva în mână când voi intra în casa asta întunecată în urma lui Garrett.

— La ce dracu' ai nevoie de aia? vrea el să știe.

A ieșit după mine și văd că acum își pune coltul înapoi în toc.

— Ai de gând să faci prespapieruri?

Îmi smulge dintre degete bucata de beton și o aruncă în curte.

— M-am gândit că-i mai bine dacă stăm de vorbă afară, la soare. Crede-mă când îți spun că nici eu nu pricep cum stă toată treaba asta și, până când o să mă dumiresc, prefer să-mi închipui că mi s-au pus microfoane în mașină. Că mi se pare că e cineva care știe prea multe, chiar înainte să le aflu eu însumi.

Mă uit atentă la el, așteptându-mă să scoată iar pistolul.

— Ce naiba, Lynne? se miră el. Ți-ai imaginat că o să sar pe tine? Aoleu, nici vorbă! Crezi că am să te împușc?

— Nu asta ai de gând?

— Glumești? zâmbește el. Povestea asta mi-a mirosit dubios din capul locului.

Totul mi se pare straniu. Casa, curtea, Garrett. Îmi zâmbește de parcă am fi prieteni vechi.

— Cum adică?

— Hai să-ți zic ceva, Lynnette. Nu știu cât de multe am învățat în toți anii ăștia, dar de un lucru sunt sigur: am învățat cum să-mi dau seama când profită cineva de mine. Acum, după douăzeci de ani, apar brusc noi informații șocante? Doar în filme se întâmplă

așa ceva, nu și în viața reală. Billy Walker i-a divulgat procurorului despre existența scrisorilor pentru că cineva a vrut ca tu să fii arestată. Și cineva-ul ăla nu-i un cretin ca Billy Walker. Dar de ce? Că de multă vreme nu mai arăți bine și ai fundul prea uscat ca să mai vrea cineva să ți-o tragă. Am sunat la oamenii pe încă îi mai știu la Hollywood și am aflat că seria ta de filme e ca o bombă atomică. Nici măcar nu se mai gândește cineva la ea, cu atât mai puțin să-și propună s-o reia cu altă distribuție și altă regie. Prin urmare, cui îi mai pasă de tine? Am crezut că o să trimită pe cineva să te ia din L.A. ca să te aducă înapoi la Provo și mi-am zis că, în fond, noi doi ne cunoaștem de multă vreme. Așa că m-am oferit s-o fac eu.

— Nu te cred, spun eu.

— Nu?

Garrett își umezește buzele și se înfurie. Așa îmi dau seama că nu minte.

— Trei zile am stat ca prostu' în secția aia de poliție, așteptând să acționeze țicnitul ăla! Te-am adus aici ca te eliberez, sfrijito! Vreau să iau măsuri împotriva porcăriilor astea care se

întâmplă acum, pentru că nu suport să văd cum cineva calcă în picioare reputația singurului om pe care l-am respectat vreodată în viața mea. Și, cine știe, poate o să iasă chiar și o carte nouă din toată povestea asta. Poate o s-o scriem împreună. Agentul meu literar zice că o să primim un avans al naibii de mare, dacă ești de acord să colaborăm. Ca să nu mai spun că subiectul ar fi evenimentele recente. Cunosc un scriitor al naibii de bun, care o să ne ajute și o să pună pe hârtie tot ce-i povestim noi. Ai să vezi că nu te mint. O să te dea pe spate.

Nu mai sunt în stare să mă uit la Garrett. Îi sunt atât de recunoscătoare că nu mă execută aici, în mijlocul pustietății, că nu cred că aș fi în stare să mă abțin de la cine știe ce faptă nechibzuită. De pildă, să-l îmbrățișez. Mi-l și imaginez cum ar arăta în pielea goală, cu puțini perișori cărunți pe abdomen, cu fesele lăsate. Dar purtând încă pălăria de cowboy. Iar fantezia asta mă readuce imediat cu picioarele pe pământ.

— Atunci, cine face toate astea? îl întreb eu.

— Speram să-mi spui tu. Este cineva care vă vânează, pe tine și pe amicele tale. Pe cine ai scos din sărite?

Parcă mi se face o gaură în burtă, prin care mi se scurge tot zbuciumul lăuntric de până acum. În sfârșit, mă ascultă și pe mine cineva! Nu contează că-i vorba despre Garrett P. Cannon, mă mulțumesc și cu el.

— Precis nu-i doar o singură persoană, spun eu. N-are cum să fie una singură. Christophe Volker a urmărit-o mereu pe Adrienne, dar apoi totul s-a petrecut mult prea repede. Precis a fost ceva pus la cale din timp. Iar cineva l-a sunat pe Russell și i-a spus despre cartea mea...

— Scrii o carte? mă întrerupe el, pe un ton ofensat.

— Nu despre chestiile alea. N-am vrut niciodată să fac public ce a fost atunci.

— Nu pricep, care-i scopul?

— Mi s-a părut că așa pot să mă liniștesc.

— N-am auzit o tâmpenie mai mare ca asta, mormăie el.

— Dar cineva a furat tot ce am scris. Din calculatorul meu.

— Ai auzit de parole?

Mă fac că nu înțeleg și continui:

— Au citit ce am scris și dup-aia l-au pus pe Russell Thorn să se ducă la Julia. Pentru că ea știa unde stau și au venit amândoi la mine. Ăla care a tras a așteptat până ne-a văzut că suntem toți acolo. Au incendiat centrul unde stătea Heather. Și dup-aia Harry Peter Warden a mărturisit cum a fost cu Dani. Și dup-aia Billy Walker i-a spus procurorului despre scrisori. Se petrec toate mult prea repede și parcă în același timp.

— Înseamnă că este vorba despre cineva care poate facilita comunicarea atât din închisoare, cât și din afara ei, zice Garrett. Asta-i o treabă al naibii de grea.

— Doamna doctor Carol, mă încăpățânez eu. Prin eliminare. Gândește-te. E singura care ne cunoaște slăbiciunile.

— Ce motiv ar avea?

— Poate-i nebună, spun eu. Poate își închipuie că singurul tratament pentru noi este moartea. Eu așa cred.

— O psihopupu nebună, se minunează el, după care încearcă să glumească: Madam doctor de cap este bolnavă... la cap.

— Poate e vorba de mult mai multe, spun eu. Poate vrea să scrie o carte și are nevoie de un subiect trăsnet.

— Așa ceva ar presupune mult sânge rece, zice Garrett, cu un oarecare respect în ton.

— E o treabă care oricum asta presupune, îl reped eu. Eu zic că, dacă am compara lista de vizitatori ai lui Billy Walker cu cea a lui Harry Peter Warden, am descoperi același nume pe amândouă... numele ei!

— Nu crezi că trebuie să fii un geniu, ca să te gândești să verifici listele alea?

— Nu neapărat.

— Ba da. Și eu sunt geniul ăla! se umflă el în pene. Încă nu l-am vizitat pe domnul Warden, dar pe lista de vizitatori ai lui Billy Walker apare foarte des un nume. Și nu-i numele doamnei tale doctor. A trimis pe cineva să-i facă treaba. Pe una dintre voi.

Nici n-am nevoie să-mi spună, pentru că știu despre cine este vorba.

— Pe Chrissy Mercer, zice Garrett.

Puteam să bag mâna în foc că era Heather.

— Ah! exclam eu, dar mă simt cumva ușurată, imaginându-mi că poate Heather a trecut din nou de partea mea.

— E logic, continuă el. Terapeuta voastră colecționează Supraviețuitoare, asta-i pasiunea ei. Dar nu ți-a zis că are seria completă.

Îmi dispare senzația de ușurare și mi-e iarăși rău, dar nu asta contează. Este posibil să fie așa cum spune Garrett și, dacă este posibil, eu trebuie să mă conving și că este adevărat.

— Uite cum facem: eu o să am o mică discuție agreabilă cu domnul Warden, în timp ce tu ai să stai nițel la bârfe cu Chrissy-Nebuna, spune Garrett. Am adus și niște poze cu tine fără sutien, ca să-și dea mai repede drumul la gură.

Firește că a păstrat pozele alea.

— Și cum rămâne cu Provo? îl întreb eu.

— Ce naiba, Lynne! N-am avut deloc intenția să te duc la Provo. S-ar scula tăticuțul tău din mormânt și m-ar ucide, dacă aș face una ca asta. Haide!

Se lasă pe vine și descuie portbagajul. Înăuntru se află geanta mea și borseta. Iar pistolul încă mai este în ea. La fel și banii și telefonul.

— Ți l-am încărcat eu și am luat cinci sute de dolari, spune el. Ăsta-i onorariul. O să-ți dau mai încolo factura. Acum s-ar cuveni să zici mulțumesc. Știu că nu le prea ai cu politețurile.

— Și cu tine cum rămâne? schimb eu subiectul.

— Cum să rămână? Am oprit aici pentru că te văitai de crampe și niște complici de-ai tăi au sărit pe mine. Zic să fi fost doi sau trei bărbați de culoare, foarte înalți și foarte zdraveni. Unul avea o pușcă cu țeavă scurtă. Poate o să vâr printre ei și un tip alb, ras în cap. Doar ca să nu par prea rasist.

— Un tip alb și ras în cap, cu doi tipi de culoare? mă mir eu.

— Nu trebuie decât să-mi tragi una în ochi, să mă smotocești un pic și să mă legi cu cătușe de bara asta din mașină, îmi explică el. Dup-aia mergi înapoi până la birtul ăla pe lângă care am trecut. E un drum de vreo patruzeci de minute, nu mai mult. De acolo poți să-ți chemi un taxi. Ești o fată descurcăreață, Lynne. O să te sun să-ți zic ce-am făcut cu Warden și o să stau cu ochii pe

doctorița aia, iar tu o să te duci după Chrissy-Nebuna. Deocamdată nu ai decât o bănuială în privința ei. Ne trebuie dovezi, dacă vrem să aibă succes cartea noastră.

— De ce nu-ți tragi singur câțiva pumni? îl întreb eu.

— Nu mă lasă inima să stric o operă de artă, rânjește el. Ei, haide, gata cu prostiile.

Își fixează bine pistolul în toc cu cureluşa și îmi explică:

— Nu cumva să te împușc din reflex. Ai grijă să mă lovești în ochiul drept și încearcă să dai cât mai tare, cu mânuțele astea ale tale. Trebuie să mă învinețești.

Acum îmi dau seama că acest om, Garrett P. Cannon, mi-a salvat viața pentru a treia oară.

— Ți se pare mai verosimil dacă aș zice că au fost doi tipi de culoare și *doi* albi rași în cap? mă întreabă el.

Ridic genunchiul și-l pocnesc în ouă cât de tare pot.

— Auuuuu! exclamă el, apucându-se de ele și căzând într-o rână.

— Să le zici că eram al naibii de furioasă, spun eu.

Îi smulg cheile dintre degete și mă urc în mașină. Fac o tură în jurul lui. Garrett încearcă să se ridice în picioare. Apăs pedala de accelerație și ridic nori de praf maroniu. Plec. Trebuie neapărat să mă mai opresc undeva, înainte să o caut pe Chrissy-Nebuna.

Chiar dacă acum e rece, burgerul ăsta e cel mai bun lucru pe care l-am mâncat în ultima săptămână.

---

[2] Oliver Stone, regizor american, renumit pentru numeroasele filme de acțiune realizate (n. tr.).

În 1991, iubitul meu din liceu și prietenul lui cel mai bun au omorât opt colegi din clasa noastră, când au încercat să mă transforme în Supraviețuitoarea din fanteziile lor bolnave. Viziunile lor sinistre erau alimentate de filmele de groază, mai cu seamă de cele extrem de violente cu asasini în serie, care folosesc cuțite pentru a-și ucide victimele.

Beneficiind de ajutorul mai multor psihoterapeuți, al familiei mele și al prietenilor, și folosind diferite antidepresive și medicamente recomandate pentru stări de anxietate, am reușit să termin liceul și am fost admisă la Colegiul Windsor. Am crezut atunci că pot să las trecutul în urmă și să îmi văd mai departe de viață. Însă, în primul meu semestru acolo, l-am cunoscut pe Raymond Carlton. Era un tânăr cu înfățișare atletică, un tânăr inteligent, dornic de informații și care mie mi s-a părut plin de bunăvoință, amuzant, cald și prietenos. Dar era prea frumos ca să poată fi adevărat.

Și nici nu era. Caracterul plăcut al lui Ray ascundea o dorință psihopată de a câștiga celebritatea prin orice mijloace. În eforturile lui de a imita crimele comise la liceul meu, a măcelărit cinci studenți din anul în care eram și eu. A încetat doar atunci când l-am prins atacând-o pe colega mea de cameră și am reușit să-l îmbrâncesc pe geamul de la etajul al doilea al căminului. Dar am căzut și eu împreună cu el. Consecința căderii mele a fost că am rămas cu paralizie parțială pe viață. În ciuda faptului că paramedicii și-au dat toată silința să o salveze, colega mea de cameră a murit.

Chiar și în ziua de azi, Raymond Carlton continuă să corespondeze cu fanii acțiunilor sale violente și eu sunt de părere că îi încurajează astfel să încerce să-și pună în practică cele mai sumbre fantezii. Autoritățile au luat numeroase măsuri, dar se pare că nu au reușit să-i închidă căile de comunicare cu admiratorii.

Acesta este motivul pentru care vă scriu din nou, ca să vă rog să respingeți ultima cerere de eliberare condiționată înaintată de Raymond Carlton.

Julia Campbell

— Scrisoarea Juliei Campbell adresată Comisiei de audieri pentru eliberarea condiționată, din cadrul Departamentului de Corecție și Reabilitare din California, februarie 2009

GRUPUL DE SPRIJIN AL SUPRAVIEȚUITOARELOR XIV:

Sânge proaspăt

Mă hotărăsc să nu mă complic. O s-o răpesc pur și simplu pe Stephanie Fugate.

De câteva zile, mass-media nu vorbește decât despre ea și familia ei, așa că nu-mi este greu să-i aflu adresa: un cartier cochet din Santa Monica. Conduc cât de încet pot și parchez vizavi. Este o casă cu un etaj, trei dormitoare, garaj cu două locuri și o grădină întinsă și foarte frumos amenajată. Stephanie este sora mai mare, așa că probabil al ei este dormitorul mai spațios de deasupra garajului. O să mă strecor printre tufe, o să mă urc cumva pe acoperișul garajului și o s-o conving să iasă. Habar n-am cum o să fac asta, dar știu că nu trebuie decât să o duc într-un loc unde să fie în siguranță câteva zile. Pentru că monștrii noștri nu au răbdare și se enervează și fac greșeli, atunci când lucrurile tărăgănează prea mult.

Floare la ureche, fără discuții, fără tămbălău. Planul meu este infailibil tocmai pentru că-i atât de simplu. Sunt o săgeată trasă drept în viitor. Toate deciziile mele îmi par perfecte.

Cobor din mașină pe asfaltul care încă mai emană fierbințeala zilei și, înainte să trântesc portiera, aud o voce de bărbat:

— Spune-mi de ce te uiți la casa mea, dacă nu vrei să chem poliția.

Stă la umbra unui palmier de peste stradă. Poartă pantaloni scurți și o cămașă din bumbac, arătoasă pe vremuri. Probabil că mă urmărește încă de când am ajuns aici. Într-o mână are telefonul, în cealaltă are o lesă. De la capătul lesei, un chihuahua se holbează fioros la mine.

Atât de tare m-am concentrat asupra casei, că am uitat să fiu atentă în jur.

— Reporterii v-au sunat toată săptămâna la ușă, improvizez eu, cu ochii ațintiți asupra mâinii lui cu telefonul, nu cumva să apese tasta de apelare. V-au bătut la cap toți vecinii, telefonul a sunat încontinuu. Sunt convinsă că ați descoperit deja destui oameni care și-au dat

identități false. Toți aceștia sunt cei care o vor urmări și o vor hărțui în viitor. Înțeleg de ce sunteți supărat.

Lovește de trei ori cu degetele în telefon, apoi degetul mare se oprește din nou asupra comenzii de apel.

— O să sun în trei secunde. Unu, doi...

Fac un pas înainte, cu mâna întinsă.

— Sunt doctor Laura Newbury, îi zâmbesc eu. Psihoterapeut. Lucrez cu tinere ca Stephanie. S-ar putea s-o cunoașteți pe colega mea, doamna doctor Carol Elliott.

Parcă ar fi un personaj de desene animate, așa cască gura la mine acum. Și, într-o fracțiune de secundă, se transformă într-un alt om. Îmi întinde repede și el mâna (cea în care ține telefonul), se fâstâcește, îl bagă repede în buzunar, îmi strânge mâna în palma lui transpirată și mi-o zgâlțâie tare.

— Ne-ați primit mesajele, exclamă el ușurat.

— Doamna doctor Elliott nu a putut să vină, improvizez eu în continuare, așa că m-a trimis pe mine.

Va fi mai dificil, dar voi avea mai multe șanse de reușită. Îi voi convinge pe soții Fugate să-mi permită să le duc fiica, pe Stephanie, într-un loc mai sigur. Și nu se vor agita, nu vor trimite pe nimeni să ne caute, tocmai pentru că sunt colega doamnei doctor Carol Elliott. Chestia asta îmi va permite să mă mișc mai lent, să gândesc mai bine. Am câștigat ceva timp.

— Nici nu vă puteți imagina câte i-au făcut! îmi spune tatăl lui Stephanie.

— Să știți că pot.

— Scuze, numele meu este Ken Fugate, zice el, continuând să zâmbească năucit de norocul care a dat peste capul lui. N-am cuvinte să vă descriu cât de ușurată va fi soția mea! Sper să nu vă supărați, dar sunteți amabilă să-mi arătați o legitimație? Doar ca să fiu convins că sunteți cine spuneți.

— Îndată, îi răspund eu.

Mă urc în mașină și închid portiera ca să pot cotrobăi liniștită prin borsetă fără ca el să-mi observe pistolul. Am aici cinci legitimații diferite. O găsesc foarte repede pe cea de care am nevoie.

Identitățile multiple au fost interzise după atentatele din 2001, așa că am plătit o groază de bani ca să primesc legitimațiile astea tocmai din China, ascunse printre paginile unei cărți. Au toate elementele necesare ca să arate exact la fel cu cele emise în America.

— E expirată, constată Ken.

— Credeți-mă că tot vreau s-o înnoiesc, numai că nu am timp.

— A expirat acum doi ani.

— Sunt foarte ocupată.

Chihuahua își bulbucă ochii la mine. Nici nu clipește.

— Dacă doriți, sunați-o pe doamna doctor Elliott, plusez eu aiurea. Vă dau numărul ei. Numai că azi este ședință cu părinții la școala lui Pax, fiul ei cel mic. Însă sunt convinsă că nu se va supăra.

Chihuahua continuă să se holbeze la mine. Ce naiba are cățelul ăsta?

— Poftiți înăuntru, mă invită Ken, evident copleșit de spusele mele și uitând cu totul de precauție. Probabil că presa a plecat de aici,

deși nu avem cum să fim siguri de asta. Îmi imaginez că nu doriți să se afle că ați venit la noi.

— Aveți perfectă dreptate, murmur eu, traversând strada în urma lui.

Încerc să-mi controlez respirația. Încerc să rămân calmă. Merg exact așa cum ar merge o colegă a unei celebre psihoterapeute care a vindecat multe tipuri de traume. Par calmă și plină de siguranță, de parcă aș cunoaște toate răspunsurile. Repetându-mi tot timpul în minte: *Sunt psihoterapeuta Newbury. Sunt doamna doctor Newbury. Sunt psihoterapeuta Newbury.*

— Stephanie pare să-și fi revenit, îmi zice el, uitându-se peste umăr. Dar cred că a afectat-o cumplit de tare totul. Cum să pățească așa ceva înainte de șaisprezece ani? Și încă de două ori? După treaba aia de la tenis nici n-a mai putut să doarmă și a renunțat la sportul ăsta, deși era viața ei. Și a slăbit. Pe urmă a început să se ducă în tabăra Red Lake, și bum! încă o dată. Iar acum asta? Nu mai știm cum s-o ajutăm.

Nu se îndreaptă spre ușa din față, ci deschide o poartă albă și ajungem în partea laterală a casei.

Tot peretele este făcut din geamuri. Nu mai știu cum s-o ajute pe Stephanie? Păi, în primul rând, să baricadeze toate intrările astea. Să-și fortifice casa. Să se comporte ca în fața unui pericol cum nu se poate mai real.

Descuie ușa de la bucătărie. Chihuahua continuă să se benocleze la mine. Bine măcar că își țin ușile încuiate. Asta de la bucătărie este prevăzută cu garnitură de etanșare, iar cauciucul scoate un șuier sonor când se deschide ușa și intrăm în bucătăria răcoroasă, cu aparatură modernă și scumpă. Înăuntru miroase plăcut, a lămâi proaspete.

O femeie cu părul blond, dar nevopsit de ceva vreme, pentru că i se văd rădăcinile cărunte, se sprijină de chiuvetă și se uită la noi. Probabil ne-a văzut venind prin peretele ăla din geamuri. Pare genul de femeie care cere mereu explicații. Multe explicații și în legătură cu absolut orice.

— N-o să-ți vină să crezi, Cheryl, îi spune Ken Fugate.

Cheryl mă studiază cu atenție, în timp ce Ken scoate lesa de la hamul cățelului. Aragazul este imens, iar arzătoarele lui sunt atât de mari, că

ar putea să pârlească și un cap de om; în suportul de pe blat sunt numai cuțite nemțești, foarte bune și rezistente. Pe insula din lemn masiv este un ciocan pentru frăgezirea cărnii. Femeia asta are la îndemână o mulțime de arme cu care m-ar putea ataca.

— Cine este doamna? întreabă ea.

— Colega doamnei doctor Elliott, spune Ken.

Chihuahua pleacă din bucătărie și intră într-una dintre camere.

Cheryl se uită lung la mine, eu mă uit lung la ea, după care îi întind mâna.

— Doctor Newbury, mă prezint eu. Împreună cu Carol, voi avea grijă ca Stephanie să depășească cu bine această situație.

Și, brusc, Cheryl se repede la mine. Îi tremură buzele, i se înroșesc ochii. Mă ia în brațe, mă strânge cu putere de umeri. Nu mai pot să văd nimic în jur din cauza părului ei. O îmbrățișez și eu, așa cum cred că ar face colega de cabinet a unei terapeute premiate, iar ea se lipește și mai tare de mine. Nici nu mă mai pot mișca. Mă simt imobilizată.

Sunt doamna doctor Newbury. Sunt psihoterapeuta Newbury. Sunt doamna doctor Newbury.

— Vă mulțumesc, îmi șoptește femeia. Vă mulțumesc din tot sufletul meu.

— N-ar fi mai bine să mergem în living? ne propune Ken.

În timp ce străbatem casa mare și albă și cu mult prea multe ferestre, eu verific încuietorile de la ușa din față (o yală și un lanț), observ un sistem de alarmă (instalat de curând) și văd că sunt toate luminile aprinse, ca să nu pătrundă înăuntru cenușiul înserării.

— Am toate cărțile scrise de doamna doctor Elliott, se laudă Cheryl, apropiindu-se de biblioteca înaltă până în tavan.

Mă uit și eu la raftul pe care mi-l indică și, da, acolo sunt. O are chiar și pe prima, pe cea apărută înainte ca doamna doctor Carol să înțeleagă importanța comercială a unui titlu de impact. Cartea asta veche se numește *Ghid de psihoterapie pentru vindecarea traumelor.* Lui Cheryl i se crispează degetele când ajunge în dreptul ei.

— Timpul este esențial pentru Stephanie, spun eu, de parcă aș merita să mă asculte cineva, și mă așez pe canapeaua lor albă cu atitudinea hotărâtă a unei doctorițe al cărei singur scop în viață este să-și salveze pacienții.

Trebuie să stau cu spatele la livingul gol, pentru că soții Fugate se așază unul lângă altul pe cealaltă canapea. Și mă ia cu fiori reci pe șira spinării, când mă gândesc la tot spațiul ăla liber din spatele meu.

Cheryl stă țeapănă de parcă ar avea un băț în fund, Ken se sprijină cu coatele pe genunchi. Pe măsuța scundă de cafea (precis de fabricație scandinavă) dintre noi se află un bibelou din argint, reprezentând un cocor cu ciocul atât de ascuțit, încât ar putea să-ți scoată ochii fără nicio problemă. Mai sunt acolo și câteva globuri din sticlă, suficient de grele ca să-ți spargă dinții.

— Nici nu-mi vine să cred că ați venit, îmi spune Cheryl. Nu sunteți doamna doctor Elliott, dar dânsa n-ar colabora cu dumneavoastră dacă nu ați fi o personalitate în lumea medicală. Ați publicat vreo carte? Mi se pare că ar fi și doamna doctor Elliott aici cu

noi, prin intermediul dumneavoastră, nu-i așa? Nu că aș crede că dumneavoastră n-ați fi o psihoterapeută de excepție.

— Scumpo, o oprește Ken, punându-și mâna pe genunchiul ei. Las-o și pe doamna doctor Newbury să vorbească.

— Scuze, îmi zice femeia, dezvelindu-și dinții într-un zâmbet fals, ca de craniu. Am avut o săptămână foarte grea.

O așteptăm să-și ia o batistă de hârtie, cu care-și tamponează ochii și își șterge nasul.

— Primim sute de apeluri în fiecare săptămână, spun eu, imaginându-mi că asta ar spune doamna doctor Carol, care se ocupă cu atât de multă grijă, de atât de mulți pacienți. Însă Stephanie se încadrează într-o categorie foarte specială de victime, cu un anumit tip de traume, iar acesta este motivul pentru care am venit la dumneavoastră.

— O să se facă bine? șoptește abia auzit Cheryl.

— Nu, îi răspund eu, pentru că nu vreau s-o mint, chiar dacă pretind că aș fi ceva ce nu sunt. Așa ceva nu se mai poate.

— Poftim?!

Cheryl se face albă ca varul la față.

— Cel mai bun lucru pe care-l putem face pentru ea este să ne asigurăm că se află mereu în deplină siguranță, continui eu, fără a mai încerca să spun ce ar spune doamna doctor Carol.

— Corect, mă aprobă Ken, mângâind-o pe mână pe Cheryl. Abia după ce se va simți în siguranță, vom începe să ne ocupăm de celelalte probleme.

— Vreau să înțelegeți că Stephanie este acum o Supraviețuitoare, așa le spune mass-media acestor victime, le explic eu.

Cheryl se încruntă.

— Ba nu, nu e.

— Faptul că dumneavoastră refuzați să acceptați asta nu o va ajuta în niciun fel pe Stephanie, zic eu.

— Ba nu! spune mai tare și mai apăsat Cheryl, ridicându-se în picioare. Aș dori să aud și părerea doamnei doctor Elliott. Pot să vorbesc

cu dânsa? Vreau să știu ce crede. Sunt convinsă că și dumneavoastră sunteți o psihoterapeută foarte bună, dar noi pe dânsa am sunat-o.

Ăștia doi chiar că încep să mă enerveze.

— Doamnă Fugate, încep eu pe un ton răsunător și categoric. Se întâmplă o mulțime de lucruri de care dumneavoastră nu aveți habar și toate au legătură cu siguranța lui Stephanie.

— Ce vreți să spuneți? se sperie Ken.

Bâjbâie după mâna lui Cheryl, o găsește, i-o strânge și se sprijină unul de celălalt.

— În urmă cu o săptămână a început cineva să atace Supraviețuitoarele din zona Los Angelesului, spun eu.

— Sunt și Supraviețuitoare care locuiesc aici? mă întrerupe Cheryl.

— Toate locuiesc aici, îi răspund eu. Îmi imaginez că o cunoașteți pe Adrienne Butler, dar, chiar a doua zi după ce a fost omorâtă, cineva le-a atacat pe Julia Campbell și pe Lynnette Tarkington.

— Cine-i Lynnette Tarkington? mă întreabă Cheryl.

Face mişto de mine sau ce?

— O Supravieţuitoare.

— Tu ai auzit de ea? îl întreabă Cheryl pe Ken.

— Nu asta contează, mă enervez eu, când o văd incapabilă să se concentreze la ce îi spun. Important este faptul că Stephanie e în pericol.

— La fiecare trei ore patrulează un poliţist cu maşina pe lângă casa noastră, îmi zice Ken. Ne-am gândit să angajăm o firmă privată de securitate, dar deja ne urăsc prea mult vecinii şi fără să le aducem şi alţi străini care să le intre prin curţi. Credeţi că ar trebui să mergem până la capăt?

— Nu folosesc la nimic nici poliţiştii, nici agenţii de la firmele de securitate, îi spun eu. Nimeni şi nimic nu este în stare să oprească un monstru din ăsta care vrea să pună gheara pe o Supravieţuitoare.

— Dar Christophe Volker e mort, murmură Cheryl.

— Volker n-are nicio legătură cu treaba asta, spun eu. Ce se petrece acum depăşeşte cu mult cele făcute de el. Pericolul este foarte real şi totul se va întâmpla foarte, foarte curând.

Aud *țac-țac-țac* pe pardoseala din lemn de esență tare și îl văd pe chihuahua intrând în living.

— Hai la mami, Gordon, îl cheamă Cheryl.

Cățelul se duce și ea îl ia în brațe. Iar câinele ăla i se așază în poală, cu ochii bulbucați la mine. Din nou. Doamne Dumnezeule!

Vreau să mă uit în spate, trebuie neapărat să mă uit în direcția aia. Nu suport să știu că acolo este o încăpere mare și goală, nu suport să se holbeze aschimodia asta de cățel la mine! Însă colega unei celebre psihoterapeute nu s-ar uita niciodată peste umăr. Nici psihoterapeutele celebre și nici asociatele lor nu se tem de cățeii mici și cu ochii bulbucați.

— Când ai văzut-o pe Steph ultima dată? își întreabă Ken soția.

Dar nici nu așteaptă să i se răspundă că se și duce în hol și începe să strige:

— Stephanie? Vrei să cobori, te rog? Stephie?

Se întoarce cu fața la noi și ridică din umeri.

— Parcă sunt mai liniștit atunci când o văd, ne spune el.

Cheryl se uită lung la mine. La fel de lung se uită și chihuahua. Se aude o ușă deschizându-se la etaj și Stephanie coboară pe scară. Coboară greoi, gârbovită, agățându-se de balustradă. Intră în living.

Nu se uită în jur după eventuale pericole, nu se uită dacă pândește cineva în spatele ușii. Plus că este în picioarele goale, de parcă nu s-ar gândi că-i posibil să fie obligată să o ia la fugă. Are obrajii bucălați, dar atât de palizi, că mi se face rău numai când mă uit la ea. I s-a scos deja aparatul dentar, părul îi este vopsit negru, la fel de negru este și rujul cu care s-a dat pe buze. Tricou negru, jeanși negri. O stea micuță și întunecată în mijlocul acestui living alb și modern.

— Bună! zice Stephanie, după care rămâne cu gura căscată la mine, exact la fel cum a făcut și tatăl ei când ne-am întâlnit în fața casei. Dumnezeule mare, tu ești...

Îmi dau seama că este pe punctul de a-mi rosti numele, așa că mă reped la ea, o iau în brațe și o strâng tare, așa cum m-a strâns și pe mine mama ei.

— Ești în siguranță, Stephanie, spun eu. Eu sunt doamna doctor Newbury. Lucrez cu doamna doctor Carol Elliott. Am venit să discut cu părinții tăi despre măsurile care se impun pentru siguranța ta.

Se smulge din brațele mele.

— De ce? Ce s-a întâmplat?

— Nimic, scumpa mea, încearcă s-o liniștească Ken, punând mâna pe umărul ei. Ești în perfectă siguranță aici.

— Tatăl tău nu vrea să te sperii, zic eu, privind-o drept în ochi și ținând-o de celălalt umăr. Adevărul este că ai putea să fii ucisă în orice moment, de nebunul ăla care le vânează pe Supraviețuitoare.

— Sunt și eu o Supraviețuitoare? exclamă ea pe un ton pițigăiat.

— Nu ești, spune mama ei.

— Ba da, o contrazic eu pe mama ei. Ești o Supraviețuitoare.

Clătinându-se, Stephanie se duce și se trântește pe canapeaua pe care am stat eu mai devreme.

— E și altcineva care vrea să mă omoare? murmură ea, începând să se închidă în sine. De ce? Ce-am făcut?

Mama și tatăl ei încep să vorbească în același timp, iar camera se umple cu sunete mângâietoare, încurajatoare. Amândoi spun lucruri neadevărate, care o vor face pe fată să-și lase garda jos. Mă așez lângă ea. O privesc în ochi. Mă adresez numai și numai ei:

— Așa va fi viața ta de acum înainte. Asta ești. Nu există niciun motiv pentru ce se întâmplă, nu ai greșit cu nimic, nu meriți așa ceva, dar trebuie să ai grijă ce faci și cum faci, dacă nu vrei să mori.

— Stați puțin! intervine Ken printre văicărelile lui Cheryl. Nu suport să vă aud cum ne traumatizați fiica în halul ăsta! Nu ajută la nimic.

— Știți ce nu ajută la nimic, domnule? spun eu, fără să-mi mut privirea de la Stephanie. Să nu luați pericolul acesta în serios, în ciuda avertismentelor pe care le primiți de la una dintre cele mai bune terapeute din lume. Asta nu ajută. Din cauza asta o să vă fie ucisă fata.

— Care-i numărul de la mobilul doamnei doctor Elliott? vrea să știe Ken.

— Acum trebuie să ne concentrăm doar asupra lui Stephanie, le spun. Eu pot să îi asigur protecția dacă îi permiteți să stea cu mine în următoarele trei zile. Vă garantez că nu va păți nimic.

Cheryl își strânge cățelul în brațe.

— Unde vreți s-o duceți? mă întreabă Ken.

— Vă dați seama că nu vă pot spune, răspund eu fără să șovăi. Dar...

Se aude soneria de la ușă.

— O secundă, se scuză Ken și trece pe lângă mine ca să ajungă în holul de la intrare.

Se aude cum deschide ușa, iar apoi se aude o voce de femeie:

— Vă rog să mă scuzați că vă deranjez atât de târziu. Sunt doctorița Carol Elliott și mă tem că fiica dumneavoastră este amenințată de una dintre pacientele mele.

— Draga mea! își strigă Ken soția, care țâșnește de-a dreptul pe lângă mine, uitând cu totul de chihuahua.

— Stephanie..., încep eu, privind-o în ochi.

— Tu ești Lynnette Tarkington, înțelege fata.

Îmi dă senzația că o să înceapă să râdă în hohote.

— Ai încredere mine, spun eu, apăsat. Femeia de la ușă vrea să mori. Eu vreau să te apăr.

— Ce? exclamă ea.

Din hol se aud o discuție aprinsă. Nu deslușesc cuvintele, dar știu că se vor întoarce în living dintr-o clipă într-alta.

— Suntem Supraviețuitoare amândouă, îi zic eu. Ne înțelegem una pe cealaltă. Dacă vrei să rămâi în viață în următoarele trei zile, trebuie să vii cu mine chiar acum.

Mă ridic și mă îndrept spre coridorul care dă în spatele casei. Îmi tresaltă inima de bucurie când o văd pe Stephanie alături de mine.

— Lynnette! mă strigă doamna doctor Carol din spate.

Îmi trece prin cap să o iau în direcție opusă, să-mi scot pistolul din borsetă, să mă reped la ea, să-i lipesc țeava de frunte și să apăs de trei ori pe trăgaci. Dar asta ar însemna să mă întorc la

închisoare, plus că ea nu lucrează singură și, dacă aș fi închisă, n-ar mai avea cine s-o apere pe Stephanie de complicii ei.

— Hei! strigă Ken.

— Oprește-te! țipă doamna doctor Carol.

— Stephanie! zbiară isteric Cheryl.

O apuc pe Stephanie de mână și o trag după mine. Trecem ca o furtună prin bucătărie, ieșim pe ușa care șuieră, ocolim casa. Ceilalți ne urmăresc, în loc să ne fi tăiat calea prin curtea din față. Aud cum lipăie tălpile goale ale lui Stephanie pe alee, nu le mai aud când traversăm zona cu iarbă, le aud din nou când alergăm pe asfalt către mașina lui Garrett.

Deschid portiera din stânga, o împing pe Stephanie pe banchetă, mă urc și eu, bag cheia în contact, o învârt. Uriașul automobil se trezește la viață, tocmai când apare doctorița Carol în curte. Poartă o bluză albă. S-a oprit pe drum la un salon de înfrumusețare, unde a fost coafată și fardată. Atât de multă încredere are în propriile-i forțe, atât de multă încredere are în planul pe care l-a urzit. Nu se aștepta să ajung eu prima la Stephanie.

— Aia e...? întreabă fata.

Dar eu apăs pedala și mașina o ia din loc. Trag de volan ca să o ocolesc pe doctoriță.

— Aia e femeia care încearcă să ne omoare, răspund eu. Mai sunt și alții care ne vor moartea. Mulți. Lasă-te jos și stai pe podea, ca să nu te vadă nimeni. Trebuie să mă gândesc la ce vom face în continuare. După ce ieșim din L.A., o să-ți explic ce se întâmplă.

Fără să protesteze, Stephanie se ghemuiește pe podea și nu mai scoate niciun sunet. Ce fată bună! Ce fată isteață! O adevărată Supraviețuitoare.

DIN PARTEA ÎNTREGII ECHIPE

Bob, ai fost vedeta noastră și Clubul de Șah nu va mai fi la fel fără tine. Regele nostru a fost făcut „șah mat".

— Prietenii tăi Max, Everet, Luke și...

Nu înțeleg de ce a fost luată de lângă mine cea mai bună soră din câte există pe lume. Întoarce-te acasă, Lynda, te rog.

♥ Julie

Robert

Ne-ai făcut mândri de tine, fiule. Ne este foarte dor. Întotdeauna ne va fi.

Mami și Tati

De ce ne-ai răpit cea mai bună prie... MONSTRULE?

Noi am pierdut un câine, dar Isus a căpătat o Fetiță Cuminte și Bună. Ne va fi mereu dor de tine, draga noastră Olivia. Pătuțul tău cald te așteaptă să te întorci!

XXX

OOO Familia Scarlett (și în special JIM)

PUNEȚI MÂNA DE VĂ FACEȚI BAGAJELE, NENOROCIȚILOR, ȘI PLECAȚI DRACULUI DIN ORAȘ! NU MAI AVEȚI CE CĂUTA AICI!!! CÂND TOȚI COPIII LOR SE TRANSFORMĂ ÎN ASASINI, E MOMENTUL CA PĂRINȚII «SĂ SE UITE ÎN OGLINDĂ»!!!!!!!!!!

CÂND VA ÎNCEPE POLIȚIA DIN ORAȘUL ĂSTA SĂ IA ÎN SERIOS ȘI INFRACȚIUNILE MINORE? ASTA SE ÎNTÂMPLĂ CÂND PUTORILE DE POLIȚIȘTI SE LĂFĂIE PE BANII CONTRIBUABILIOR

UN CETĂȚEAN ÎNGRIJORAT

Iubita noastră Lynda,

Și mămicii tale, și mie ne e nespus de dor de tine, de râsul tău și de clipele frumoase petrecute împreună, dar acum nu mai plângem, pentru că știm că ești în brațele Domnului, îngerul nostru frumos și cuminte. TE IUBIM FOARTE FOARTE FOARTE MULT și abia așteptăm să ne revedem într-o bună zi.

Cu toată dragostea noastră,

Mami și Tati

— Bilețele lăsate pe veranda casei în care locuiește familia Shipman, noiembrie 1980

GRUPUL DE SPRIJIN AL SUPRAVIEȚUITOARELOR XV:

Războinicii din vis

Ajungem pe autostrada 10 și ne îndreptăm spre 405. Este mai probabil ca poliția să închidă străzile aferente, nu autostrăzile; dar există multe alte metode prin care ne pot opri. Alertele prin telefon, patrulele, camerele de supraveghere, urmărirea prin GPS, comunicarea prin stație. Cadillacul lui Garret este genul de mașină pe care o ține minte oricine. La fel de bine aș putea să conduc acum și o reclamă luminoasă, că tot aia ar fi.

De la telefonul lui Stephanie se aude un cântec pop.

— E mama, îmi spune ea, tot culcată pe podeaua din spate.

Ridică mâna și îmi arată ecranul.

La viteza asta, mașina se forțează din greu să rămână pe banda ei. Așa că nu-mi iau ochii de la drum.

— Spune-i că ești bine, o sfătuiesc eu. Spune-i să nu anunțe poliția. Spune-i că nu te răpesc, ci că te duc undeva unde vei fi în siguranță.

— Toată lumea o să creadă că m-ai obligat să spun toate astea, îmi zice ea, în timp ce ritmurile acelui cântec îmi sfredelesc creierul. O să creadă că mă amenințí cu o armă.

— Chiar am o armă, mărturisesc eu.

Și mă grăbesc să adaug:

— Dar să nu le zici asta.

— Mami, spune Stephanie, apăsându-și telefonul de ureche. Sunt...

Nu este lăsată să vorbească. I se împuie capul cu tot felul de minciuni tot drumul până ajungem pe 405.

— Ea *poate* să mă apere, zice fata în cele din urmă.

Apoi face iar o pauză lungă, ascultându-i.

— Da, am... da, știu cine este.

Altă pauză.

— Ba nu, nu-i nebună. Nu mă interesează ce zice doctorița aia. Mamă?

Pauză.

— Mamă?

Pauză.

— Mamă!

Întind mâna după telefon și ni se ating degetele. În ciuda urletelor scoase de motor, tot se aude chirăitul panicat al lui Cheryl. Îmi lipesc telefonul de ureche.

— Cheryl, spun eu.

Mă văd nevoită să repet mai tare:

— Cheryl!

— Fă bine și trage pe dreapta și dă drumul fetiței mele! răcnește ea la mine.

— O să fie în siguranță cu mine. Sunt doar trei zile. Nu va păți nimic.

Dar nu mă ascultă. Motorul urlă, eu mă chinui să rămânem pe banda de mers, difuzorul de la telefon distorsionează sunetele. Așa că nu reușesc decât să prind ici-colo câte un cuvânt. Aud „nebuno“, aud „pușcărie“, aud „psihopato“. Ei da, ăsta din urmă chiar că m-a

durut. După care nu mai aud nimic câteva secunde. Apoi o voce își face loc printre toți paraziții din capul meu.

— Încă nu este prea târziu, Lynnette, îmi zice doamna doctor Carol. Trage pe dreapta și dă drumul fetei din mașină.

— Rămâne cu mine până când se termină toată povestea asta, îi răspund eu. O s-o protejez.

— De tine însăți?

— Știm foarte bine amândouă de cine o protejez, o reped eu.

— Deocamdată, eu nu știu decât că pui în pericol viața unei tinere! strigă ea la mine, jucându-și cu talent rolul în fața părinților lui Stephanie.

Abia acum îmi dau seama ce greșeală am făcut.

I-am permis *ei* să le vorbească, i-am permis *ei* să pară deținătoarea adevărului absolut. Să fie *ea* cea care le explică totul, aruncând vina în spinarea pacientei ei cu mari tulburări de sănătate mintală. I-am permis să dețină tot acest avantaj asupra mea.

— Pune-mă pe difuzor, îi cer eu.

— Lynnette, nu...

— PUNE-MĂ PE DIFUZOR DACĂ NU VREI SĂ ÎNCHID!

Aud niște foșnete. Și mai aud niște voci înfundate.

— Ken? Cheryl? Mă auziți? întreb eu.

— Fetița mea..., suspină Cheryl, după care nu mai pricep ce spune.

— Vreau să auziți foarte bine ce vă spun, strig eu în telefon.

Pentru că vreau să li se întipărească în minte toate cuvintele mele, toate cuvintele pe care le aud ei acum chiar din gura mea, nu prin intermediul „grijuliei“ doamne doctor Carol.

— Știți că sunt înarmată. Așa că, dacă veți da în urmărire un Cadillac roșu, dacă anunțați că Stephanie a dispărut, dacă puneți poliția să ne tragă pe dreapta, dacă faceți ceva, indiferent ce, care să ne încetinească, să știți că o s-o omor.

Simt deja că fata a înghețat de spaimă.

— În clipa în care poliția va opri acest Cadillac, să fiți siguri că o să-i trag un glonț în cap. Are un iPhone, pe care primește toate alertele. Bine ar fi să nu văd niciuna.

Le las timp să priceapă ce le-am spus.

— Stephanie vă va suna la fiecare cinci ore, ca să știți că este în viață. Între aceste apeluri, telefonul ei va fi închis, așa că nu încercați să-l urmăriți. Asta este ce vă propun eu. Nu faceți vâlvă, stați cuminți și vă veți auzi fiica la fiecare cinci ore, vreme de trei zile. După care o s-o vedeți din nou.

Nu aștept niciun răspuns și închid. Îi întind telefonul lui Stephanie. Dar nu-l ia.

— N-am de gând să te omor, îi spun eu. Ba chiar dimpotrivă. Încerc să-ți salvez viața. Trimite-le un SMS părinților tăi. Scrie-le că o să-i suni peste cinci ore. Așa o să mai câștigăm puțin timp.

Ia telefonul și se apucă de scris, iar eu conduc mașina spre centrul de reciclare auto Westside. Tocmai voiau să închidă, dar reușesc să-i conving să se ocupe de noi. Chestie care mă costă o groază de bani. Stephanie vine după

mine, dar merge mult prea încet, de parcă ar fi drogată. De parcă i-ar fi frică să nu o împușc. De parcă aș fi luat-o ostatică.

Cumpărăm patru roți uzate de Chevrolet, cu tot cu anvelope. Plătesc cu bani gheață. Tânăra mă ajută să le duc afară la mașină. Două dintre ele încap în portbagaj, celelalte două vor sta pe bancheta din spate. Pornim către Burbank. Mașina pute rău de tot a cauciuc vulcanizat.

Intru în parcarea supraetajată din Burbank și urc la al doilea nivel. Îmi dau seama că Stephanie are multe întrebări de pus, dar încă nu deschide gura. Ce fată bună. O întreb cât este ceasul și îmi răspunde. Nu au trecut decât cincizeci de minute. După calculele mele, nu ne-au mai rămas decât vreo patruzeci din avansul pe care l-am avut la început.

Observ un loc liber lângă amărâta mea de Chevy Lumina cu toate cele patru cauciucuri sparte. Mă duc acolo și opresc motorul. Cadillacul mai ticăie puțin, iar eu mă uit cu mare atenție în toate direcțiile. De pe locul ei din mașină, Stephanie își întinde gâtul ca să vadă la ce mă uit. Nu, nu este nimeni în jur. Probabil că ăia care au uneltit totul au rămas

acum fără resurse. Nu mai au oameni care să supravegheze un traseu de evadare pe care au crezut că l-au închis în urmă cu o săptămână.

Scot cricul din portbagaj, ridic mașina și încep să deșurubez piulițele. Stephanie stă cu ochii pe mine și îmi spune la un moment dat:

— Nu-mi place locul ăsta.

— Atunci haide să schimbăm repede roțile și să plecăm, îi zic eu. Schimbă-le tu pe celelalte două. Trebuie să dau niște telefoane.

— Dar n-am schimbat niciodată o roată! protestează ea.

— Ai văzut cum am făcut eu. Acum ai ocazia să înveți din mers.

Se apucă de treabă. Eu mă îndepărtez câțiva pași, îmi scot din geantă telefonul cu cartelă și îl pornesc. N-o să aud vorbe prea drăguțe de la persoanele pe care le sun.

— Lasă-mă-n pace! zbiară Marilyn.

Și zbiară atât de tare, că trebuie să-mi îndepărtez telefonul de ureche.

I-am spus menajerei că sunt doamna doctor Carol, așa că mi-a făcut legătura cu Marilyn,

care este încă în dormitor. Nu se bucură deloc să mă audă. Urmează niște zgomote înăbușite și eu mă sperii, crezând că o atacă cineva. Dar imediat îmi bubuie în timpan vocea ei urâtă și amenințătoare.

— „O tânără de bani gata din Texas, căreia tăticuțul nu i-a refuzat niciodată nimic“, citește Marilyn. „Când au făcut următoarele filme din serie, dependența de alcool a lui Marilyn Torres a fost de-a dreptul sfâșietoare.“ Dependență de alcool?!

— Nu trebuia să citească nimeni cartea asta, încerc eu să-i explic. Mi-a furat-o cineva și v-a trimis-o tuturor ca să mă compromită.

— A mers, zice ea.

M-am gândit bine cum anume să formulez ce am de spus:

— Înțeleg că mă detești, dar trebuie neapărat să fii prudentă acum. Să nu ieși din casă. Să nu primești pe nimeni în vizită. Doar acolo ești în siguranță.

— Nu-mi zice tu mie ce să fac! se răstește ea. N-ai niciun drept să-mi zici ce să fac!

— Să nu ai încredere în nimeni, continui eu. Nici măcar în doamna doctor Carol.

— Nu-mi zice tu mie în cine să am încredere! se răstește ea din nou, dar acum vorbește mai gângăvit, mai puțin clar. În *tine* n-am deloc încredere.

— Ce fac Julia și Heather? o întreb eu.

— Acum am să închid, spune Marilyn. Nu cumva să mă mai suni sau să încerci să treci pe la mine. Te scuip în ochi, dacă te văd!

— Ascultă-mă, nu mă las eu, după care încep să-i explic de ce trebuie neapărat s-o facă.

Abia după un minut îmi dau seama că mi-a închis.

Sun din nou, dar acum menajera nu mai vrea să mi-o dea la telefon.

O sun acum pe Dani, cu toate că știu că nu-mi va răspunde. Dar trebuie să-i las un mesaj.

— Ce e? mă întreabă ea.

— Ai ieșit! exclam eu, sincer surprinsă.

— Pe cauțiune, spune ea. Sunt în arest la domiciliu până la proces.

— Stai acasă. Izolează-te de toată lumea. Nu lăsa pe nimeni să-ți intre pe proprietate.

Urmează o tăcere lungă, iar atunci când reîncepe să vorbească, tonul ei este calculat și fără nicio inflexiune.

— Au găsit cadavrul soției mele în parcul în care ați abandonat-o.

— Am vrut s-o ducem acasă, mă scuz eu. Dar nu mai știa drumul.

— Ce vrei de la mine, Lynnette?

— Să nu te încrezi în nimeni. Nici în doamna doctor Carol. Nici în poliție. În nimeni.

— M-au avertizat că asta o să-mi spui. La revedere!

— Stai puțin! strig eu. Cine te-a avertizat?

Dar a închis. Sun din nou și o voce de robot mă informează că persoana pe care am apelat-o nu și-a activat încă mesageria vocală.

Încerc și la Julia, dar nu-mi răspunde. Încerc să o sun și pe Heather, dar aflu că numărul acela nu mai este alocat niciunui client. Mi s-a uscat gura. Mă mănâncă toată pielea. Trebuie neapărat să asculte ce am să le spun, dar ele nu

mă lasă să vorbesc. Mă întorc la mașină, unde o văd pe Stephanie cum desface plăcuțele de înmatriculare de la Cadillac și le aruncă la gunoi. Mă bucur să văd că face ceva și din proprie inițiativă.

Plecăm din parcarea supraetajată. După tancul ăla al lui Garrett, mi se pare că Lumina mea este la fel de ușor de condus cum deschizi o cutie de cola. Intrăm pe autostradă. Mă căznesc cât pot eu de mult să mențin viteza sub o sută treizeci de kilometri pe oră, plus că mașina nu se prea înțelege cu anvelopele astea luate de la vechituri. Atât de concentrată sunt la drum, că mă mir foarte tare când arunc o privire la Stephanie și văd cum se reflectă lumina pe obrajii ei uzi.

— Să știi că nu am deloc de gând să te împușc, încerc eu să o liniștesc.

— Știu, murmură ea apatică.

— Atunci, dacă știi, de ce plângi? o întreb. Că pe mine nu mă vezi plângând.

— Nu pricep ce se petrece, suspină ea.

Îi spun. Povestea e destul de lungă și durează până dincolo de Death Valley. Mă uit la ceas.

Mai sunt câteva minute și o să se facă două dimineața. Mă opresc din vorbit după ce termin cu partea aia în care îl pocnesc în coaie pe Garrett P. Cannon și îi fur mașina. Urmează o tăcere lungă.

Apoi Stephanie începe să se sufoce și să se zgâlțâie, și eu cred că a apucat-o din nou plânsul și că totul a fost în zadar, și simt un junghi fierbinte în piept – dar îmi dau seama că fata râde. Și râde tare, în hohote aproape isterice. În hohote stridente, care se transformă în sughițuri. Și uite-o că acum se apucă să lovească cu picioarele în bordul mașinii. O las în pace, să-și facă damblaua.

A văzut cum i-au fost uciși prietenii. Iar acum cineva vrea s-o omoare și pe ea. Evident că suferă de o tulburare disociativă. Îmi aduc bine aminte că am pățit și eu chestia asta. Râdeam când ar fi trebuit să plâng și plângeam când ar fi fost normal să râd. Și, la un moment dat, a fost o harababură atât de mare în toate emoțiile mele, că nu am mai știut cum să reacționez.

— Deci e adevărat? mă întreabă ea, în cele din urmă, în timp ce încearcă să-și recapete suflul după criza isterică de râs.

— De ce te-aș minți?

Dar, înainte de a continua, trebuie să-i pun o întrebare care mă macină de mai multă vreme.

— De ce ai venit cu mine? o întreb eu. Nici măcar nu mă cunoști.

Alte secunde – multe secunde – de tăcere.

— Pentru că știu cine ești, îmi zice ea, pe un ton foarte serios. Și știu că și tu ai pățit ce am pățit eu. Am încredere în tine.

— Nu mă convingi câtuși de puțin cu vorbele astea, îi zic eu.

Dincolo de lumina timidă a farurilor se întinde deșertul întunecat. În dreapta, un gard din sârmă merge paralel cu noi.

— Îmi amintești de Alana, spune Stephanie. Ești exact ca ea, gen. A fost cea mai bună prietenă a mea din tabără. Dacă apuca să mai trăiască, ar fi ajuns fix ca tine. Mereu când zicea ceva, orice, știam precis că așa este, că nu zice la mișto. Acum îmi închipui că sunt cu ea, aici, în mașina asta.

Nu mai insist. Câteodată trebuie să facem cum ne dictează instinctul. Doar așa vom reuși să supraviețuim.

— Poți să intri pe net de pe telefon? o întreb eu, dându-i astfel de înțeles că am închis subiectul.

— De ce ai nevoie?

— Trebuie să mă întâlnesc cu cineva, dar persoana respectivă n-o să vină dacă știe că eu sunt.

— Și ce să caut?

— Intră pe ManCrafting.com, îi cer eu, ferindu-mi ochii de lumina orbitoare a farurilor de la mașina care vine din sens opus.

Sper ca pagina principală a site-ului să nu fie prea înspăimântătoare pentru ea.

— Aoleu! exclamă tânăra, de parcă și-a înțepat degetul într-un ac.

Nu mai spune nimic câteva secunde. Și apoi:

— Ce-i asta?

— Un site administrat de persoana cu care trebuie să discut, îi explic eu. Nu te uita, nu intra nici pe celelalte pagini. Du-te la pagina de contact și atât.

— Maaamă, ce macabre chestii sunt aici! se miră ea. Ce-s toate astea?

— Se cheamă *murderabilia*, răspund eu. Dar nu apare nimic de genul ăsta pe pagina de contact. Intră pe ea.

— E un formular de e-mail, zice tânăra.

— Te rog să scrii acolo ce-ți dictez eu.

Durează ceva timp, pentru că trebuie să-i spun pe litere o groază de cuvinte („Cu D de la *Dallas*“, îi repet eu a cinșpea mia oară), dar, până să ajungem la Tonopah, textul este gata:

BUNĂ. TREBUIE SĂ VÂND URGENT O MARE CANTITATE DE ARTICOLE DESCOPERITE ÎNTR-UN DEPOZIT PE CARE L-AM CUMPĂRAT. PRIETENUL MEU SPUNE CĂ SITE-UL TĂU M-AR PUTEA AJUTA. SUNT CÂTEVA FOTOGRAFII ȘI HAINE CARE AU APARȚINUT GENULUI DE OAMENI

CARE TE INTERESEAZĂ. PE CURÂND (asta a fost contribuția lui Stephanie). MARCIA.

Stephanie apasă pe „Trimite“, iar acum totul depinde doar de Chrissy.

Văd în oglinda retrovizoare cum o mașină de poliție depășește un autocamion de mare tonaj și se apropie de noi.

— Înainte să apară tipul ăla în tabără, începe din senin Stephanie, îmi făceam probleme pentru hainele mele și mă gândeam că poate nu sunt destul de slabă, și că nu știu să mă pieptăn ca să arăt mai bine, și îmi făceam griji în legătură cu ce mâncam, și nu-mi dădeam seama dacă vreau sau nu să învăț cum se programează calculatoarele, și speram că poate o să joc din nou tenis.

Acum, mașina de poliție merge bară la bară cu mine.

— Dup-aia, nu m-a mai interesat nimic din toate astea, continuă fata. N-am mai vrut decât să rămân în viață. Totul a devenit atât de clar. Nu m-am mai gândit deloc la tâmpeniile alea.

Una dintre calitățile mele (și nu am prea multe) este că știu să ascult ce spune o Supraviețuitoare.

— Mi-am dat seama că, pentru el, victimele erau ca niște baloane, zice Stephanie. Le spărgea unul după altul. Dar, atunci când a trebuit să-l atac eu, n-am reușit s-o fac la timp. Eram în șură și el stătea cu spatele la mine, și Alana striga după ajutor, și eu am încremenit pur și simplu. Ar fi trebuit să-l îmbrâncesc mai repede, dar nu aveam suficientă forță. Am reușit doar atunci când s-a repezit la mine. Și n-am mai putut să salvez pe nimeni altcineva. Doar eu am scăpat.

— Câteodată asta-i tot ce poți face, spun eu.

Ne apropiem de o ieșire de pe autostradă, așa că semnalizez.

— Nu vreau să mor ca toți ceilalți, zice Stephanie.

Părăsim autostrada, iar mașina de poliție merge înainte. Trag pe dreapta și încerc să mă calmez. Văd doar puncte negre în fața ochilor. Oare polițistul și-o fi notat numărul de la mașina mea? Oare are de gând să-l verifice? Oare o

să-și mai amintească de un Chevy Lumina roșu, atunci când va ajunge înapoi la secție? Oare o să facă legătura cu mine?

— A lovit-o în cap pe Alana cu un ciocan, spune Stephanie. Și a lovit-o și a tot lovit-o și nu se mai oprea. De ce a făcut asta?

În afară de Supra, până acum nu a mai depins nimeni de mine. Parcă o și văd pe Marilyn, beată și singură în dormitorul ei luxos. Parcă o și văd pe Heather cum stă turcește pe jos, cu cutterul sub un picior, și ține unul dintre interminabilele ei monologuri. Parcă o și văd pe Dani, singură și înlăcrimată la masa din bucătărie, iar toate armele ei sunt încuiate în dulap. Parcă o și văd pe Julia cum zace fără cunoștință pe patul de spital, și nu este nimeni la ușă care s-o păzească. Parcă îl și văd pe Skye, în casa mamei lui, lucrând la calculator, fără să-și dea seama dacă îl atacă cineva din spate. Niciodată până acum nu a mai trebuit să-mi fac griji în privința atâtor oameni. Tocmai de aceea trebuie să fiu extrem de prudentă. Trebuie să fiu extrem de isteață. Polițistul ăla m-ar fi putut trage pe dreapta și atunci s-ar fi terminat totul.

— N-ai să mori, o asigur eu pe Stephanie, asigurându-mă totodată și pe mine. Nu o să moară nimeni. Am eu grijă de asta.

CHRISTINE MERCER: Și atunci Matty a vrut să-l oprească, dar tipul l-a lovit cu toporul.

JOHN STRYCHER: Ați văzut ce s-a mai întâmplat după aceea?

CHRISTINE MERCER: Îmi pare rău, îmi pare nespus de rău, dar o luasem la fugă. Nu mai știu nimic. Am fugit. Îmi pare tare rău!

DONALD THOMPSON: Liniștiți-vă. Nu vă grăbiți.

JOHN STRYCHER: Ne puteți spune ce s-a întâmplat cu Alexandra Catheart?

CHRISTINE MERCER: A pățit ceva Alex?

DONALD THOMPSON: Nu vă putem da detalii în legătură cu starea dânsei de sănătate.

CHRISTINE MERCER: A murit? Ce s-a întâmplat? Vă rog să-mi spuneți! Vă implor! Ce s-a întâmplat?

DONALD THOMPSON: Deocamdată nu știm nimic sigur.

JOHN STRYCHER: Vă rugăm să ne spuneți ce a urmat, domnișoară Mercer. Înțelegeți ce vă spun?

DONALD THOMPSON: Domnișoară Mercer? Vreți să luăm o pauză?

JOHN STRYCHER: Auziți ce vă întreb, domnișoară Mercer? Ne puteți spune ce s-a întâmplat în continuare?

CHRISTINE MERCER: S-a întâmplat ce se întâmplă întotdeauna. A apărut monstrul și i-a înfulecat pe toți.

— Transcrierea discuției dintre John Strycher și Donald Thompson, agenți în poliția canadiană, și Christine Mercer, supraviețuitoare a unui asasinat în masă, 6 noiembrie 1986

GRUPUL DE SPRIJIN AL SUPRAVIEȚUITOARELOR XVI:

Este vremea lor

Chrissy își face apariția mai devreme cu o jumătate de oră, ca să inspecteze în detaliu cafeneaua Starbucks unde ar trebui să ne întâlnim. Foarte bine. Am dormit în mașină azi-noapte și ne-am trezit în zori. Stăm deja de o jumătate de zi cu ochii la centrul ăsta comercial, până ajungem să o vedem și pe ea. Stephanie caută încontinuu la radio un post care să-i placă. La fiecare cinci ore își sună părinții, dar a învățat deja ce trebuie să facă. De fiecare dată vorbește mai scurt și plânge mai puțin. În restul timpului, își ține telefonul închis. Eu am insistat asupra acestui lucru. Din păcate, însă, e extrem de iritată că nu mai are cu ce să se joace.

— De ce nu-și mișcă fundul ăla mai repede? mormăie Stephanie.

— Doar cu răbdarea treci marea, îi spun eu.

— Nu mai trec nicio mare, că mor de plictiseală.

Mă gândisem eu că zona aleasă de Chrissy va fi una cunoscută, așa că ne-am îndreptat către sudul provinciei Alberta, în apropiere de locul unde s-a petrecut tragedia care i-a schimbat viața. În timp ce conduceam, am pus-o pe Stephanie să continue cu e-mailurile. Tot drumul ăsta a durat o zi și jumătate. Tocmai ce intrasem în Idaho, când ne-a scris Chrissy ca să ne anunțe că acum locuiește la sud de graniță, în estul statului Montana. Slavă Domnului! Altminteri, în caz că am fi aflat că s-a mutat în Los Angeles, precis că Stephanie ar fi crezut că sunt total cretină.

Uite că tipa asta – Chrissy – e și mai prudentă decât sunt eu. Cum de se poate așa ceva? mă întreb eu, simțind cum mă râcâie invidia, deși n-am crezut în viața vieților mele că voi simți așa ceva. Pentru noi, Supraviețuitoarele, Chrissy nu este decât o scârbă ordinară. Până și numele ne ferim să i-l rostim. Este o trădătoare, o masochistă, o fățarnică, o mincinoasă. Suferă de sindromul Stockholm. Tuturor ne pare rău pentru ea. Tuturor ne inspiră dispreț. Dar bine măcar că dă dovadă de multă prudență. Înseamnă că, la urma urmei, este la fel ca noi.

— Măcar lasă-mă să mă duc înăuntru să văd ce face, mă roagă Stephanie. Că pe mine nu mă știe.

— Chrissy este la curent cu toate detaliile asasinatelor în masă, fix cum sunt canadienii la curent cu toate meciurile lor de hochei. Fii convinsă că te-a văzut și te știe. Nu trebuie s-o subestimăm. Așa supraviețuim noi. Măsurăm de zece ori și abia dup-aia tăiem o dată.

În mașină este foarte cald, dar parcă începe să se răcorească un pic, pe măsură ce se apropie înserarea. Am coborât doar o singură dată, ca să mă duc la toaleta unui bar Jamba Juice din apropiere. Nu contează cât de des mă spăl pe față, pentru că timpul petrecut doar în mașină – douăzeci și două de ore! – mi-a acoperit-o cu un strat de jeg unsuros, rezistent la apă. Când se va termina totul, ne vom înapoia la Billings și poate ne vom lua o cameră de hotel, unde să ne odihnim câteva ceasuri și, mai ales, să fac un duș. Deja mă mănâncă toată pielea doar gândindu-mă la asta.

— Uite-o că se întoarce, spune Stephanie.

Cu doar o săptămână în urmă, acestei fete un dement i-a omorât prietenii chiar sub ochii ei, iar acum se concentrează numai și numai asupra misiunii noastre. Bine măcar că noi, Supraviețuitoarele, știm să ne adaptăm la orice situație.

— Uite acolo, Chryslerul ăla maro.

Învăluită în nori mari și albaștri de gaze de eșapament, măgăoaia aia metalică bubuie și huruie pentru a doua oară pe lângă Starbucks. După care se vâră printre mașinile parcate, la două locuri distanță de noi. Îmi vine de-a dreptul să urlu, când mă gândesc la cât de multe e-mailuri i-am trimis, cât de mult am lingușit-o, cât de multe promisiuni i-am făcut, de câte ori i-am jurat că nu vreau să o păcălesc. Sigur, am făcut tot posibilul ca să evit să vorbesc despre sume concrete, oferindu-mă să-i aduc eu personal colecția, ca să-mi poată face o ofertă în cunoștință de cauză. Am încercat să fac pe proasta și să pretind că aș fi sinceră: o simplă femeie care încearcă să se întrețină cumpărând ieftin tot felul de lucruri din magazine second-hand și mini-unități de depozitare, pe care le vinde apoi puțin mai scump.

Am evitat să-i spun de unde le am, am evitat să rostesc vreun nume, dar nu am mai putut să evit să-i zic ce anume sunt acele obiecte. Și zău că m-am simțit oribil, atunci când i-am trimis e-mailul ăsta:

OBIECTELE PE CARE LE AM SUNT ÎN PUNGI DIN PLASTIC ȘI AU ETICHETE PUSE DE FOSTUL PROPRIETAR:

– ADIDAȘII PURTAȚI DE RODDY TORRES (CU O PATĂ ÎNCHISĂ LA CULOARE PE VÂRFUL CELUI STÂNG)

– VESTA DE SALVARE DE LA TABĂRA RED LAKE, PĂTATĂ DE SÂNGE (LOGOUL TABEREI SE POATE OBSERVA ÎN PARTEA STÂNGĂ)

– UMERAȘUL ÎNDOIT ȘI RĂSUCIT, CU O PATĂ ÎNTUNECATĂ LA UNUL DINTRE CAPETE (ȘI CU FACTURA CARE ATESTĂ CĂ A FOST CUMPĂRAT DE DANIELLE SHIPMAN)

– MASCA PURTATĂ DE STRIGOIUL NR. 1 (CU FACTURA CARE DOVEDEȘTE AUTENTICITATEA)

– UN EXEMPLAR DIN PRIMA EDIȚIE A CĂRȚII *STĂPÂNUL VISELOR ȘI REGATUL MORȚII*, CU DEDICAȚIA LUI HEATHER DELUCA: „SĂ MĂ PUPAȚI UNDEVA, HEATHER“.

— PATRU FOTOGRAFII ALE ACTRIȚEI BARB COARD, LA BUSTUL GOL, ÎN ROLUL DIN *SLAY BELLS*, CU AUTOGRAFUL LUI LYNNETTE TARKINGTON

Fotografiile astea au făcut-o să iasă din ascunzătoare. Am copiat una cu telefonul lui Stephanie și i-am trimis-o. Sunt mai valoroase decât toate celelalte la un loc. Când am venit pentru prima dată la Los Angeles, Garrett m-a pus să semnez câteva poze, cu sânii la vedere, ale actriței care urma să joace rolul meu în film. După ce am început să frecventez grupul de sprijin, am încetat să mai semnez asemenea suvenire, care au devenit astfel obiecte de colecție extrem de rare. Probabil mi-ar da câte cinci sute de dolari pentru fiecare dintre pozele alea. Iar dacă aș fi o Supraviețuitoare adevărată, precis că ar valora peste opt sute una.

— Chiar ai de gând să i le dai? m-a întrebat Stephanie.

— Normal că nu, i-am răspuns eu. Dar va dori să le aibă. Foarte tare și le va dori.

Tocmai ieșeam din statul Nevada, când am observat cât de murdare îi sunt picioarele goale. Și nu se plânsese nici măcar o dată. I-am dat patruzeci de dolari și am trimis-o la un Walmart. Precis că fusesem deja dată în urmărire generală și îmi știau mutra toți polițiștii, așa că nu mă puteam duce eu. Plus că voiam să văd dacă fata va încerca să fugă.

Dar s-a întors după vreo patruzeci de minute interminabile, în care mi-au transpirat rău de tot palmele de frică. Purta acum o pereche ieftină de bascheți negri și avea în mână o pungă mare cu bombonele Sour Brite Crawlers.

— Vrei și tu?

— Trebuia să-ți fi luat ceva mai hrănitor.

— Acum cine face botic? m-a întrebat ea, plimbându-mi pe sub nas o bombonică din alea. Fetița botoasă nu vrea să pape ceva bun?

M-am repezit și i-am smuls bomboana dintre degete. Și a râs ca o fetiță. A râs așa cum râdea Gillian.

Îmi pune o mulțime de întrebări. Vrea să știe totul despre mine. La început, sunt foarte prudentă și îi răspund cam în doi peri. Dar îmi pare atât de sincer impresionată de povestea mea, și atât de înduioșată când îi arăt cicatricele, că nu mă mai pot abține și îi spun totul. Uite că, până la urmă, îmi place să am pe cineva alături de mine.

Când dormeam eu, conducea Stephanie; când dormea ea, conduceam eu. Ea a dormit foarte mult, pentru că este încă epuizată și fizic, și emoțional, așa că acum eu sunt extrem de agitată, simt că-mi vibrează până și pupilele, am în nas parfumul dulce al unui somn bun. Mi-a rămas în gură gustul de zahăr de la bombonica aia și îmi face poftă. Bag mâna în pungă, dar este goală. Când doarme, Stephanie tresare și scâncește.

Aflu fragmente disparate din povestea ei, în timp ce ne îndreptăm spre Montana. Din câte se pare, Christophe a stat în mașina lui, la marginea proprietății, și a așteptat să apună

soarele. A descoperit un unghi mort în jurul camerelor de supraveghere din tabără și s-a strecurat înăuntru. După aceea, s-a apucat să înfigă furci și vătraie în piepturile oamenilor de acolo, să le tragă săgeți în gât și harpoane în ochi. I-a zdrobit țeasta iubitului ei, într-o menghină din atelierul de tâmplărie. Ieșeau împreună doar de trei săptămâni.

— Noi de șase, i-am mărturisit eu.

— Tu și cu cine? m-a chestionat ea, urcându-și picioarele pe scaun și proptindu-și bărbia de genunchi.

— Cu Tommy.

Era prima oară, după zece ani, când i-am rostit numele în afara grupului de sprijin.

— Eu eram majoretă. El juca fotbal.

— Ce frumos, exact ca în filme! Vă iubeați?

Și eu mă întreb uneori asta.

— Nu eram de prea multă vreme împreună, așa că nu-mi dau seama. Mi se părea că da, dar, ca să fiu sinceră, n-am avut șansa să aflăm ce simțeam cu adevărat unul pentru celălalt.

Intenționam să facem dragoste pentru prima oară și chiar atunci a sunat Ricky Walker la ușă.

— Eu eram virgină când l-am cunoscut pe Paul, a zis Steph. Nu-l iubeam, dar cred că el m-a iubit. Ai mai avut vreo relație dup-aia?

— Nu, nu tocmai.

I s-a aprins o scânteie în ochi și mi-am dat seama că a înțeles.

— Stai un pic! Dacă și tu erai virgină când te vedeai cu Tommy și n-ai mai avut niciun iubit dup-aia, înseamnă că...

Și acum a căscat îngrozită și ochii, și gura.

— Am avut un iubit dup-aia, i-am zis eu. În fine, un fel de iubit...

— „Un fel de"? s-a mirat ea.

— Garrett P. Cannon, așa îl cheamă. Și nu, nu mai sunt fată mare.

Mă gândesc că nu am făcut niciodată sex cu Tommy. Mă gândesc că nu voi mai afla niciodată dacă părinții mei au reușit să-și salveze căsnicia la cina aceea de la restaurant, din Ajunul Crăciunului. Mă gândesc la cât de

mult îi plăceau lui Gillian caii, dar nu a apucat să călărească niciodată. Mă gândesc că nu am fost în stare să-mi apăr surioara. Mă gândesc că trebuie neapărat să o apăr pe Stephanie.

Uite că acum apare Chrissy, traversând țanțoșă parcarea spre Starbucks. N-am mai văzut-o de mai bine de zece ani, dar aș recunoaște oriunde atitudinea asta arogantă. Chrissy se mișcă de parcă ar avea la dispoziție tot timpul din lume. Nu seamănă absolut deloc cu mine, care alerg ca disperata dintr-un adăpost în altul și mă uit de cinșpe mii de ori, cu mare atenție, în toate părțile, ca să mă conving că nu mă pândește nimeni, și încercând să mă conving că voi vedea orice posibil agresor înainte să mă vadă el pe mine.

— Aia e? mă întreabă Steph.

— Stai cuminte, nu-i atrage atenția, îi spun eu.

Chrissy poartă jeanși demodați, de mamaie (din ăia cu talie înaltă) și o geacă din denim (tot ca pe vremuri). De un umăr îi atârnă o geantă mare, care pare destul de grea. A venit cu cincisprezece minute mai devreme de ora stabilită. Intră în cafeneaua Starbucks și dispare.

— Acum așteptăm, spun eu.

— Pare destul de tânără, remarcă Steph.

După care își linge degetele și începe să scormonească prin fundul pungii, căutând zahăr. Își ține genunchii proptiți pe bordul mașinii și nu scapă din ochi ușa cafenelei. Are telefonul în poală. Îl aud acum că vibrează.

— Ea e, mă anunță fata.

Mă întind și o ating pe mână. Și îmi dau seama că, în ultima vreme, caut cam des pretexte ca să fac gestul ăsta.

— Nu răspunde, îi cer eu.

Rămânem în căldura îngrozitoare din mașină. Aud foșnetul pungii din care Stephanie culege ultimele firicele de zahăr, aidoma unei furnici cu multă experiență. Telefonul continuă să vibreze. Mi-arată e-mailurile care vin unul după altul, fiecare reprezentând câte o altă etapă a nesiguranței și a îndoielii: oare nu cumva am lăsat-o cu ochii în soare? Sunt e-mailuri cu întrebări *(Am ajuns unde trebuie? Ăsta-i Starbucks-ul despre care mi-ai zis?)* și e-mailuri cu implorări *(TE ROG MULT DE TOT, spune-mi când vii!)* și e-mailuri furioase

(NU mă mai contacta niciodată, dacă nu vrei să știe toți că ești o mincinoasă și că n-ai nimic de vânzare!), după care Chrissy iese valvârtej din cafenea și aleargă la mașină.

— A durat aproape patruzeci și cinci de minute, zic eu.

— Și? nu pricepe Stephanie.

— Înseamnă că pozele alea cu autograful meu valorează mult mai mult decât credeam.

Rabla căcănie a lui Chrissy trece pe lângă noi, parcă plutind pe un nor uriaș de gaze de eșapament. Aștept până se îndepărtează și abia apoi pornesc motorul și o iau după ea. Am avut mai devreme o lungă discuție în contradictoriu cu Steph despre care dintre noi să conducă mașina. Și am câștigat. Că doar eu sunt sora mai mare.

Traversăm mai întâi niște suburbii cu case parcă trase la indigo și supermarketuri, dar curând magazinele astea cunoscute sunt înlocuite de prăvălioare cu marfă ieftină și de biserici. Trecem pe lângă câteva dughene unde probabil că se vindeau preșuri și carpete, dar care, dacă este să mă iau după panourile decolorate de soare din vitrinele lor, au dat

faliment de multă vreme. Mai trecem și pe lângă niște magazine mai răsărite, dar care nu sunt acum decât un șir de anunțuri cu *De închiriat.* Mă țin după gazele de eșapament de la mașina lui Chrissy, dar având grijă să nu o scap din ochi și o întreb mereu pe Stephanie dacă se uită pe harta de pe telefon. Încerc să păstrez o distanță de patru sau cinci mașini între noi.

— O ia pe Route 2, mă anunță Stephanie.

O iau și eu tot pe acolo.

Intrăm în trafic și ajungem pe drumuri care coboară și pe drumuri care urcă și pe drumuri ocolitoare și, pe măsură ce soarele se lasă spre asfințit, ne îndepărtăm tot mai mult de autostradă și ne continuăm urmărirea pe o șosea cu două benzi, asfaltată. Mă rog să nu treacă granița. Nu știu dacă poliția de frontieră s-ar lăsa convinsă de actul meu de identitate pe numele doctoriței Newbury. Trecem pe lângă ceva care se cheamă Troy Group, trecem pe lângă zeci de parcări și depozite, răzlețe, peste multe hectare de teren arid. Apoi trecem pe lângă case făcute din plăci de vinil și înghesuite până pe marginea străzii – case vlăguite, dar cu

steagul american (sigur, decolorat de la soarele atât de multor ani) înfipt în fața verandei și în curte cu căzi de baie antice și de demult, pline cu flori moarte.

Drumul șerpuiește încoace și încolo, schimbându-și pe neașteptate direcția atunci când urcă dealurile. Virăm și, dintr-odată, nu o mai vedem pe Chrissy. Dar imediat îi zăresc mașina oprită în fața unei biserici scunde, din cărămidă. Nu opresc, ci trec repede mai departe, până pe o străduță laterală, aflată la vreo patru sute de metri mai în față.

— Să nu te vadă, îmi spune Stephanie.

— Știu ce am de făcut, îi zic eu.

Chiar dacă permisul meu de conducere nu mai este valabil și nu mi-am făcut nici măcar o strategie clară, ci încerc să mă adaptez din mers împrejurărilor și să cred că totul va fi bine, vreau neapărat să eman cât mai multă siguranță. Pentru că Steph trebuie să fie convinsă că am totul sub control. Pentru că trebuie să o fac să se simtă la adăpost de orice pericol.

După zece minute (înfiorător de lungi și tensionate), mașina lui Chrissy trece ca fulgerul

pe lângă noi, așa că pornim după ea, accelerând pe lângă pâlcuri dese de copaci, după care se văd tot felul de case în jurul unor răscruci – evident, nesemnalizate. Iar apoi ieșim de pe asfaltul turnat de curând și intrăm pe asfaltul vechi și nu mai sunt decât copaci, și în dreapta, și în stânga drumului, care urcă și tot urcă. Ne acoperă frunzișul, nu ne mai lasă să vedem nimic în fața noastră. Și am impresia că se va întuneca foarte curând.

Drumul tot șerpuiește și coboară, și urcă și coboară din nou, iar eu îmi spun că probabil ne apropiem acum de destinația finală. Fac tot ce pot ca să nu o pierd din ochi pe Chrissy, iar Steph se străduiește din răsputeri să-și țină gura și să nu-mi distragă atenția. Știm amândouă că, dacă o pierdem acum, înseamnă că ne-am chinuit degeaba în ultimele două zile. Stephanie își roade unghiile. N-au niciun gust, dar măcar sunt mai sănătoase decât zahărul din bombonicile alea.

Nu mai este nicio altă mașină pe drum, așa că încerc să rămân cât mai în urmă. Văd câteva rulote singuratice pe terenurile în paragină de pe laturile drumului și mai văd câteva plăci din furnir ieftin bătute în cuie pe niște scânduri

înguste, iar pe plăcile astea sunt trecute diverse oferte: *Carne de iepure – 10$!* și *Tuns-coafat bărbați și femei.* Sincer, mie mi se pare că toți cei care au putut să plece au plecat de mult timp spre alte zări. O las pe Chrissy să meargă înainte, apoi mă apropii de ea, după care rămân din nou în urmă. Pătrundem tot mai adânc în zona dealurilor.

După o cotitură, o vedem cum intră pe un drumeag de pământ care se desprinde din drumul principal, iar eu trec în scrâșnet de pneuri pe cealaltă bandă și continui să merg până când mi se pare că ar fi în regulă să trag pe dreapta. Întorc mașina din trei mișcări și rămân cu motorul pornit lângă o bucată de placaj mucegăit, sprijinită de un stâlp de telefon pe care scrie cu vopsea portocalie *Lemn de foc.* De unde ne-am oprit, putem vedea capătul drumeagului. Mașina lui Chrissy a intrat deja în pădure. Cinci secunde dacă mai întârziam, am fi pierdut-o cu totul.

— Ce așteptăm? vrea să știe Stephanie.

— Nu vreau să intrăm pe drumeag, îi zic eu. Poate că stă acolo ca să ne vadă trecând mai departe, iar după câteva minute o să plece în

altă direcție. Nu știu dacă nu cumva drumeagul ăla nu e o capcană. Trebuie să stăm aici până se face întuneric.

— Deci iar așteptăm? întreabă fata, sprijinindu-se dezamăgită de spătarul scaunului.

— Iar așteptăm, îi confirm eu.

Pădurea este tăcută și capătă treptat nuanțele albăstrii ale înserării. Iar apoi se va face cenușie, după care drumul se va cufunda complet în bezna care ne va înghiți și pe noi. Chrissy tot nu iese de pe drumeagul de pământ și acum nu pot decât să sper să nu fie o scurtătură care să ducă la altă șosea asfaltată, paralelă cu aceea pe care am venit până aici. Nu pot decât să sper că aici se află ascunzătoarea ei.

Stephanie împăturește punga în care au fost bombonelele – o dată, de două ori, de trei ori, de multe ori. Apoi o desface, o netezește bine și o ia de la capăt. Eu încerc să-mi dau seama care sunt unghiurile moarte ale locului unde ne aflăm, stau cu ochii ațintiți asupra drumeagului, mă uit la pădure și, în cele din urmă, nu mai pot să amân inevitabilul.

Deschid borseta, îmi scot pistolașul și mă asigur că este încărcat.

— Am și eu nevoie de o armă, spune Steph.

— Mă duc singură să discut cu Chrissy, îi zic eu. Dacă nu mă întorc într-o oră, să vii după mine.

— Așa, neînarmată? se miră ea.

— Dacă nu mă întorc într-o oră sau dacă nu te sun, furișează-te prin pădure și caută-mă.

— Super! exclamă ea. Și cum să vorbesc? Urât, da? Cu cuvinte din alea nasoale?

Îi dau spray-ul cu gaz iritant, apoi îmi închid la loc borseta. Deschid portiera și se aprinde brusc lumina în mașina devenită acum o făclie în noapte.

— Porcăria ăsta nu funcționează! strigă Stephanie după mine.

Trântesc repede portiera ca să sting lumina și ca să reușesc să-mi recapăt vederea nocturnă. Printre copaci țârâie mii de greieri. Merg cât pot eu de repede pe marginea drumului și o tai prin pădure ca să ajung la capătul aleii de pământ. Aud foșnetul uscat al frunzelor moarte pe care le strivesc sub tălpi, în timp ce îmi

croiesc drum prin întuneric ca să dau de Chrissy, supraviețuitoarea cea coruptă și malefică.

Oricât de entuziasmată aș fi că am ceva viu
în casă, nu sunt totuși convinsă că
sunt pregătită să-mi asum o responsabilitate
ca asta. DAR - i-am dat deja un nume: SUPRA
(de la „supraviețuitorul"). Deci este prea târziu
să mă mai răzgândesc. Ba chiar am început
să-i aud vocea în minte. O iau pe ea și întredeschid
un pic draperiile mele opace ca să o vadă și pe ea
soarele. Și ei - și mie - ne place să ne uităm
la filmulețele amuzante din America's Funniest
Home Videos și la comediile romantice. Dar nu
prea cred că ar fi în stare să priceapă ceva din
serialul Prietenii tăi, în care nimeni nu-și
încuie ușa și toți intră când au chef în casa
altcuiva. Stau pe fotoliu și mă tot uit la planta
mea - Supra; și, câteodată, în timpul nopții, mă trezesc
brusc cu un nod în gât și nu mai pot să respir, și
fac atac de panică. Dacă o să moară? Dacă o să fiu
obligată să fug de aici și s-o abandonez? Nu pot,
nu pot, nu pot! Nu pot, nu mă simt în stare să mai
răspund de o altă viață! Însă gândul de a o arunca
mă îmbolnăvește de-a dreptul! Așa că îmi zic:
MAI ÎNCOLO. Supra a zis ceva extrem de interesant

— Fragment din jurnalul personal al lui Lynnette Tarkingon, 3 ianuarie 2001

GRUPUL DE SPRIJIN AL SUPRAVIEȚUITOARELOR XVII:

Cea mai drăgălașă dintre Supraviețuitoare

Cu pistolul în mână, mă strecor prin desișul pădurii. Cine știe peste ce o să dau, cine știe ce o să creadă Chrissy când o să mă vadă, cine știe cât de mult poate degenera situația. Pe măsură ce înaintez, se face din ce în ce mai întuneric, pentru că toți copacii ăia, parcă lipiți unii de alții, împiedică lumina lunii să pătrundă până la mine. Apoi văd brusc un cadavru care atârnă de o creangă. Cad în genunchi, simt un roi de molii în stomac.

Se răsucește ușor și îmi dau seama că este un copil, un copil mic, poate chiar un bebeluș. Mă apropii încet și îi ating piciorul – îl simt umed, în putrefacție, ca de pluș. Este doar o jucărie Pantera Roz, agățată acolo. În cealaltă parte a copacului atârnă o altă sfoară, de care este agățată de gât o păpușică despuiată, ca să i se vadă bine și capul din plastic dur și trupul ud și fleșcăit. Abia acum văd mai multe păpușele din astea atârnate deasupra, ca o

livadă cu fructe stricate. Păpuși Barbie, atârnate de păr, câte șase pe o singură creangă; animăluțe din pluș, mucegăite de la ploaie. Mai văd și un copac uscat pe care au fost bătute în cuie până în vârf jucărioare reprezentând tot felul de personaje din filmele Disney. Uite-l pe Pluto, cu un piron străpungându-i gâtul. Uite-o pe Minnie, răstignită pe trunchi. Uite-l și pe Mickey, care încă mai are putere să zâmbească, deși i s-a înfipt o țepușă în frunte. Toți copacii din jur sunt plini de tumori sub forma personajelor din desenele animate.

Străbat mult mai încet acum acest cimitir al jucăriilor. Prin pădurea asta mai trece cineva. Și trece destul de des. Cineva care o cunoaște. Dau peste o mașină de spălat, care lucește alb în întunericul din jur. Mă lovesc cu capul de niște clopoței de vânt, care nu sunt clopoței, ci niște șurubelnițe care se izbesc unele de celelalte. Mai sunt și alte electrocasnice, pe jumătate îngropate în pământ, și din care nu se mai vede decât metalul ruginit de deasupra.

Am intrat până la gât în nebunia cuiva. Nebunia lui Chrissy.

Mai în față, copacii se răresc și în luminiș se vede o casă dărăpănată, cu acoperișul îndoit și spart la mijloc. Are luminile aprinse. În jurul ei sunt tot felul de dependințe cu pereții acoperiți de licheni. Un șopron stă cam într-o rână, sprijinit de casă; în cealaltă parte este o cușcă de câine, plină cu bucăți de lemn. Mai departe, în apropierea copacilor, este un adăpost pentru vehicule, sub acoperișul căruia se văd niște obiecte mari și lungi, înfășurate în prelate albastre. În spate se înalță o nălucă masivă și neagră: un hambar enorm din prefabricate, care pare a amenința maghernița din secolul trecut.

Fac un pas înapoi și mă izbesc de un trunchi de copac. Este cald. Se mișcă. Este un bărbat. Uriaș, zdravăn. Trebuie să mă uit în sus ca să-l văd mai bine. Instinctul mă sfătuiește s-o iau la fugă, dar știu ce trebuie să fac, m-am antrenat pentru asemenea situații. Îl lovesc tare cu cotul în burtă, mă las fulgerător pe vine și îi trag una peste glezne ca să-l dărâm. Mă doare rău de tot cotul, de parcă mi l-aș fi rupt. Îmi izbesc fluierul piciorului de bocancii lui și mi se urcă

durerea până la creier. Îl pocnesc cu genunchiul în boașe și am impresia că mi-am spart rotula de un zid.

Are ochii foarte mici și capul ca o minge de tenis plină de cocoloașe. Poartă un hanorac negru și nădragi militari, vârâți în bocanci. Mă apucă de încheietura mâinii și mă strânge rău de tot și îmi freacă oasele unele de celelalte, până când dau drumul armei. Îl mușc de mână. Nici măcar nu tresare. Continuă să mă strângă mai tare decât o menghină, în timp ce eu îi tot trag șuturi în tibie, îl calc pe picioare, îmi înfig dinții în pielea lui jegoasă. Pute îngrozitor. Mă sufocă duhoarea pe care o emană trupul lui.

Acum mă înșfacă de păr și îmi împinge capul între genunchi. Îmi pierd echilibrul și mă împleticesc și simt că-mi ia foc fruntea când mă smucește ca să mă ridice. Și mă saltă deasupra solului, așa că îl apuc de încheietură cu ambele mâini ca să nu-mi smulgă părul din rădăcini. Îmi vine să vomit de durere. Greutatea mea nu-i pune niciun fel de probleme.

Știu că Stephanie și-ar pierde instantaneu toată încrederea în mine, dacă ar asista la scena asta.

Ieșim dintre copaci și traversăm curtea. Ajungem într-o zonă mai luminată, urcăm trei trepte din cărămidă și el deschide cu piciorul ușa de la casă. Îmi arde tot scalpul de durere, așa că îmi scot cutterul din buzunar și, dintr-o singură mișcare, îmi tai părul – plus niște fâșii mici de piele. Îmi dă drumul și cad vreo opt centimetri, mă clatin pe glezne ca din sticlă și mă prăbușesc într-un genunchi.

În casă este mult prea cald și miroase a mâncare veche. Ridic ochii și îl văd că intră în bucătărie. Izbesc de perete ușa cu plasă și țâșnesc afară. Alerg cât pot de repede spre locul unde m-a prins, îmi găsesc pistolul într-un morman de frunze putrezite, după care mă întorc înăuntru, chiar atunci când el iese din bucătărie cu un cuțit în mână. Iau automat poziția trăgătorului profesionist, cu degetul arătător pe trăgaci și ținând arma cu ambele mâini.

— Oprește-te! strigă o femeie de undeva.

Deja apăs pe trăgaci când apare Chrissy și se pune între noi. Mișc țeava în ultima fracțiune

de secundă, se aude un pocnet și se vede o gaură în peretele din rigips, iar fumul pulberii arse ne îneacă pe toți.

— Terminați amândoi! țipă ea, ridicând mâinile spre noi.

Nu fac nicio mișcare; nici Sadicul ăla nu face. Fără să lase cuțitul din mână, pur și simplu continuă să se holbeze la mine. Nici măcar nu gâfâie.

— Ar fi trebuit să-mi imaginez că tu ești, Lynnette, zice Chrissy. Nici nu ai pozele alea, nu-i așa?

— Spune-i să arunce cuțitul, îi cer eu, fără să las arma în jos.

— Ai intrat fără drept pe proprietatea noastră, spune Chrissy.

Dar eu țin în continuare pistolul ațintit asupra capului diform al matahalei. Tot creștetul îi este acoperit de zgârieturi, pentru că își rade părul. Mă concentrez doar asupra crustei înnegrite de pe tâmpla lui dreaptă. Acolo voi trage, dacă va fi cazul.

— Este o veche prietenă de-ale mele, Keith, îi zice Chrissy, mângâindu-l pe braț.

Individul ăsta pute ca un hoit de cal. Cum naiba de suportă să-l atingă?!

— Dragule, ce-ar fi să te duci în atelier, cât timp noi stăm un pic la povești?

Malacul se întoarce și intră din nou în bucătărie. Aud cum se deschide un sertar și apoi aud cum cuțitul cade cu zgomot metalic înăuntru. Se deschide ușa din spate, se trântește la loc. În casă se așterne liniștea.

— Mi-ai stricat toată după-amiaza, mă ceartă Chrissy. Cum crezi că te poți revanșa?

— Am vrut să te pun în gardă, o mint eu. Încearcă cineva să ne omoare pe toate.

Chrissy mă studiază cu atenție câteva secunde, după care zâmbește.

— Știu cum poți să mă împaci pentru tot deranjul ăsta, îmi zice ea. O să-mi semnezi câteva cărți înainte să pleci de aici. Haide în bucătărie.

Și iese din cameră fără să se mai uite la mine, de parcă n-aș fi decât un obiect de mobilier. Aud cum se deschide ușa de la frigider. Las arma în jos.

Mereu am știut că este o persoană periculoasă. Despre Chrissy vorbesc, la ea mă refer. În vreme ce noi, toate celelalte, ne-am străduit să ne reclădim viețile sfărâmate și să dăm uitării monștrii ăia cu care ne-am confruntat, Chrissy i-a primit cu brațele deschise în existența ei. A devenit cea mai vehementă și mai vocală susținătoare a lor. S-a folosit de toate teoriile posibile și imposibile ale conspirației și a pus la bătaie toți banii din despăgubirile încasate în urma tragediei prin care trecuse, ca să finanțeze recursuri împotriva sentințelor de condamnare primite de criminalii ăia.

Doamna doctor Carol avea o teorie. Zicea că, din cauză că acuzarea se baza pe mărturia de martor ocular a lui Chrissy și pentru că monstrul în cauză era chiar nașul ei, poate că s-a simțit vinovată și și-a dorit să fie iertată de toți monștrii. Teoria mea este mult mai simplă: Chrissy e nebună de legat. Iar nebunii sunt extrem de periculoși.

Însă nu am bătut tot drumul până aici ca să pierd vremea de una singură într-o cameră, așa că-mi adun curajul, las pistolul în jos și mă duc după ea la bucătărie.

Casa asta ori nu a fost terminată niciodată, ori acum au început să o demoleze. Unul dintre pereții livingului este din rigips nezugrăvit, cadrul ușii este nefinisat, iar bucătăria este plină de prelungitoare portocalii. Pe masă, lângă un blender, tronează o cafetieră. Blaturile sunt acoperite cu sacoșe, cutii de biscuiți și tăvi de pizza.

— Ce-ar fi să bem un ceai bun? îmi propune Chrissy.

Stă lângă mașina de spălat vase scoasă de sub blat și umple un ceainic cu apă dintr-un bidon.

— Stai unde vrei, mă îndeamnă ea.

Iau un teanc de plicuri de pe un scaun cam șubred și mă așez pe el, având grijă să stau cu spatele la perete, de unde pot să văd atât ușa, cât și fereastra. Pun pistolul pe masă, în fața mea. Văd că-i lucește patul de la transpirația de pe palmele mele, așa că mi le șterg de jeanși. Masa e plină de flacoane cu pastile, reclame promoționale, sacoșe din plastic în care sunt îndesate mănuși din cauciuc galben și cârpe de vase care mai au încă etichetele cu prețul pe ele.

— Asta a fost prima casă a părinților mei, zice Chrissy și pune bidonul pe jos, lângă chiuveta care amenință să dea pe afară de atâtea vase. Acum costă mai puțin decât au plătit ei în anii șaizeci. Ei, cât de aiurea e chestia asta? Măcar terenul ar trebui să valoreze ceva.

— Îmi pare rău, spun eu, că nu știu ce altceva ar trebui să răspund.

Bagă în priză cafetiera și caută pliculețele de ceai prin dulapurile din perete. Niciunul nu are ușă.

— Este o zonă carboniferă, dar rămasă acum fără cărbune, spune ea. Au contaminat apa din pânza freatică cu toate chimicalele alea folosite ca să spele cărbunii de impurități. Pretind că încă ar mai fi bună de băut, dar copiii fac afte bucale și adulților le sângerează gingiile. De opt ani se tot judecă cu compania aia de produse chimice.

Vâră până la cot mâna într-unul dintre dulăpioare și scoate de acolo un singur pliculeț de ceai Lipton. Vede în chiuvetă încă un pliculeț uscat, îl dezlipește de pe vraful de vase murdare și clătește două căni.

— De ce te-ai întors? o întreb eu.

— Lui Keith îi place aici, îmi răspunde.

Chrissy degajă nebunie în jurul ei ca pe un parfum puternic și persistent.

— Cineva a ucis-o pe Adrienne, spun eu. Ai auzit?

Zâmbește. Și reacția asta a ei mă scoate din minți. Ceianicul șuieră. Chrissy toarnă ceaiul.

— Poftim, zice ea, punând o cană în fața mea, fără să încerce să-mi ia pistolul.

Gust puțin. E foarte fierbinte și amar. Chrissy dă la o parte două sacoșe de pe un alt scaun și se așază și ea.

— N-am căzut niciodată de acord asupra sensului pe care-l dăm experiențelor noastre.

— Un psihopat a încercat să mă omoare, dup-aia a încercat să mă omoare și fratele lui, spun eu. În ultimă instanță, tuturor ni s-a întâmplat cam același lucru. Ce altceva mai este de discutat?

— Asta zici tu. Eu zic că am avut parte de un ritual șamanic de inițiere, care, făcându-ne să trecem printr-o încercare cumplit de grea, a vrut să ne conducă pe drumul descoperirii

spirituale pentru ca, în cele din urmă, să ajungem în faza superioară a evoluției noastre și să ne câștigăm pacea interioară.

— Ai dreptate, spun eu. Nu suntem de acord. Dar realitatea este că cineva și-a pus în minte să distrugă toate Supraviețuitoarele. A omorât-o pe Adrienne și s-a străduit din răsputeri să mă omoare și pe mine, a băgat-o pe Julia în spital și a incendiat centrul de reabilitare unde stătea Heather. Trebuie să colaborăm. Chiar crezi că n-o să te caute și pe tine?

— Ei, uite, ăsta a fost mereu cel mai mare defect al tău. Înțelegi greșit tot ce se întâmplă și din cauza asta trăiești într-o stare de spaimă permanentă.

— Deci nu vrei să ne ajuți?

— Cu ce să vă ajut? râde ea. N-am de gând să mă înscriu în vreo superechipă a Supraviețuitoarelor.

— Ții legătura cu Billy Walker și cu Harry Peter Warden, spun eu. Vorbești cu ei în mod regulat, da?

— Oamenii ăștia n-au făcut nimic care să merite ce li se întâmplă acum, declară ea ritos.

— Și le vinzi...

Mi-este tare greu să găsesc cuvântul potrivit.

— Operele de artă...

— Fără comentarii, zice ea.

— Haide, Chrissy, nu face pe modesta! Ți-am găsit numele în lista de vizitatori ai lui Billy. Probabil că apare peste tot și în lista lui Warden. Nu înțelegi? Se folosește de tine. Individul ăla te-a transformat în mesagerul lui personal.

Abia acum îmi dau seama că n-a clipit nici măcar o singură dată, de când s-a așezat pe scaun. Presupuneam că ea este doar intermediarul, dar dacă ea este șefa, capul tuturor nenorocirilor care se întâmplă? Dacă doamna doctor Carol nu i-a cerut niciodată ajutorul? Credeam că fugeam de primejdie împreună cu Stephanie și că ne îndepărtam cât mai mult posibil de psihoterapeută... dar dacă am ajuns chiar în mâinile criminalului, în inima infernului?

— Mai ții legătura cu doamna doctor Carol? o întreb eu.

Atât de mult îmi doresc să iau pistolul de pe masă, că mi se pun cârcei la degete.

— Încă mai conduce micuța voastră șezătoare? zâmbește Chrissy.

Tot nu clipește.

— Ți-a cerut cineva să iei legătura cu Warden sau Walker în numele lui? o întreb eu. Nu-mi pasă, dar trebuie să știu.

— Ba evident că-ți pasă, râde ea. Dacă nu ți-ar fi păsat, n-ai fi pierdut atâta vreme cu toate procesele alea intentate împotriva mea.

— Marilyn te-a dat în judecată, o corectez eu. Și a renunțat la un moment dat să te mai urmărească în justiție. Crede-mă când îți spun că, în momentul ăsta, nu-i mai pasă absolut nimănui dacă vinzi toate rahaturile alea și dacă umfli conturile criminalilor ălora, cât timp stau ei la mititica. Nu mă înțelege greșit. E rău ce faci, e revoltător, e josnic. Dar acum avem alte probleme, probleme mult mai importante. Credem că cine se află în spatele acestei povești se folosește de tine ca să comunice.

Mă studiază cu atenție multe secunde.

— Care poveste? mă întreabă ea. Adică tu crezi că eu aș fi marioneta vreunei societăți secrete formate din oameni imaginari, oameni care există doar în capul tău, dar care îți vor moartea? Și vrei ca eu să înșel încrederea pe care o au în mine acești artiști, doar pentru ca tu să te răzbuni pe o conspirație de a cărei existență nici măcar nu ești sigură?

— Nu-i răzbunare, o contrazic eu. E autoapărare.

— Ba e o denaturare a realității.

Bag mâna în borsetă și scot una dintre fotografii. O trântesc pe masă. Este una dintre pozele cu Barb Coard. O simt pe Chrissy cum se încordează dintr-odată.

— Este o piesă rară, nu trebuie să te porți așa, șuieră ea printre dinți. Îi nesocotești valoarea. O strici.

— Mai am încă trei, o mint eu. O să le semnez și o să le pun și data. Nu mai sunt decât astea patru pe piață. Ai să scoți bani frumoși de pe urma lor.

Îmi zâmbește cu superioritate.

— Am bani suficienți, nu mai am nevoie și de alții. Deocamdată prefer să mă ocup de organizarea colecției, decât de achiziționarea altor obiecte.

— Atunci, de ce te-ai agitat în halul ăsta ca să cumperi ce vindeam eu online? nu înțeleg eu. Înainte să afli că eu eram.

— Of, Lynnette! îmi zice ea, dând pe-afară de automulțumire. Chiar crezi că n-am știut de la bun început că tu erai?

Cât de mult îmi doresc să-i trag una, ca să-i șterg rânjetul ăla superior de pe mutra înfumurată. Sigur, aș putea să iau pistolul și s-o împușc, dar fără s-o omor. S-o împușc undeva unde s-o doară al naibii de tare. În rotulă, poate. Nu m-a manipulat. Nu sunt chiar atât de tâmpită. Nu i-am picat în cursă.

— Am urmărit cu foarte mare interes toate știrile din Los Angeles, zice ea acum. Am știut înaintea ta că așa o să fie. Mi-a plăcut de tine, Lynnette. Am crezut mereu că, dacă o să vină cineva aici ca să-mi pună toate întrebările astea, precis tu o să fii aia.

Dincolo de geamul bucătăriei se vede întunericul. Nu se aude nimic din casă, nicio mișcare, absolut nimic.

— Știi cine este? o întreb eu.

— Am observat tiparul acum vreo doi ani, spune ea. Anumite numere care se repetau. M-am întrebat ce înseamnă. Nu vrei să știi ce am aflat?

— Despre ce numere vorbești?

— Despre numerele din e-mailuri.

— Care numere? Care e-mailuri? Cine te-a contactat?

— Tu ai fost întotdeauna o victimă imperfectă, nu o Supraviețuitoare veritabilă, spune Chrissy. Dar faptul că ești aici reprezintă un semn. Cred că abia acum a venit momentul de răscruce în viața ta.

Îi lucesc ciudat ochii, iar eu îmi dau seama că suntem foarte, foarte departe de lumea civilizată.

— Cât de norocoasă ești! șoptește ea. Acum ai șansa să devii o Supraviețuitoare adevărată.

Se așterne tăcerea între noi. Mă uit la toate ușile, convinsă că o să se furișeze cineva înăuntru. Dar nu suntem decât noi două în bucătărie.

— Am pus toate informațiile cap la cap, zice Chrissy. Cât de minunat este totul! A venit și vremea ta, iar eu sunt doar următorul pas pe care trebuie să-l faci acum.

Își lipește mâinile de piept și închide ochii. Parcă ar fi într-o stare de extaz.

— Mulțumesc, murmură ea. Haide cu mine! Computerul este în muzeu.

Se ridică de pe scaun. Mă ridic și eu. Merg după ea pe un coridor scurt, pe lângă mașina de spălat rufe și pe lângă uscător, până ajungem în spatele casei.

— Trebuie să trec prin muzeul meu ori de câte ori vreau să intru online, mă lămurește ea, ținând mâna pe clanța de la ușa care probabil că dă în spălătorie. Asta îmi amintește în fiecare zi de călătoria pe care am făcut-o fiecare dintre noi. Iar acum o vei face și tu. Pregătește-te, Lynnette. N-am cuvinte să-ți spun cât sunt de bucuroasă că vei afla cum este!

După ce deschide ușa, mă izbește în față aerul rece – parcă ar fi deschis un frigider. Întinde mâna într-o parte și aprinde luminile. Aud bâzâitul tuburilor fluorescente din tavanul enormului hambar din prefabricate lipit de spatele casei. Însă în fața noastră nu este decât o debara micuță, cu draperii negre la celălalt capăt. Deasupra lor atârnă un cuțit, lung de vreo douăzeci și cinci de centimetri, a cărui lamă este mânjită cu ceva vâscos și închis la culoare. De-a curmezișul lui este fixat un levier acoperit cu smocuri de păr.

— E părul lui Dani, îmi spune Chrissy. Tare greu am făcut rost de el, dar mă simt mai aproape de ea, când îl văd. Fratele ei a folosit cuțitul ca să-i măcelărească prietenii și Dani a folosit levierul ca să-l ucidă pe el. *Yin* și *yang*. Obiectele astea mă fac să reflectez asupra sensului vieții, atunci când trec pe sub ele.

Mie mi se face scârbă. Chrissy pornește înainte, ia o lanternă de pe un raft de lângă draperii și le deschide cu ambele mâini. Dincolo de ele este întuneric și mi se pare că am greșit când m-am decis să o urmez.

— Vino, Lynne, mă îndeamnă ea. Haide să-ți arăt toate minunățiile de aici.

— Și e-mailurile, spun eu, încercând s-o țin ancorată în realitate. Și e-mailurile trebuie să mi le arăți.

— Da, și pe ele. Dacă vei mai dori să le vezi, după ce-ți voi arăta exponatele din muzeul meu.

Îmi șterg din nou de jeanși palmele transpirate, apoi mă asigur că am tras piedica pistolului. Și o urmez pe Chrissy în muzeul ei cu *murderabilia.*

Toți monștrii noștri sunt, de fapt, unul și același: monstrul-mascul. Lupul Bzou (sau vârcolacul), vampirul, trolul, căpcăunul, Bannik, demonul din Rusia care călătorește noaptea și jupoaie copiii obraznici; Barbă-Albastră, care își ucide soția foarte tânără.

Ce altceva să fie povestea Minotaurului, dacă nu povestea lui Teddy Volker în Tabăra Red Lake: copii trimiși într-un loc îndepărtat, de unde nu pot fugi; copii urmăriți și omorâți de un monstru, într-un sacrificiu ritualic?

Monștrii noștri sunt cei care ne bat la ușă în miez de noapte, sunt cei care răpesc copiii, sunt toți acei baubau ascunși în dulapurile din copilăria noastră. Sunt bărbații care se hrănesc cu carne de copil. Este cea mai veche poveste din lume și singura care contează cu adevărat, strădaniile noastre de a imita cele două acțiuni divine ale lui Dumnezeu: creația și distrugerea. Nașterea și moartea. Femeile dau naștere copiilor, deci bărbații trebuie să se mulțumească cu moartea. Și au devenit experți în această privință.

— „Monștrii, creatorii noștri – începând de la Primul Potop și până la Supraviețuitoare", de Christine Mercer, publicat pentru prima oară în *Journal of Comparative Folklore*, noiembrie-decembrie 2009

GRUPUL DE SPRIJIN AL SUPRAVIEȚUITOARELOR XVIII:

Blestemul Supraviețuitoarelor

Casa lui Chrissy este o șandrama urâtă și plină de gunoaie, produs al unei minți bolnave. Însă în muzeu, toate obiectele de pe rafturi sunt acoperite cu folie de plastic, etichetate și grupate ordonat pe categorii. Imediat ce intrăm în prima încăpere, mută și foarte slab luminată, Chrissy începe să respire mai rar, iar mișcările ei devin mult mai calme și mai fluide.

În încăperea asta nu sunt aprinse decât câteva lămpi de pe vremea bunicii. Pe jos este un covor cu multe înflorituri, parcă abia adus aici din salonul unei doamne respectabile din secolul trecut; este acoperit cu trandafiri rubinii, care ies în relief ca niște organe pline de sânge; și este festonat cu lujeri și cu ghirlande înflorite, care seamănă cu niște intestine.

— Îmi cer scuze pentru expunerea neprofesionistă, spune Chrissy. Chiar și așa, însă, n-o să-ți vină să crezi câte cereri primesc.

Sunt rafturi de jur împrejurul încăperii, până în capătul de sus al pereților improvizați, pe care Chrissy i-a acoperit cu plasă de sârmă. Deasupra lor nu se vede decât întunericul și drugii metalici care susțin acoperișul din prefabricate. Un om obișnuit nu ar observa nimic special pe rafturile astea: cuie, sticle pline cu țărână, un ciocan vechi de ștemuit, șireturi încolăcite, o păpușică în formă de clovn; multe biblioraftuti și albume; un șir ordonat de pungi noi din plastic, pline cu pile de unghii și perii cu smocuri de păr în ele; o foarfecă de frizer oxidată de vreme; un fier de călcat foarte vechi, care încă mai are pe mâner urme de praf alb pentru prelevarea amprentelor; o cărămidă solitară.

Însă eu știu prea bine la ce mă uit.

Cuiele provin din casa din Chicago, unde H. H. Holmes[10] și-a ucis victimele; pietrișul este din locul unde au fost omorâți Bonnie și Clyde; ciocanul de ștemuit este cel folosit de Robert Berdella[11] ca să lipească urechile victimelor sale; pantofii lui Albert Fish[12]; un smoc din părul lui Charles Manson[13]; clovnul de jucărie al lui John Wayne Gacy[14]; o felicitare

de Crăciun semnată de Ted Bundy[15]; o cărămidă din zidul casei care i-a aparținut lui Sharon Tate[16].

Pentru o anumită parte a populației, aceste obiecte reprezintă simboluri ale statutului social, mult mai puternice decât un Mercedes S-Klasse sau o vilă în Hamptons. Miroase ca într-un talcioc al iadului aici: a sânge vechi și a transpirație uscată. Sudoarea înspăimântată, cu iz acru, a celor care încercau să-și salveze viața; și sudoarea înfometată, cu iz de mosc, a celor care loveau cu barosul în capul victimelor.

— Începătorii ăștia nu au avut viziune, spune Chrissy. Haide, nu avem de ce să zăbovim aici. S-ar putea să fie contagioasă lipsa asta de ambiție a lor.

Nu vreau să o urmez printre draperiile alea negre. Nu vreau să ajung în cealaltă parte a încăperii. Dar trebuie să merg până la capăt. Îmi verific telefonul: nu mai are decât o liniuță de semnal și nu au trecut decât treizeci de minute. Aș vrea să-i trimit un mesaj lui Stephanie, să o pun la curent cu ce se petrece. Însă nu pot s-o dau de gol. Ea este asul meu din mânecă.

— Ce faci? Vii? mă întreabă Chrissy de undeva, din beznă.

Știu deja ce voi vedea în cealaltă parte a parcului ei de distracții: sticle cu vin foarte vechi, pentru colecționarii de vinuri rare. Pentru bărbații care nu se uită la bani. Dacă te reprezintă ceea ce cumperi, ce se poate spune despre tine când arunci 6 143 de dolari pe un harpon cu care a fost țintuită o majoretă însărcinată de peretele unei magazii de bărci, în anul 1978?

Dar nu am de gând să renunț. Voi merge până la capăt. Trec pragul și pătrund în întunericul de dincolo de el. Aici, Chrissy a instalat niște pereți provizorii și a construit un labirint de galerii, care șerpuiesc prin tot hambarul. Acum ne aflăm într-un hol lung, pe laturile căruia sunt uși închise și întunecate.

— Știi cât timp mi-a luat să termin totul? mă întreabă Chrissy. Șase ani. Așa lucrează artiștii. Cine altcineva și-ar pierde șase ani ca să creeze ceva ce n-are nicio legătură cu arta?

— Miroase cam tare, zic eu.

— Este mirosul lor de mosc, spune ea. Și parfumul suratelor noastre. Știi ceva?

Întotdeauna te-am compătimit, Lynne. Mi-a plăcut de tine, dar mi-a fost și milă de tine în același timp.

— Ăăăă, mulțumesc..., murmur eu nesigură, neștiind cum să răspund la așa ceva.

— Nu, nu, nu! Vorbesc serios! M-am gândit mereu cât de greu trebuie să-ți fie. Eu mi-am descoperit chemarea de la bun început, dar trebuie că ție ți s-a părut totul îngrozitor de derutant. Erai pusă la grămadă cu toate Supraviețuitoarele alea, dar tu nu ai avut niciodată mâinile mânjite de sânge, tu nu ai trecut niciodată prin acel proces al inițierii.

— Câte aiureli din astea mai trebuie să suport, Chrissy? mă enervez eu. Ar fi grozav dacă am trece pe repede înainte prin câteva dintre ele.

— Ce nostimă ești! exclamă ea. Ai în fața ta ceva absolut magnific și nici acum nu înțelegi.

O ia înainte prin întuneric. Pornesc după ea. Simt o atingere pe obraz, o atingere ușoară, ca de pânză de păianjen; tresar și încerc să mă feresc, să nu-mi ajungă pe buze. Este un șal croșetat și foarte murdar. Da, am făcut o mare greșeală venind aici. Trădez pe toată lumea ascultând aberațiile scornite de mintea bolnavă

a lui Chrissy. Mi-este limpede că s-a defectat și mai rău la cap, stând atât de multă vreme în mijlocul pădurii și așteptând să apară cineva pe care să-și reverse toată nebunia. Îmi mușc peretele interior al obrazului, îl mușc tare, ca să mă doară și să mă concentrez doar asupra acestei dureri. Trebuie neapărat să aflu care-i treaba cu e-mailurile alea.

— Ce ni s-a întâmplat? zice Chrissy. Tu îți pui vreodată întrebarea asta?

— Adică de ce am pățit tocmai eu așa ceva?

— Nu. Adică de ce s-au întâmplat toate astea? Toate crimele astea?

Pătrundem și mai adânc în muzeul ei, trecând pe lângă vitrine întunecate, pe lângă șiruri de capete modelate din polistiren, care poartă niște chestii care seamănă cu perucile – și abia apoi îmi dau seama că, de fapt, sunt scalpuri umane. Chrissy se oprește în fața unei uși și mă așteaptă.

— Prin crimă, bărbatul încearcă să fure de la femeie miracolul nașterii, spune ea. Noi facem copii, ei îi ucid. Noi creăm viață, ei creează moarte. Așa a fost întotdeauna.

— Și ce legătură are asta cu monștrii noștri? nu înțeleg eu.

Monștri. Câteodată, acest cuvânt mi se pune în gât, pentru că îl simt prea mare, prea mistic, prea dramatic. Însă uite că se potrivește de minune în locul acesta.

— Nu pricepi? se miră Chrissy. Este un ritual inițiatic. Un act de recreare, de reinventare a sinelui. Monstrul nu crede că ucide oameni. Crede că ucide părți din el însuși. Ucide curva, ucide tocilarul, ucide atletul, ucide majoreta. Toate acestea sunt fațete diferite ale propriei lui personalități.

— Dani se va bucura teribil de tare, când o să audă că tu îi consideri prietenii drept laturi diferite ale personalității fratelui ei.

— Nu o lua la propriu, zice Chrissy. Te agăți de semantică pentru că vrei cu tot dinadinsul să te împotrivești logicii mele. Încerc doar să-ți explic de ce anume monștrii fac ceea ce fac.

— Fac ceea ce fac pentru că sunt psihopați, de-aia o fac! mă răstesc eu.

— Ce cuvânt mărunt, râde Chrissy. Te simți superioară lor, dacă le pui un diagnostic și apoi

îi îndosariezi, îi vâri într-un sertar și uiți de ei? Știi bine că sunt mult mai mult de atât. Evident că s-ar putea găsi un tratament, dacă ar fi vorba doar despre o problemă de natură psihologică. Dar, nu. Aici avem de-a face cu o chestiune de natură metafizică.

— Ba cu una de natură penală, o contrazic eu.

— Aceste părți ale personalității monștrilor sunt greu de înțeles pentru că nu ies deloc în evidență, continuă ea, făcându-se că nu a auzit ce am spus. Monstrul vrea să fie dur, vrea să fie periculos, vrea să fie puternic, așa că își ucide caracteristicile mai blânde. Însă călătoria se încheie întotdeauna în același fel: nu mai rămân în viață decât monstrul și supraviețuitoarea. Indiferent cât de multe părți ale personalității sale ar distruge, nu poate anihila latura aceea fundamental feminină din el. Nici măcar distrugerea nu poate face să dispară creația. Acel impuls primar al femeii de a procrea nu poate fi suprimat. După ce înlături toate amănuntele neesențiale, cu atâta mai rămâi. Creație și distrugere, femeie și bărbat, viață și moarte, naștere și omor.

Mă conduce în încăpere. Înăuntru este întuneric beznă. Chrissy se apleacă puțin în dreapta, apasă un comutator și se aprind zeci de luminițe în pereți, exact ca acelea de la o galerie de artă. Mă pomenesc brusc în Tabăra Red Lake, în anul 1978. Un tricou pătat de sânge este bătut în cuie pe perete, iar de jur împrejur sunt fanioane cu simbolul taberei. De niște funii atârnă trunchiuri jupuite de scoarță și tăiate în două, pe al căror miez alb stă scris cu cărbune *Pumele de la Tabăra Red Lake.* Mai multe discuri frisbee cu sigla taberei sunt înșirate pe rafturi ca niște farfurii decorative, alături de mingi de fotbal și de o vâslă de canoe, semnată de toate fetele din Cabana 21.

— Tipul care avea magazinul din tabără și-a vândut toată marfa pe eBay. Am vrut să cumpăr câteva lucruri, dar cred că am exagerat un pic, mă lămurește Chrissy.

Deasupra tricoului sunt agățate nouă fotografii înrămate, înfățișând nouă adolescente surâzătoare. O recunosc pe Valerie Bates, cea mai bună prietenă a lui Adrienne. Vorbea mult despre ea în timpul conferințelor ei. Apoi observ și suvenirurile mai macabre, împrăștiate printre cele ale verii fără griji petrecute în

tabără. Un arc cu o săgeată – vârful săgeții fiind crestat și îndoit. Un harpon cu banda de cauciuc crăpată. O macetă.

În încăpere se simte un miros vag de brad. Probabil că a ascuns Chrissy pe undeva un odorizant care să dea locului parfumul ăsta de pădure.

— Tabăra Red Lake, spune ea. Știi că a fost construită pe terenul unde trăiau indienii Mono? Indienii ăia se închinau lui Ninitikati, un schelet ambulant, care-și mâncase toată carnea de pe el, dar a rămas veșnic flămând. Urmărea femeile și le mânca și pe ele, și pe copiii lor, astfel încât singura opțiune a băștinașilor a fost să-l omoare. Numai că nu a murit niciodată cu adevărat. Indiferent ce i-ar fi făcut, Ninitikati era în stare să se creeze la loc. Spiritul lui bântuie pădurile alea, căutându-și un trup. Bruce Volker nu a avut antecedente psihiatrice, nu a avut tulburări comportamentale înainte de a face ce a făcut acolo. Toți cei care l-au cunoscut spun că nici măcar nu suporta să vadă sânge.

— Cauți prea multe sensuri ascunse în viețile oamenilor, spun eu. Nu despre idei abstracte vorbim aici, ci despre oameni în carne și oase.

— Dar cui îi pasă? continuă Chrissy. Cui îi pasă de moartea lor? Ce dacă în Tabăra Red Lake au murit nouă fetițe, plus Bruce Volker? Mai pune-i la socoteală și pe toți prietenii noștri, și pe toate rudele noastre care au murit și o să-ți iasă mai puțin de cincizeci. În fiecare an mor câte cincizeci de *milioane* de oameni. Așa că, de ce să-i pese lumii de noi? Ce s-a întâmplat atât de deosebit cu noi, de am ajuns celebre? Cum de am avut tocmai noi un impact atât de puternic asupra celorlalți? Uite, să ți-l dau drept exemplu pe Simmons White, care a înțeles că ar putea să obțină pensie de handicap dacă ar fi ciung. Așa că s-a dus la vecinul lui și i-a cerut drujba cu împrumut, după care a încercat să-și taie brațul. Când fiica lui a vrut să-l oprească, a făcut-o bucăți; apoi și-a tăiat bucăți-bucățele și nevasta. Știi cu cât aș putea să cumpăr drujba aia? Cu vreo optzeci de dolari, doar atât. Dar barosul care a aparținut familiei Hansen? Acela cu care a fost

ucis iubitul lui Marilyn? Ăla s-a vândut cu paisprezece mii acum cinci ani. Care-i diferența?

— Ai început să mă cam plictisești, Chrissy, spun eu.

— Nu, nu, nu, protestează ea. Îți spun toate astea pentru că trebuie să înțelegi. Moartea noastră înseamnă mult mai mult. Este mai importantă. Mai simbolică. Are rezonanță. Nu te întrebi niciodată de ce?

Se strecoară pe ușă și o ia înainte pe holul întunecos. Pereții sunt plini de găuri negre, iar coridoarele se încolăcesc pe lângă colțuri. Aud pocnetul stins al acoperișului din metal, care se răcește pe măsură ce iese din el fierbințeala zilei.

Intru cu Chrissy într-o altă nișă neluminată, se aude un pârâit și în fața mea apare brusc o femeie care plutește în aer. Mi se urcă inima în gât, cred că o să leșin de spaimă, dar îmi dau seama că este doar o rochie albă și enormă.

— I-a aparținut lui Marilyn, spune Chrissy. Cu ea a fost îmbrăcată la Jewel Ball, în 1978.

Rochia stă atârnată în zeci de fire de undiță, care îi conturează forma, dându-ți impresia că ar acoperi o persoană adevărată. O Marilyn invizibilă.

— Era în casa de vacanță a părinților ei, îmi zice Chrissy. Am văzut-o într-un reportaj de la televizor și am simțit că trebuie neapărat să o am. I-am dat opt sute de dolari menajerei lor, ca să mi-o aducă. Uneori intru aici și stau de vorbă cu ea.

Pereții sunt acoperiți cu buchețele de flori pentru corsaje și pahare de șampanie cu ruj uscat pe margine. Mai este acolo și o fotografie înrămată, cu toate tinerele care-și făceau intrarea în înalta societate în acel an. Și Marilyn se află chiar în mijlocul lor și zâmbește fericită, străduindu-se din răsputeri să nu lase să se vadă prin ce trecuse cu doar două luni în urmă, când i-au fost uciși prietenii chiar în fața ochilor ei. Mai sus pe perete, la loc de onoare, este expus un baros mânjit de sânge.

— Ăla e..., încep eu.

— Nu vând absolut nimic din ce am în camera asta, mi-o taie Chrissy. Așa că nu vreau să vorbesc despre proveniența acestor obiecte.

— Chiar că ești nebună, Chrissy, îi spun eu.

— Sisi-Chrissy, așa mi se zicea în liceu. Înainte de petrecerea aia de sfârșit de an. După aceea, am fost o eroină, o supraviețuitoare, o victimă. După petrecerea aia am fost tot ce-și doreau și nu-și doreau ei să fiu. Două personalități într-una singură. Sau mai multe.

— Chrissy, spun eu, hotărâtă să pun capăt acestui delir. Vreau să văd e-mailurile.

— Ai să le vezi, mă liniștește ea. Dar, spune, Lynnette, ce crezi tu că se întâmplă atunci când nu mai rămân decât supraviețuitoarea și monstrul? Îți spun eu ce: ea îl îmblânzește, așa cum fecioara a îmblânzit unicornul. Unicornul este sălbatic, este feroce; dar o vede pe fecioară și atunci își pune capul în poala ei și se liniștește. Pentru că supraviețuitoarea și monstrul sunt cele două fețe ale aceleiași persoane. Gândește-te la asta. Una dintre ele aleargă repede și țipă și este ingenioasă și se luptă ca să-și apere prietenii. Cealaltă latură este înceată și neîndurătoare, este tăcută și ucide, și este singură.

— În cazul ăsta, dă-l dracu‘ pe monstru, mă enervez eu. O să se ducă la pușcărie. Sau o să fie omorât. Deci, femeile ajung la putere. Super.

— Nu, zice ea. Asta nu se întâmplă niciodată. Nici măcar povestea ta nu o cunoști? Monstrul se întoarce iar și iar și iar. Și abia în cele din urmă îl ucide supraviețuitoarea. Iar atunci, el va fi întreg. Și ea îl eliberează, eliberându-se totodată și pe ea însăși. Ea este *yin* și el este *yang*, se completează unul pe celălalt. Nu înțelegi?

Stinge lumina și eu o urmez repede în hol, pentru că nu vreau să rămân singură cu rochia aia plutitoare. Străbatem labirintul de coridoare întunecate și Chrissy își aprinde lanterna, ca nu cumva să ne lovim de pereți.

— Un singur lucru mai vreau să-ți arăt, îmi spune ea. Foarte repede, pentru că nu cred că vei rezista prea mult timp înăuntru. Însă este de-a dreptul impresionant.

Deschide o ușă din plasă metalică și aprinde lumina. Stăm amândouă în prag. Ce văd mă umple de groază.

— Este camera lui Heather, se laudă Chrissy. L-am chemat pe Stăpânul Viselor și el a construit-o. A fost nevoie să-mi vând toate suvenirurile ca să-l plătesc, dar cred că a meritat.

Realmente nu pot să cred că văd ceea ce văd.

— Cum...?

— Stăpânul Viselor se duce oriunde vrea el, spune Chrissy. Și, la un moment dat, își vor da seama că bărbatul pe care l-au condamnat la pușcărie nu are absolut nimic de-a face cu ce s-a întâmplat atunci. Numai că el este slujitorul Stăpânului Viselor și nu îl va denunța niciodată. Acum, Stăpânul Viselor este mult mai atent la hrana lui. Șocant, nu crezi?

Mintea mea încearcă să-și facă loc prin demența îngrozitoare din camera asta și, dacă Heather ar fi acum aici, aș ierta-o pentru că m-a trădat. Totul este cu mult mai rău decât a spus ea vreodată.

— Nu te lăsa dusă de val, mă avertizează Chrissy. Mai avem mult de mers.

Stinge lumina și închide ușa. Încerc să-mi șterg din cap ce am văzut acolo.

— Fii tare, Lynne! mă îndeamnă ea.

Mă ia de cot și mă conduce după un colț, unde este o altă cameră. Lumina fluorescentă îmi rănește ochii.

— Asta este a ta, camera pe care ți-am dedicat-o ție, se entuziasmează ea. Tot timpul mă gândesc la tine.

Nu-i nimic înăuntru. Doar pereți din prefabricate și o draperie neagră care acoperă o ușă. Podeaua este din beton. Iar pe mine au început să mă doară deja ochii de la pâlpâitul luminii din tuburile alea fluorescente instalate în mijlocul tavanului.

— Tu încă nu ți-ai început călătoria, îmi spune ea. Habar n-ai cât potențial îți va oferi. Mă bucur nespus că o vom face împreună.

Stinge lumina și mă conduce într-o altă cameră. Aprinde luminile și mie mi se pare că sunt într-o sală imensă și că sunt înconjurată de oameni. Mă uit la ei. Ei se uită la mine și fac un pas în spate și mă amenință cu pistoalele. Tot de calibrul .22, ca al meu.

— Acesta este locul Juliei, zice Chrissy. Pereții sunt din oglinzi.

Încep să respir mai regulat și mă uit la pereții ăia. Da, sunt acoperiți cu oglinzi, ale căror rame sunt ori vopsite cu argintiu, ori înfășurate în folie de aluminiu, ca să nu se vadă. Într-o parte este un raft înalt cam până la talie, iar pe el sunt două capete ale Strigoiului, cu gurile căscate.

— Ăla mai vechi este doar o imitație, îmi spune Chrissy. Al doilea m-a costat destul de multișor. Originalul îl are unul dintre tipii care au inventat Facebook-ul.

— Câți bani ai cheltuit pe toate astea, Chrissy?

Într-o casetă luminată sunt expuse radiografii cu coloana vertebrală a Juliei, mai sunt acolo și fotocopii după fișele de observații ale fizioterapeutului ei, o vitrină cu trei cuțite de vânătoare pătate de sânge și ruginite. Sunt tristă și sunt nedumerită și, împreună cu toate imaginile mele reflectate în oglinzile din jur, mă uit lung la toate lucrurile acestea.

— Nu contează cât am cheltuit, au meritat toți banii, îmi răspunde ea.

— Chiar au meritat? Uite, înțeleg că ai făcut fixația asta mistică, dar ce rost are?

— Haide! zice Chrissy. Vino să-ți arăt e-mailurile!

Mă conduce pe alt coridor întunecat.

— Sunt foarte mândră de tine, îmi spune ea peste umăr. Vezi tu, Dani este atleta, Heather e alcoolica și drogata, Julia e tocilara, Marilyn e curva, scuze, dar a fost măritată de două ori, Adrienne a fost majoreta, pentru că v-a încurajat mereu. Și el vă atacă una după alta, iar pe tine te va lăsa la urmă. Vei ajunge ultima finalistă dintre finaliste.

— Și tu? o întreb eu.

— Eu sunt doar umila ta servitoare, care îți arată calea, zâmbește ea.

Ajungem în spatele hambarului, într-un loc deschis, amenajat ca un birou. O lampă aprinsă stă pe o masă mică, lângă un iMac, înconjurat de tot felul de consumabile. Chrissy se apleacă și pornește computerul.

— Tot nu înțelegi la ce anume folosesc monștrii? mă întreabă ea. Sunt cei care păzesc întotdeauna comorile, dar nu trebuie neapărat să fie vorba despre o comoară în sensul concret. Poate fi vorba despre cunoaștere, despre

transcendență. În labirintul Minotaurului se află ceva extrem de prețios: un volum impresionabil de cunoștințe. Fiecare dintre noi avem câte un monstru de înfruntat, un monstru al cărui scop este să ne pună la încercare propriile slăbiciuni. Și, la final, ne ucid. Dar nu este vorba despre o moarte propriu-zisă, ci de încheierea acestei etape a vieții și începerea alteia. Moartea este vestitoarea transformării, iar aceasta prefațează o nouă viață. Nu, naiba să te ia! Nu vreau să upgradez la OS 10.6!

Lovește nervoasă în tastatură.

— Teama de moarte reprezintă doar opoziția la schimbare, spune ea. Gata, am rezolvat.

Sistemul Windows luminează ecranul. Chrissy se așază pe scaunul ei ergonomic și deschide căsuța cu e-mailuri.

— Când mi-am dat seama ce se petrece, le-am pus într-un folder separat. Uite-le!

Primul este trimis de orchomenus@hotmail.com. Nu credeam că mai folosește cineva Hotmailul.

Bună,

Colecționez articole neobișnuite care au aparținut unor persoane neobișnuite. Aș dori să fac rost de un obiect de artă de dimensiuni reduse – preferabil cu o tematică de Crăciun – de la Billy Walker, Ucigașul din Noaptea Liniștită. Crezi că se poate și vrei să-mi spui cât costă? Te mai rog și să-i transmiți integral lui Billy următoarea rugăminte

„Dragă Billy,

Sunt un admirator al activității tale și cred că ești pe nedrept acuzat de comiterea acelor crime. Cred că fratele tău este un mare erou, un om care va trăi veșnic. Vreau să-ți comand o lucrare de dimensiuni mai mari. Să fie o pictură cu Polul Nord, pe cea mai mare foaie de hârtie pe care o ai. Îmi plac scenele cu spiriduși și Moș Crăciun și ți-aș fi recunoscător pentru orice alte idei vei avea.

80-4 38-18 121-24 163-22 28-13 215-15 247-6 247-14 63-1

Fanul tău înfocat“

— I-ai dat e-mailul ăsta lui Billy? o întreb eu.

— Bineînțeles, îmi răspunde ea. Îl vizitez o dată la fiecare trei luni și mereu îi duc tot felul

de comenzi și informații care să-i fie de folos la apărare. Aș vrea să-i duc și cărți. Cred că l-ai plăcea, dacă l-ai cunoaște.

Parcă-mi înfige un cui în mijlocul frunții, chiar între ochi. Nu-mi închipuiam că va fi atât de greu.

— Mi se pare o idee foarte bună.

Chrissy deschide un sertar și scoate un dosar plin cu hârtii.

— Am printat e-mailul și i l-am dus, spune ea. M-a sunat după două săptămâni și mi-a cerut să notez ce-mi spune. Uite.

Comanda acceptată. 325$ de virat în contul meu de la închisoare

25$/virament x 13 viramente

Spiridușii Moșului călare pe un ren lângă o copcă

Crăciuneasa se uită la ei. Țâțe mari

134-29 35-3 190-3 190-9 254-2 36-22

— Mi-a cerut să-i repet de trei ori numerele, îmi spune ea. Și ăsta a fost doar începutul.

Mai scoate din dosar câteva foi de hârtie: printuri cu e-mailuri, notițe pe care le-a făcut în timpul vizitelor sau discuțiilor telefonice.

Fiecare dintre ele se termină cu câte un șir de numere. Câteodată se repetă numerele astea, alteori nu, dar mi-este clar că există un tipar.

— Câte lucrări i-a comandat tipul ăsta lui Billy? o întreb eu.

Mă doare să vorbesc despre Billy ca despre un artist normal, care își expune operele în galerii de artă și negociază cu cumpărătorii.

— Șase în decurs de opt luni, îmi răspunde Chrissy. Deși n-a mai cerut pe niciuna tot trei sute douăzeci și cinci de dolari. Mare păcat. Mie mi se pare că operele lui mai mari sunt cele mai reușite.

— De câte ori au comunicat prin intermediul tău? o chestionez eu, în timp ce răsfoiesc dosarul plin până la refuz.

— Cam de o sută.

— Numerele astea reprezintă un cod.

— Evident, zice ea.

Renunț să mă mai uit la toate hârtiile alea. Hambarul mi se pare dintr-odată mult prea mare și mult prea întunecos, iar noi două suntem prea mici și ne înghesuim în lumina lămpii de birou.

— Ți-ai dat deja seama despre ce e vorba, spun eu.

Și nu este o întrebare.

— L-am descifrat de la a doua comandă, zâmbește ea. Este un cod bazat pe cuvintele și paginile dintr-o carte. Știi despre ce vorbesc, da? La fel ca în *Dragonul roșu*[17], știi care, da? Prima carte cu Hannibal Lecter. Numerele se referă la numărul paginii și al rândului. Și trebuie luate prima literă sau primul cuvânt din fiecare rând.

— Și despre ce carte e vorba? Trebuie să fie cea pe care Billy o are în celulă, iar Orchomenus știe care este.

— *Jurnalul Annei Frank,* răspunde ea. În toate închisorile există câte un exemplar.

Mi-i și imaginez pe cei doi perverși, îi văd cum răsfoiesc exemplarele deteriorate ale *Jurnalului* și cum trec fără să le pese peste *În ciuda a tot ce s-a întâmplat, eu tot mai cred că oamenii sunt cu adevărat buni la suflet* și cum își coordonează mințile bolnave.

— Și ce zice?

— Orchomenus l-a informat pe Billy despre scrisorile pe care le-ai scris tu fratelui său, zâmbește Chrissy. Iar el l-a plătit ca să spună și poliției despre ele și să mintă dup-aia și să spună că le-a îngropat acolo unde le ascunsese Orchomenus. Sigur, la momentul potrivit, nu mai devreme. Orchomenus te cunoaște foarte bine, atât de bine, încât este în stare să-ți imite scrisul ca să mai facă niște scrisori prin care complicitatea ta să fie mult mai evidentă.

Mi se urcă stomacul în gât. Apoi coboară. Mi se înmoaie picioarele, mi-e teamă să nu cad, dar nu-i niciun alt scaun aici și în ruptul capului nu vreau să leșin în fața ei.

— Cine este? o întreb eu.

— Cum? Nu știi? La urma urmei, tu nu ești Supraviețuitoarea lui Billy.

— Dar a cui?

— Probabil că ți-ai fi dat seama în cele din urmă. Poate că nu ești chiar cea mai isteață dintre noi, dar ai fost mereu cea mai încăpățânată. Tu ești supraviețuitoarea lui Orchomenus.

Și îmi aruncă un zâmbet arogant și plin de siguranță, iar eu îmi dau brusc seama că această casă se află în mijlocul pădurii și că nu sunt prea mulți oameni în jur.

— Cine este? Cine este Orchomenus ăsta de pe Hotmail? Sunt convinsă că știi.

— Vrei să-ți spun ce a fost Orchomenus? mă întreabă ea, vârând dosarul înapoi în sertar. A fost un oraș din Grecia Antică. O dată pe an, acolo se ținea Sărbătoarea lui Dionysos, când preotul flutura o sabie și urmărea femeile până noaptea târziu. Dacă prindea vreuna, atunci avea dreptul să o omoare, fără să fie pedepsit după aceea. Povestea asta durează de mai multă vreme decât îți poți imagina tu.

— Pot să te oblig să-mi spui tot, gesticulez eu cu pistolul.

— Dar mi se pare că-i foarte clar, răspunde ea. Orchomenus este doctorița Carol.

Credeam că sunt pregătită să aflu că toate bănuielile mele sunt adevărate, însă nimeni nu este niciodată pregătit pentru o asemenea trădare. Mi se confirmă totul, dar sunt și distrusă în același timp. Vestea asta îngrozitoare mă zdrobește, mă zdrobește lent și cu putere, și

nu mă mai simt capabilă acum să țin pistolul ațintit asupra ei, chiar dacă mi-ar fi viața în joc. Și cred că așa este.

— Am cumpărat toate scrisorile astea la o licitație unde s-au vândut lucrurile dintr-un depozit, acum mult timp, spune ea. Eram cu ochii pe depozitul ăla, pentru că știam că i-a aparținut directorului de la centrul de plasament unde au crescut frații Walker. Am luat scrisorile și i le-am dus avocatului din oficiu. Mi le-a înapoiat după șase luni. A zis că un „expert" le analizase și a ajuns la concluzia că nu sunt relevante pentru caz. Că sunt doar niște produse tipice ale imaginației unei adolescente. Și că nici nu merită să fie menționate. Le-am păstrat până când m-a contactat Orchomenus și mi-a spus că vrea să le cumpere. I-am cerut să-mi dea contul lui de e-mail real. Ceva ce aș fi putut să verific. Plus o mie două sute de dolari. Pentru că oamenii pun preț doar pe ceea ce îi costă. Of, cât de trist...

Mă forțez să respir rar, ca să scap de atacul de panică pe care îl simt cum îmi stă în plămâni și se pregătește pentru atacul decisiv. Dar nu reușesc și încep să am convulsii și mă apucă

sughițul. Mă las pe vine. Oare cât de multe secrete de-ale noastre cunoaște doamna doctor Carol? Și de ce nu m-a omorât atunci când am stat în casa ei? Ce fel de joc bolnav joacă cu viețile noastre?

O aud pe Chrissy cum scotocește prin sertare și simt o durere în piept. Vreau să strig după ajutor. Dar degeaba aș striga. Doamna doctor Carol este monstrul meu și nu mă poate ajuta nimeni.

Nimeni, în afară de Stephanie.

Ar veni aici. Cu spray-ul ăla iritant, însă Keith ar pândi-o din pădure. În mână cu un târnăcop sau cu o sapă sau cu un satâr. Iar ea n-ar avea decât amărâtul ăla de spray cu care să se apere. Și a avut dreptate: porcăria aia nu funcționează.

— Am aflat mai târziu că așa-zisul „expert“ al avocatului din oficiu nu era nimeni altcineva decât doctorița Carol. Și că i-a spus că scrisorile alea nu au nicio valoare. Asta zicea ea în 2004. Dar le-a cumpărat pe toate de la mine în 2009! Probabil că în ăia cinci ani a avut timp să se gândească mai bine. Grupulețul ăla de sprijin al vostru nu-i decât un teren de

vânătoare, pe care ea l-a creat pentru sacrificiul suprem dincolo de care ea, ultimul Monstru, și tu, ultima dintre Supraviețuitoare, vă veți înălța împreună. Ai avut nevoie de mine ca să te conduc prin labirintul Minotaurului pentru că nu ești în stare să faci față adevărului de una singură. Ăsta-i motivul pentru care ai venit la Sisi-Chrissy. Știi că toate oracolele din mitologie au fost nebune?

Deci știa de scrisori. Știa de șase ani și nu mi-a spus niciodată nimic. Oare de cât timp punea la cale toată povestea asta? Poate chiar a scris și alte scrisori. Parcă o și văd cum stătea în biroul ăla micuț al ei, cu toate ușile încuiate și făcând eforturi de imaginație ca să inventeze tot felul de partide de sex între mine și Ricky Walker. Ei, dacă mai simțeam nevoia să știu cât de mult ne urăște, uite că acum am aflat.

Am senzația că se înclină podeaua. Și că se rotesc pereții în jurul meu. Se aude un clinchet din computer și apare ceva pe ecran.

— Uite! se bucură Chrissy. Mi-a scris Keith. A descoperit ceva în pădure.

Sunt tâmpită, sunt bătută în cap, așa că nu mi-am dat seama cât de nebună este doamna

doctor Carol în realitate. Văd în față picioarele lui Chrissy și încerc să ridic ochii, însă nu pot, mă doare tot corpul.

Simt o înțepătură în umărul drept, care-mi amorțește instataneu. Nici picioarele nu mi le mai simt. Și mă pomenesc că mă uit la tavan și că ceva greu îmi apasă mijlocul și mi se desprinde borseta din jurul taliei și o văd pe Chrissy cu pistolul meu în mâna dreaptă și în stânga cu un alt pistol, unul cu electroșocuri. Am senzația că mi-am rupt brațul drept.

— Haide acum în living, să vedem ce zice Keith că ar trebui să facem cu micuța ta prietenă, zâmbește ea. Mai trebuie să-i dau drumul din lesă din când în când.

Of, Stephanie, îmi pare nespus de rău.

Nu ai fost nicio clipă în siguranță alături de mine.

---

[10] Henry Howard Holmes (1861–1896), asasin în serie (n. tr.).

[11] Roberr Berdella (1949–1992), criminal în serie care și-a răpit și torturat victimele înainte de a le ucide (n. tr.).

[12] Albert Fish (1870–1936), asasin în serie, violator și canibal (n. tr.).

[13] Charles Manson (1934–2017), lider de sectă religioasă și asasin (n. tr.).

[14] John Wayne Gacy (1942–1994), violator și criminal în serie (n. tr.).

[15] Ted Bundy (1946–1989), asasin în serie (n. tr.)..

[16] Sharon Tate (1943–1969), actriță americană, ucisă de membrii sectei Manson (n. tr.).

[17] *Red Dragon* în original, roman psihologic de suspans al lui Thomas Harris, apărut în 1981 (n. tr.).

continuare de la pagina 37

Gândiți-vă doar cât de multe mituri ale creației încep cu o crimă. Cronos și-a castrat și ucis tatăl, pe Uranus, după care și-a mâncat propriii copii, iar apoi a fost castrat și ucis de Zeus. În mitologia scandinavă, Orin, Vili și Ve și-au omorât bunicul, pe gigantul Ymir. Sângele curs din el a fost atât de mult, încât a inundat universul și a format oceanele. Din carnea lui s-a făcut pământul, din oasele lui s-au făcut munții, iar craniul i-a fost înălțat pe patru coloane la intrarea în Paradis. Omul s-a născut din viermii care se ospătau cu cadavrul lui.

Încă de la începuturi, lumea noastră a fost creată de canibali din hoiturile străbunilor lor. *Mors janua vitae:* moartea este poarta vieții.

— „Monștrii, creatorii noștri – începând de la primul Potop și până la Supraviețuitoare”, de Christine Mercer, publicat pentru prima oară în *Journal of Comparative Folklore*, noiembrie-decembrie 2009

GRUPUL DE SPRIJIN AL SUPRAVIEȚUITOARELOR XIX:

Răzbunarea Supraviețuitoarelor

– Ce-ai găsit, Keith? strigă Chrissy când ajungem în living. Ce ne-ai adus?

Keith deschide cu șoldul ușa din plasă și o cară înăuntru pe Stephanie, ținând-o de subsuori. Mi se pare îngrozitor de apatică. Malacul are ochii înroșiți și inflamați. Înseamnă că fata i-a dat în față cu spray-ul ăla iritant, și degeaba i-a dat.

— A omorât-o, spun eu.

— Iar îți dai cu părerea fără să te-ntrebe nimeni, îmi zice Chrissy, punând mâna pe brațul meu. O să ne spună Keith dacă asta are de gând să facă.

Malacul o târăște pe Steph în casă, ușa cu plasă se trântește la loc, o lovește peste picioare și îi smulge unul dintre bascheți. O aruncă în colț, pe un fotoliu jerpelit, acoperit cu boarfe murdare.

— Ai găsit pe cineva vârându-și nasul pe unde nu trebuie, așa-i? îl întreabă Chrissy, vorbindu-i așa cum vorbești cu un cățel isteț.

Cu un gest neglijent, bărbatul azvârle spray-ul iritant pe vraful de pungi de la McDonald‘s, de pe măsuța de cafea.

— Fată, mormăie el.

Mi se pare că are o erecție. Îl văd cum își apasă dosul mâinii pe șlițul pantalonilor.

— Stephanie! exclam eu, pornind către ea.

Este palidă și îi curge sânge din crestătura din frunte. O mulțime de frunze uscate i s-au lipit de hanoracul cu glugă. Are ochii deschiși, dar nu sunt sigură că mă vede.

— Stai pe loc! spune Chrissy, apucându-mă de curea și trăgându-mă înapoi. Nu-i bine să te apropii prea mult de Keith.

Mă privește drept în ochi până când dau din cap în semn că am înțeles. Apoi ne uităm amândouă la Keith, care stă pe vine, cu coatele pe genunchi și cu mâinile pe piciorul lui Stephanie. Parcă ar fi o veveriță uriașă. Se holbează la ea, cu aerul ăla de oligofren al lui.

— Ce crezi că ar trebui să facem cu ea, Keith? îl întreabă Chrissy, pe un ton de educatoare de grădiniță.

— E Stephanie, spun eu.

Știu că provoci empatie atunci când repeți numele unei potențiale victime. Evident că nu mă aștept ca asta să aibă vreun efect asupra lui Keith; dar, dacă l-aș putea face să ezite chiar și o secundă, poate că s-ar schimba situația.

— De la Red Lake.

— Știm cine este, mi-o retează Chrissy.

Se uită în jos la Keith, Keith se holbează în sus la Stephanie, iar Stephanie își rostogolește haotic ochii prin cameră până când mă vede.

— Lynnette? bâiguie ea răgușit. Am venit.

Trebuie să creadă în continuare că o pot proteja. Până la capăt. Chiar dacă nu voi fi în stare. Nu vreau să moară înspăimântată.

Îmi amintesc ce mi-a spus Chrissy în muzeu despre Keith: *Mai trebuie să-i dau drumul din lesă din când în când,* așa că îi zic:

— Ar trebui să plecăm acum. Și așa v-am deranjat destul de mult.

— Cât de simpatică ești! chicotește ea.

Keith își lasă capul în jos și realmente se zguduie de râs. Există o mare tensiune în încăperea asta și, dintr-o clipă în alta, cineva va face pasul următor și niciunul dintre noi nu va mai putea să dea înapoi.

— Vreau să plecăm, spune Steph. Da? Te rog?

În seara aia de Ajun și lui Gillian îi tremura tot așa vocea. I-am auzit-o atunci când a intrat în living și nu înțelegea ce se întâmplă. N-a înțeles nici măcar atunci când Ricky Walker s-a întors și a dat cu ochii de ea.

„Lynnette“, mi-a zis ea atunci, „vreau să mă duc înapoi în pat. N-o să spun la nimeni că l-am văzut pe Moșu‘. Spune-i și tu că n-am să zic la nimeni. Te rog, Lynnette. Da?“

Iar eu am stat nemișcată acolo, prefăcându-mă că aș fi fost moartă, pentru că eram îngrozitor de speriată. Mi-era groază că, atunci când Ricky nu va mai avea pe cine să atace, se va uita mai bine la mine și își va da seama că sunt vie. Și nu voiam să mor.

„Lynnette?“ m-a mai strigat o dată Gillian, chiar înainte să pună mâna pe ea, după care a

început să zbiere. Iar acum Stephanie este cea care mă roagă să am grijă de ea și ne aflăm în camera plină de gunoaie și vechituri a lui Chrissy și trebuie neapărat să scap de aici.

Acum Keith se holbează la Chrissy.

— Ce este? îl întreabă ea.

— Vreau, cere Keith.

Chrissy se uită la mine, după care se uită la Stephanie, după care se uită iar la mine, de parcă face niște calcule aritmetice în minte, ca și cum ar aduna avantajele și dezavantajele. Apoi zâmbește larg. Am ajuns deja să știu că zâmbetul ăsta e aducător de vești proaste.

— Artistul trebuie să exerseze cât mai mult, dacă nu vrea să-și piardă talentul, spune ea. Nu vreau să mi se lenevească Keith.

— Mă doare capul, zice Stephanie.

— Nu înțelegi, mă încăpățânez eu, străfulgerată de o idee foarte bună, care îmi dă curaj s-o înfrunt pe Chrissy. Este o Supraviețuitoare. Keith nu are ce să-i facă, trebuie să se păstreze pentru tine. Stephanie are propriul monstru.

— Dar asta nu-i o religie, spune Chrissy. Nu e ca și cum Keith s-ar duce în iad, dacă se abate de la dietă.

Acum se întoarce spre el și reușește să-i capteze atenția.

— Trebuie s-o ții cât mai mult timp în viață, dragule.

Keith dă din cap și ridică două degete.

— Două zile, mârâie el.

— Ce bine că nu mai avem niciun vecin! spune Chrissy. Îmi face impresia că o să urle de mama focului.

— Nu poți face asta, protestez eu. Este o Supraviețuitoare.

— Acum chiar trebuie să pleci, Lynnette. Când îl apucă pe Keith nebuneala, tare greu se mai oprește. Eu nu sunt în pericol, dar tu trebuie să-ți împlinești destinul.

Îmi joc toți așii din mânecă, dar văd că nu contează absolut deloc.

— Plec doar împreună cu ea. Trebuie să vină cu mine. Te rog, Chrissy, las-o să plece. Nu te mint. Este o Supraviețuitoare.

Keith se ridică în picioare și începe să cotrobăie prin maldărele de gunoi de pe jos, după care se întinde pe burtă, cu fundul în sus, și vâră mâna sub canapea.

Chrissy se duce la Stephanie, i se așază pe genunchi și începe să se joace cu bretonul ei. Steph întoarce capul, dar Chrissy o apucă de bărbie și o împiedică să se mai miște.

— Asta nu-i niciun fel de Supraviețuitoare, mă anunță ea. E doar un monstruleț. Lui Keith îi place la nebunie să lucreze cu așa ceva.

Keith se ridică de pe jos, în mână cu o bâtă de baseball pe care a găsit-o sub canapea; este o bâtă din aluminiu, cu urme de adâncituri și pete pe ea.

— Lynnette? șoptește disperată Stephanie, pentru că vede bâta și mă vede pe mine că mă îndrept încet spre ușă, și se uită la mine cu ochi mari și umezi peste umărul lui Chrissy.

— „El este blajinul măcelar care mi-a demonstrat că dragostea este prețul cărnii“, declamă cu emfază Chrissy, ținând-o strâns pe Stephanie de bărbie și privind-o în ochi. „«Jupoaie iepurele!», poruncește el. «Și imediat rămân în pielea goală»“. [18]

Keith testează bâta de baseball. Aerul din cameră face *vââââjjjjj*.

Chrissy ridică din sprâncene spre mine.

— Ai face bine s-o iei la fugă, mă sfătuiește ea.

Keith mai încearcă o lovitură cu bâta. Acum face o gaură în perete.

Fug.

Din doi pași mari, ajung la ușă. Cu coada ochiului văd că malacul m-a observat și vine după mine. Nu mai deschid ușa din plasă, nu mai am timp s-o fac. Încerc să trec prin ea și aud un pârâit puternic atunci când se crapă. Atât de sonor este pârâitul, încât acoperă aproape complet zbieretele lui Stephanie.

— Lynne! Lynne! Lynne!

Iar și iar și iar.

Chiar dacă sunt acum afară din casă, tot mai aud hohotele de râs ale lui Chrissy.

Cobor treptele într-o fracțiune de secundă, alunec pe pietrișul aleii, dar dau ca nebuna din mâini și mă înfig cu picioarele în țărână și alerg

cât pot eu de repede, ca să mă îndepărtez cât mai mult de casă și de urletele lui Stephanie. N-am decât câteva secunde la dispoziție.

Am încercat și înainte să-l pun la pământ pe Keith și acum știu că mai multe șanse aș fi avut dacă aș fi vrut să dobor un copac. Alerg bezmetică pe aleea întunecată și umbrele negre mi se pare că sunt niște monștri, care mă pândesc la fiecare pas. Gâfâi rău de tot și scrâșnetul pietrișului de sub tălpi îmi perforează timpanele și mă forțez să alerg mai tare, și mai tare, și mai tare. Trebuie să alerg cât pot de repede.

Ba trebuie să ai grijă de sora ta.

Reușesc să ajung la Chevrolet și mă strecor înăuntru. Pornesc motorul și smucesc de volan spre stânga și mă reped cu toată viteza pe alee spre casa lui Chrissy. Apăs până jos pedala de accelerație, trec de patruzeci de kilometri la oră, trec de cincizeci, trec de cincizeci și cinci. Pneurile mașinii abia dacă mai ating solul. Intru prin gropi și mă zgudui atât de tare, că dau cu capul de tavan. Roțile saltă de pe drum iar și iar și iar. Dacă o să aterizeze aiurea, precis că o să intru într-un copac și o să mor. Trec de

șaizeci și cinci de kilometri la oră, trec de șaptezeci. Aprind farurile și casa lui Chrissy îmi apare brusc în față. Este construită din tablă și din plăci de vinil și probabil că n-a costat mai mult de douăzeci și patru de mii de dolari în anii șaizeci, când au cumpărat-o părinții ei. Chestia e că pare la fel de rezistentă ca o cutie din carton ud.

Am abandonat-o pe Julia. Am abandonat-o pe Supra. Nu am s-o mai abandonez și pe Steph.

Lumea se zgâlțâie ca nebuna în parbrizul meu. Mă agăț de volan. Trec de optzeci de kilometri la oră, ajung la nouăzeci. Ies de pe aleea cu pietriș și nu mai aud scrâșnetul cauciucurilor.

Izbesc ușa casei lui Chrissy cu peste nouăzeci și cinci de kilometri la oră.

Zidul îmi acoperă farurile și parbrizul și apoi bubuie și se sparge și toată casa se prăbușește peste mașina mea și se aude un zgomot de parcă întreaga lume s-ar frânge în două. Airbagurile îmi explodează în față și mi se umplu sinusurile cu praf alb și am senzația că mi-a spart cineva nasul.

Abia după un minut îmi dau seama că mașina nu se mai mișcă. Singurul zgomot este acela al

motorului care se turează în gol, pentru că apăs ca proasta pedala de accelerație. Sunt prizonieră într-o lume de moloz. Bag mașina în marșarier, roțile se rotesc, bucăți de rigips alunecă de pe acoperiș pe parbriz, apoi pe capotă, apoi cad pe jos, iar mașina reușește să iasă cu spatele din casă. Se aud niște horcăieli de la motor și nu mai funcționează unul dintre faruri. Însă tot pot să văd dezastrul. Toată latura casei este surpată, iar din rana deschisă se revarsă bucăți de rigips. Acoperișul se înclină încet într-o parte chiar sub ochii mei și tavanul bucătăriei se prăbușește într-o explozie de praf alb.

Ies din mașină și las motorul pornit, dar acesta se oprește instantaneu. Noaptea este înfiorător de tăcută. Nu se aud decât greierii. Merg cu atenție prin molozul vomitat de casă. Am încercat să lovesc ușa din față, cât mai departe de colțul unde se afla Stephanie, însă abia dacă am mai putut controla mașina în momentul impactului. Intru prin gaura făcută. Alunec pe bucăți mari de rigips. Mă îneacă praful alb și gros care plutește în aer. Peretele din față este complet distrus, dar partea stângă a încăperii pare intactă. Cu capul în mâini și genunchii

strânși la piept, Stephanie a încremenit de groază pe fotoliu. Mașina a lovit televizorul și a izbit-o pe Chrissy drept în piept și a strivit-o de peretele din rigips. Doar picioarele în jeanși i se mai văd de sub dărâmături. Însă Keith nu este pe nicăieri.

Îmi întorc privirea. Nu vreau să mă uit la cadavrul lui Chrissy. Îmi creez un unghi mort în minte și îmi promit să nu mă mai uit în acel colț al camerei.

— Sunt aici, Steph, spun eu, chinuindu-mă să înaintez prin moloz fără să-mi disloc șoldurile. Ești bine? Ai pățit ceva?

— Ai intrat cu mașina în casă, murmură ea, stupefiată.

— Dar m-am întors, zic eu. M-am întors.

O ajut să se ridice și tresar când simt ceva apucându-mă de gleznă. Atât de surescitată sunt, că zbier încă înainte să mă uit în jos și să văd pe piciorul meu mâna albă și însângerată a lui Keith, ieșită de sub un morman de moloz.

— Nu, nu, nu, nu, bâiguie Stephanie, cu ochii bulbucați, clătinând din cap și încercând să mi se smulgă din brațe.

— Nu te speria, Steph, încerc eu s-o liniștesc.

Malacul mă strânge rău de tot, vrea să-mi sfărâme oasele. Ridic celălalt picior și îl calc cu putere pe degete. Dar pe mine mă doare mai tare decât îl doare pe el. Mormanul de moloz începe să se miște, semn că individul vrea să iasă de sub el. Mă pun în genunchi, culeg de pe jos o așchie de lemn, lungă și ascuțită, cu care mă apuc să-i fac găuri în mână. Și nu mă opresc până când nu văd că țepușa aia se umple de sânge. În cele din urmă, mâna îi zvâcnește și se deschide, iar eu pot să-mi eliberez piciorul.

Dar, mut și neîndurător, Keith se ridică, provocând o adevărată erupție de moloz. I s-a strâmbat coloana și stă prea înclinat într-o parte. Cu Steph în brațe, sunt la cel mult un metru distanță de el. Keith face un pas spre noi și îl lasă picioarele. Se prăbușește în patru labe și ridică la mine ochii ăia înroșiți ai lui. Ochi rugători, ca de cățel.

— Buba, bolborosește el.

Aud cum îi trosnesc vertebrele când se ridică din nou. Și, gata, s-a destrămat vraja. Șchiopătez, mă poticnesc, alunec, cad, dar reușesc s-o trag pe Stephanie prin gaura de la

intrare și s-o scot din casă. O duc la mașină și o vâr înăuntru. Se uită speriată peste umărul meu și mă întorc. În spatele nostru este Keith – a reușit cumva să se târască printre dărâmături, iar acum stă cocârjat, dar poate să se miște, sprijinindu-se în bâta de baseball ca într-un baston. Trântesc portiera, alerg în cealaltă parte prin spatele mașinii, că nu vreau să mă apropii prea mult de Keith.

Mă urc și eu și blochez portierele. Keith nu se oprește. Răsucesc cheia în contact. Nimic. Keith mai face un pas mare – nu-i prea sigur pe picioare, dar nu se lasă. Răsucesc din nou cheia, aud că se face contactul, dar motorul tot nu pornește. Cu multă vreme în urmă, Supraviețuitoarele au învățat să nu se bazeze pe lucruri pe care alți oameni le iau drept sigure. Toate știm că nici ascensoarele și nici telefoanele nu funcționează atunci când avem mai mare nevoie de ele. Și nici mașinile. Mai ales mașinile.

Keith ia mâna de pe zidul casei și face repede trei pași spre lumina farului meu. După care mă vede prin parbriz, se încordează și se repede la mine.

Răsucesc iarăși cheia în contact. Aud din nou zgomotul motorului și încep să plâng când îmi dau seama că a pornit și nu se mai oprește. Îmi trece prin cap să apăs pedala de accelerație și să-l zdrobesc pe Keith între bara de protecție și zidul casei, ca să văd măcar cum îi țâșnesc din gură arteziene de sânge negru. Dar îmi aduc aminte de picioarele lui Chrissy... cât de nemișcate erau... cum ieșeau de sub televizor... și mi se umple gura de fiere.

Dau în marșarier și plec dracului de aici.

Mașina zbiară isteric la mine tot drumul, iar motorul se ambalează prea tare și habar n-am de ce o face. Dar reușim să ajungem la un centru de prim-ajutor de pe autostradă și, pentru cinci sute cincizeci de dolari, cei de acolo pun șase copci pe capul lui Stephanie și îi dau niște Demerol. Mai mergem apoi cam o sută treizeci de kilometri, după care găsim un motel și o bag pe Stephanie în pat. Îi scot pantofii și mă asigur că are la îndemână un pahar cu apă, pentru că Demerolul îți usucă gura îngrozitor de tare. Apoi pun lanțul la ușă, o proptesc și cu un scaun, mă prăbușesc în cada de la baie și încep să plâng.

Sunt o criminală. Am omorât-o pe Chrissy. Am pus capăt vieții unei alte ființe omenești. Și Chrissy trăia în teroare, la fel ca mine. Și ea era urmărită, la fel ca mine. Ca și mine, și ea și-a văzut prietenii murind. Iar eu am ucis-o. Mușc tare dintr-un prosop când îmi vine să țip, pentru că nu vreau să mă audă Stephanie. Celelalte Supraviețuitoare și-au mânjit mâinile cu sângele monștrilor, toate au reușit să scape doar omorându-i. Dar nu și eu. Eu m-am prefăcut că aș fi fost moartă – doar așa am reușit să mă salvez. Frații Walker sunt cei care au vrut să mă ucidă, nu eu pe ei. Eu nu am ucis niciodată pe nimeni. Până acum. Așa cum spunea Chrissy, eu creez, eu nu distrug.

Sigur, aș putea să mă întreb și ce am creat eu vreodată, în afara unei fortărețe în care m-am izolat? În afara unei vieți lipsite de prieteni și trăite alături de o plantă care era vie doar în mintea mea. Cartea mea? Scrisorile alea?

N-am creat niciodată nimic.

Concluzia asta mi se pare apăsătoare și de necontestat și irevocabilă și categorică. Am ucis pe cineva. Ori de câte ori mă uitam la un film în care personajul principal refuza să-l ucidă pe

cel negativ, pentru că „aș fi la fel de rău ca el“, alungam ideea aceasta, considerând-o doar o aiureală moralizatoare inventată de scenariștii boșorogi de la Hollywood, care n-au omorât în viața vieților lor decât un sul de hârtie igienică. Numai că ei făceau referire la un adevăr universal. Din păcate, acum eu trăiesc într-o lume complet nouă, în care sunt o ucigașă.

Nu am cum să reneg ce am făcut, nu am cum s-o îndrept, n-am cum să fac să nu se fi întâmplat. Totuși, există ceva ce pot face.

Să nu mai ucid niciodată. Și mă jur, acum, cu mai multă sinceritate decât m-am jurat vreodată în toată viața mea: nu am să mai omor niciodată pe nimeni. Indiferent câte vieți aș putea să salvez. Chiar dacă mi-ar fi mie însămi viața în joc. Indiferent ce ar fi să se întâmple. Nu voi mai ucide niciodată.

Probabil că adorm la un moment dat, pentru că, atunci când deschid ochii, simt că-mi este frig și mă doare capul și mi-a înțepenit ceafa. Mă ridic din cadă, ca să mă dezmorțesc, și aud cum îmi trosnesc pe rând vertebrele. Prin geamul pe care nu l-am acoperit prea bine se strecoară o rază firavă de lumină. Stephanie stă

culcată în aceeași poziție în care am lăsat-o. Mă cuprinde panica, dar văd imediat că i se mișcă ușor pieptul în ritmul respirației. Și mă liniștesc. Nu a mai murit nimeni.

Mi-am pierdut borseta în casa lui Chrissy, așa că polițiștii vor descoperi foarte curând legitimația falsă cu numele doctoriței Newbury și apoi o vor contacta pe doamna doctor Carol și ea le va spune totul despre mine și ei vor ști cum mă cheamă și unde am fost văzută ultima dată. În timp ce voi fi urmărită de poliție, ea le va duce pe toate celelalte fete într-un loc izolat. Probabil la Sagefire, stațiunea aia mică, de fițe, de lângă L.A. Neapărat trebuie să le avertizez.

Iau de pe noptieră telefonul lui Stephanie și ies din cameră. Am văzut-o de multe ori tastându-și parola, așa că am reușit s-o memorez (1223). Îl deschid, dar nu citesc niciunul dintre cele optsprezece mesaje pe care le-a primit, pentru că îi respect intimitatea. Încerc întâi la Dani, dar telefonul sună în gol; nici Marilyn nu-mi răspunde. Numărul lui Heather tot nu a fost reactivat, iar Julia este tot în spital. Nu mai am ce face. Dar îmi aduc aminte că mai am o

șansă: Skye. Mi-a scris numărul lui de telefon pe o bucățică de hârtie. O găsesc în buzunar și îl sun.

— Ce e? întreabă el, răspunzând imediat.

— Skye?

Urmează o pauză lungă.

— Sunt Lynnette Tarkington.

— Mi-am imaginat eu, șoptește el. Cine altcineva să mă sune la șapte fără un sfert dimineața, de pe un număr pe care nu-l știu? În ce te-ai băgat, măi?

— Nu-i nimic adevărat. Să nu crezi ce auzi despre mine, îl previn eu.

— Se spune că ai răpit-o pe fata aia, șoptește el. Și că ai bătut un polițist ieșit la pensie, i-ai furat mașina și l-ai lăsat să zacă pe marginea drumului. Și că ai evadat din arest și că ești urmărită de poliție.

— Da, bine, recunosc eu. Asta așa este, dar toate celelalte lucruri sunt niște minciuni.

— Mama e furioasă la culme.

— Trebuie să te duci la un prieten și să stai la el acasă, îl sfătuiesc eu. Ia-l pe frățiorul tău și du-te undeva. Pleacă de acolo.

— Nu pot, spune Skye. Mama ne duce pe toți în excursie.

— Nu, nu, să nu pleci cu ea! insist eu. Nu-i bine.

— E destul de încântată de planul ăsta, continuă tânărul. Ne ia pe Pax și pe mine și pe alte câteva persoane și ne duce la Sagefire. Pax e înnebunit după locul ăla.

— Care „alte persoane"? îl chestionez eu. Cine mai merge cu voi?

— Trebuie să închid acum. M-ar omorî dacă ar afla că m-ai sunat.

Închide. Sun din nou, dar îmi răspunde mesageria vocală.

Este prea departe Los Angelesul. Stațiunea aia se află cam la o oră și jumătate de oraș. Nu avem cum să ajungem acolo la timp. O și văd pe doamna doctor Carol cum le invită să urce în mașina ei pe Marilyn și pe Dani și pe

Heather, după care pornesc toate la spital ca să o ia și pe Julia. Ca să le ducă pe toate în locul ăla izolat. Nici nu pot să mă gândesc la asta.

Chiar dacă știu că o să-mi răspundă mesageria vocală, tot o sun pe Julia. Simt nevoia să aud vocea cuiva.

— Cine-i la telefon?

Vorbește tare și clar.

— Ju... Julia? mă bâlbâi eu.

— Dumnezeule mare! oftează ea. Lynnette, tu ești?

— Ești bine? o întreb eu.

— Nu, nu sunt deloc bine. Am fost împușcată de trei ori în picioare. Chiar ai răpit o fată? Ai înnebunit?

Trebuie să-i arăt că-mi pasă de starea ei.

— Te doare?

— Mă întrebi dacă mă doare că am fost împușcată în picioare? se răstește ea. De ce să nu mă doară? Pentru că sunt paralizată? Uite care-i sfatul meu, Lynnette: ce-ar fi să te împuști și tu în ceva ce nu-ți mai este de niciun folos? În cap, de exemplu. Și să-mi zici dup-aia

cum te simți. Isuse Cristoase, mi-a zis doamna doctor Carol că ai făcut o cădere nervoasă și n-am crezut-o.

— Ai vorbit cu ea?

— Vine un pic mai târziu să mă ia, spune Julia. Mă externează în dimineața asta. Dar să știi, tot ai avut dreptate într-o privință: suntem toate în pericol. Iar pericolul ăsta tu ești. Doamna doctor Carol ne duce într-un loc unde să fim în siguranță până te vor aresta din nou.

— La Sagefire, acolo vă duce.

— Și uite cum planul nostru secret nu mai e atât de secret, zice Julia. Nici nu-mi vine să cred că am venit la tine ca să-ți cer ajutorul, imaginându-mi că Heather scrisese cartea aia. Când, de fapt, tu ai scris-o. Și acum ai mai răpit și un copil. Și credeam că te cunosc.

— Este vorba despre Stephanie Fugate, încep eu să-i explic. Fata din Tabăra Red Lake. Și nu am răpit-o împotriva voinței ei. Am luat-o cu mine ca să fie în siguranță. Am fost la Chrissy...

— Pretinzi că vrei să fie în siguranță fata asta, dar o duci la Sisi-Chrissy? zbiară Julia la mine. Da, nu mai am nicio îndoială. Chiar ți-ai pierdut mințile.

— Stai puțin, Julia. Mă cunoști, așa că, te rog, ascultă-mă puțin. Cum de a aflat Christophe Volker adresa lui Adrienne? Cum de a știut cum să se strecoare în Tabăra Red Lake? De ce și Harry Peter Warden, și Billy Walker ne-au incriminat și pe mine, și pe Dani? Cineva a tras în tine. Cineva a încercat să mă omoare în închisoare. Cineva coordonează toate atacurile astea și Chrissy știa despre cine e vorba.

— Cine? întreabă Julia.

— Doamna doctor Carol, răspund eu. Am văzut dovezile.

— Dovezi de la Sisi-Chrissy? râde Julia.

— Ai încredere în mine, o rog eu.

— Nu mai pot.

— Atunci, măcar ai grijă de tine, spun eu. Te implor, nu te încrede în nimeni. Sun-o pe Marilyn și roag-o să trimită câțiva tipi de la firma aia de pază ca să te ia, după care luați-le pe Dani și pe Heather și duceți-vă undeva

pentru două zile. Nu contează unde, cât timp nu spuneți nimănui. Doar atât te rog. Nici mie nu trebuie să-mi spuneți unde mergeți. Și, mai ales, nu-i spuneți doamnei doctor Carol. Plecați, pur și simplu. Am reușit să rămânem în viață pentru că suntem inteligente. Pentru că nu ne-am dus în subsolul acela. Pentru că nu am deschis ușa aceea. Te rog.

O tăcere lungă.

— Mai ești la telefon? întreb eu.

— N-am de gând să-ți spun ce o să fac, îmi răspunde ea.

— Bravo, bine, minunat! exclam eu.

Și îmi aduc aminte de Pax și Skye.

— Stai puțin, mai e ceva. Doamna doctor Carol are doi băieți. Vezi dacă vor dori să vină cu voi. Da, știu, sunt copiii ei, dar nu cred că ar trebui să fie acum în preajma ei. Nu înainte de a...

Dar adevărul-adevărat este că habar n-am ce o să fac în continuare.

— Nu înainte de a fi vorbit eu cu ea.

— La revedere, Lynnette! îmi spune Julia. Infectă carte ai scris.

Mă simt secătuită de vlagă. Mă întorc în cameră, pun telefonul la loc, pe noptiera de lângă patul lui Stephanie, și beau o cană cu ceai din ăla scârbos pe care ni l-au adus aici. Abia acum observ că fata mă fixează cu privirea. Și își duce mâna la copcile de pe frunte.

— Sunt rănită? mă întreabă ea.

Raza de lumină care intră printre draperii s-a făcut deja destul de strălucitoare și îi ajunge pe corp și pot să văd particulele de praf plutind prin ea.

— Mi-au zis că nu ai o comoție, îi spun eu. Bea puțină apă.

Steph se ridică în capul oaselor, ia sticla cu apă și o bea pe toată cu înghițituri lacome.

— M-ai salvat, îmi zice ea, pe un ton așa de uluit, de parcă nu i-ar veni să creadă. Pe bune că m-ai salvat. Tocmai ce se pregătea să dea cu bâta în mine matahala aia și să mă omoare, când a explodat totul în jur și televizorul a căzut peste tipa aia.

— Nu vreau să vorbesc despre asta, spun eu.

— Dar a meritat-o, protestează Stephanie.

— Nu sunt o criminală, insist eu.

Ei, uite, din cauza asta îmi va fi extrem de greu să mă ocup de doamna doctor Carol.

— Nu prea ai instinct de autoconservare, remarcă Steph.

Mă apucă o furie de-a dreptul irațională pe ea, pentru că face să pară atât de ușor totul, dar nu vreau să ne certăm. Îmi deschid geanta și încep să pun pe masă tot ce mai am în ea. Cuțitele multifuncționale Leatherman, lanterna Maglite, briceagul, sfoara de nailon de opt metri, patru perechi de cătușe din plastic și opt sute treizeci de mii de dolari în numerar.

— Câh, ce tare put! exclamă Steph.

Se dă jos din pat și se duce la baie, clătinându-se pe picioarele prea înțepenite. Bea apă direct de la robinet, își umple sticla și o bea apoi pe toată.

— Prefer să crape ei și să scap eu, îmi spune ea, ștergându-și bărbia. Și cu asta basta. Trebuie să te obișnuiești cu situația.

— Nu vreau să mă obișnuiesc cu omuciderea, protestez eu.

— Nu-mi închipuiam că ești așa de miloasă, mă ironizează ea, trântindu-se din nou pe pat și aranjându-și pernele la spate.

Pistolul este ultimul obiect pe care îl scot din geantă. Îl pun pe masă, alături de celelalte.

— O să-l aruncăm de pe primul pod pe care o să trecem, o anunț eu.

— Ba nu! se supără Stephanie.

Se dă repede jos din pat și traversează camera spre mine.

— N-o să mă mai umilească nimeni niciodată în halul ăsta! Te-oi fi înmuiat tu, dar mie tot îmi trebuie o armă cu care să-i împiedic pe nenorociții ăia să-și facă poftele cu noi.

Ia pistolul și îl îndreaptă spre ușă, ținându-l într-o parte așa cum a văzut în filme.

— Nu vreau să mai ucid pe nimeni, spun eu.

— În cazul ăsta, lasă-mă pe mine, se oferă ea pe un ton mult prea dur, mult prea arogant.

Nu știe ce înseamnă să iei viața unei alte ființe omenești. Dar îi permit să păstreze arma. O

să-și dea seama la un moment dat că nu folosește la nimic.

Pe fundul genții este *War Ghost*[19], cartea cu benzi desenate a lui Pax Elliot. Parcă două luni au trecut, nu doar șapte zile, de când m-a șantajat ca să-i dau o sută de dolari pe ea. Sper din tot sufletul ca Julia să facă ce am rugat-o. Nu vreau să fie și băieții de față, când o să discut cu doamna doctor Carol, la Sagefire.

— Ne ducem în L.A., o anunț eu. O să-ți luăm medicamentele de la o farmacie de pe drum.

Răsfoiesc cărticica cu benzi desenate. Sunt exact așa cum mă așteptam: niște mâzgăleli oribile. Abia dacă-mi dau seama ce reprezintă.

— Nu cred că mașina ne mai poate duce până acolo, spune Steph. Probabil va trebui să închiriem una. Ai bani pe card?

Dar eu mă uit ca hipnotizată la o pagină din carte și nu sunt capabilă să-i răspund. Este o creatură enormă, cu gura căscată, plină cu colți zimțați și cu X-uri în loc de ochi. Iar fiara asta sau ce-o fi ea stă cu ghearele înfipte într-un leu și îi sfâșie capul. Peste tot sunt numai mâzgăleli roșii – probabil simboluri. Gura căscată larg ar reprezenta abuzul sexual; ghearele în loc de

mâni ar însemna violența, la fel și trupul acela imens, în comparație cu copilașul pe care îl amenință. Folosirea în exces a unei singure culori poate fi un indiciu al dezechilibrului emoțional. La fel și X-urile alea în loc de ochi, la fel și colții. dar cel mai tare și mai tare mă șochează ce este scris pe pieptul monstrului.

Sky.

— Dacă ai bani pe card, mergem și închiriem o mașină, da? repetă Stephanie.

Sky Man e așa de rău, că smulge capul la pisici, scrie dedesubt. *La pisicile mari, la pisicile mici, la pisicile noastre, la pisicile de la vecini. Lui Sky Man nu-i plac pisicile.*

Îmi amorțesc brusc mâinile.

— Tu auzi ce zic? mă întreabă Steph. Tot spui că e urgent și că ne întoarcem în L.A. Dar trebuie să închiriem o mașină.

Îmi tremură foarte tare degetele, dar reușesc să dau paginile înapoi și mă apuc să citesc de la început. Pretutindeni apare acest Sky Man monstruos, care își varsă furia turbată pe PX-1, un roboțel îngrozit.

Sky Man știe să tragă repede cu arma, scrie acolo.

Pot să trag într-o clădire din partea ailaltă a străzii, se fălește Sky Man, ținând în mână o pușcă cu lunetă. *O să le omor pe toate alea care au scăpat înainte!*

Sky Man incendiază o clădire.

Ia d-aci, Stăpâne al Viselor! răcnește el.

Sky Man o să le omoare pe Fetele Rele, scrie deasupra unui desen în care Sky Man taie capetele celor șase femei. Una dintre ele stă într-un scaun cu rotile. Din gâturile lor țâșnesc arteziene de sânge colorat cu carioca roșie. Șase gâturi. Șase femei. Șase Supraviețuitoare.

— Nu m-auzi ce-ți zic? insistă Stephanie. Ești cu mințile duse? Alo?

Sky Man zice că atunci când o să termine, scrie acolo, *doar noi o să rămânem pe lume și toți dușmanii noștri o să fie morți. Sky Man o să omoare pe toți dușmanii! Și mami o să se întoarcă acasă la noi!*

Sky Man. Skye Elliot.

Mi-aduc aminte de e-mailul primit de Chrissy de pe contul doamnei doctor Carol.

Mi-aduc aminte că eram în camera lui Skye și că el mi-a spus: *Am configurat site-ul și toate softurile de e-mail din biroul maică-mii.*

Fiul doamnei doctor Carol. Biroul ei de acasă. Computerul ei. Așa a putut să-mi fure cartea. Așa a putut să-i vadă însemnările. Așa a aflat totul despre noi. Așa a putut să ne pună să lucrăm în locul lui. Monstrul vine chiar din casă.

Vâr cartea înapoi în geantă.

— Trebuie să plecăm, îi spun eu lui Stephanie. Ia-ți telefonul și toate celelalte lucruri. Trebuie să ajungem în L.A. cât mai repede. O s-o sunăm pe Julia de pe drum.

O sunăm de paisprezece ori înainte să ajungem la granița statului. Nu ne răspunde nici măcar o singură dată.

---

[181] Citat din cartea *The Bloody Chamber*, de Angela Carter, apărută în 1979 (n. tr.).

[19] „Stafia războiului“ (n. tr.).

JUDY HICKS: Să ne spuneți dacă începe să vă doară și vom face o pauză.

JULIA CAMPBELL: Sunteți convinși că l-ați prins?

DWIGHT RILEY: Dumneavoastră l-ați prins, doamnă. Când l-ați aruncat pe fereastră.

JULIA CAMPBELL : Da, sigur, bravo mie. Ultima dată au fost doi.

JUDY HICKS : Putem reveni la seara asasinatelor?

JULIA CAMPBELL : Păi, ce să vă mai spun? Am intrat în cameră și l-am văzut acolo și nu m-am mai gândit la nimic. Am reacționat, pur și simplu.

DWIGHT RILEY : Doamnă, hm, scuzați-mă. Aveți dureri?

JULIA CAMPBELL : Scuze, mi s-a tăiat respirația.

DWIGHT RILEY: Doriți să chemăm doctorul?

JULIA CAMPBELL : Nu mă doare. Nu mai simt nicio durere. Presupun că m-ar durea îngrozitor de tare, dacă aș avea picioarele rupte.

JUDY HICKS : Să ne întoarcem la seara când l-ați întâlnit pe Raymond Carlton.

JULIA CAMPBELL : Știți cumva câte analgezice au băgat în mine?

DWIGHT RILEY : Să chemăm doctorul?

JUDY HICKS : Ar trebui să...

JULIA CAMPBELL : De ce nu simt absolut nimic, când îmi ciupesc picioarele în halul ăsta?

DWIGHT RILEY : O secundă, doamnă...

JULIA CAMPBELL : Vă rog! Vă implor! Nu vă faceți că nu mă auziți! De ce nu simt nimic?

— Transcrierea discuției dintre agenții Dwight Riley și Judy Hicks de la poliția din San Diego și Julia Campbell, supraviețuitoarea unui asasinat în masă, 23 octombrie 1992

GRUPUL DE SPRIJIN AL SUPRAVIEȚUITOARELOR XX:

Ultimul capitol

Străbatem ca o săgeată preria.

Am dus Chevroletul la un atelier auto și i-am dat tipului de acolo ultimii mei opt sute de dolari, ca să ne pună amortizoare noi și să înlocuiască parbrizul. L-am convins să-mi împrumute o mașină din garajul lui, pe care s-o folosesc cât timp vor dura reparațiile astea, adică o singură zi.

— Să nu depășiți o sută de kilometri la oră pe autostradă, mă avertizează el.

— Am înțeles, îl asigur eu.

Ieșim pe șosea și eu merg doar cu o sută patruzeci.

Julia tot nu vrea să răspundă. Nici Dani. Iar numărul telefonului lui Heather tot nu-i activat. Marilyn a blocat numărul lui Stephanie. S-au lepădat toate de mine, pentru că-și imaginează că m-am culcat cu monstrul meu, pentru că mi-au citit cartea, pentru că sunt de părere că aș fi nebună. Iar singurele

mele dovezi sunt mărturisirile lui Chrissy și cartea cu desene a unui băiețel cu mințile vraiște. Nu mă vor crede niciodată.

Apăs pedala de accelerație până în podea. Mașina se zguduie periculos de tare. Stephanie turuie vrute și nevrute pe toată durata drumului.

— Toată lumea crede că lupii din parcul ăsta sunt cei mai răi, spune ea când trecem pe lângă indicatorul spre Parcul Național Yellowstone. Când, de fapt, bizonul e ăla care-i atacă pe oameni tot timpul.

Și vorbește încontinuu, de parcă ar simți nevoia să se asigure că încă mai este în viață. Probabil că a marcat-o mai mult decât mi-am închipuit eu tot ce s-a petrecut în casa lui Chrissy. Citește cu voce tare toate panourile pe lângă care trecem. Își spune răspicat părerea despre șoferii tuturor celorlalte mașini. Eu nu zic nimic. Trebuie neapărat să ajung cât mai repede în California.

O iau pe Route 30 ca să ocolesc Salt Lake City, după care merg pe autostrada 80 către Wells.

Nici în ruptul capului n-o să mă apropii de orășelul American Fork, chiar dacă drumul pe acolo ar fi mai scurt.

Nu oprim în orașele mari. Sunt prea mulți oameni acolo. Traversăm America doar pe autostrăzi cu patru benzi și cu multe refugii pe margini.

Brațele și obrajii lui Stephanie sunt acoperite de vânătăi și zgârieturi. Mă întreb când se va apuca să-și scoată singură copcile alea de pe frunte. Abia după zece ore îmi dau seama că nu-și mai sună părinții.

— Ai renunțat? o întreb eu.

— Ce ar putea să-mi spună? zice ea. Oricum ne urmărește poliția. Și probabil că o să ajungem amândouă la pușcărie. Unde naiba ne ducem acum?

Mi se strânge carnea pe mine. Oare au mers cu doamna doctor Carol sau Julia a înțeles ce i-am spus și le-a dus undeva la adăpost? Oare l-au luat și pe Skye? Oare sunt deja la Sagefire? Nu mai știu nici măcar încotro mergem.

Se întâmplă uneori să nu-ți mai dai seama de ce anume faci un anumit lucru, dar continui să-l faci în virtutea inerției. Și chiar dacă știi că nu o să ducă nicăieri.

— Trebuie să ne oprim, îmi spune Stephanie.

— Nu ne oprim deloc, îi răspund eu.

— Îmi vine să fac pipi, mă anunță ea.

— Fă într-un pahar din ăla de plastic.

Pe bancheta din spate sunt o mulțime de pahare din astea de cafea. Atât de plină de cofeină sunt, că am senzația că îmi vibrează ochii în orbite.

— Nu fac în niciun pahar. *Tu* să faci, dacă poți.

— Stai liniștită, că o să fac când o să-mi vină, îi spun eu. Și tu ai să ții de volan.

— Câăh, ce scârbos! exclamă ea, încrucișându-și brațele la piept și uitându-se pe geam.

Radiatorul mașinii de schimb este blocat și ne suflă aer fierbinte în nas tot drumul.

— Mă coc aici, se văicărește Stephanie.

N-o contrazic. Picioarele îmi sunt fierbinți și transpirate.

— Mor de cald, pe bune!

Noaptea este atât de neagră, încât ar dispărea întreaga planetă, dacă aș stinge farurile.

Bancheta din spate este plină cu ambalaje de la fast-food. Cu vreo trei sute de kilometri în urmă am avut un sac de gunoi în care să le punem, dar, la un moment dat, întreaga banchetă s-a transformat într-un sac de gunoi.

Îi spun totul despre Skye. Îi spun că el este criminalul. Îi spun că trebuie să-l oprim, dar nu știu cum să o facem. Nu vreau să-i fac vreun rău, dar problema este că nu m-ar crede nimeni, indiferent ce aș spune. Nu mai am nicio idee. Niciun plan. Funcționez pe pilot automat.

— Sună-l, mă îndeamnă Stephanie.

— Nu se poate. Am pierde tot avantajul pe care-l avem asupra lui.

— Care avantaj? Dacă tu chiar crezi că vrea să le omoare pe toate, ia telefonul și sună-l.

Acum trecem pe lângă Reno cu aproape o sută treizeci de kilometri la oră. Nu mai avem decât un drum drept până pe coastă, după care o vom lua spre sud. Îl sun pe Skye de pe

telefonul lui Steph. Nu prea nimeresc tastele din prima. Și ezit destul de mult înainte să-l duc la ureche. Apoi nu mai am ce face și mă resemnez.

Sună, după care intră mesageria vocală.

— Bună, Skye, spun eu. Lynnette sunt. Aș vrea... unde.... vrei să mă suni înapoi?

Închid.

— Foarte bine spus. O să priceapă absolut tot, mă ironizează Stephanie. În locul lui, eu te-aș suna imediat. Lași impresia că vrei să-ți dai întâlnire cu el.

Sunt cu creierii varză și mi-e tare somn și motorul se încăpățânează să-mi cânte cântece de leagăn și mi se bălăngăne capul înainte și înapoi.

— Știi bine cum trebuie să se termine, îmi zice Steph. Dacă tipul ăla e de vină, înseamnă că o să-l omorâm.

— Trebuie să mai existe și altă soluție, spun eu. O să stau de vorbă cu el. Poate o să-l conving să mergem fiecare pe drumul nostru și să nu ne

mai intersectăm niciodată. Nu mai trebuie să moară nimeni. Poate vom avea parte de un final fericit.

Știu că vorbesc aiurea. Îmi dau seama că fiecare cuvânt care-mi iese din gură sună și mai puțin convingător decât cel de dinainte. Puștoaica de lângă mine este o rachetă teleghidată îndreptată asupra țintei, în vreme ce eu nu sunt decât o studentă la filozofie care a picat examenul oral.

— Gândește-te bine unde ne ducem, îmi spune Stephanie, pe când trecem de zona cu fast-fooduri cu taco și intrăm în zona celor vegetariene. Asta-i tot ce trebuie să facem.

— Cum? o întreb eu, dar îmi dau seama că nu-i pot mărturisi cât de disperată sunt, cât de panicată. Nu vrea nimeni să vorbească cu mine! Nu mai știu pe cine să sun!

Când formez numărul pe care mi-a fost groază să-l formez până acum, deja luminile din Sacramento îmbujorează orizontul.

— Acum pe cine suni? mă întreabă fata.

— Pe Garrett.

— De ce dracu' faci una ca asta?!

Eu mă uit la telefon. Vreau să apăs tasta de apel. Mașina își pierde direcția. Steph răcnește:

— AOLEU!

Las telefonul din mână și redresez mașina. Radiatorul îmi tot suflă în față. Tricoul de pe mine s-a făcut cenușiu de la atâta transpirație. Mașina s-a umplut de duhoarea gunoaielor pe care le cărăm pe bancheta din spate. Telefonul lui Stephanie este pe scaun, între picioarele mele. Îl iau de acolo.

— Gândește-te bine, spune fata. De ce vrei să iei legătura cu el?

— O să mă ajute, îi răspund eu.

Îmi smulge telefonul din mână cu o mișcare fulgerătoare, de șarpe veninos. Fără să stau pe gânduri, mă întind să-l recuperez. Dar ea este în avantaj, deoarece traficul s-a aglomerat și nu pot să-mi iau ochii de la drum.

— Nu mă mai îmbrânci, mârâie Steph. Îți fac un serviciu. O să te aresteze în următoarea secundă după ce-l suni de pe telefonul ăsta.

— Garrett se poartă corect cu mine.

— I-ai furat mașina. L-ai lăsat pe marginea drumului. Ceilalți polițiști sunt convinși că ai fugit din arest. Plus că m-ai răpit.

— O să-mi încerc norocul, spun eu.

— N-o să-ți încerci nimic cât timp sunt și eu în mașină, se opune ea. O să mă ducă acasă și părinții o să mă încuie în cameră și o să devin o pradă ușoară. Dacă tipul ăsta te urmărește ca să te omoare, înseamnă că m-a luat și pe mine în vizor, că vrea să mă omoare și pe mine. Și... ca să ajungă la mine, o să fie nevoit să treacă peste ai mei.

Îi tremură vocea. Nu poate să spună „o să-i omoare pe ai mei“, pentru că este prea dureros. Respir adânc de câteva ori. Fata asta se bazează pe mine. Trebuie să mă gândesc și la ea.

— Bine, zic eu. N-am să-l sun.

— Oricum, ce reacție crezi că o să aibă, mă întreabă Steph, când tu o să-i zici că ai văzut o cărticică cu desene făcute de un băiețel și că așa te-ai convins că fiul mai mare al terapeutei tale este un criminal în serie? Îți dai seama cum sună chestia asta?

Indicatoarele către San Francisco încearcă să ne atragă spre vest, departe de destinația noastră.

— Înțeleg foarte bine semnificația desenelor de acolo, spun eu. Violența din ele, colții ăia ascuțiți. Plus că niciun copil de vârsta asta n-ar fi în stare să inventeze asemenea dialoguri. Sunt mult prea precise. Ai văzut și tu.

— Am văzut doar niște mâzgăleli făcute de un copil mic, zice ea.

— Precis el este.

Dar la fel am spus și atunci când credeam că era vorba despre doamna doctor Carol.

Oare se va termina vreodată tot coșmarul ăsta? Oare va fi întotdeauna cineva care să-i transforme în monștri pe băiețeii mici? Oare vor exista mereu Supraviețuitoare? Oare monștrii nu vor mai conteni niciodată să ne urmărească și să ne ucidă? Cum am putea să împiedicăm șarpele să-și mănânce coada?

Stephanie se uită pe geam.

— Uite un popas mai în față, mă anunță ea.

— Mai avem doar patru ore până la Los Angeles, îi zic eu.

— Și ce dacă? zbiară ea.

Mi-e clar că am început să ne călcăm reciproc pe nervi. N-am dormit deloc. Mergem de cincisprezece ore cu mașina, fără nicio oprire. Îmi vine să-mi smulg pielea de pe față.

— Nu vrea nimeni să vorbească cu tine, continuă ea. Nu vrea nimeni să-ți răspundă la telefon. Măcar ai idee unde naiba mergem?

— Nu! N-am nicio idee! strig eu.

Este pentru prima dată când recunosc asta. Și acum, dacă tot am făcut-o, mă înverșunez și repet:

— N-am nici cea mai vagă idee! Dar trebuie să facem ceva! Trebuie să mergem undeva! Nu-l putem lăsa să ne omoare. Nu din nou! Nu așa! Nu atâta vreme cât încă le mai pot salva pe toate!

Stephanie lovește în bordul mașinii cu ambele picioare.

— Vreau să cobor. Oprește la popasul ăla.

— De ce? mă sperii eu brusc, imaginându-mi că am dus lucrurile mult prea departe.

— Pentru că trebuie neapărat să fac pipi și n-am de gând să fac într-un pahar din plastic! țipă ea.

Găsesc o parcare, coborâm amândouă din mașină, dar apoi ne îndepărtăm una de cealaltă. Eu rămân pe o zonă de iarbă uscată, acoperită cu mucuri de țigări. Oare câte din astea au fost fumate de bărbații porniți la vânătoare de autostopiști? Câte țigări de aici au fost fumate de copii fugiți de acasă, înainte de a se urca într-o mașină condusă de un monstru, care avea să-i ducă în ultima călătorie a vieții lor? Trag în piept gazele de eșapamenent și mirosul urât de ulei ars, până reușesc să mă calmez. După care mă urc înapoi în mașină și mă apuc să strâng gunoaiele de pe banchetă.

Ridic privirea și o văd pe Stephanie venind spre mine. Dar... vorbește la telefon! Eu continui să mă ocup de bancheta din spate. Este plină de păhărele din carton cu înghețată topită în ele, plină de cutii goale de cartofi prăjiți și de ambalaje unsuroase de sandviciuri și de cutii triunghiulare în care au fost feliile din pizza aia care-i place foarte mult lui Steph.

O aud spunând:

— Bine, și eu vă iubesc.

Închide și se uită la mine câteva secunde, apoi surâde și îmi spune pe un ton blând:

— Arunc eu astea.

Facem împreună curățenie și ridicăm bancheta. Mocheta de dedesubt este pătată și pute a grăsime râncedă, dar bine măcar că nu mai avem gunoaiele alea în mașină.

— Am vorbit cu ai mei, îmi spune ea. Le-am zis că vin acasă. Curând. Mi se pare că am reușit să-i liniștesc un pic.

— Vrei să te întorci acasă? o întreb eu.

Scutură cu vehemență din cap.

— Când o să ajung să mă simt bine din nou, când o să-mi recapăt viața de dinainte? izbucnește ea. Când n-o să-mi mai fie teamă? Cât mai am de așteptat?

Mă gândesc la Garrett și la toate celelalte Supraviețuitoare din grupul de sprijin și la cum m-au crezut toți nebună. Poate chiar au dreptate.

Cum de-am ajuns captivă în viața asta? Unde am greșit? Frații Walker mi-au făcut îngrozitor de mult rău pe când nu aveam decât șaisprezece ani și tot ce s-a întâmplat de atunci încoace m-a adus în punctul acesta. Un punct în care mă simt abandonată, distrusă, capabilă doar să fiu în panică tot timpul și să mă străduiesc să rămân în viață.

— Nu știu, îi răspund eu. Dar o să-ți spun, dacă voi afla vreodată.

— Of..., murmură ea.

Steph mi se pare dintr-odată foarte tânără și foarte vulnerabilă. Mă ridic, trag aer în piept și o îmbrățișez. Parcă am fi două cărămizi puse una lângă alta. Îi miroase urât părul. În niciuna dintre noi nu există niciun strop de ezitare, de regret, de nimic. Acum sunt sigură că am procedat așa cum trebuie. Oare din asemenea lucruri este alcătuită o viață adevărată? Din responsabilități, din obligații, din legăturile pe care le avem cu alți oameni? Asta să-mi fi lipsit mie tot timpul?

— O să ajungem curând în L.A., spune Steph. Care-i planul?

Poate că sunt nebună și proastă, dar fata asta chiar are încredere în mine. Și nu este decât o copilă. Aș putea s-o trimit acasă. Aș putea să-mi văd de drumul meu, poate să mă duc în Canada și să nu mă mai întorc niciodată, să dispar pentru totdeauna? Însă nu pot s-o fac. Chiar dacă mă urăsc toate și nu mai vor să aibă de-a face cu mine, tot nu pot să mă dezic de obligațiile mele. Viața mea de acum s-a transformat într-un film de groază și trebuie să se termine. Nu pot s-o duc așa la nesfârșit. Nu o să-l omor pe Skye. Dar nici n-o să-i permit să tortureze și să omoare alți și alți oameni. Nu o să permit ca niște părinți bolnavi la cap să mai crească monștri. Și nu o să le permit acestor băieți să inventeze alte supraviețuitoare, prin crimele lor. Nu-i niciun fel de ritual ezoteric și străvechi, cum zice Chrissy. Este doar o pierdere inutilă de vieți.

— Nu știu, îi răspund eu. Nu știu unde s-au dus. Nu știu dacă sunt cu Julia, cu doamna doctor Carol, la Sagefire sau cu Skye. Nu știu absolut nimic, Stephanie.

— Ce-ar fi să mergem la Dani?

— La Dani?

— Ea trebuie să știe unde sunt celelalte, explică Steph. Aproape sigur ea a rămas la fermă, chiar dacă ele au plecat. Parcă ziceai că e încăpățânată și are tendințe suicidare, da? Mergem, discutăm cu ea, aflăm unde s-au dus toate și poate o convingem să vină cu noi, măcar până ne lămurim că Skye este adevăratul vinovat. Celelalte o să asculte de ea. Toate o respectă.

Vorbește de parcă ne-ar cunoaște. Îmi dau seama că așa și este. Toate suntem Supraviețuitoare.

— Bine, spun eu, dar nu știu exact unde-i ferma aia a ei.

— O s-o găsesc eu, mă liniștește ea. Are un adăpost pentru caii maltratați? Îl caut acum pe telefon. Adăpostul Big Sky Ranch.

— Știi cum se numește? mă mir eu.

Ea lasă ochii în jos.

— Eram un fel de admiratoare înfocată, spune ea, pe un ton cam rușinat. A lui Dani, nu a ta. Scuze.

Bineînțeles! Dani știe întotdeauna ce trebuie făcut. O convingem să fie de partea noastră și totul va fi bine.

— În regulă, zic eu. Tu uită-te cum ajungem acolo și eu conduc.

— Am înțeles, să trăiți, șefa! râde ea.

A venit momentul să se termine totul. Nu va mai exista nicio altă Supraviețuitoare după Stephanie.

CONSPIRAȚIA STĂPÂNUL VISELOR

Nu auzise nimeni de Heather DeLuca înainte de 1989, când Avi Poolos a lansat filmul *Deadly Dreams*, un film cu buget mare, realizat de casa de producție New Line. Beneficiind de efecte vizuale create de Screaming Mad George și Rick Baker, acest film foarte costisitor (după standardele New Line) avea un lustru hollywoodian și a obținut încasări fabuloase. Dar atmosfera goth, romantismul fals și strălucirea superficială au părut lipsite de sensibilitate fanilor acestui gen. *Deadly Dreams* este considerat Las Vegasul filmelor *slasher*.

Reporterii au început să investigheze crimele reale și au aflat despre situația nefericită a unui om de serviciu de la o școală, acuzat de pedofilie; despre o serie de sinucideri fără legătură între ele și despre trei morți accidentale care nu aveau în comun nimic altceva decât simpla proximitate geografică. Și atunci, cum rămâne cu Heather DeLuca? Părea tot mai puțin o Supraviețuitoare și mai mult cineva care a invocat legitima apărare ca să evite acuzația de agresiune. Totul aduce mai degrabă cu o invenție a departamentului de publicitate, o minciună gogonată. Iar fanii s-au simțit trădați.

— „Conspirația Stăpânul Viselor" de Blaze Sullivan, *Fangoria*, martie 2003

GRUPUL DE SPRIJIN AL SUPRAVIEȚUITOARELOR XXI:

Ultimul capitol II

Indicatorul este primul semn că vor fi probleme.

Ferma lui Dani se află lângă Elizabeth Lake, la treizeci de kilometri distanță de L.A., printre colinele alea mici și fără haz care par mereu murdare. Sunt doar niște movile jegoase, cu copaci îmbâcsiți de atâta praf. O lume cenușie, plină de tufe urâte.

Găsim șoseaua abia după o oră și apoi mai avem nevoie de încă treizeci de minute ca să dăm de drumul neasfaltat care duce de la șosea până la ferma lui Dani. Aici, la țară, nu a pus nimeni nici indicatoare cu numele străzilor și nici numere la case. Dacă trebuie să întrebi cum să ajungi acolo unde ai treabă, înseamnă că nu ești de-al locului. Nu pot să sufăr zonele rurale.

Merg cu doar douăzeci și cinci de kilometri la oră când văd poarta fermei.

— O deschidem pur și simplu? întreabă Steph, ridicându-și ochii de la harta de pe ecranul telefonului.

De-o parte și de cealaltă se află câte un șanț.

— N-am cum să ocolesc, spun eu.

Motorul merge în ralanti. Mă uit cu atenție la poartă. Lanțul care o ține închisă este înfășurat de cinci sau șase ori în jurul stâlpului. Acesta este locul unde cobori din mașină, iar monstrul se ridică din șanț, scoate fulgerător mâna din pământ și te înșfacă de gleznă.

Stephanie se dă jos. Mi se pare cam prea agitată. Blochez portierele în urma ei. Mă uit la șanț, mă uit la pământ, mă uit în oglinda retrovizoare. Fata ajunge la stâlp, se oprește, se întoarce cu fața la mine. Îmi arată în jos. Ridic din umeri. Ea se apleacă și ia o scândură. O scândură veche, pe care cineva a cioplit niște litere și le-a umplut cu vopsea albă:

ADĂPOSTUL BIG SKY RANCH

Abia acum văd și stâlpul de care a fost fixată scândura. Pe cuie sunt așchii de lemn galben, ca și cum ar fi fost de curând smulsă de la locul ei. Dani n-ar face niciodată așa ceva. Dani

aruncă la gunoi paharele de plastic din care își bea Heather cafeaua. Dani își perie de scame toate bluzele. Dani culege frunzele uscate din parcare și le azvârle în tufișuri, când se duce la camionetă.

Steph lasă scândura din mână, desface lanțul și deschide poarta.

— Urcă-te! îi strig eu prin geamul deschis. Să mergem la casă.

Nu pot să conduc cu o viteză mai mare de douăzeci și cinci de kilometri la oră, fără să am senzația că mă lasă suspensia, așa că ne târâm mult prea încet pe drum. Iar în spatele nostru a rămas poarta deschisă, ca botul căscat al unui monstru fără colți. La un moment dat vedem fumul.

— Poate ard frunzele oamenii de aici? întreabă Steph.

O trombă de fum negru se ridică dintre eucalipții din fața noastră. Mașina abia se târâie, iar mie îmi curge șiroaie transpirația pe obraji, mângâindu-mi pielea lipicioasă cu degetele ei invizibile.

Trecem printre copaci și ajungem la casă. Este mică și curată, o casă simplă de țară, într-un luminiș înconjurat de un gard din bârne, cu o parcare largă și circulară în față, în mijlocul căreia se află o pompă de apă. Șiruri de flori se leagănă în adierea vântului în jurul pompei. Pământul de sub ele este negru, umed și proaspăt. Astea sunt florile pe care Michelle a vrut să le vadă înainte să moară. Mi se pare de-a dreptul izbitor contrastul dintre culorile lor vesele și praful maroniu din jur.

Casa este poziționată puțin la stânga față de aleea circulară. La dreapta se vede altă alee care duce spre grajd. În față este parcată camioneta lui Dani. Ușa casei stă deschisă.

Niciuna dintre noi nu-și poate lua ochii de la focul care arde în parcare. Acolo este un morman de scaune de sufragerie, din care se ospătează flăcări portocalii. Un maldăr de cărți înnegrite fumegă sub ele, iar câteva resturi carbonizate din niște reviste plutesc în vânt.

Am ajuns prea târziu.

— Vezi pe undeva mașina lui Skye? o întreb eu pe Stephanie.

— Nu știu ce mașină are, îmi răspunde ea, scoțând pistolul.

Îi verifică încărcătorul de parcă doar asta a făcut toată viața ei. Eu ar fi trebuit să-l verific înainte să i-l dau.

— Nu cred că mai e aici, zic eu. Dar hai să vedem.

Ne dăm jos din mașină în aerul fierbinte. Deschid portbagajul. Acolo nu-i decât o cutie soioasă din carton, în care se află un cric ieftin din aluminiu presat. Tot e mai bun decât nimic. Îl iau și mă apropii de casă împreună cu Stephanie. Însă, din instinct de supraviețuire, mergem spre ea din părți opuse.

Aud ceva dinăuntru, așa că mă opresc și mă încordez. Stephanie se uită repede la ușa din față și ridică pistolul, ținându-l în ambele mâini. Din casă iese cineva care târăște un covor mare și rulat. Traversează curtea cu pași apăsați. Covorul i se târâie în spate ca o coadă de dinozaur. Recunosc imediat umerii lați, silueta robustă, fără forme feminine. Dani ridică privirea ca să se asigure că se îndreaptă

spre foc. Și dă cu ochii de noi. Își șterge transpirația de pe obraji, lasă capul în jos și își continuă drumul spre flăcări.

— Dani? o strig eu.

Gâfâind, pune jos covorul, chiar lângă foc. Eu sunt la o distanță de zece metri de ea și tot simt că-mi arde fața.

— Dani? mai încerc eu o dată.

Se apleacă și apucă covorul de la mijloc, îl ridică și îl aruncă în flăcări. Covorul răstoarnă maldărul de scaune, care cad pe pământ chiar în fața mea, ca niște gheme de scântei rostogolite de vânt. Una dintre scântei îmi ajunge pe mână și mă frige.

— Dani, nu mă las eu. Ce s-a întâmplat?

Tocmai voia să se întoarcă în casă, dar se oprește. Duce mâna la revolverul Glock din tocul de la șold. Atunci o vede pe Stephanie venind din cealaltă direcție.

— E Stephanie, îi spun eu. De la Tabăra Red Lake. Cea care l-a văzut pe Christophe Volker.

Dani face câțiva pași în spate, ca să ne poată urmări pe amândouă în același timp.

— Ce vrei? se răstește ea.

— Ți-a smuls cineva firma de la intrare, zic eu.

— Oricum nu mai folosește la nimic, spune ea.

Și se ofilește dintr-odată. Își ia mâna de pe armă și începe să-și târască picioarele spre intrarea în casă. Stephanie lasă pistolul în jos și îmi aruncă o privire, de parcă ar vrea să mă întrebe dacă totul este în regulă. Eu ridic din umeri. Însă Dani nu ajunge nici măcar până la jumătatea drumului spre ușă, că se și întoarce brusc și se repede la mine cu pumnii strânși.

— Ce s-a...

Doar atât apuc să spun, înainte să-mi tragă una în burtă.

Mă chircesc de durere, mă sprijin cu palmele pe genunchi și vomit peste adidași. Cricul s-a dus naibii în țărâna de pe jos. Acum Dani stă nemișcată în fața mea, iar eu îmi vărs toată fierea din mine. Termin și, cu un efort colosal, reușesc să mă ridic în poziție verticală. Iar ea îmi trage o palmă zdravănă peste față. Am

impresia că o să-mi zboare capul de la locul lui. Îmi mai trage un pumn în stomac, iar eu cad în genunchi, în propria mea vomă.

— Nu, Steph! reușesc eu să strig și să ridic o mână ca s-o împiedic să o atace pe Dani.

Zadarnic o fac; simte că trebuie neapărat să mă apere.

— Hei! țipă tânăra. Nu pune mâna pe ea!

Fără să întoarcă nici măcar capul, Dani o izbește cu putere în piept și o doboară. Stephanie dă înnebunită din mâini, pistolul îi zboară dintre degete. Apoi cade în fund.

Eu încerc să mă ridic de jos, dar Dani ridică un picior și mă lovește din nou în burtă. Și mai tare. Îmi spun că mai bine ar fi să rămân pe jos.

— Tu ai scris cartea aia, spune ea. Afurisita aia de carte. Ce mama dracului ai avut în cap, de ai scris așa o mizerie? Crezi că sunt într-o relație de codependență cu Michelle a mea? Cu persoana care însemna totul pentru mine? Că mă folosesc de ea ca să mă izolez de grup? Asta crezi?

Și mă mai lovește o dată. Nu ripostez. Stau cu obrazul umflat în țărână. Merit ce-mi face. Mă apucă de guler și mă ridică în picioare. Aud cum mi se sfâșie tricoul. Îi văd ochii cenușii. Pupilele ca niște vârfuri de ac.

— Crezi că m-a distrus sentimentul de vină că mi-am ucis fratele? mă întreabă ea și mă mai pălmuiește o dată. Că m-a făcut s-o iau razna și să nu mai știu ce se cuvine și ce nu? Ce e normal și ce nu? Că exagerez cu viața pe care am ales s-o trăiesc?

Altă palmă. Foarte tare. Mi se zguduie capul.

— Crezi că am obligat-o pe Michelle să trăiască în umbra mea?

Încă o palmă. Simt gust de sânge în gură.

— Îmi pare rău, bâigui eu printre buzele umflate și ude de transpirația care-mi curge până pe bărbie. Nu trebuia s-o vadă nimeni. Să știi că am făcut tot ce am putut ca s-o aduc pe Michelle să moară aici, acasă la ea.

— Nu îndrăzni să-i rostești numele! mârâie ea, apropiindu-și prea mult chipul zbârcit de al meu. Nu ești vrednică să-i rostești numele.

Și mă plesnește din nou. Cu coada ochiului văd o mișcare în spatele ei. Steph și-a recuperat pistolul și se îndreaptă spre noi. Dani mă aruncă așa cum arunci un sac cu gunoi și o apucă pe Steph de încheietura mâinii în care ține arma. I-o răsucește tare, apoi îi trage una la picioare, răsturnând-o. Își scoate Glockul și îl îndreaptă spre ceafa fetei. Trebuie s-o opresc. Acum. Ridic mâinile ca să mă vadă.

— Era jurnalul meu personal. Mi l-a furat din computer, îi spun eu. A fost tot tipul ăla care ne manipulează pe toate. El l-a trimis pe Volker s-o atace pe Stephanie și s-o ucidă pe Adrienne. El a incendiat centrul unde stătea Heather. El a tras în Julia. El l-a plătit pe Harry Peter Warden să declare că ar fi autorul crimelor pe care le-a comis Nick. El este cel care a încercat să te facă să crezi că ți-ai omorât degeaba fratele, Dani. Am fost la Chrissy. Și ea mi-a spus toate astea. El a comunicat codficat cu Walker. El încearcă să ne discrediteze în fața oamenilor, după care o să ne distrugă pe rând.

Dani cade pe gânduri, dându-mi impresia că vorbele mele au avut efect. Steph vrea să se

ridice de jos, ca să o poată ataca din nou. Se privesc în ochi. Dani strânge mai tare revolverul în mână.

— Ei, și? Ce-mi mai pasă mie de toate astea? zice ea.

Se întoarce cu spatele, pune arma înapoi în toc și pornește spre casă cu pași mari și apăsați, lăsându-ne pe mine și pe Steph în țărână.

— Credeam că tu ai probleme la cap, îmi spune Steph. Dar asta-i nebună de-adevăratelea.

Covorul a început să fumege, împrăștiind vălătuci de funingine unsuroasă, cu miros de chimicale.

— Parcă-i o incinerare a vikingilor, spun eu, ridicându-mă în fund.

Scuip sângele din gură. Am multe vânătăi, dar nu cred că mi-a făcut alte leziuni prea grave și ireversibile.

— Neapărat trebuie să-și vină în fire, mormăie Steph. Toată chestia asta e mult mai serioasă decât ce-a pățit iubita ei.

— Nu și pentru ea.

Dani iese clătinându-se din casă, trăgând de o saltea. O saltea uriașă și moale, care se blochează în cadrul ușii. Începe s-o lovească și cu pumnii, și cu picioarele, reușește s-o smulgă de acolo, după care o târăște prin țărână către noi. Ajunge la focul care arde mocnit și o aruncă în el. Răbufnește un nor de cenușă care înăbușă flăcările. Fumul gros se ridică spre cerul senin.

— Rahat! exclamă ea, ștergându-și fruntea murdară cu un batic colorat.

— Nu vrei să stai de vorbă cu mine, Dani? o întreb eu, ridicându-mă în picioare, dar fără să mă apropii prea mult, pentru că nu mi-a dispărut complet teama. Nu cred că știi ce se petrece, dar situația e foarte gravă. Trebuie să aflăm unde le-a dus Julia pe fete.

Se uită la mine de parcă nu m-ar cunoaște și nici n-ar interesa-o să mă cunoască.

— Paharul ei cu apă nu mai este, spune ea. Stătea pe noptieră. A fost ultimul lucru pe care l-au atins buzele ei. A băut jumătate și apoi nivelul apei a scăzut din ce în ce mai mult, de când a plecat de acasă și eu știam ce o să se întâmple, dar îmi spuneam că n-o să se

întâmple cât timp mai e un strop de apă în el. Și ieri l-am văzut complet uscat. Era paharul ei de apă și acum e doar un pahar gol. N-a mai rămas nimic, Lynne. A dispărut totul.

I se înmoaie trăsăturile. Ochii îi sunt lipsiți de expresie. Eu n-am simțit niciodată ce simte ea acum. Eu n-am iubit niciodată pe nimeni așa cum a iubit-o ea pe Michelle.

— Nu vreau să mai stau aici fără ea, zice Dani. Nu vreau să trăiesc din nou singură. Nu vreau. Nu pot.

Se întoarce și pornește spre grajd, lăsndu-ne în urmă pe mine și pe Stephanie.

— Nu poți s-o faci să te asculte? mă întreabă Steph.

Acum Dani iese din grajd cu o canistră de benzină, colorată în roșu și galben. Pare grea și i se lovește de picior. Se oprește la marginea rugului stins, deșurubează capacul, îmbibă salteaua cu toată benzina dinăuntru, azvârle canistra într-o parte, scoate o cutie cu chibrituri din buzunarul de la piept, le aprinde pe toate și aruncă pe saltea cutia cuprinsă de flăcări.

PFFFUMMM!

Izbucnește focul, iar mirosul de benzină arsă mă lovește drept în nas, dându-mi senzația că mi se prăjesc toate firicelele de păr dinăuntru. Mă trag câțiva pași clătinați în spate, ca să mă feresc. La fel face și Steph. Însă Dani nici nu se clintește. Îi lucește fața ca o sfeclă, de la fierbințeala aia de furnal.

Îi fac semn lui Steph să nu se miște și mă apropii cu prudență de Dani, care privește extaziată la toată această distrugere.

— N-am vrut să te rănesc, murmur eu. N-am vrut să rănesc pe nimeni.

— Când i-au găsit cadavrul lui Michelle, lângă ea era un boschetar bătrân care încerca s-o sărute, spune Dani.

— Probabil Carl DeWolfe Junior.

— Mda...

Și continuă, după câteva secunde:

— Măcar era afară, la aer. Nu voia să moară în casă. Dar eu n-am putut să fiu lângă ea, atunci când a avut cea mai mare nevoie de mine.

— Din cauza lui Skye, spun eu. Fiul doamnei doctor Carol. El a pus la cale toată treaba asta. E nebun. Ne joacă pe toate pe degete.

— N-am vrut decât să fiu alături de Michelle, șoptește Dani cu tristețe. Asta-i tot ce mi-am dorit.

Nu aude ce-i spun. Stăm amândouă și ne uităm cum îi arde mobila. Din cealaltă parte a focului, Steph se uită lung la noi prin ceața strălucitoare a flăcărilor.

— Fiul doamnei doctor Carol este extrem de periculos, insist eu. Trebuie să mă crezi. Iar acum este împreună cu Julia și Marilyn și Heather și nu știu unde s-au dus. Trebuie să-i găsim.

— La Red Lake s-au dus, zice Dani.

Bineînțeles. Unde altundeva să se ducă?

Adrienne a cumpărat tabăra Red Lake pentru că știa foarte bine care-i problema Supraviețuitoarelor. Se izolează de ceilalți oameni, se retrag în cochilia lor, se bazează doar pe programul pe care și l-au stabilit și care

le oferă o vagă aparență de stabilitate, și nu se concentrează asupra vindecării propriu-zise. Amorțesc.

Pricep foarte bine ironia.

Noi, femeile care am trecut prin flăcările iadului, ne dorim moartea. Uneori alegem metode evidente: sinuciderea mai brutală sau cu o supradoză de ceva; alteori suntem mai subtile, ne căsătorim cu bărbați cărora le place să-și folosească pumnii sau bem prea mult și apoi ne urcăm la volan și o tot facem până când ne părăsește norocul.

Adrienne a înțeles problema asta și a venit cu o soluție. Și-a folosit banii obținuți de pe urma filmului ca să redeschidă Tabăra Red Lake și a încercat să ne salveze pe toate. Psihoterapeuții de acolo le împart pe femei în echipe, iar acestea rămân împreună pe toată durata șederii; participă împreună la ședințele de terapie, fac toate activitățile împreună, răspund una de cealaltă. Niciuna nu termină vreo cursă, nu câștigă vreun joc, până nu ajung și celelalte din echipă la linia de sosire. Denumirile din

literatura de specialitate sunt „echipe“ și „coechipiere“. Ele consideră că sunt o „familie“. Ele consideră că sunt „surori“.

Rezultatele obținute de Adrienne indică faptul că peste șaizeci la sută dintre aceste „familii“ rezistă în timp, că „surorile“ țin legătura ani de zile, că se mută ca să fie mai aproape unele de altele, că participă activ în viețile celorlalte. Și că se salvează reciproc. Primele „familii“ au plecat de la Red Lake în 1991. Femeile din ele trebuie să aibă vreo treizeci și șase de ani acum. Două s-au căsătorit. Șase lucrează la Red Lake. Au triumfat toate. N-a murit niciuna. Adrienne le-a salvat viața.

— Vrei să vii cu mine? o întreb pe Dani. Te rog?

Știu ce s-ar întâmpla dacă aș pleca de aici doar cu Steph. Când Dani nu ar mai avea ce să ardă, s-ar pune în genunchi lângă rugul acesta, s-ar întoarce cu fața spre coline, și-ar scoate revolverul din toc și ar pleca la Michelle. Măcar pe ea să pot s-o salvez.

Se uită în continuare la foc.

— Toate sunt în primejdie, spun eu. Și Marilyn, și Heather, și Julia. Tu ai avut mereu grijă de noi. Avem nevoie de tine acum. Pentru ultima oară.

Vorbește, dar pe un ton foarte stins.

— Am pus punct.

Se pleoștește dintr-odată, i se gârbovește spatele, i se închid ochii, i se lasă în jos colțurile gurii. Nu-mi dau seama dacă transpiră, dacă plânge, sau și una și alta.

— Te rog, Dani, spun eu. Te implor.

Dacă plecăm acum fără ea, o să-și vâre țeava revolverului în gură și o să apese pe trăgaci. Oriunde mă duc, dau doar peste Supraviețuitoare care mor. M-am săturat.

Dani clatină din cap.

— Nu mă descurc singură, insist eu. Am încercat toată viața s-o fac, dar nu prea mi-a ieșit. Am nevoie de tine, Dani. Un singur plan de rezervă este egal cu zero, tu m-ai învățat asta.

După vreun minut, încetează să mai ezite și se uită la mine.

— Mai întâi trebuie să mă ocup de ceva, îmi spune.

Se duce în grajd, iar eu mă întorc la Stephanie.

— Vine cu noi, o anunț eu. Vrea să încuie pe aici.

— Bravo! exclamă tânăra. Stai nițel, ce face?

Dani intră în grajd cu revolverul în mână. N-o mai vedem. După câteva minute, țâșnesc de acolo șase cai la trap, fără șei și fără călăreți. Le lucește în soarele amiezii părul bine țesălat. Simt mirosul de foc și se feresc de el, învârtindu-se speriați, încercând să se întoarcă în grajd, la adăpost. Dani le taie calea, ridică revolverul și se aude un pocnet sec, atunci când trage un foc în țărâna dintre copitele lor.

Mi se ridică inima în gât; simt aproape fizic fiecare foc de armă tras în pământ sau în aer. Caii o iau brusc la galop. Au ochii holbați de spaimă. Au făcut spume la boturi.

— Mult mai multe șanse au în libertate, explică Dani.

Și îmi dau seama că nici nu se gândește să se mai întoarcă aici.

Mașina de schimb mai are prea puțină benzină, așa că ne urcăm toate trei în camioneta lui Dani. Are patru locuri. Eu mă așez în față. Steph stă pe banchetă, în spatele lui Dani.

— Știi cum să ajungi la Red Lake? o întreb eu.

— Încă din 1991, îmi răspunde ea.

Motorul se trezește la viață, Dani bagă în viteză și ne hurducăm pe drumeagul care duce la șosea. Mă întorc și văd că Stephanie pare îngrijorată. În spatele ei se zăresc norii de praf stârniți de copitele cailor care aleargă spre coline și fumul negru care se ridică spre cerul senin.

P. DECKER: Înțeleg că vei vorbi atunci când vei fi pregătită, dar părinții tăi deja au pierdut un copil. Se vor simți mult mai bine dacă ai să începi să vorbești.

D. SHIPMAN: Nu se vor simți deloc așa.

P. DECKER: De ce crezi asta?

D. SHIPMAN: Pentru că sunt un monstru.

P. DECKER: Eu văd doar o tânără care a făcut un gest de mare curaj.

D. SHIPMAN: Mi-am omorât fratele.

P. DECKER: Ca să salvezi doi copii.

D. SHIPMAN: N-o să se mai uite nimeni la mine ca înainte.

— Discuția doctorului Philip Decker cu Danielle Shipman, supraviețuitoare a unui asasinat în masă, 8 noiembrie 1980

GRUPUL DE SPRIJIN AL SUPRAVIEȚUITOARELOR XXII:

Ultimul coșmar

Dani vorbește extrem de puțin pe drumul lung de trei ore, dar eu tot reușesc să o descos cât de cât și să aflu mai multe detalii. A sunat-o ieri Julia, i-a spus că ea și cu Heather pleacă la Red Lake cu una dintre mașinile blindate ale lui Marilyn. Și i-a mai spus că ar putea să treacă și s-o ia de la fermă sau s-ar putea întâlni direct acolo. Ea le-a zis să nu o aștepte, că nu o să vină.

— Și Skye? Despre el nu ți-a spus nimic? o întreb eu.

— Cică toate s-ar fi certat foarte urât cu maică-sa, îmi spune Dani, în timp ce schimbă benzile ca să depășească un Subaru care merge cu viteză de melc. Și că i-au zis lui Carol că au ele un adăpost, dar că nu-i pot spune unde este. I-au mai spus că sunt de acord să-i ia cu ele pe băieții ei, dar nu și pe ea. Au inventat nu știu ce poveste despre cum că ar trebui să stea cu toții împreună. Carol a refuzat, zicând că

băieții ei nu pleacă nicăieri fără ea. Dar nu l-a putut împiedica pe cel mare să se ducă cu ele. Cel mic a rămas acasă.

— Măcar atât, zic eu.

Ne depășesc multe mașini. Dacă aș fi eu la volan, aș apăsa la maximum pedala de accelerație și am porni în zbor spre Red Lake ca să ne salvăm prietenele. Însă Dani conduce de parcă s-ar duce la cules de fân sau la o altă treabă care nu-i face plăcere. Am notat pe o hârtie numerele de telefon – al Juliei, al lui Marilyn și al lui Heather – și i-am dat hârtia lui Stephanie. Le tot sună de când am plecat de la fermă.

— Ți-a răspuns vreuna? o întreb eu, întorcând capul.

Ea stă aplecată peste telefon și le tot trimite mesaje.

— Îmi intră mesageria vocală la toate, răspunde ea. Le-am dat și SMS-uri, dar nu le-au citit. Mi se pare că nu mai au semnal.

— N-au telefon fix în tabără? o întreb eu.

— Am găsit numărul pe Google, am sunat, mi-a intrat robotul de mesaje, îmi răspunde ea.

Zău că vreau ca Dani să accelereze. Probabil că Skye a început deja să-și pună planul în aplicare, chiar dacă încă-i lumină. Majoritatea monștrilor așteaptă până se face noapte.

— Trebuie să ne gândim bine ce vom face, spun eu. Ca să nu ne împiedicăm una de alta ca niște proaste. Ai vreo idee?

— Nu, zice sec Dani.

Gata, mi-a ajuns. Îmi vine să pun piciorul peste al ei pe pedala de accelerație și să apăs cât pot eu de tare. Dar trebuie să fiu pe aceeași lungime de undă cu ea, dacă vreau să ne iasă treaba. Așa că mă resemnez și aștept.

După vreo treizeci de kilometri îmi pune întrebarea esențială:

— Ce intenționezi să faci cu băiatul lui Carol?

— Nu știu, îi răspund eu. Nu vreau să-i fac niciun rău. Nu vreau să mai sufere nimeni. M-am săturat de atâția morți.

— Oricum o să moară destui oameni până mâine, spune Dani. Aproape sigur.

Atât de mult seamă cuvintele ei cu o replică dintr-un western vechi, că-mi vine să și râd.

Dar nu o fac, pentru că, în adâncul sufletului meu, sunt convinsă că are dreptate. Nu se înșală niciodată.

Intrăm în traficul aglomerat de după Bakersfield și reușim să ajungem în regiunea muntoasă abia pe înserat. Drumul ăsta lung ne-a cam adormit simțurile și simt cum mi se scurge adrenalina din vene în timp ce camioneta ajunge pe serpentine. Chiar că sunt sleită de puteri.

— Uite, aia e? întreabă Stephanie.

În față se vede indicatorul pentru Tabăra Red Lake. Dani încetinește. Este un semn mic și discret pe marginea drumului, exact așa cum și-a dorit Adrienne. O placă din lemn vopsită roșu închis, pe care scrie cu galben *Tabăra Red Lake*. Nu comitatul răspunde de drumul acesta, ci tabăra, așa că este proaspăt asfaltat, atât de nou și curat, că strălucește de-a dreptul.

Pe la jumătatea drumului, umbrele devin tot mai lungi, iar noi mai avem de urcat până să ajungem la Red Lake. Dani iese de pe drum.

— Ce faci? exclamă Steph.

— Îmi vine să fac pipi și mai bine fac înainte să ajungem, răspunde Dani. Mai trebuie să scot și armele alea din spate.

Oprește într-un loc de unde se vede valea de sub noi. Aici este o masă de picnic, cu o cutie goală de cola dietetică pe ea, un panou care te îmbie să admiri priveliștea și o cărare pavată cu pietre albe, ce duce printre copaci.

— Așteptați aici, ne spune Dani.

Coboară din mașină și o ocolește ca să ia cutia de cola, pe care o aruncă. Apoi intră în niște tufe aflate la vreo zece metri în fața noastră. O aud pe Steph cotrobăind în rucsac.

— Neapărat trebuie să ne facem un plan, spun eu, începând să mă întorc spre ea.

Un baros mă lovește în cap și totul în jurul meu se face negru. Când îmi recapăt vederea, stau cu capul afară din mașină și lumina apusului îmi înjunghie pupilele și am senzația că țeasta îmi e cât o minge de plajă. Mă mișc, pentru că vreau să mă uit în camionetă, și îmi alunecă pe ceafă și pe tricou o mulțime de cioburi. O văd pe Stephanie cum se cațără peste scaun și se așază la volan. Ține în mână

pistolașul meu. Nu mai simt niciun miros. Nu mai pot să-mi simt fața. Trupul nu mă mai ascultă.

Fata se uită la mine și întinde mâna peste umărul meu. Vreau să ridic brațele, dar îmi sunt amorțite rău de tot și parcă am mii de ace înfipte în ele. Steph trage de clanță, deschide portiera și mă împinge afară. Centura de siguranță mă împiedică să cad, dar se desface repede și mă prăbușesc pe pământ.

Văd cu coada ochiului că Dani iese din tufe, încheindu-se la jeanși. Vreau să strig, vreau s-o avertizez, dar nici asta nu pot să fac. Portiera se trântește undeva deasupra și motorul pornește. Camioneta trece peste amândouă picioarele mele, dar parcă nici nu simt – atât de fioros de tare mă doare capul. Pneurile scrâșnesc pe pietriș, se aude un pocnet metalic și zgomot de sticlă spartă când camioneta o izbește pe Dani și o catapultează în aer. O văd cum se lovește destul de sus de trunchiul unui copac, iar trupul i se îndoaie într-un fel nefiresc. Apoi se rostogolește în față și cade pe burtă chiar pe marginea popasului.

Stephanie dă în marșarier și se întoarce la locul unde zac eu. Oprește motorul. Se dă jos. Vreau să văd încotro se duce, dar nu-mi pot întoarce capul. Aud pocnet de portiere care se deschid și se închid și apoi îmi pierd cunoștința câteva secunde. Când îmi revin, aud pași care se îndreaptă spre mine.

— Ești o statistică idioată, spune fata, lăsându-se pe vine lângă mine.

Oare a crezut că Dani voia să ne atace? Sau că avea tendințe suicidare prea puternice și nu trebuia să avem încredere în ea? Sau poate nu mai înțelegea ce se întâmplă? Sau un gest de-al meu i-a dat cumva de înțeles că aș vrea să-i fac rău? Dar știu răspunsul. Stephanie nu este ca noi. Niciodată n-a fost o Supraviețuitoare. A avut dreptate Chrissy. Stephanie este un Monstru.

— Ăsta-i un pistolaș de toată jena, dar intenția contează, zice ea. Cât de cretini sunt ăia cu macetele și cu artele lor marțiale. Dacă vrei neapărat să faci cât mai multe victime, îți trebuie un Smith & Wesson.

Mă simt sfârșită, stoarsă de vlagă, inutilă. Tot ce mai pot face acum este să rămân întinsă pe jos și să mor. Ridic ochii și văd cum îi radiază chipul doar valuri întunecate de ură și dispreț.

— Te crezi cea mai deșteaptă din lume, continuă Stephanie. Îți dai seama cât de lamentabilă ești? Am stat și m-am uitat cum ai fost înșelată iar și iar și iar de o grămadă de oameni, și când mi-a venit și mie rândul, a fost chiar mai ușor decât îmi imaginam. Toată viața ta te-a ținut cineva de mână. Nici măcar nu ești o Supraviețuitoare adevărată.

Se apleacă și își pune degetul sub nasul meu.

— Futu-i! exclamă ea. Încă mai respiri. Nu-i nimic, probabil că am nevoie de ceva mai greu. Să nu pleci nicăieri.

Se întoarce la camionetă și aud clinchetul care anunță deschiderea portbagajului. Apoi aud zgomot de fermoare trase. Înseamnă că umblă la arme. Aud cum verifică încărcătorul unei arme automate. După care îi aud iarăși pașii pe pietriș și o văd din nou.

M-a jucat pe degete. Am fost o dobitoacă. Am adus-o la Red Lake. M-am înșelat în privința lui Skye. M-am înșelat în privința tuturor. Și acum voi muri.

Adevărul este că apropierea morții îți oferă un moment de maximă claritate, așa că acum știu că Steph are dreptate – toată viața mea am avut nevoie de ajutorul altor oameni. Îmi tot spun că m-am izolat de ei, dar au fost mereu alți oameni lângă mine. Singurul lucru pe care îl voi face singură va fi să mor.

Îmi simt capul enorm și amorțit și mă doare și dacă încerc numai să clipesc, așa că renunț să o mai fac și mă uit la Stephanie. Mi se pare foarte, foarte înaltă și mai văd că ține în mână una dintre armele lui Dani. Îi lipește țeava de fruntea mea. Creierul meu îi transmite tot felul de alerte corpului: fugi, mișcă-te de acolo, dă-te la o parte. Numai că toți mușchii mei au intrat în grevă.

— Chiar că m-am speriat, atunci când te-am văzut la mine în casă, spune Steph. Am crezut că te-ai prins, că ai înțeles ce se întâmplă în realitate. În niciun caz nu mă așteptam să ai atitudinea aia de soră mai mare și să mă iei cu

tine la drum. Ani de zile ai tot căutat pe cineva care să-ți curme suferințele, așa că poți să te liniștești acum. Eu sunt ultima dintre Supraviețuitoare, iar tu ești doar o... ce naiba te-a apucat de rânjești la mine?

Ultimele cuvinte îi ies din gură ca niște mârâieli mai puțin clare, pentru că m-a văzut că mă uit spre dreapta. Nu mă pot abține. Și e drept că mi-au tresărit un pic buzele. Steph se uită și ea în direcția aceea și îi pică fața.

— Rahat, suspină ea.

Dani a dispărut.

Sper că reușește să alerge cât mai repede, sper să fie acum pe drumul spre tabără, ca să le avertizeze pe toate, ca să le spună să ceară ajutor, ca să le pregătească pentru apariția acestui Monstru. Sunt de acord să mă sacrific eu, dacă așa ar câștiga ceva timp. Și Dani ar ajunge la ele, iar apoi s-ar năpusti toate asupra lui Stephanie ca Mânia lui Dumnezeu.

Cu pușca pe umăr și cu țeava îndreptată în jos în unghi de patruzeci și cinci de grade, Steph pornește spre tufe. Este pregătită să o împuște

pe Dani chiar în clipa în care dă cu ochii de ea. Dar ezită puțin pe drum, se uită la mine, se gândește încotro ar fi mai bine să se ducă.

Aș vrea să strig: *Fugi, Dani! Fugi!* dar am gelatină în creier. Cred totuși că aș putea să-mi mișc un pic obrazul drept, dacă mă concentrez suficient de tare. Însă atâta tot. Mă întreb cum arăt fără jumătate din țeastă.

Probabil că m-am mișcat puțin, pentru că Steph întoarce capul spre mine, vede că tot pe jos sunt și vrea să se îndrepte din nou spre tufe. Numai că este prea târziu. Poate că era pregătită să mă doboare din nou, dar nu este pregătită să dea nas în nas cu Dani. Din tufișuri se ridică un metru optzeci și ceva de mușchi oțeliți de munca la fermă. O mână se întinde fulgerător, apucă țeava puștii, o întoarce cu îndemânare într-o parte, după care cealaltă mână a lui Dani se face pumn și o pocnește pe Stephanie în gât.

Lovitura o îndoaie pe fată, care ajunge cu bărbia în piept. Arma se descarcă. Dani stă într-o rână și cocoșată. Evident că o doare foarte tare, evident că s-a rupt ceva în ea, dar nu-și ia mâna de pe țeava puștii pe care

continuă să o țină îndreptată în altă direcție, în vreme ce cu celălalt pumn o lovește pe Stephanie în cap iar și iar și iar. Apoi răsucește cu putere patul armei, care scapă dintre degetele fetei și Dani o lovește cu el în șale.

Stephanie cade cu nasul în țărână și Dani se îndepărtează șchiopătând de ea. Vine spre mine. Este cumplit de albă la față, i se mișcă buzele fără să se audă absolut nimic, are dinții plini de sânge. Cade în genunchi, pune pușca jos. Abia acum văd că plânge. Sunt convinsă că de la durere.

— Lynne, spune ea gâtuit, întinzându-și mâna rănită spre obrazul meu.

Chiar în acest moment Stephanie se ridică în spatele ei.

Dani simte că ceva nu-i în regulă și se întoarce direct spre patul puștii. Vreau să strig, vreau s-o previn, dar nu-mi funcționează mușchii capului. Poate mi s-au scurs creierii în pietrișul de pe jos. Pușca o izbește în față. Se aude un pârâit gros. Stephanie rânjește. Dani o apucă de gleznă și o trage, răsturnând-o la pământ. Cât ai clipi din ochi, Dani e în picioare și o ia la fugă, clătinându-se și șchiopătând. Fuge

departe de mine, lăsând în urma ei stropi mari de sânge. Dispare printre tufișuri. Steph se ridică cu greu, îndreaptă pușca în direcția ei, apasă pe trăgaci. Trage de câteva ori.

Aleargă spre locul unde s-a făcut nevăzută Dani, încărcând din mers pușca și trăgând foc după foc. Se oprește la un moment dat și se uită bine în jur. Apoi trage din nou. Parcă tunetele astea nu vor înceta niciodată. Dar uite că se opresc. Și se lasă liniștea. Începe să cânte o pasăre.

Stephanie stă iar lângă mine și nu mă scapă din ochi. Îmi dau seama că trebuie să mă folosesc de cea mai veche șmecherie din lume, aceeași la care am recurs și înainte, când a trebuit să scap de Ricky Walker. Așa că fac pe moarta. Stephanie se apleacă și vrea să simtă dacă mai respir, dar nu mai are cum, pentru că îmi țin răsuflarea. Parcă mă trage de lobul urechii drepte, probabil mă ciupește de el, însă capul meu e ca de lemn. Nu mă mișc. Ea scuipă cu ură într-unul dintre ochii mei bulbucați aiurea. Nu mă mișc. Începe să râdă.

— Pe asta nici n-o pun la socoteală, zice ea. La urma urmei, s-a omorât singură.

Se duce la camionetă și aruncă pușca pe scaunul din dreapta. Parcă ar fi un pasager, îmi zic eu prostește. Pornește motorul. Acesta merge în gol vreun minut și eu mă gândesc că fata s-a răzgândit. Dar știu că e cu ochii la mine, așa că nu pot să întorc capul să mă uit.

Mă inundă un val nesfârșit de ușurare, atunci când aud zgomotul camionetei care pleacă, lăsând în urma-i un nor de praf alb. Mai stau nemișcată un minut și încerc să-mi adun creierii de pe jos. Mă întreb cine le va mai avertiza acum pe fetele de la Red Lake. Mă întreb dacă Dani a reușit totuși să ajungă până acolo și să le spună tuturor ce se întâmplă. Mă întreb dacă nu cumva va ajunge Steph înaintea ei și le va omorî pe toate. Zac aici și mă întreb cine ne va salva. Balta de sânge din jurul capului meu se face din ce în ce mai mare. Și mor.

Abia acum înțeleg că frica poate fi și amuzantă. Mie însămi îmi place la nebunie să mă dau în montagnes russes. Îmi place sentimentul acela de neliniște pe care îl am când mi se pune bara de protecție în față. Îmi place emoția puternică pe care o simt atunci când zbor cu viteză în sus și în jos, până când mi se pare că totul e scăpat de sub orice control. Îmi place sentimentul copleșitor de ușurare de la sfârșit, când îmi dau seama că am rămas întreagă. Dar ce se poate spune despre aceia a căror distracție preferată este asasinarea femeilor? Gândiți-vă la asta.

Cum poate să fie amuzantă uciderea unor femei?

(PAUZĂ)

Te duci la cinema ca să vezi thrillerul ăla nou, îți termini de mâncat popcornul, te duci să iei cina, discuți cu prietenii despre răsturnările de situație din filmul abia vizionat. Te simți bine, pentru că ai ieșit în oraș și te-ai distrat. Însă pe femeia aceea nimeni nu o conduce acasă. Nimeni nu are grijă ca ea să fie în siguranță. Cadavrul ei rămâne pe ecranul din sala de cinema, în vreme ce toți ceilalți își văd mai departe de viețile lor. Haideți să ne gândim puțin ce înseamnă asta. Haideți să ne întrebăm de ce suntem așa. Haideți să ne întrebăm unde greșim.

— Alocuțiunea lui Adrienne Butler, Cincinnati, Ohio, ianuarie 2010

GRUPUL DE SPRIJIN AL SUPRAVIEȚUITOARELOR XXIII:

Renașterea

Tropăi năucă prin tufișuri. Mă izbesc de copaci. Urc îndârjită coasta muntelui până încep să mă doară picioarele la fel cum mă doare capul umflat și spart.

— Proasto! mă felicit eu.

Însă doar în gând, pentru că orice sunet scos pe gură îmi torturează țeasta sfărâmată. Întregul meu univers se cațără pe muntele ăsta, pas cu pas. Nu contează cât de tare îmi urlă toți mușchii, nu contează cât de tare mă arde pieptul, fiindcă nu mă opresc. O să mă opresc doar când o să mor. Iar asta s-ar putea să se întâmple mai repede decât cred.

— Proasto, proasto, proasto! repet eu.

Încă un pas.

Lumea toată se învârte cu mine.

— Tâmpito care ești!

Încă un pas.

— Proasto și tâmpito și cretino!

Cel mai greul lucru pe care l-am făcut vreodată a fost să mă ridic în picioare în popasul ăla. Durerea cumplită mă țintuia la pământ. Nici măcar când am fost înfiptă în coarnele alea de cerb nu m-a durut atât de tare. Adrienne m-a convins să mă ridic de acolo. Numai ea putea s-o facă.

— De ce zaci aici, Lynnette? m-a întrebat ea, privindu-mă cum stau întinsă pe jos.

— Nu... nu pot..., i-am răspuns eu.

— Ba poți! m-a contrazis ea. Și știi de ce poți? Pentru că, dacă nu te ridici chiar acum, ar însemna că mi-am pierdut degeaba vremea cu tine. Ar însemna că am dat greș. Și eu nu dau greș. Am crescut într-o familie foarte exigentă, Lynnette, deci nu-mi pot permite să greșesc. Așa că, dacă tu ai să renunți, înseamnă că a dat chix și micuța și perfecta domnișoară Adrienne. Și crede-mă, mi-ar fi imposibil să mă împac cu așa ceva.

S-a așezat în genunchi lângă mine, am simțit cum mă apucă de subsuori, am simțit cum mi se îndoaie corpul așa cum nu-i normal să o facă un corp omenesc, mi-au scrâșnit tendoanele, mi s-au cutremurat mușchii. Apoi m-am

pomenit că sunt în picioare, clătinându-mă rău de tot lângă o baltă plină cu sângele meu. Și am văzut că sunt singură.

Acum am să urc muntele ăsta chiar de-ar fi să mor – ceea ce-i foarte posibil, din moment ce mă dor toate îngrozitor de tare. Cad dintr-odată în genunchi și văd că nu mai sunt copaci în jur și că stau pe un covor de conuri de brad, la marginea Taberei Red Lake. În cealaltă parte este un panou mare din lemn de pin, care îmi urează *Bun-venit!*, iar în spatele lui se vede pajiștea întinsă și verde care duce la cabana principală, făcută din bușteni care scânteiază în crepusculul trandafiriu.

— Nu te-ai gândit că Billy Walker a ajuns la mine înaintea ta, nu? o întreabă pe Stephanie creierul meu chinuit. Uite că și-a făcut totuși treaba afurisita aia de plăcuță de titan din capul meu, idioato!

N-am crezut niciodată că va veni o zi când unul dintre frații Walker o să-mi salveze viața. Dar, după ce Ricky mi-a spart jumătate din craniu, mi s-a băgat acolo o plăcuță din asta ca să mi-l fixeze. Iar Stephanie m-a pocnit exact în locul ăla cu pistolașul luat de la mine. Rănile la

cap te fac să sângerezi ca un porc înjunghiat și o să-mi fie teamă să mă uit în oglindă, dar bine măcar că sunt în viață.

Însă mă doare. Of, Doamne, cât de tare mă doare! Reușesc cu greu să mă ridic în picioare și pornesc clătinându-mă spre cabana principală. Parcă mi-am rupt ambele glezne. Nu-mi iau nicio clipă ochii de la cabană, așa că mă împiedic de asfalt. Mă uit în jos și văd că mă aflu pe aleea circulară din fața taberei și ridic din nou ochii și încep să plâng.

— Nu-i cinstit așa, șoptesc. Nu-i cinstit.

În fața mea este camioneta mare și roșie a lui Dani. Portiera din dreptul volanului a rămas deschisă și se lovește încet de caroserie: *bang, bang, bang*. Și mi se scurge toată voința din mine, pentru că Stephanie a ajuns deja aici. Capul meu este o cascadă urlătoare a durerii, poate din cauza asta n-am auzit niciun foc de armă.

În zadar m-am chinuit eu să urc muntele, chemându-mi moartea la fiecare pas. Totul a fost în van, pentru că ea este deja aici și au murit toți.

Mă sprijin de un SUV din parcare, probabil că-i una dintre mașinile blindate ale lui Marilyn. Dar evit să mă uit la chipul meu oglindit în latura lui lucioasă. Nu contează că am plăcuța aia de titan în cap, pentru că Stephanie tot m-a rănit. Și rana făcută de ea este ireparabilă.

Însă am să încerc s-o opresc, chiar dacă i-a ucis pe toți. Pornesc șchiopătând spre cabana principală. Nu vreau să fac rău nimănui, dar trebuie neapărat s-o împiedic să mai omoare și alți oameni. Încep să fac pași mai mari, ajung pe iarbă, cabana se leagănă în fața ochilor mei și am senzația că, în loc de cap, o bulă de durere fioroasă îmi stă așezată pe gât.

Reușesc cu greu să urc treptele, să merg printre stâlpii din lemn de cedru încă împrejmuiți de benzile galbene ale poliției, care interzic intrarea în locul unde a avut loc o crimă. Îmi târâi picioarele pe pridvorul din scânduri de pin, deschid ușa și intru.

Miroase puternic a lemn. Cele două etaje de deasupra se sprijină pe bârne imense, lustruite de vreme. Grinzile nu se mai văd atât de bine, din cauza amurgului târziu. Într-un capăt al

holului mare se află un șemineu foarte înalt, din piatră naturală. Deasupra este un mezanin. Cineva a lipit peste tot fotografii cu Surorile surâzătoare și „familiile“ lor. Stâlpii de susținere sunt acoperiți cu poze în care femei se țin pe după umeri și râd cu toată gura, dezvelindu-și dinții albi. Peste tot, în penumbrele din jur, se văd doar fișe de înscriere și panouri cu informații și programe trase la xerox și afișe care îți arată ce să faci ca să fii în siguranță. Nu-i destul că mă doare capul de mor, acum mi se mai și învârte ca naiba când mă uit la toate astea.

În fața mea este recepția. Un birou circular, pe peretele de deasupra căruia sunt montate niște litere din metal îmbătrânit de vreme. Și literele alea formează cuvintele *Toate suntem Surori.*

Da, suntem Surori. Cu excepția lui Stephanie. Ea nu este sora noastră. Ea nu are ce căuta printre noi.

Unde-i toată lumea? Unde sunt Surorile mele? S-au ascuns? Și unde-i personalul? Au închis tabăra, după povestea cu Christophe Volker, dar tot trebuie să mai fi rămas câțiva oameni care să aibă grijă de locul ăsta. Măcar opt, nu?

Sau zece? O șoaptă trece prin creierul meu zdruncinat și îmi spune că atât de multă liniște se face doar atunci când nu mai este nimeni în viață.

Două indicatoare în formă de săgeți atârnă de o parte și de alta a recepției; literele din sfoară de pe cea care arată spre dreapta formează cuvântul *Bufet*, iar cele de pe săgeata îndreptată spre stânga mă trimit la *Sufrageria de pe terasă.* Asta caut. Este aproape ora cinci. Lumea se duce la masă.

Complet lipsită de orice apărare, pătrund șchiopătând în labirintul Minotaurului, după ce împing două uși batante făcute din lemn brut și încă acoperit cu scoarță. Ajung în cantină, unde văd scânduri mari de pin înșiruite ordonat, aidoma unor mese de autopsie. Lângă fiecare dintre ele se află bănci goale. Din tavan atârnă cu susul în jos o canoe. Iar întregul perete din față este alcătuit din uși din sticlă, care dau pe terasă. Singurul semn de viață este amprenta unei mâini însângerate pe unul dintre geamuri.

O tăbliță cu *Bar de salată/Înghețată* se leagănă ușor deasupra mormanului de rufe de pe

podea. Mă las pe vine, aud cum îmi pocnesc genunchii, și îmi dau seama că nu-i deloc un morman de rufe, ci cadavrul unei femei. O întorc cu fața în sus. Nu i-a mai rămas prea mult din cap. Nici din față nu i-a rămas prea mult și din oasele și carnea ei terciuite se scurge sânge, formând băltoace pe jos. Mă întreb dacă era drăguță. Mă întreb dacă era fericită. Mă întreb cine au fost Surorile ei. Poartă un tricou cu sigla taberei, dar ecusonul cu numele din piept este acoperit cu materie organică. O șterg cu vârful degetului mare.

— Îmi pare nespus de rău, Marcie, îi spun eu și nu cred că am spus vreodată un adevăr mai mare decât ăsta.

Mă uit în bucătărie, unde este încă un cadavru, și tot cu fața în jos. Tricoul pe care îl poartă e îmbibat de sânge. Mi se pare că ar fi un bărbat.

Deci Stephanie a trecut și pe aici.

Oare câți oameni au murit din cauză că am avut încredere în ea?

Se aud niște păcăneli stinse într-un perete și întorc fulgerător capul în direcția lor. Normal că o durere cumplită îmi perforează tâmplele. Văd o ușă de debara bine închisă și o iau spre

ea, dar cu multă grijă, furișându-mă pe lângă pereți, pentru că ușa aia are un gemuleț și nu vreau să fiu observată de persoana care s-ar putea să fie înăuntru. Mă împing în ea. Nici nu se clintește, dar poate este doar foarte grea. Mă încordez și mai împing o dată. Acum se zguduie puțin în zăvor. Și aud un scârțâit din cealaltă parte. Dar de ce s-ar zăvorî Stephanie într-o debara? Că doar își dorește să fie afară, ca să ucidă cât mai mulți oameni. Îmi lipesc ochiul de gemulețul ăla.

E atât de beznă înăuntru, că trebuie să-mi țin palmele de-o parte și alta a feței, ca să pot vedea cât de cât.

— Alo? șoptesc eu.

Sper din tot sufletul să nu mă fi auzit nimeni altcineva din cabană. Lovesc ușor în gemuleț cu un deget. Aud o altă mișcare înăuntru.

— Te văd, zic eu.

Cine-i acolo se trage în spate și intră în beznă.

— Ești rănită? o întreb eu.

— Lynnette?

Se aude o voce înăbușită, care iese pe la mijlocul ușii, chiar în dreptul buricului meu.

— Julia? Tu ești?

Aud cum se trage zăvorul. Cu coada ochiului surprind o sclipire puternică și las capul în jos și mi-l întorc. Acum văd un stol de păsări care-și iau zborul de pe pajiștea de afară. Fâlfâie din aripi și provoacă efectele acelea vizuale de fulgere argintii. Julia iese din debara în scaunul ei – model vechi, dar destul de rezistent, cu roți mari, de teren, care stau un pic înclinate în partea de sus. În spatele ei sunt doi adolescenți paralizați de frică și o femeie speriată, care pare genul pasionat de excursii cu cortul.

— Trageți bine zăvorul în urma mea, le spune Julia. O să vă scoatem de aici când nu mai e niciun pericol.

Cei trei o ascultă. Mă simt îngrozitor de dezamăgită că doar pe Julia am găsit-o și că mai am de căutat și că Stephanie încă mai bântuie pe aici, ucigând alți oameni.

— Ce dracu' se petrece? mă întreabă Julia.

— Stephanie face toate astea, îi răspund eu. Stephanie Fugate.

Fruntea Juliei se încrețește o clipă, apoi devine iar netedă.

— Fata de la Red Lake? Aia pe care ai răpit-o tu? Dumnezeule mare, Lynnette, nu te pricepi deloc la oameni! Fata asta umblă pe-aici cu mitraliera.

— Nu cred că are o mitralieră, spun eu, amintindu-mi de puștile din camioneta lui Dani.

— Bine, hai să stăm și să ne tot contrazicem în legătură cu arma pe care o are fata asta, despre care tu ți-ai imaginat că-i prietena ta, mă repede Julia. În timp ce ea îi omoară pe toți.

Simt un junghi în creier și parcă-mi vine să vomit.

— Arăți ca dracu', așa că te iert, zice ea. N-avem semnal la telefoanele mobile, dar e un telefon fix la infirmerie. Hai să încercăm să sunăm de acolo pe cineva.

— Unde sunt Heather și Marilyn? murmur eu cu buzele amorțite.

— La lac, cu toată lumea, îmi spune ea. Eu m-am întors ca să-mi iau loțiunea de plajă. Sunt vreo douăzeci de angajați ai taberei, care participă la o slujbă de pomenire pentru Adrienne.

Dar nu o mai ascult. Am încremenit. Din locul în care sunt, pot să văd dincolo de amprenta însângerată de pe geamul ușii, dincolo de copacul din mijlocul pajiștii, care mi-a blocat mai devreme vederea. Cineva zace pe iarbă. Recunosc tricoul din bumbac. Julia îmi urmărește privirea.

— Aia e...? începe ea.

— Ia-ți telefonul, îi spun. Mă duc eu după Dani.

Vreau să ies, dar Julia ajunge înaintea mea la ușile din sticlă.

— Crezi că nu mă descurc pe scară? se răstește ea la mine și mă ocolește cu iuțeala fulgerului.

Când ajung afară, ea este deja la marginea terasei. Se sprijină de spătarul scaunului, se apucă cu mâna de balustradă și se aruncă efectiv peste cele trei trepte câte sunt până jos. Roțile alea mari îi amortizează căderea. Încerc să mă țin după ea.

— Mișcă-ți curu'! mă îndeamnă, pornind cu viteză peste pajiște.

Mă doare cumplit capul când alerg, așa că merg cât pot eu de repede. Și mă uit în spate,

cercetând împrejurimile, mă uit la stânga, la dreapta, în față, în spate din nou. Sunt doar câțiva copaci aici, în rest, locul este complet expus. Oricine poate trage din orice direcție. În dreapta, mai departe, se află zona circulară unde se organizează focurile de tabără. În fața noastră este liziera. Aerul dintre trunchiurile copacilor a căpătat deja nuanța purpurie a apusului târziu. Printre copacii aceia sunt căbănuțele, iar dincolo de ele este lacul, unde alte douăzeci de victime așteaptă apariția lui Stephanie.

Dani nu arată deloc bine. Picioarele îi sunt strâmbate în direcții diferite și deloc normale. Zace cu fața în țărână. Are gura deschisă. Mă simt ușurată când observ că i se mișcă omoplații în sus și în jos. Înseamnă că încă mai respiră.

— Pune-mi-o în brațe, zice Julia. Trebuie să ne întoarcem repede la cabană, ca să sunăm după ajutor.

Nu sunt în stare.

— Stau să mă odihnesc un pic, bolborosesc eu, făcându-i Juliei un semn vag din mână.

Sunt mult prea istovită. Sunt pur și simplu terminată. Îmi vine să mă întind pe jos și să nu mă mai ridic niciodată. Trebuie neapărat să mă așez puțin. Mă ghemuiesc, pentru că nu-mi dau seama cum m-aș putea pune în fund pe pământ fără să mor de durere.

— Ce faci, Lynnette? strigă Julia la mine.

O aud ca de la foarte mare depărtare. Trebuie să mă odihnesc.

— Ce faci, Lynnette? mă întreabă și Adrienne.

Merge alături de mine pe pajiște. Îmi put hainele a praf de pușcă. Ea poartă jeanși și un pulover alb.

— Nu vreau să mă împuște, îi spun eu.

— Și asta-i suficient pentru tine? mă întreabă ea. Să continui să respiri și atâta tot? Asta-i tot ce-i poți tu oferi lumii?

— Este un început, murmur eu, dorindu-mi să nu mă mai facă să mă simt atât de vinovată tot timpul.

Trebuie să ai grijă de sora ta, îmi spune și mama, stând în picioare lângă mine, în timp ce Gilly plânge în brațele ei.

— Eu nu am înțelepciunea lui Yoda, zice Adrienne. Dar tu crezi că sora ta a murit pentru ca tu să poți renunța la luptă? Crezi că Tommy a murit pentru ca tu să renunți atunci când situația devine prea gravă, prea înfricoșătoare? Viața nu înseamnă doar să trăiești și atât.

— Taci odată, Adrienne! gem eu.

— Nu te-ai simți atât de vinovată, dacă nu ai ști că am dreptate, nu se lasă ea.

Gravitația învinge. Cad în fund pe iarbă. Șocul izbiturii îmi zguduie coloana. Îmi arde sângele în cap. Pajiștea se transformă într-un carusel.

Văd departe de mine, lângă cabană, o gânganie neagră. Și gângania aia începe să alerge spre noi. Se face mai mare, din ce în ce mai mare. Îmi dau seama ce este: un om în echipament negru, cu o mască de gaze pe față. De spinare i se lovește un fel de pușcă automată. Dar în mâini ține un topor, la fel ca Ricky Walker.

— Of, futu-i, futu-i, futu-i! exclamă Julia, aplecându-se în scaun și punând mâna pe Dani.

Ne-a văzut. Nu știu cine este, dar acum grăbește și mai mult pasul, iar eu sunt atât de îngrozitor de obosită, însă tot reușesc să mă uit spre lizieră și îmi dau seama că nu-i prea departe.

Ai să reușești, mă încurajează Adrienne.

Mă ridic în picioare și lumea din jur se mai învârte o dată cu mine cu tot. Mă ia cu leșin, mă cufund într-un ocean de durere. Și mă rog să nu se fi schimbat prea mult tabăra în ultimii zece ani.

Trebuie să ai grijă de sora ta, îmi repetă mama.

O apuc de curea pe Dani și o ridic de pe jos, încercând să nu dau atenție pocnetelor pe care mi le fac toate oasele. Îi pun picioarele în poala Juliei și o țin eu de subsuori.

— La cabane! strig eu sau poate doar mi se pare.

Mi s-a răsculat stomacul, îmi pulsează dureros creierul și mă împleticesc cât pot eu de repede spre lizieră. Julia ține pasul cu mine, împingând cu toată forța roțile scaunului. Simt că-mi explodează capul la fiecare pas. Am

impresia că liziera se leagănă în fața ochilor mei. Dar văd printre trunchiuri spatele primei cabane și o iau într-acolo.

Aud un țăcănit în spate și aerul vibrează deasupra mea. Omul acela s-a oprit ca să tragă în noi. Sper că s-a oprit. Pentru că fiecare pas pe care-l facem ca să ne îndepărtăm de el ne duce tot mai aproape de un loc ăn care să fim în siguranță.

O văd pe Heather în față. În mână cu o sticlă verde de bere, iese gârbovită dintre copaci. Apare și Marilyn lângă ea. Poartă o rochie elegantă de vară și o pălărie mare de pai, perfecte pentru statutul ei social, dar mai puțin pentru situația actuală. Mai are și o geantă mare atârnată de umăr. Îi strig Juliei:

— Deschide ușa cabanei!

— Care cabană? strigă și ea la mine. Aia din lemn ori aia cu multe geamuri?

Scot un zbieret strident și furios. Imediat mi-o lasă mie pe Dani și o văd străbătând pajiștea în scaunul cu rotile, care fuge de parcă-i o mașină de tuns iarba, pusă la turație maximă. În sfârșit, are încredere în mine. Mă clatin rău de tot sub greutatea lui Dani, dar Marilyn se

repede să mă ajute. Își vâră capul sub celălalt braț și nu-i mai pasă de pălăria de pai care se rostogolește pe jos. Iar se aude un țăcănit din spate.

— Haide, Lynnette! îmi urlă Marilyn în ureche.

O târâm amândouă pe Dani, prin lumea care saltă în jurul meu. Toate mă dor, dar bine că intrăm printre copaci. O văd pe Julia făcând o răsucire de cascador cu scaunul, aproape răsturnându-se cu el. Prin nori groși de praf, reușește să se împingă în sus pe cele trei trepte de la intrarea în cabană, după care se izbește în ușă și o deschide. Cade de pe scaunul care rămâne într-o rână, cu o roată încă rotindu-se.

Heather urcă imediat după ea. Și eu găsesc cumva puterea să escaladez treptele alea și să intru. O târăsc pe Dani după mine, iar Marilyn trântește ușa chiar în momentul în care Moartea se izbește în ea din cealaltă parte.

— E din lemn! răcnește Julia de pe jos.

Marilyn scoate un geamăt înfundat, când vede cele șase ferestre mari de pe pereții din lemn – câte trei pe fiecare parte –, prin care intră lumina amurgului. Și ea și Julia se uită la

pereți, la podeaua crăpată, la ușa din scânduri. Însă doar eu am petrecut multă vreme aici, cu Adrienne. Doar eu cunosc locul acesta.

I-o pun pe Dani în brațe lui Marilyn și mă reped la patul din dreapta, mă las pe burtă, întind mâna, caut, mă rog. Acum ușa este lovită cu piciorul și se clatină în cadru.

Dau cu degetul peste o găurică din perete, chiar la capul patului. Așchiile îmi zdrelesc degetul și îmi jupoaie pielea, dar eu tot îl bag înăuntru și apăs butonul roșu din capăt.

Cabana se rupe în două. Marilyn zbiară. Heather își scapă berea pe jos. Julia își acoperă urechile, ca să nu mai audă urletele motoarelor și mecanismelor. Șase opritoare solide blochează ușa. De deasupra fiecărei ferestre coboară panouri din lemn, iar eu mă reped la ele, năucă, lovindu-mă de marginea paturilor, ca să apuc cu ambele mâini mânerele duble și să trag cât mai repede obloanele astea peste geamuri.

— Ajutați-mă! țip eu.

Marilyn trage două, eu trag patru. Când se termină totul, mă îndoi de mijloc și îmi vomit și fierea din mine.

— Tot lemn e! protestează Julia de pe jos.

Iar acum auzim cum pârâie mitraliera și eu recunosc sunetul acesta. Chiar și fără ecoul de pe strada mea din L.A., îmi dau seama că este același fel de armă care mi-a transformat de curând apartamentul într-un poligon de tragere.

S-a făcut întuneric în cabană. Ușa se zgâlțâie în cadru, dar nu se vede nicio spărtură, nu se crapă. Altă rafală. Zgomot de geamuri sparte, dar obloanele doar pendulează puțin în ritmul de step al gloanțelor care le lovesc. Și rezistă.

— Cabanele de refugiu, gâfâi eu. Le-a construit Adrienne ca să mă simt în siguranță înăuntru. Au obloane din metal. Ușa și pereții au plăci din oțel între cele de lemn. Sub podeaua din lemn s-a turnat beton.

— Super! exclamă Heather.

Apoi se duce în dreptul ușii și răcnește:

— Să te fut, handicapatule!

Persoana de afară mai golește un încărcător în ușă. Auzim cu toatele scrâșnetul gloanțelor.

— Acum suntem blocate aici, zice Heather. Bravo, Lynne, foarte bun plan ai avut!

— O să sunăm după ajutor, spun eu. Al cui telefon are semnal?

— Al nimănui, răspunde Heather. Suntem în budă, asta-i situația.

— Dani sângerează prea tare, ne spune Julia, care apasă pe rana din spatele lui Dani.

E plină de sânge proaspăt și pe haine, și pe mâini, și pe față.

— Deci suntem blocate într-o cameră de refugiu sau cabană de refugiu sau ce-o fi ea... și afară e un ucigaș cu o mitralieră și Dani o să moară și nu avem cum să sunăm după ajutor, conchide Heather. Înseamnă că trebuie să vă salvez eu pe toate, prin puterile mele supraomenești.

Se trântește pe un pat, trage pătura peste ea și își vâră fața în pernă.

— Ce faci? Ai de gând să te culci? se miră Julia.

— Trebuie. Am o problemă de sănătate! se rățește Heather, care a închis deja ochii.

— O să sun la poliție, spune Marilyn.

Vâră mâna în geanta aia uriașă de plajă și scoate de acolo un telefon care pare puțin mai gros și mai mare decât sunt telefoanele de acum.

— N-avem semnal, zice Heather, care evident că nu doarme.

— N-ați auzit de telefon prin satelit? ne întreabă Marilyn.

Nu se mai aude nimic de afară. Nu știu dacă Monstrul ne pândește de cealaltă parte a ușii sau dacă s-a dus spre lac. Nu știu unde este Stephanie și nici ce face acum. Nici măcar nu știu dacă Monstrul ăsta cu mască de gaze este Stephanie. De unde și-a făcut rost de tot echipamentul ăla? Dar nu contează acum. Împing la o parte unul dintre paturi.

— Nu mai face atâta zgomot, încerc să dorm, mârâie Heather.

Imediat o aud vorbind pe Marilyn:

— Alo, aș dori să denunț un atac cu arme de foc.

Bag două degete în altă gaură din perete. Asta este mai aproape de podea. Apăs butonul și se ridică un lambriu, în spatele căruia se află un chepeng zăvorât.

— Ce naiba...? exclamă Julia.

— Pe malul lacului sunt douăzeci de oameni de-ai lui Adrienne, spun eu.

— Nu te apuca să..., începe Julia.

Dar nici n-o bag în seamă. Trag zăvorul și mă strecor în nisipul moale și rece de sub cabană. Mă ridic în patru labe și le spun:

— Trageți zăvorul după mine.

Apoi las capul în jos și încep să verific locul. Mi se pare destul de clară raza firavă de lumină dintre fundația cabanei și sol: adică nu se văd nici picioare în pantaloni negri soldățești, nici bocanci. Mă târăsc prin țărână spre partea din față a cabanei. Aud în spate pocnetul zăvorului de la chepeng. Bravo, fetelor!

Ies aproape pe burtă de acolo, că nu mă mai țin genunchii. Mă ridic cu greu în picioare. Totul se învârte în jurul meu – și copacii, și cabana. Și văd multe pete negre. Dar mai văd și o lumină printre copacii din fața mea și îmi

dau seama că în direcția aia e lacul. Ucigașul n-avea cum să ajungă deja acolo. Ar fi trebuit să ocolească încă trei rânduri de cabane, plus iurta de relaxare, plus observatorul, plus sauna.

Arunc o privire în spate și văd fațada din lemn a cabanei, plină de crăpături prin care se distinge oțelul galvanizat cu cicatricele negre lăsate de gloanțe. O iau la fugă spre stânga, în direcția paralelă cu lacul. Mă împleticesc, îmi recapăt echilibrul, alerg din nou. Când ajung la capătul șirului de cabane, îmi duc mâinile căuș la gură, trag aer în plămânii mei betegiți și răcnesc cu toată puterea pe care o mai am în mine:

— Stephanie! N-am murit încă! Pe mine mă vrei! Prinde-mă dacă poți!

Aud cum se propagă ecoul strigătelor mele printre copaci. Gâfâi rău de tot. Văd puncte negre în fața ochilor. Și unul dintre punctele astea se repede dinadins spre mine și îl văd cum se pune într-un genunchi și mai văd cum sar scântei de pe umărul lui. Un roi de scântei, ca un roi de albine care năvălesc asupra mea.

Mă întorc și fug.

Desluşesc conturul hambarului de wellness în faţa mea, un perete mare şi roşu din lemn, cu vârfuri cioplite în ambele părţi, care seamănă cu nişte sprâncene ridicate a mirare. După cabana principală, asta este cea mai mare clădire din tabără. A fost construită în anii nouăzeci, când Adrienne a preluat locul. Înăuntru sunt cabinete de psihoterapie, cabinete de medicină narativă, studiouri de terapie prin artă. Multe încăperi, multe uşi, un adevărat labirint, în care mă pot strecura şi-l pot face să se rătăcească pe Monstrul care mă urmăreşte. Îl pot face să se înfurie şi mai rău, îl pot face să piardă timpul degeaba, să se concentreze doar asupra mea, nu asupra celor douăzeci de ţinte uşoare de pe malul lacului. Îl voi atrage printr-o parte, apoi îl voi ademeni prin studiourile din capătul primului etaj, unde există un spaţiu gol în pereţi. Ca un joc de-a v-aţi ascunselea, iar până când urmăritorul meu se va sătura şi va renunţa, poliţia va fi ajuns deja aici.

Ajung la uşile din sticlă şi întind mâinile să le împing. Dar abia când mă prăbuşesc prin ele într-o ploaie de cioburi de sticlă şi aşchii de lemn, îmi aduc aminte (mult prea târziu) că nu

se deschid spre înăuntru, ci înspre afară. Așa că mă împiedic de pragul înalt, trec prin geam și cad în patru labe pe podeaua holului de la intrare.

Toate mă dor. Mi se învârte capul. Înăuntru miroase a lămâiță și a scorțișoară. Poate că susurul suav al fântânii *feng shui* din colț mi-ar mai reduce durerea din țeastă, dacă n-aș fi fost împușcată în cap de curând. O scară suspendată duce la etaj, iar prin luminatorul de sus pătrund culorile palide ale înserării. Pe un perete stă scris cu o caligrafie frumoasă:

Câteodată nu ne mai rămân decât o dorință și o speranță.

Și chiar acum bubuie aerul în spatele meu și gloanțele se înfig și în dorință, și în speranță. Cu un efort aproape supraomenesc, reușesc să mă ridic în picioare. Dar nu mai am timp. Urmăritorul mi-a ajuns chiar în spate, iar scara este mult prea la vedere. Mă împleticesc spre dreapta și dau buzna în primul studio.

Abia dacă apuc să închid ușa după mine, când cineva se izbește de ea cu toată puterea, mai s-o scoată din balamale. Dar mă împing și eu în ușă și izbutesc s-o țin închisă. O clipă nu se

mai aude nimic din cealaltă parte, dar apoi lama unui topor intră prin lemn, aproape retezându-mi mâna stângă. O iau repede de acolo și trag zăvorul. Moartea continuă să facă ușa bucăți. Aud un sunet vag, pe lângă bubuiturile de topor. Sunt suspinele mele.

Ușa se sfărâmă prea repede. Am impresia că nu m-am gândit bine. Hambarul de wellness este construit din speranțe și visuri, nu din oțel galvanizat și beton armat.

Ușa sare din țâțâni, aproape luându-mă și pe mine cu ea. O rup la fugă. Îmi pulsează sângele în cap, mi se împăienjenesc ochii. Ceva îmi retează picioarele și cad. Văd în peretele de oglinzi că m-am împiedicat de o minge de yoga. Dar oare eu sunt sperietoarea aia de ciori acoperită de sânge?

Mă întorc, mă ridic, trag un șut în mingea care se ridică de pe podea și țâșnește drept în ușa distrusă și în cel care a tras. Acesta cade, scapă arma din mână, iar peretele din oglinzi plesnește, formând o mulțime de triunghiuri și cercuri argintii din care curg cioburi.

Toate studiourile de aici au câte două uși, așa că mă reped prin următoarea și mă pomenesc

într-o lume de sunete. Dărâm o vitrină cu cristale terapeutice, mă izbesc cu șoldul de o masă de masaj. Sunetele astea fantomatice, venite de nicăieri și de pretutindeni, mă împresoară în glissando de harpe, în vibrato de clopote – dezvăluind frânturi din misterele vieții. Mă poticnesc în covorașele de yoga, dar dureroasa muzică a solidarității mă ajută să mă țin pe picioare și încearcă să mă ducă de aici. Reușesc să ajung la următoarea ușă tocmai când apare și omul cu mitraliera, în zgomot de cioburi strivite sub tălpile bocancilor.

Următorul studio are forma literei L și este cel de terapie prin muzică. Omul cu arma s-a apropiat mult prea mult, așa că trebuie să fug în continuare. Trage după mine și se aude o explozie de xilofoane, și urlete de cimbale, și gloanțele sfărâmă un set de tobe, și chitarele de alături se vaită prelung, aruncând în aer mii de așchii de molid.

Dau colțul de la L și îmi alunecă brusc picioarele și parcă mi se crapă creierul drept în mijloc, atunci când cad și mă lovesc tare de podea cu un umăr. Mă ridic și o iau iarăși la fugă. Însă îmi dau seama că planul meu a eșuat. Nu am cum să scap de el. Este mult prea

aproape. Pentru că nu mai știu ce să fac, îmi proptesc tălpile în mochetă, îmi iau elan și mă reped la ușa din față. Nu mai am niciun plan. Dar, stai așa, poate că am.

Trebuie să ai grijă de sora ta, o aud pe mama printre vaietele stridente ale lui Gilly.

Da, eu sunt momeala. Eu sunt cea care-l atrage într-o direcție greșită. Eu sunt prada ușoară. Nu trebuie decât să-l țin aici și să le dau celorlalte timp să scape. Nu trebuie decât să încerc să-l încetinesc cât mai mult posibil.

Da, Adrienne avea dreptate: viața înseamnă mult mai mult decât simpla existență.

Ușa se deschide brusc și mă izbește drept în frunte. Mă pomenesc într-o cameră lungă, plină cu flamuri roz și albe și cu baloane umplute cu heliu, toate în culorile preferate ale lui Adrienne. Mai sunt aici și brioșe și sucuri și, la vederea lor, am senzația că m-am întors în timp. Sunt în clasa întâi și, cu toate că o parte din mintea mea știe prea bine că toate astea au rămas de la comemorarea lui Adrienne, o altă parte din mine a redevenit o fetiță care aleargă de colo până colo și țipă fericită: *Fug ca un iepuraș, mami!*

Cel care mă urmărește este în spatele meu, este prea aproape. Și gloanțele trase de el transformă în confetti și baloanele, și flamurile, după care intră în peretele opus, pe care sunt pictate simboluri tribale. Iar eu devin personificarea tuturor fetelor care au fugit vreodată de un om înarmat, personificarea tuturor fetelor care au fugit vreodată de frica morții, personificarea tuturor fetelor care au încercat vreodată să se refugieze în locuri unde știau că ar trebui să fie în siguranță. Năvălesc în următoarea cameră și acum sunt Julia, care aleargă prin dormitorul de la internat. Acum sunt Heather, care aleargă pe coridoarele de la liceu. Sunt Marilyn, care fuge să se salveze prin după-amiaza fierbinte din Texas. Sunt Dani, care aleargă pe coridoarele spitalului. Sunt Adrienne, care fuge prin tabăra asta – tabără unde mereu va alerga zbierând o fată, încercând să se salveze. Și sunt Lynnette, care s-a hotărât totuși s-o ia la fugă, ca să nu fie prinsă. Și nu mă prinde, pentru că acum sunt la fel de iute cât noi toate la un loc, sunt mai iute decât Billy Walker, mai iute decât Strigoiul, mai iute decât întreaga familie Volker. Sunt cea mai iute fată din lume.

Mă forțez cât pot eu de tare, alerg al naibii de repede, simt cum mi se zgâlțâie capul. Da, asta este, asta-i ultima mea cursă. Mă izbesc în ușa din lemn, o deschid și pătrund în atmosfera umedă, cu miros de clor, a studioului de aquaterapie. Poate aș izbuti să-l ademenesc pe cel care mă urmărește într-unul dintre bazinele astea din pardoseală, poate aș reuși să-l împing înăuntru, iar echipamentul ăla greu de pe el să-l tragă la fund. Însă a ajuns deja în pragul ușii, pe care nici nu mai am vreme să i-o trântesc în nas. Dă cu cotul în ea și o deschide. Ține arma ridicată. Și eu cad pe burtă și mă înțeapă în pelvis țevile din metal de la scara piscinei; și îmi cade un picior în apa călduță, și îl scot de acolo, și mă târâi șchiopătând spre cealaltă parte a camerei, cât pot eu de repede. Vreau să ajung la cele trei uși de acolo, pentru că doar pe acolo mai pot scăpa.

Atât de tare mă doare capul, că nu mai văd aproape nimic. Ușa din dreapta este în fața mea și, dacă intru pe acolo, sunt în siguranță. Dacă trec prin fereastra din partea opusă și ajung afară, o să reușesc să mă ascund în

pădure. Dacă rămân înăuntru, sunt pierdută. Nu există niciun alt geam. Nu există nicio altă ușă.

Intru într-un cabinet individual de hidroterapie, cu plăci de gresie pe pereți și pardoseală. Înăuntru, doar o cadă mare și albă, o toaletă, o chiuvetă și o masă de masaj. Iar ușa se deschide brusc în spatele meu și mă împinge cu putere și eu mă poticnesc, mă împleticesc, îmi zboară picioarele de sub mine, mă izbesc de cadă și mă dau peste cap și cad în ea și o văd pe mama cu Gilly plângându-i în brațe.

Închid ochii și îmi pulsează sânge negru pe căptușeala pleoapelor, pentru că nu vreau să mor. Îi deschid și simt că parcă am mii de cioburi înfipte în creier și Moartea stă aplecată peste cadă și este uriașă.

Moartea își ține arma ațintită asupra mea. Este un pistol semiautomat TEC-9, cum vezi în jocurile alea video după care sunt înnebuniți puștii din ziua de azi. Excelentă armă, dar deloc potrivită pentru distanța asta. Moartea poartă echipament militar negru, cu multe curele și centuri și buzunare mari și cu multe alte aiureli despre care toți puștii din ziua de

azi cred că le-ar da mai multă forță. Masca de gaze îi acoperă fața. Mănușile îi acoperă mâinile. Pe cap are o cască neagră. Toate astea reprezintă o încercare a Morții de a compensa sentimentul de gol interior care o macină. Din reflex, mă uit și la picioare.

Și văd... bocanci militari Under Armour. Și mi se aprinde beculețul.

— Skye?

Dar unde-i Stephanie? Îl ajută? O ajută el pe ea? E moartă? M-am înșelat din nou și ea este totuși o altă Supraviețuitoare trecută pe răbojul lui?

Prin mască i se aude răsuflarea hârâită. Spune ceva, dar masca îi înăbușă vorbele. Și totuși, eu reușesc să le deslușesc și mi se scurge toată vlaga din trup.

— Ai să mori singură și n-o să-i pese nimănui.

Mama o strânge pe Gilly în brațe. *Trebuie să ai grijă de Surorile tale.* Nici măcar asta n-am fost în stare să fac. *Iartă-mă, Gilly. Iertați-mă, doamnă doctor Carol. Iertați-mă, mamă și tată. Iertați-mă, Mike și Liz. Iartă-mă, Supra. Iertați-mă toate.*

Îmi pare nespus de rău că nu mai sunt în stare să mă lupt.

Skye ridică arma.

Iartă-mă, Adrienne.

Skye îndreaptă arma spre capul meu. Gura țevii este o gaură neagră, atât de mare, încât ar putea să înghită întreaga lume.

Și, apărând de nicăieri, în mâini cu capacul greu din porțelan al rezervorului toaletei, Heather se năpustește asupra lui. Îl lovește cu putere în ceafă. În urma impactului, capacul se sparge în mii de cioburi ascuțite care îmi înțeapă fața. Trupul lui Skye se îndoaie într-o direcție, capul lui se îndoaie în alta. Se lovește în cădere de marginea căzii. Nu se mai ridică.

Câteva secunde nu se aud decât gâfâielile mele și ale lui Heather.

— Unde-s celelalte? reușesc eu să bâigui în cele din urmă.

— În cabană, răspunde Heather. Încuiate.

N-are niciun sens.

— Și tu cum ai ajuns aici?

Cu tot gâfâitul, Heather izbutește să schițeze un fel de rânjet satisfăcut.

— Cum ți-am mai zis, mă pricep la niște chestii pe care tu nu le-ai înțelege niciodată.

I-am văzut camera recreată în muzeul lui Chrissy, așa că nu mai am nicio îndoială.

Mă ridic din cadă, în vreme ce Heather se apleacă și începe să desfacă masca și casca lui Skye.

— Mai trăiește?

— Oarecum, spune ea.

Îi scoate casca și-i dă jos masca de gaze. Tânărul s-a vopsit cu negru în jurul ochilor, are părul leoarcă de transpirație, i se mișcă pleoapele. Și, da, Skye este.

Probabil că ne-a urât îngrozitor de mult pe toate.

Heather se ridică și îi trage un șut puternic în testicule. Trupul lui Skye se zguduie ca un sac plin cu rufe murdare.

— N-ar trebui să-l mișcăm, spune Heather, accentuând fiecare cuvânt prin câte un alt șut în zona sensibilă a tânărului. În niciun caz. Nu. Trebuie. Să facă. Leziuni. La măduva. Spinării.

Fac un pas către ea și mă apucă o amețeală cumplită. Mă țin de umărul ei ca să-mi recapăt echilibrul.

— Încetează! îi spun eu. Ia-i arma!

Se apleacă și o ridică de pe jos, după care îi proptește țeava în pieptul lui, uitându-se prin cătare la Monstrul întins pe pardoseala din gresie a acestei băi ecologice.

— Oprește-te, Heather! repet eu. Este fiul ei.

Nu pare să mă audă. Stăm nemișcate câteva secunde, care mie mi se par extrem de lungi. În cele din urmă, lasă arma în jos și o aruncă în cadă. Zăngănitul metalului pe porțelan mi se pare de-a dreptul asurzitor.

— Dă-l naibii, da?

— Dă-l naibii! o aprob eu. Astăzi nu mai moare nimeni.

— Vai, ce frumos! exclamă Stephanie din pragul ușii.

Heather dă să se întoarcă, însă Stephanie și-a proptit arma în ceafa ei. Dacă trage, glonțul ar străbate gâtul lui Heather și mi-ar intra în ochi. Fata stă nemișcată, cu capătul puștii rezemat de umăr, cu obrazul lipit de pat și sprijinind țeava cu mâna stângă. Pare că se pregătește să simtă reculul. Heather e cu spatele la ea, eu sunt în fața lui Heather, trupul lui Skye ocupă jumătate din cameră și nu avem pe unde să fugim.

— Asta a fost a doua oară când ai scăpat făcând pe moarta, îmi zice Steph. Cum de reușești?

— Am o plăcuță metalică în craniu, îi mărturisesc eu.

— Rahat! murmură ea. Să-ți spun sincer, abia dacă mi-am aruncat ochii pe pagina ta de Wikipedia. Nu mă interesează neputincioasele care nu fac altceva decât să se victimizeze. Însă putoarea asta drogată e cu totul altceva.

— Superfan de căcat! exclamă Heather.

— Cum zici tu, mămăiță, râde Stephanie. Eu și cu iubitul meu vă urmărim de săptămâni bune, ca pe niște șobolani într-un labirint. Și acum o să vă împușcăm pe toate cât ai zice

pește. Nici n-aveți cu ce vă lăuda, babe proaste ce sunteți! Toată treaba asta a fost la fel de interesantă ca o bășină umedă.

Mă blochez pe cuvintele „iubitul meu“.

— Skye este...? încep eu.

— Ne-am cunoscut online, spune ea. N-o să vă mai țină nimeni minte după ce se termină toată treaba asta. Nu sunteți decât niște amărâte. Skye și cu mine o să fim adevărații eroi. Ani de zile de acum înainte se va tot vorbi despre crezul nostru, pe care ni l-am afirmat aici și acum. Voi nu sunteți decât niște rămășițe fără valoare ale trecutului și noi am venit ca să vă aruncăm la gunoi. Trebuie să încetăm să ne tot agățăm de trecut.

— Ascultă, fetițo, ori apeși pe trăgaci, ori taci dracu’ din gură! o repede Heather. Mă plictisești mai rău decât ultimul amorez pe care l-am avut.

Însă eu îi văd expresia de pe chip și doar tonul îi este plin de curaj.

Stephanie zâmbește și zice:

— Bine.

Trebuie s-o fac să vorbească în continuare.

— Ai făcut toate astea doar ca să ajungi celebră? o întreb eu. Ai omorât toți oamenii ăștia doar ca să apari la televizor?

— Ce poate fi mai important decât asta? se miră Stephanie.

Acum îmi aduc aminte de dosarul pe care l-am găsit acasă la doamna doctor Carol, cel cu poza lui Stephanie. Și înțeleg cum a descoperit-o Skye.

— El te-a contactat, nu-i așa? o întreb eu.

— N-ai tu timp să asculți povestea noastră, îmi spune ea.

— El te-a manipulat, continui eu. Ți-a spus că suntem rele și perfide, pentru că își urăște mama, și pe urmă te-a spălat pe creier ca să te poată manevra.

— Nici măcar pe aproape nu ești, zice ea.

Dar îmi dau seama că o deranjează ideea că ar fi doar o unealtă, nu creierul.

— Ce faci tu n-are nicio legătură cu emanciparea femeilor, spun eu, cuprinsă deja de panică. Ești marioneta lui Skye. La proces, avocatul tău va invoca șantajul emoțional. Va spune că nu ai fost responsabilă pentru faptele

tale. Că bărbatul ți-a spus mereu ce să faci. Și vei fi considerată doar o altă victimă a unui mascul puternic și manipulator.

— Nu încerca să mă prostești, Lynnette, că nu ține. Suntem egali. Așa funcționează dragostea în zilele noastre.

— Adică tu crezi că toată povestea asta are vreo legătură cu tine și cu Skye? Are legătură doar cu el și cu maică-sa. În mintea lui de psihopat, care a făcut o obsesie pentru mămițica, tu nu ești decât un fel de noră jalnică și vrednică de dispreț, doar o notă de subsol în dosarul lui de caz. Noi o să avem parte de comemorări, noi vom fi eroinele, el va fi adulat pe internet de câțiva băieței nefericiți. Însă tu... tu nu te încadrezi nicăieri. Vei fi uitată într-o fracțiune de secundă, pentru că tot ce ai făcut tu a fost să te conformezi, să te arăți docilă și să apeși pe trăgaci atunci când îți ordona iubițelul.

— Du-te dracului! spune ea.

— Știi că am dreptate, zic eu. Poți schimba totul doar dacă îl omori și pe el.

Fac o pauză ca să înțeleagă bine ce urmează să spun.

— N-a murit încă.

Heather își mișcă înnebunită ochii de la dreapta la stânga și de la stânga la dreapta – nu, nu, nu! Și buzele ei formează cuvântul ăsta. Știe ce fac și vrea să mă oprească. Dar eu nu o bag în seamă.

— A fost lovit nițeluș cam tare, atâta tot, îi explic eu lui Stephanie, privind spre dreapta, unde zace Skye. Sunt convinsă că l-ai putea scăpa de chinuri fără niciun pic de efort. Iar gestul ăsta ar reprezenta cu adevărat o afirmare a crezului tău.

Nu mai pot da înapoi. Și, pentru prima dată după mulți ani de zile, nu îmi mai este deloc teamă.

Stephanie aruncă o privire spre Skye. Acum e momentul – altul nu va mai fi. Sper să mă mișc foarte repede.

Totul se petrece instantaneu. Mă las pe vine și mă strecor pe lângă Heather. Apoi fac un salt în sus și înainte, fără să-mi mai pese de durerea fioroasă din cap. Ridic fulgerător un braț și împing într-o parte țeava puștii – exact așa cum am văzut-o pe Dani făcând mai devreme. Se aude un bubuit puternic, ca de explozie. Și

mie parcă mi-a luat foc mâna și îmi arde palma de la țeava puștii și am senzația că mi-am fracturat umărul și întreaga încăpere se umple cu fum cenușiu și înecăcios de pușcă. Heather se prăbușește în cadă.

Mă reped la Stephanie. Mă izbesc cu capul de cadrul ușii când o dobor și mă doare atât de tare, că aproape îmi pierd cunoștința. Dar nu chiar de tot, pentru că încă mai țin minte că trebuie să mă arunc pe ea cu toată greutatea. Aud cum îi iese tot aerul din plămâni atunci când ne prăbușim pe beton – cu mine deasupra și cu pușca fierbinte între noi.

Și zăcem așa pe pragul ușii de la cabinetul de hidroterapie. Și eu nu mai am pic de vlagă în mine și nu mai pot s-o lovesc sau s-o înjunghii cu ceva (habar n-am cu ce) sau s-o împușc cu altceva (dar pistolul semiautomat este blocat între noi). Așa că îmi pun și brațele și picioarele în jurul ei și o țin cât pot eu de strâns.

Stephanie se zbate și se zvârcolește și zbiară și se luptă. Încearcă să ajungă cu degetul pe trăgaci. Dar nu este decât o copilă, așa că reușesc s-o țin lipită de gresia de pe jos. O

strâng și mai tare și o imobilizez. Cu bărbia (bărbia mea plină de tăieturi și de vânătăi) o apăs în creștetul capului. Și o apăs tare de tot, până reușesc să i-l lipesc de podea. Atât de aproape ne sunt acum buzele, de zici că am dori să ne pupăm drăgăstos.

Scuipă și urlă și zbiară, dar n-are scăpare. Durează ceva vreme, dar înțelege și ea asta până la urmă. Așa că se apucă să-mi zbiere în ureche atât de tare că parcă mi se pune ceața pe creier.

La un moment dat reușesc să pricep ce-mi spune.

— Omoară-mă! răcnește ea. Omoară-mă! Omoară-mă! Omoară-mă!

Și vine momentul când mă trag de pe ea. Deja l-au legat pe Skye. Acum Marilyn și Heather îi leagă mâinile și lui Stephanie. O târăsc amândouă în cealaltă parte a încăperii, dar ea stă tot cu ochii ațintiți asupra mea.

— Ar fi trebuit să mă omori, idioato! strigă ea.

Sunt epuizată. Am făcut numai rău în jur. Mă încearcă dureri noi și cumplite.

— O să fii judecată, gâfâi eu. O să mergi la pușcărie.

— Du-te-n pizda mă-tii! scrâșnește ea. O să scap și de-acolo!

Așa de tare m-am săturat de tot, de toate atacurile și de amenințările astea și de toată această litanie interminabilă a fricii care a fost viața mea de până acum.

— Ba nu, n-o să scapi. Nu ești chiar atât de deșteaptă.

Mai bine să trăiască. Să trăiască și ea și Skye. Să trăiască amândoi și să priceapă cât de inutile, cât de nesemnificative au fost toate crimele lor. Stephanie a ucis mulți oameni, dar știți ce? Lumea, așa refractară și încăpățânată cum este, tot va merge mai departe.

Nu moartea este cel mai important lucru. Ea nu este decât semnul de punctuație de la sfârșitul vieții. Contează doar ce s-a întâmplat înainte. Oamenii nici nu bagă în seamă semnele de punctuație. Astea nici măcar nu au conținut.

Data: 13.02.2009

Expeditor: Stephanie Fugate, StephSlays@live.com

~~Destinatar:~~ ~~Skye Elliott, SkEllraiser@hotmail.com~~

Subiect: SIN-ER-GIE

Sunt urmărită de un ucigaş neobişnuit de lent, cu o armă ridicolă şi nepotrivită. O cange! O macetă! Un băţ de frigărui! Tâmpeniile astea n-au nicio valoare pe lângă o puşcă automată. Cretinii ăştia îşi imaginează că sunt mari şi tari doar până când dau nas în nas cu o armă de foc adevărată. Toate căcaturile astea învechite sunt bune doar pentru babe şi bebeluşi. Noi putem să introducem tactici moderne în lupta cu cuţitele.

ATAC CU ARMĂ DE FOC ÎNTR-O ŞCOALĂ + SCENARIU SLASHER = SINERGIE

Nu-mi pasă de reputaţia lor – odată ce o să ajungă în bătaia armelor noastre şi o să opăsăm pe trăgaci, n-o să mai fie decât nişte pizde smiorcăite. Ce Supravieţuitoare? Nişte băbăciuni umflate cu pompa, prea mult băgate în seamă şi care nu s-au confruntat decât cu nişte idioţi împiedicaţi, care habar n-au ce-i ăla asasinat în masă.

137-A

— E-mail trimis de Stephanie Fugate lui Skye Elliott, proba acuzării 137-A

GRUPUL DE SPRIJIN AL SUPRAVIEȚUITOARELOR XXIV:

Un nou început

Un delfin cromat face salturi prin undele ultraviolete.

Trei elefanți roz și rotofei stau braț la braț, dansează și strigă: *Bine ați venit în vizită!*

Uneori, cel mai mic pas poate marca începutul celor mai importante călătorii ale vieții, declară două picioare încălțate cu tenişi uzați.

Pentru mine e chestia asta. Deocamdată doar pași mici mai pot să fac.

Noua plăcuță din capul meu nu a declanșat alarma, atunci când m-au pus să trec prin detectorul de metale, pentru că este făcută dintr-un polimer de uz chirurgical; însă a durat mult timp să-mi scaneze bastonul și mi-au confiscat flaconul cu Tylenol – chestie nasoală, pentru că simt că iar mă apucă durerea de cap. M-au percheziționat și m-au pipăit pe toate părțile. Când în sfârșit mi-au dat voie să intru în Centrul de Corecție și Reabilitare din California, mă simțeam ca de nouăzeci de ani.

Rana de glonț de la cap s-a dovedit a fi un tratament miraculos împotriva atacurilor de panică. Când m-am trezit la spital, Julia mi-a spus că am fost inconștientă trei zile, timp în care mi s-a redus umflătura din creier. M-am așteptat să mi se blocheze plămânii sau gâtul, dar tot ce s-a întâmplat a fost o ușoară accelerare a pulsului. Cred că trupul meu și-a dat seama că, dacă Stephanie și Skye ar fi avut un complice, probabil că aș fi fost deja moartă. Nici acum nu mă simt în siguranță, dar, pentru prima oară de la vârsta de șaisprezece ani, nu-mi mai este teamă chiar tot timpul.

— Voi sunteți toate bine? am întrebat-o pe Julia când m-am trezit a doua oară.

Ea a început să-mi spună ceva cu prea multe cuvinte și mi-am pierdut iarăși cunoștința.

În rezerva mea televizorul stătea în permanență deschis; și treceau pe la mine mulți oameni, care-mi spuneau lucruri pe care nu le puteam înțelege, pentru că aveam doar scurte perioade când eram conștientă, dar și atunci parcă pluteam pe valuri mari de analgezice.

În puținele momente de luciditate, mă uitam la televizor, la avocatul lui Skye. Ținea zilnic

câte o conferință de presă, în care citea pasaje lungi din declarațiile clientului său. S-a dovedit că tipul este un important activist pentru drepturile bărbatului în societatea contemporană, iar planul lui este să susțină că Skye ar fi fost victima unei conspirații feministe scăpate de sub control. Ura lui Skye este amplificată iar și iar pe tot Internetul. Cred că doamnei doctor Carol i-ar fi fost mai ușor dacă o lăsam pe Heather să-l împuște.

Și din nou am devenit celebre. Atât de celebre încât, la externare, m-au așteptat în fața spitalului doi agenți de pază trimiși de Marilyn cu o mașină. Pe parcursul drumului, am purtat o conversație foarte amuzantă despre metoda folosită de unul dintre ei ca să mă imobilizeze atunci când am intrat în curtea lui Marilyn. Și mi-a promis că, atunci când voi putea să merg din nou, o să mă învețe cum se face.

Apartamentul meu era considerat „probă la dosar", iar proprietarul m-a dat în judecată pentru daune de zeci de mii de dolari. N-aveam unde să mă duc, n-aveam nicio viață la care să mă întorc. Tot ce aveam era un șir

nesfârșit de oameni care voiau să mă ducă în studiourile lor de televiziune, „Ca să-ți spui povestea“. Și mai voiau să afle „Cum te simți?“

Dar nu mă întreabă nimeni cum mă simt acum, când mă aflu în sala de vizită a Centrului de Corecție și mă uit la pereții acoperiți cu fresce și afișe inspiraționale desenate de mâini nepricepute. Dacă m-ar întreba, aș răspunde că mă doare falca și că mă mănâncă îngrozitor de tare scalpul din jurul noii plăcuțe și că simt că o să mă apuce o migrenă urâtă. Și le-aș mai spune că am început să cred că am făcut o greșeală venind aici.

Marilyn apare înainte să apuc să mă răzgândesc și să plec. Vizitatorii nu au voie să poarte prea multe bijuterii; îți este permis să ai doar un colier și un inel. Și rochiile fără bretele sunt interzise, la fel și culorile portocaliu, bej, bleu și verde. Dar ai voie cu pălărie de soare, așa că Marilyn ține în mână una enormă și albă.

Primesc câte un pupic pe fiecare obraz.

— Mai știi ceva de doamna doctor Carol? o întreb eu, ștergându-mi de pe piele urmele de ruj.

— I-am scris un bilet, dar nu mi-a răspuns, zice Marilyn. Cred că trebuie să ne împăcăm cu ideea că n-o s-o mai vedem un timp.

În primele două zile după ce am ieșit din spital, am încercat aproape încontinuu să dau de ea, însă nu mi-a răspuns la telefon. A făcut o singură declarație publică, pe care televiziunile au reluat-o la nesfârșit. Doamna doctor Carol citea de pe o foaie de hârtie, dar atât de tare îi tremurau mâinile, că s-a văzut obligată să o pună pe masa din fața ei. A rostit câteva propoziții scurte și seci, prin care a rugat opinia publică să-i respecte intimitatea în această perioadă extrem de grea. N-a servit la nimic rugămintea asta a ei. Au hăituit-o până când a dispărut de tot. Nici noi n-am putut să dăm de ea, la telefon sau prin e-mail. Eu am vrut să o ajut. Am vrut să îi spun că nu-i nimic. Că a făcut foarte multe pentru mine și că îi sunt recunoscătoare. Dar n-am avut ocazia.

— Dani n-a venit cu tine? mă întreabă Marilyn.

După ce am ieșit din spital, m-a invitat să stau în casa ei de oaspeți, însă eu am vrut să

locuiesc într-un loc mai liniștit. Am întrebat-o pe Dani dacă mă primește la fermă. Nu mi-a răspuns că nu, de unde eu am dedus că da, mă primește. Îmi place acolo. Pot să văd de la mare distanță pe oricine s-ar apropia de noi. I s-au întors toți caii și îmi place să-mi petrec timpul cu ei. Îmi place mirosul lor, îmi plac mișcările lor, îmi place felul prudent în care privesc lumea. Îmi aduc aminte cât de mult iubea Gillian caii, dar nu a apucat să călărească niciodată vreunul. Poate eu voi reuși la un moment dat. Poate.

— E la kinetoterapie, îi spun eu lui Marilyn. Vine cu Julia.

Îi vor reface piciorul stâng, șoldul stâng și ambii genunchi. În primele două zile, a refuzat să se dea jos din patul de spital. În ziua a treia, Julia a năvălit în rezerva ei și a bătut tare din palme.

— Încetează să-ți mai plângi de milă! Nu-ți mai dau voie! i-a strigat ea, în timp ce o infirmieră aducea înăuntru un alt scaun cu rotile. E momentul să te scoli din sicriul ăla confortabil și să reîncepi să trăiești.

Juliei îi place la nebunie să arate că știe mai multe lucruri decât oricine altcineva; și, evident, știe mult mai multe decât Dani despre scaunele cu rotile. Așa că a venit și ea la fermă și, vreme de o săptămână, am muncit toate trei ca să o facem locuibilă din nou – ele două munceau din scaune, eu sprijinindu-mă în baston. Trei Supraviețuitoare distruse care făceau echipă cu doi muncitori din oraș. Dani s-a obișnuit atât de repede și de bine cu scaunul ei cu rotile, că și-a cumpărat unul electric și acum pleacă în deșert și stă acolo zile în șir.

M-am speriat cumplit de tare în prima noapte când nu s-a mai întors. Iar a doua zi, pe înserat, când am văzut-o venind prin tufele din spatele casei, împingând la manetele alea și hurducându-se ca naiba peste glodurile de pe teren, m-am repezit la ea și i-am făcut un scandal monstru. A stat cuminte și a așteptat până am rămas fără aer.

— Îmi place să dorm sub cerul liber, mi-a explicat ea. M-am uitat la ulii, m-am uitat la coioți. A venit și Michelle și a stat un timp cu

mine. Nu mi-a spus prea multe, dar m-a ascultat. Probabil că o să mă duc s-o văd destul de des.

M-a ocolit și vrut să pornească spre casă. Dar s-a oprit și mi-a zis:

— Îmi plăcea mai mult de tine atunci când vorbeai mai puțin.

Iar acum, în sala de vizită de la Centrul de Corecție, o întreb pe Marilyn:

— Tu mă urăști?

Mesele din plastic sunt fixate cu șuruburi de podeaua acoperită cu linoleum, nu sunt ferestre, există un loc de joacă într-un colț, unde sunt pictate pe perete niște personaje de desene animate dansând.

— Dar tu? Tu te urăști? mă întreabă Marilyn.

Dau din cap că da. Mă gândesc la scrisori, mă gândesc la carte, mă gândesc că am zis despre ea că-i o „alcoolică răzgâiată". Mă gândesc la toate greșelile pe care le-am făcut. Și sunt multe.

— Hai să-ți arăt ceva! spune ea.

Își pune în poală geanta enormă din pai și scoate din ea telefonul deloc micuț. Dă cu degetul în sus și în jos, apoi apasă pe ecran și mi-l întinde.

În primul moment nu pricep la ce anume mă uit, dar imediat nu înțeleg cum de nu am recunoscut-o.

— Supra! strig eu.

A mutat-o din ghiveci într-unul dintre răzoarele ei cu flori care înconjoară casa de oaspeți. A mai crescut de când am abandonat-o, i-au apărut frunze noi, mugurii i s-au transformat în ardei micuți și verzi, și-a întins rădăcinile, este mai puternică și mai frumoasă.

Un gest absolut minunat, pe care nu-l merit deloc.

— Sper că-i bine ce am făcut, zice Marilyn.

— Supra, draga mea! exclam eu.

Sigur că-i jenant să vorbesc așa, nici măcar cu o plantă, ci cu poza unei plante de pe telefonul altcuiva, dar nu mă pot abține.

— Draga de tine! Cât de mare ai crescut! Și câte ferigi sexi și uriașe ai în jur...

— Se sufoca în ghiveciul ăla, spune Marilyn. N-avea loc să se dezvolte. Bietele ei rădăcinuțe erau de-a dreptul traumatizate. Sper că am făcut bine ce-am făcut.

Supra nu mă va mai însoți nicăieri. Nu se va mai uita cu mine la televizor. Nu îmi mai aparține.

— Excelent! îi răspund eu lui Marilyn. Perfect. Cred că eu o împiedicam să se dezvolte.

— O să mai crească și o să mai crească. Sunt convinsă că nici n-ai s-o mai recunoști, când vă veți întâlni data viitoare.

Vezi? îi spun eu în gând Suprei. *O să-ți meargă mult mai bine decât ți-a mers cu mine.*

— Plus că acum ai și o scuză, zice Marilyn.

— Ca să ce?

— Ca să vii în vizită la mine, îmi răspunde ea.

Își vâră telefonul înapoi în geantă, iar eu stau pe scaunul din plastic dur și mă holbez la automatele cu dulciuri și chipsuri din cealaltă parte a sălii, al căror zumzăit se aude până aici. Încerc să înțeleg de ce totuși mă simt atât de singură.

— Mi-e dor de Adrienne, zic eu în cele din urmă.

— Și mie, spune Marilyn.

— Era cea mai bună dintre noi, murmur eu și simt o durere în piept.

Întorc capul ca să mă uit mai bine la o așa-zisă frescă de pe peretele din partea opusă. Presupun că ar fi vorba despre un apus de soare pe o plajă tropicală, numai că arată de parcă ar fi fost pictat cu diferite nuanțe de noroi.

— Ba nu, zice Marilyn, apucându-mă de bărbie și întorcându-mi capul spre ea. Tu ești cea mai bună dintre noi, Lynnette. Tu nu te-ai dat niciodată bătută. Tu nu te-ai oprit niciodată. Tu ne-ai salvat pe toate.

I-au apărut riduri fine în colțul ochilor, la fel și pe buza superioară. I se văd rădăcinile nevopsite. Un singur firișor de păr îi crește pe bărbie. Nu m-am mai uitat niciodată de atât de aproape la vreun alt om. Nimeni nu s-a mai uitat niciodată de atât de aproape la mine.

Marilyn se sprijină de spătar și începe să scotocească prin traista aia mare a ei. Își caută guma de mestecat.

— Mă cam îngrijorează Dani, spune ea, scoțând un pachețel de gumă cu gust de scorțișoară. Regulile de aici interzic vizitatorilor să vină îmbrăcați în blugi, sau să poarte ceva în culori de camuflaj, sau orice fel de țesături care ar semăna cu uniformele deținutelor. Cu ce o să se îmbrace?

În ziua aceea, după ce Dani a intrat în casă, eu am rămas singură afară și m-am uitat mult timp la deșert. M-am uitat la hoardele de gângănii care ciupeau din scoarța eucalipților, la rândunelele care se năpusteau și le goneau de acolo. Am observat ceva mișcându-se în dreapta și am văzut coada gălbuie a unui șarpe care se ascundea sub o tufă.

Fluturași mici și albi fâlfâiau din aripi între arbuștii prăfuiți sub semiluna palidă de pe cerul înserării. Mai departe, printre dealuri, se vedeau sclipirile ca de pietre prețioase ale mașinilor de pe autostradă. Și m-am gândit că acolo sunt foarte mulți oameni. Foarte mulți.

Ceva mi-a atins piciorul și am sărit ca arsă. Era doar un greiere. A stat o fracțiune de secundă pe adidasul meu, iar apoi a dispărut dintr-odată. De departe s-a auzit fornăitul unui cal.

Atât de multă viață este în jur, atât de multă... și merge mai departe orice-ar fi. Poate nu viața fiecăruia dintre noi, dar Viața, cu majusculă. Nu se oprește să aștepte pe nimeni. Zicea Chrissy că pe lume nu există decât două forțe care se neutralizează reciproc: viața și moartea. Creația și distrugerea. Însă nu are dreptate. Nu există decât o singură forță. Pentru că, indiferent cât ne-am strădui, nu putem opri viața să meargă înainte. Indiferent cât ne-am lupta, indiferent cât de mulți oameni am omorî, totul din jur va fi mereu într-o permanentă schimbare și se va dezvolta și va continua să existe; iar oamenii își vor rătăci calea și ne vor părăsi și se vor întoarce și se vor naște și vor merge înainte. Indiferent cât de anevoios ar fi, cât de cumplit de greu ne-ar fi tuturor, asta-i viața. Merge mereu înainte.

— Hei! țipă Marilyn de lângă mine, dând din mână ca disperata. Aici suntem!

Julia și Dani vin spre noi în scaunele lor cu rotile. Julia îi tot spune ceva lui Dani, care nici nu o ascultă. Se concentrează să meargă cum trebuie printre mesele din plastic, spre locul unde suntem eu și cu Marilyn.

— Au vrut să ne schimbe scaunele, să ne dea din alea folosite la închisoare! se plânge Julia. Și eu i-am întrebat ce părere ar avea dacă i-aș da în judecată pentru că nu respectă drepturile peresoanelor cu dizabilități și... credeți-mă, chiar a trebuit să scriu o plângere înainte să ne lase să intrăm.

Mă uit la noi – suntem în scaune cu rotile, avem răni cusute și purtăm bandaje și bastoane din aluminiu. Parcă am fi niște manechine la un congres al producătorilor de materiale chirurgicale.

— Iubițelul te așteaptă afară, mă anunță Dani.

Mai devreme, când am ajuns cu taxiul la Centrul de Corecție, nu l-am văzut din prima pe Garrett P. Cannon, cu toate că purta o pălărie nouă și hidoasă, de culoarea penelor de turturică, și un costum asortat, plus una dintre cravatele alea de cowboy. Nu pricep cum de nu l-am observat. M-a ajuns din urmă când șchiopătam pe trotuar, îndreptându-mă spre intrare.

— Știu că nu le ai deloc cu recunoștința, mi-a zis el, aruncându-și pe jos țigara de foi și stingând-o cu tocul cizmei de cowboy. Dar

chiar și așa, tot cred că ar trebui să-i zici măcar un „mersi“ polițistului-erou care ți-a fost de foarte, foarte mare ajutor.

— Bună, Garrett! am spus eu.

— De trei ori am strigat după tine. Cel puțin de trei ori.

—Așa o fi. Scuze. Mi-e prea greu să merg din cauza rănilor, așa că trebuie să mă concentrez numai la asta. Probabil că te-ai supărat.

Și chiar ăsta e adevărul; odată ce încep să merg, nu mă mai pot opri, dacă nu vreau să înțepenesc de tot. Așa am făcut și acum, dar am mers atât de încet, că a putut să se țină după mine.

—Nu face pe nebuna, Lynney, a mârâit el. Nu uita că a trebuit să încalc o mulțime de reguli și să apelez la mulți oameni care-mi erau datori, ca să fii lăsată în pace acolo. Nu mulți bărbați ar face asta pentru o femeie care s-a purtat așa cum te-ai purtat tu cu mine.

— Și îți sunt extrem de recunoscătoare, Garrett, i-am spus eu.

— Fii atentă aici, peste câteva ore o să-mi sun agentul literar în legătură cu cartea noastră,

m-a anunțat el. Mi-ai promis că o s-o scriem dacă te ajut. Și cred că ar trebui să fii de acord că sunt un adevărat erou. Normal că numele meu o să fie primul pe copertă.

M-am oprit și m-am întors cu fața la el:

— Uite ce e, Garrett. Te-am mințit când am zis că o să scriu o carte împreună cu tine.

Am pornit din nou, șchiopătând și sprijinindu-mă în baston, însoțită de înjurăturile lui colorate.

Marilyn se tot foiește și întreabă:

— Când o să începem? Că am ajuns toate.

Nimeni nu știe pe unde umblă Heather, dar presupunem că n-a pățit nimic rău. Mi-aș fi dorit să-i pot spune că nu-i port pică pentru că a chemat poliția, dar, așa cum face mereu, Heather nu o să dea niciun strop de satisfacție nimănui. Marilyn i-a deschis un cont la o bancă și ne-a spus că scoate cu regularitate bani de la bancomat. Dar poate că a omorât-o cineva și i-a furat cardul. Poate că a pornit în căutarea Stăpânului Viselor. Poate că a rămas aici și se poartă așa cum îi stă în fire.

Se aude o ușă deschizându-se în cealaltă parte a sălii și întoarcem ochii în direcția aceea. Dar nu este decât un gardian înalt și burtos, care vine spre noi printre mesele din plastic. Poartă o cămașă bej și pantaloni dintr-un material verde închis. Nu înțeleg de ce bărbații care lucrează în domeniul acesta tot mai cred că este necesar să aibă mustață.

— Căpitan Winslow, se prezintă el și dă mâna cu fiecare dintre noi.

Are mâna moale, prea moale pentru cât de zdravăn este.

— Doamnelor, vă rog să înțelegeți că trebuie să stau aici, cu dumneavoastră, pe întreaga durată a vizitei, ne anunță el, pe un ton cam trist. Dar vă voi respecta intimitatea. Imaginați-vă că sunt un perete.

Dăm din cap, iar el se retrage. Nu mai spune nimeni nimic. Mă dor toate încheieturile de la statul pe scaun. Aerul din sală s-a făcut prea înăbușitor. Sunt convinsă că acum toate ne dorim să nu fi venit aici, dar nu mai putem da înapoi, pentru că se deschide o altă ușă și apare din nou căpitanul Winslow, care o aduce pe Stephanie.

Puștoaica nu e fardată, dar are părul foarte curat și lucios, și unghiile îi sunt date cu lac. Poartă blugi și o cămașă bleu, iar cătușele de la mâini sunt prinse de lanțul din jurul taliei. În primele momente are o expresie speriată, pe care o înlocuiește repede cu una de indiferență plictisită. Căpitanul Winslow o conduce lângă noi.

Asta a fost ideea mea. S-a adeverit absolut tot ce am intuit eu atunci, în cabinetul de hidroterapie de la Tabăra Red Lake. Stephanie nu a omorât pe nimeni, doar a pus-o pe Dani într-un scaun cu rotile și m-a făcut pe mine să nu mai pot merge fără baston. A tras într-o bucătăreasă și a lăsat-o fără un ochi. Dar crimele adevărate au fost comise de Skye.

S-au străduit amândoi să-și ducă la îndeplinire planul; însă, în timp ce Skye calcula totul dinainte, Stephanie îl scotea din minți cu improvizațiile ei. La început și ea a acționat conform planului – s-a împrietenit cu Christophe Volker, l-a ajutat să intre în tabără, i-a spus unde stă Adrienne și apoi l-a îmbrâncit din șură, pentru că i s-a părut ei că așa ar face povestea mai veridică. Dar, când m-am dus la ea acasă, s-a decis brusc să mă însoțească, deși

asta nu făcea parte din plan. În popasul acela de pe autostrada spre L.A., nu cu părinții ei a vorbit la telefon, ci cu Skye, ca să-l asigure că totul se derula așa cum stabiliseră.

Intenția lui fusese să ucidă toți oamenii la care a ținut vreodată mama sa, să-i distrugă toată cariera – pe care ea o pusese mai presus de familie –, în așa fel încât să nu o mai poată reface niciodată, și să o umilească în fața întregii lumi. Dar, din păcate pentru el, s-a aliat cu o persoană imposibil de controlat, care își obține senzațiile tari din acțiunile pe muchie de cuțit, din evitarea pericolului în ultima fracțiune de secundă. Dacă nu l-ar fi împiedicat Heather, probabil că ar fi împușcat-o și pe Stephanie la final, doar împins de sentimentul de frustrare față de această atitudine a ei.

Iar Stephanie ar fi devenit victima cu numărul nouă.

În urmă cu mai mult timp, am încercat să mă uit la unul dintre filmele din seria *Summer Slaughter,* bazate pe povestea lui Adrienne. Însă am renunțat după doar douăzeci de minute, pentru că mi-am dat seama că nu urma să aflu

nimic despre nicio victimă. Mi-amintesc și acum cât de scârbită m-am simțit când am înțeles că acele ființe omenești, care avuseseră familii și visuri, au fost reduse la un talmeș-balmeș de efecte speciale. Mi se pare extrem de important să le ținem minte numele.

Russell Thorn.

Femeia de la Red Lake care și-a pierdut un ochi se numește Eva Watanabe.

Jack Burrell.

Brenda Jones.

Marcie Stanler.

Edna Hockett.

Julius Gaw.

Amanda Shepard.

Lumea trebuie să-și amintească aceste nume, dar trebuie să-l uite pe Skye Elliott. Trebuie s-o uite pe Stephanie Fugate.

Părinții ei au angajat un avocat care a susținut că tulburarea de stres posttraumatic, de care suferă în urma crimelor comise de antrenorul de tenis de la școala ei, a transformat-o într-o hibristofilă[20] agresivă. S-a îndrăgostit până

peste cap de un Monstru, aderând la concepția „dacă nu poți să te aperi de ei, atunci alătură-te lor". Nu cred că avocatul se înșală. Vreme de doi ani, Skye i-a tot făcut curte, a vrăjit-o, a instruit-o, a transformat-o în partenera ideală. Altă fată pe lista lui cu victime. Stephanie a primit câte douăzeci și cinci de ani de închisoare pentru fiecare dintre cele trei acuzații de atac cu armă letală și pentru cele trei acuzații de loviri și alte violențe cauzatoare de traumatisme fizice grave. Va rămâne aici până la sfârșitul vieții.

M-am gândit mult la asta, dar nu-mi pot schimba părerea. Teoretic, Stephanie nu se potrivește cu definiția Supraviețuitoarelor; însă, indiferent din ce unghi abordezi problema, ea a fost înșelată de un Monstru. Iar eu am o responsabilitate. Nu trebuie să abandonez pe nimeni. Așa mi-a spus odată Adrienne, când eu credeam că nu merit să mai trăiesc.

— Din orgoliu vorbești așa, mi-a zis ea atunci. Nu vrei decât să fii deosebită. Hai să-ți spun ceva: nimeni de pe lumea asta nu este atât de distrus, atât de vinovat, încât să nu mai poată fi reabilitat. Nimeni.

Dar probabil că nu voi reuși acum. Precis că Stephanie se va împotrivi din răsputeri, își va bate joc de toate eforturile noastre, se va lupta cu noi până la capăt. Dar am mai învățat ceva de la Adrienne: nu contează. Ne simțim obligate să facem asta. Așa suntem noi. Încercăm în permanență să ne salvăm Surorile.

Și acum sunt surprinsă de faptul că toate au fost de acord. Sau poate mai este ceva – poate că avem nevoie de un pretext ca să continuăm să ne vedem. Poate că toate avem nevoie de un motiv ca să trăim în continuare.

Căpitanul Winslow o pune pe Stephanie pe un scaun pliant, după care se retrage într-un colț din cealaltă parte a sălii. Expresia de pe chipul puștoaicei este plictisită, disprețuitoare. A hotărât deja să ne ignore toate încercările de a o aduce pe drumul cel bun și deschide gura ca să ne spună ceva urât.

Însă i-o iau înainte:

— Bine ai venit în Grupul de Sprijin al Supraviețuitoarelor, Stephanie! îi spun eu.

V-ați întrebat vreodată ce se întâmplă cu aceste Supraviețuitoare? După ce se alege praful de toate planurile lor și nicio armă nu le mai este

de ajutor? După ce rămân fără apărare și au fost împușcate în cap? După ce au avut încredere în oameni care nu meritau deloc asta, după ce au făcut numai alegeri greșite și și-au deschis sufletul în cele mai proste momente? După ce le-au fost distruse viețile și au ajuns la treizeci și opt de ani fără niciun ban în bancă, fără niciun copil, niciun iubit și nimic care să le aparțină cu adevărat, în afară de câteva fantome și câteva prietene la fel de distruse?

Eu știu ce se întâmplă cu ele.

Devin femei în toată firea.

Și trăiesc.

---

[20] Hibristofilia este o parafilie în care excitația sexuala și atingerea orgasmului sunt condiționate de existența unui partener cunoscut a fi comis o crimă oribilă (n. tr.).

MULȚUMIRI

Autorul dorește să mulțumească persoanelor care au realizat filmele fără de care această carte nu ar fi fost scrisă.

Summer Slaughter

Adam Goldworm (Odihnească-se în pace!), Teddy, *Summer Slaughter II, Summer Slaughter III în 3-D*, *Summer Slaughter IV*

Stephen Graham Jones, Consilierul din tabără, *Summer Slaughter V*

Harold Brown, „Machette Head“, reporter, *Summer Slaughter VII*

Daniel Passman, Avocatul Malefic, *Summer Slaughter VIII*; *Teddy Goes to Washington*

Patrick Chu, regizor, *Summer Slaughter IX*, *Teddy Zero G*

Panhandle Meathook

Joshua Bilmes, producător, *Panhandle Meathook 2*, *3*, *4*

Eddie Schneider, Omul din congelator, *Panhandle Meathook*

Brady McReynolds, Cadavrul copt la soare, *Panhandle Meathook*

Valentina Sainto, „Suzy“, *Panhandle Meathook*

Susan Velazquez, „Marilyn“, *Panhandle Meathook*

David Litman, ajutorul de șerif, *Panhandle Meathook*

Gnomecoming

Jessica Wade, producător, *Gnomecoming*

Alexis Nixon (corn francez), Danielle Keir (tubă), Fareeda Bullert (melofon), Daniela Riedlova (piculină), Jin Yu (timpane), Fanfara, *Gnomecoming*

Claire Zion, Fata care țipă, *Gnomecoming*

Jeanne-Marie Hudson, Hunt, directoarea adjunctă, *Gnomecoming*

Emily Osbourne, Fata cea timidă, *Gnomecoming*

Megha Jain, Medicul legist, *Gnomecoming*

Laura Corless, Fata înjunghiată cu o coadă de pensulă, *Gnomecoming*

Slay Bells

Cat Camacho, producător, *Slay Bells 2: Hell for the Holidays*, *Slay Bells 3: Evil Elves*

Julia Lloyd, Colindătoare, *Slay Bells*

Luke Dunlavey, Victimă ucisă cu o săgeată darts, *Slay Bells 2: Hell for the Holidays*

Laura Price, Spiridușul înspăimântător #1, *Slay Bells 3: Evil Elves*

Lydia Gittins, Cantor, *Slay Bells 4: Festival of Frights*

Deadly Dreams

Doogie Horner, Monstrul chior și cu barbă din reclama de la pizza, *Deadly Dreams II: Sweet Screams Are Made of This*

Nicholas Rucka, regizor, *Deadly Dreams 3: Dream Queens*

Roxanne Benjamin, Păpușica monstru, *Deadly Dreams IV; The Final Frightmare*

Ted Geoghegan, „Gorpus“, *Deadly Dreams IV: The Final Frighmare*

The Babysitter Murders

Hannah King, Asistenta de la spitatul de psihiatrie, *The Babysitter Murders*

Kristin Johnston, Prietena amatoare de dulciuri, *The Babysitter Murders*

Nicholas Scott Sanburg, Vecinul furios, *The Babysitter Murders*

Mike Hickey, Lăcătușul mort care repară automate de dulciuri, *The Babysitter Murders II*

Diana Romanova, Dr. Strumpf, *The Babysitter Murders II*

Cat Scully, Tehnician de hardware, *The Babysitter Murders III: Samhain*

Kris Gilbreth, Jertfa omenească, *The Babysitter Murders III: Samhain*

Eric Mueller, Druidul, *The Babysitter Murders III: Samhain*

Originile genului *slasher* pot fi descoperite în *Psycho*, filmul din 1960 al lui Alfred Hitchcock, ce are la bază cartea cu același titlu a lui Robert Bloch. Deși Bloch a declarat în nenumărate rânduri că romanul său se baza pe crimele reale comise de Ed Gein, în dosarele lui s-au descoperit mult mai multe tăieturi din ziare despre copilăria artistului și ucigașului în serie Floyd Scriltch. Când Hitchcock a cumpărat drepturile de ecranizare pentru

cartea lui Bloch, a cumpărat și dreptul de a folosi detalii din viața personală a unicei supraviețuitoare a celebrului „Masacru din Ziua de Paște“, Amanda Cohen. Cohen a avut o contribuție esențială la identificarea și capturarea lui Scriltch și a plătit un preț foarte mare pentru curajul ei. Ei îi este dedicată această carte.